

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERSYÜZ'ün Yazarı

AMY HARMON

Sensüz + Bir

“Romantizm,
aksiyon ve unutulmaz
diyaloglarla bezeli
bu hikâyeye âşık
olacaksınız.”

—COLLEEN HOOVER

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sonsuz
+ Bir

Sonsuz + Bir

Özgün Adı | *Infinity + One*

Amy Harmon

Yabancı Yayınları | 289

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu

Redaksiyon | Arzu Altınanıt

Düzeltili | Ece Çavuşlu

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Kasım 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-2177-96-9

Türkçe Çeviri © Tuba Özkat, 2019

© Yabancı Yayınları, 2019

© Amy Harmon, 2014

Sertifika No: 11407

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

Caferaga Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06

Sertifika No: 40200

AMY HARMON

Sansız + Bir

Çeviren
Tuba Özkat

*Annem için,
Matematikçi.
Akıllı, sarışın ve güzel.*

Giriş

Başlangıç Noktası

Televizyon açıldı. Sesi yüksekti. Bir tür eğlence haberi kanalı açılmıştı, sunucu kadın sanki onu daha akıllı gösterecekmiş ve şovu daha inandırıcı yapacakmış gibi masa arkasında oturuyordu. Fakat bronzlaştırıcı spreyi ve takma kirpikleri hem masanın hem de yüzündeki ciddi ifadenin etkisini azaltıyordu. Adam televizyonu kapamak için uzandı. Sonra kısa bir an ekrana yansıyan kendi yüzünü gördü ve vazgeçerek eli gevşekçe yanına düştü. Kendisinin, kadının yukarı dönük yüzüne gülümseyerek baktığı fotoğrafa gözlerini dikti. Kolunu kızın beline dolamıştı ve kız da ellerinden birini adamın göğsüne dayamış gülümseyerek ona bakıyordu. Ardından görüntü eski bir siyah beyaz fotoğrafa dönüştü ve adam gözlerini televizyondan ayırmadan eğlence programının sunucusunun olayı anlatmaya başlamasını izledi:

Bonnie Parker, Clyde Barrow'la 1930 yılının Ocak ayında, Teksas'ta tanıştı. Büyük buhran döneminin zirve yaptığı günlerdi; insanlar fakir, çaresiz ve umutsuzdu. Bonnie Parker ve Clyde Barrow da farklı değildi. Clyde yirmi yaşındaydı, Bonnie'ye on dokuz ve ikisinin de birbirine vereceği fazla bir şeyi olmasa da – Bonnie daha önce bir evlilik yapmış ve kocası uzun süre önce ölmüştü; Clyde'ın sabıka kaydı ve hayatta kalma becerisi dışında hiçbir şeyi yoktu– ayrılmaz bir ikili hâline geldiler. Hapishane duvarları arasında ve kaçak olarak geçirdikleri sonraki dört yıl boyunca tozlu güney yollarında dolandılar, bankaları, bakkalları ve benzin istasyonlarını soydular, polis memurlarını ve bir-

kaç sivili öldürdüler, hiçbir yerde uzun süre kalmadılar. Joplin, Missouri'de saklandıkları evde bulunan, Bonnie tarafından yazılmış bir şiir koleksiyonu ve bir film rulosu bu genç suçluların hikâyesine ışık tutarak Amerikan tarihindeki ve dünya çapındaki seyircilerinin hayal güçlerindeki yerlerini sağlamlaştırdı. Genç, asi ve âşıktılar, birbirlerinden başka hiçbir şeye fazla saygıları yoktu. Kanundan kaçtılar, ölümlerinin kaçınılmaz olduğunu biliyorlardı ve 1934'ün Mayıs ayında kaderleriyle karşılaştılar. Louisiana'daki ıssız bir yolda pusuya düşürüldüler, arabalarına yüz otuz el ateş edildi, birlikte öldüler, bedenleri kurşunlarla delik deşik oldu, gencecik hayatları ve suç âlemleri son buldu. Öldüler ancak unutulmadılar.

Yani tarih tekerrür mü ediyor? Yoksa günümüzün de Bonnie ve Clyde'ı mı var? Peşlerinde keşmekeş bırakarak kaçan iki âşik mı var? Tam olarak aynı olmasa da iki hikâye arasındaki benzerlikler dikkat çekici. İnsan bu hikâyede suçlanacak şeyin, bir dereceye kadar genç yaşta gelen şöhret ve servet olup olmadığını merak etmeden duramıyor. 1930'lu yıllarda Bonnie ve Clyde'ın suç zeminini oluşturan şey fakirlikten günümüzdeki durum bunun tam tersi. Gerçi iki durumda da zamanından önce olgunlaşmış, çok küçük yaşta hayatın acımasız gerçekleriyle karşılaşmış ve bunun sonucu sisteme isyan etmiş genç insanlar var.

Zaman içinde bu duruma tekrar tekrar şahit olduk. Son derece gelecek vadeden bir kariyer, göz kamaştıran bir yetenek. Bizimse soracağımız tek bir soru kalıyor: Bonnie Rae Shelby'ye tam olarak ne oldu?

1

Çöküş Açısı

On Bir Gün Önce

“Herkesin düştüğünde ıgık attığını duydum, hatta kendileri atlasalar bile.”

Ses âdeta gaipden geldi ve beni sıçrattı, sanki gerçekten kendimi bırakıp sisin içinde serbest düşüş yapmışım gibi içimin boşalmasına sebep oldu. Kimseyi göremedim. Sis yoğundu, kimse fark etmeden kendimi kadifemsi beyazlığın içine bırakmam için bana kusursuz bir fırsat veriyordu. Sisin yoğunluğu aldatıcıydı, sahte bir güvenlik hissine kapılmama sebep oluyordu, sanki beni yakalayacakmış gibi, sanki bir süreliğine içinde saklanabilirmişim gibi beni sarıp sarmalıyordu. Kulağıma ıslak ıslak, kendimi bırakmamın kolay ve acısız olacağını, sadece bir bulutla sarmalanacağımı, düşmeyeceğimi söylüyordu. Fakat bir parçam düşmek istiyordu. O yüzden buradaydım. Ve şu şarkıyı da aklımdan çıkaramıyordum.

*Ah, benim sevgili Minnie Mae'm, cennettesin diyorlar
Ve artık seni benden asla alamayacaklar
Melekler yolu açarken ben geliyorum, geliyorum, geliyorum
Elveda sana yaşlı Kentucky kıyıları*

“İn oradan aşağı.” Ses tekrar geldi. Ruhaniydi. Hangi yönden geldiğini bile söyleyemiyordum. Kısık ses tarazlıydı. Bir erkeğin sesiydi. Eğer tınısından tahmin yürütmem gerekseydi yaşlıca bir adam derdim, belki babamın yaşında. Babam da birini köprüden aşağı insin diye ikna etmeye çalışırdı. Belki onları şarkı söyleyerek

bile indirirdi. Bu düşünce karşısında hafifçe gülümsedim. Babamın sesi, ilk hatıralarımın merkezidi. Tok ve samimi, genizden gelen, titrekle ve kısık bir ses tonu vardı ki benim de sesim onunkinden farklı değildi. Önceleri şarkıya hep ben başlardım, babam tenora inerdi ve büyükannem de ahenk için de eşlik ederdi. Saatlerce şarkı söylerdik. Yaptığımız şey buydu. İyi olduğumuz şey buydu. Bunun için yaşıyorduk. Fakat ben artık yaşamak istemiyordum.

“Eğer aşağı inmezsen ben yukarı çıkacağım.” Yine sıçradım. Adamın orada olduğunu unutmuştum. Orada olduğunu bu kadar çabuk unutmuştum işte. Beynim etrafımdaki hava gibi sisliydi, sanki sisi içime çekmiştim. Adam yukarı derken r’leri yuvarlıyor, a’yı daha düz söylüyordu. Sanki *burya* der gibi. Aksasını tam oturtamadım. Bir an kafam karıştı. Boston. Doğru. Boston’daydım. Dün gece New York’taydım ve ondan iki gece önce de Philadelphia’da. Geçen çarşamba Detroit’te miydim? Bütün molaları, bütün şehirleri hatırlamaya çalıştım ama hepsi birbirine karışmıştı. Kendimi içinde bulduğum şehirlerin çoğunu nadiyen görüyordum. Bir yer diğerine karışıyordu.

Adam birdenbire yanımdaydı, kollarını demire dolamış korkuluğun üzerinde dengede duruyor, benim duruşumu taklit ediyordu. Uzun boyluydu. Başımın üzerindeki destek direklerini sımsıkı tutan yukarı kalkmış kollarımın arasından bakarak cüssesine göz attım, kalbim inişe geçti ve mide bulandıran bir hızla karnımın dibine çöktü. Oradan sekti. Midem boştu. Fakat bu yeni bir şey değildi. Adamın bir tecavüzcü ya da bir katil olup olmadığını merak ettim. Sonra bitkin bir tavırla omzumun altına koydum. Eğer tecavüze uğramaktan ve öldürülmekten endişelenirsem ellerimi bırakmam yeterliydi. Sorun çözüldü.

“Ailen nerede olduğunu biliyor mu?” İşte yine yapmıştı. Nerede derken r’yi yuvarlıyordu. Sonuç olarak babamın sesinin aynısı falan değildi. Babam Tennessee’nin tepelerinde doğup büyümüştü. Tennessee’de biz r’leri söylerdik. Ağzımızdan dökülmeden önce dilimizin r’lerin etrafına limon damlası gibi kıvrılmasına fırsat tanırdık.

Ben cevap vermeyince, “Senin için birini arayabilir miyim?” diye tekrar denedi. Başımı iki yana salladım ama hâlâ ona bakmıyordum. Yüzümü karşıdan ayırmadan sise bakmaya devam ettim. Beyaz hiçlik hoşuma gitti. Beni yatıştırdı. Ona daha çok yaklaşmak istedim. Zaten bu yüzden korkuluğa tırmanmışım.

“Bak evlat, seni burada öylece bırakamam.” Yine “r” yoktu. Aksanı beni büyüledi ama yine de pes edip gitmesini diledim.

“Ben çocuk değilim. O yüzden beni burada bırakabilirsin.” İlk defa konuştum ve içinde bulunduğum duruma rağmen kelimelerim gibi r’lerimin de çınladığını fark ettim.

Bakışlarını yüzümde hissettim. O zaman dönüp ona baktım. Ona gerçekten baktım. Aynı benim gibi alnına ve kulaklarına kadar indirdiği bir örgü bere takıyordu. Dışarısoğuktu. Ben kendi beremi özel korumamdan çalmışım, birisinin soyunma odamda bıraktığı kocaman kapüşonlu eşofman üstüyle birlikte. Onun beresi onda doğal görünüyordu. Eminim o kendininkini çalmamıştı. Berenin altından dağınık sarı saçları çıkıyordu ama kaşları kalın ve neredeyse kafasındaki bere kadar karaydı. Rengi anlaşılamayan gözlerinin üstünde kapkara yarıklar gibi duruyorlardı. Sisin belirsizliğinde her şey grinin farklı tonlarında görünüyordu. Adamın bakışları sabitti ve ağzı sanki onu şaşırtmışım gibi hafifçe büzüştü. Görünüşe göre ikimiz de yanılmıştık. Ben bir çocuk değildim ve o da yaşlı bir adam değildi. Hatta belki de benden sadece birkaç yaş büyüktü.

“Hayır, sanırım değilsin,” dedi. Afallamış bakışı gerçekten bir kız olduğumu doğrulamak istermiş gibi göğsümde dolaştı. Cevap olarak gözlerini yeniden yüzüme çevirmesini bekleyerek tek kaşımı kaldırdım ve çenemi hafifçe yükselttim. Bakışlarını neredeyse ânında yüzüme çevirdi ve tekrar konuşmaya başladı; sesi ölçülü, tonu yumuşaktı.

“İhtimaller şöyle ki, eğer düşersen öleceksin. Düşmek iyi hissettirebilir. Fakat çarpmak öyle olmayacak. İnşin bok gibi hissettirecek. Eğer ölmezsen de ölmüş olmayı dileyeceksin, daha en başından kendini hiç bırakmamış olmayı dileyeceksin. Yardım

için haykıracaksın. Fakat o zaman çok geç olacak çünkü peşinden aşağı atlamayacağım, Teksas.”

Kökenim konusunda onu düzeltmesem de bıkkın bir ifadeyle, “Senden bunu istediğimi hatırlamıyorum, Boston,” diye karşılık verdim. Belli ki sözcükleri uzatan herkes Teksaslı sanılıyordu.

Gözleri kısa bir süreliğine botlarıma takıldı ve sonra bir şey düşünüyormuşçasına benimkilere kayd. “İkimiz de yapmıyacağımızı biliyoruz. Oyunu bırak ve aşağı in, seni gitmek istediğin yere götüreceğim.”

Bu söylenmemesi gereken bir şeydi. İçimdeki boşluğun öfkeyle dolduğunu ve asansör boşluğundan yükselen alevler gibi uğuldayarak boğazıma yükseldiğini hissettim. Yanaklarımdan aşağı yaşlar dökülmeye başladı, vücudumun göğsümdeki yanığına karşı doğal, korumacı yanıtıydı bu. Bitkindim. Tamamen tükenmişim. Hem duygusal hem de fiziksel açıdan. Ne yapacağımın, ne zaman yapacağımın, nasıl yapacağımın ve kiminle yapacağımın söylenmesinden usanmıştım artık. Kendim için hiç karar verememekten usanmıştım. O yüzden hemen oracıkta büyük bir karar verdim. Onun sözleri kararımı güçlendirdi. Anladığı ânu gördüm. Ağzı sessiz bir küfürle kıpırdadı ve gözleri büyüdü.

Sise doğru eğilip kendimi bıraktım.

İkiz kız kardeşim öldüğünde ölüm çok gerçek bir şeye dönüştü. Neredeyse durmadan düşündüğüm bir şeydi bu. O, ölümler nereye gidiyorsa orada olduğu ve onu bu dünyadaki herkesten daha çok sevdiğim için bir yanımda oraya gitmek istiyordu. O yüzden kendi ölümümü düşünmeye, tasarlamaya, merak etmeye başladım. Öyle birdenbire ölmek istemiyordum. Ölüm aniden gerçekleşen bir şey değildir. Beyninizin en karanlık köşesinde tıpkı söndürülmeden az önceki bir doğum günü mumu gibi titreyen bir düşünce olarak bir anda başlar. Fakat ölüm bir şaka mumudur. Üflediğinizde tekrar yanmayan türden. Tekrar, tekrar. Ve ti-

reşerek her yeniden canlanışında biraz daha uzun ve biraz daha parlak yanar. Işığı neredeyse sıcaktır. Dost canlısıdır. Sizi yakacak bir şey gibi hissetirmez.

En sonunda o yanıp sönen düşünce bir tercih hâlini alır ve tercih A ve B planı olarak detaylandırılıp netleştirilir. Bazen C ve D planı bile hazırlanır. Ne olduğunu bile fark etmeden ufak ufak vedalaşmaya başlarsınız. “Belki bu benim son kahvem. Bu ayakkabıları son defa bağlıyorum, kedimi son defa seviyorum. Bu şarkıyı son defa söylüyorum.” Her “son”da, uzun ve külfetli bir yapılacaklar listesindeki tatsız işleri tek tek işretliyormuş gibi bir rahatlama duygusu vardır. Sonra kafanızdaki küçük mumlar yanan köprülere dönüşür. Ölmek isteyen insanlar sağda solda köprüleri yakarlar. Köprüleri yakar ve sonra onlardan aşağı atarlar.

O gece, herkesi bana ayrılan soyunma odasından dışarı atmıştım. Hepsini çıkarmıştım. Gülümsemiş ve yumuşak sesle konuşmuştum. Çıglık atmamış, ağlamamış veya bir diva ânı yaşamamıştım. Bunu asla yapmazdım. O büyükannemin işiydi. Ben sadece yalnız başıma geçirebileceğim birkaç dakika istemiştim. Turun son günüydü ve herkes kutlama yapmak istiyordu. Önceki gece Madison Square Garden’da şarkı söylemiştim ve büyükannem sevinçten havalara uçuyordu. Bu akşamsa başka bir “Garden” arenasındaydık – *TD Garden* diyorlardı. Heyecanlanmam gerektiğini biliyordum. Ama heyecanlı değildim. İçimi, büyük, boş bir karpuz gibi oyuk hissediyordum. Babam eskiden karpuzun üst tarafını keser ve boş bir kabuk kalana dek bütün içini dondurma gibi kaşık kaşık yerd. Sonra kestiği kapağı geri kapatırdı ve kapruz yepyeni görünürdü. Annem birden fazla kez içi tamamen yenmiş karpuzu görünce ona söylenmişti.

Herkes dışarı çıkmıştı – stilistim Jerry, makyajcım Shantel ve turun son günü olduğu için grup elemanlarının orada olmak isteyen karıları ve kız arkadaşlarından oluşan birkaç kişi daha. Şov nihayet sona ermişti. Şey, neredeyse. Final şarkısından önce sahneden inmiştim ve kapanışı her zaman birlikte yaptığımız ön grubum ve orkestra elemanlarım konseri portpoturiyle bitirmişti.

Hasta olduğumu söylemiştim. Fakat sahneden ayrılmadan önce tam da eğitildiğim gibi performans göstermiştim. Son albümümdeki ve önceki üç albümdeki sevilen şarkıları söylemiştim. Büyük başarımın ardından *Nashville Forever*'da söylediğim bütün şarkıların alelacele çıkarılmasını saymazsak dört albümüm vardı. Kendimi kanıtlamıştım, bir assolisttim, Grammy ödülü kazanmıştım ve son albümüm *Come Undone* platin ödül almıştı.

Yükümlülüklerimi yerine getirmiştim. Kimse yapmadığımı söyleyemezdi. Kalbimi ortaya koyarak şarkı söylemiştim; pazarlanabilirlik alanımı genişletmek için pop prensesi ile *country* şarkıcısı arasında bir tarzı olan dikkatlice seçilmiş kıyafetim içinde –sanatsal bir şekilde yırtılmış daracık kot pantolon ve siyah ipek gömlek ve topuklu, kırmızı kovboy botları– sahnede hoplayıp zıplayarak her notanın hakkını vermiştim.

Işıklar yüzünden sahne çok sıcaktı ama makyajım hâlâ yerli yerindeydi – takma kirpikler, koyu kahverengi gözlerimi daha yoğun ve duygulu göstermek için uzmanlıkla eklenen gölgeler ve kalemle belirginleştirmeler. O kocaman yavru köpek gözlerimi açık bırakılmış altın sarısı bukleler çevreliyordu. O uzun, sarı, Bonnie Rae Shelby bukleleri, beni taklit etmeye çalışan küçük kızların tarzları hâline gelmişti. Onlara kolay olduğunu söyleyebilirdim. Benimkiler dükkândan satın alınmaydı. Aynısını bütün küçük kızlar da alabilirdi. Eminim, şimdi pahalılardı fakat başta öyle değillerdi.

Minnie'nin gördüğü kemoterapi yüzünden saçları dökülmeye başladığında kafamızı birlikte kazıtmaya karar vermiştik, yerde açık kahverengi saçlardan bir yığın oluşmuştu. Biz ikizdik. Tek yumurta ikizi. Tıpatıp benzer ikizler. Eğer Minnie kel olacaksa ben de kel olmak zorundaydım. Fakat büyükannem sahnede kel olamayacağımı söyledi, o yüzden *Nashville Forever* için seçmelere katıldığım gün büyükannem otobüs paramızı (ve yemek paramızı) aldı ve bana uzun, kül sarısı lüleleri olan bir peruk satın aldı.

Büyükannem pürüzsüz kafamın üzerine peruğu takarken

canlı bir şekilde, “Dolly Parton hep peruk takıyor, Bonnie,” demişti. “Kendine bir baksana! Sarı saç sana yakışıyor, Bonnie Rae. Seni küçük bir melek gibi gösteriyor. Bu güzel. İstedğimiz şey bu. Melek gibi sesine yakışan melek gibi saç.”

O zamandan beri de melek saçlarım vardı. Ancak artık Dolly peruğu takmıyordum. Saçımda kaynak ve profesyonel işi boyayla gittiğim her yere benimle gelen profesyonel bir kuaförüm vardı. Bir kuaför, bir makyöz, bir stilist ve bir koruma ekibi. Ayrıca hızlı aramada kayıtlı bir basın danışmanım, bir menajerim ve bir avukatım da vardı. Ve büyükannem. Büyükannem her şeyden birazdı. Fakat çoğunlukla benim menajerimdi.

Büyükannem soyunma odama onsuz çıkmamamı istemişti. Büyükannem akıllıydı. Ve sertti. Bazen azıcık acımasız ve korkutucuydu. Ayrıca yolunda olmayan şeylerin kokusunu alırdı. Yanan köprünün kokusunu almıştı. Sadece dumanı göremiyordu.

“Bana bir saniye ver, büyükanne. Yirmi bir yaşındayım. Dünya yıkılmadan yarım saatliğine kendi başıma kalabilirim.” Sesim sakindi ama içimde fırtınalar kopuyordu. Nasıl da yalancıydım. Bu akşam dünyası yıkılacaktı. Ne ironiydi ama. Başını bir defa salladı ve sonra işiyle ilgilenmek üzere yanımdan ayrıldı.

Artık yalnızdım.

Karşımdaki büyük aynada kendime baktım. Her yerde aynalar vardı. Ellerimi buklelerimde gezdirip gözlerimi birkaç defa kırıştırdım. Sonra Jerry’nin içinde her şey bulunan ufak çantasından aldığım makası çıkardım. Saçımı kesmeye başladım. Kes-tim, kestim, kestim. Melek saçları ayaklarımın dibine dökülmeye başladı, altı yıl önce olduğu gibi. Birkaç tutam omuzlarıma ve kucağıma düştü. Bir yığın gömleğimin önüne düştü ve kahkaha atmaya başladım, göğüs dekoltemden fırlayan saç, memeleri olan bir erkekmişim gibi görünmeme neden oluyordu. Keserken daha çok güldüm. Sonra sadece birazcık saçım kaldı. Başımın tepesindeki ve kulağımın etrafındaki kısacık öbekler sivri ve dağınık bir hâlde dikiliyordu. Damon’ın saçından bile daha kısaydı. Damon, Bonnie Rae Shelby *Come Undone* Turunun bate-

ristiydi. Onun sevimli olduğunu düşünüyordum fakat büyükannem beni ondan uzak tutuyordu çünkü onda herpes olduğunu duymuştu. Oysa ben sırf penisi olduğu için böyle yaptığından oldukça emindim. Büyükannem bütün erkekleri benden uzak tutma konusunda elinden geleni yapardı.

Saçımdan geriye kalanlara bakınca kahlkahalarım gözyaşlarına dönüşmenin eşiğine kadar geldi çünkü artık geri dönüş yoktu ve Minnie saçsızlığıma eşlik etmek için yanımda değildi. Pişmanlığımı bastırdım ve takma kirpiklerimi çıkardım, örümcek bacakları misali kirpikler çekişime direnince yüzümü buruşturdum. Bir parça ıslak mendille makyajımı sildim ve melek saçlarımdan kalanların üzerine bir bere takıp aşağı kadar çektim. Örgü bere Bear gibi kokuyordu –onun beresiydi– ve yine acı hissettim, pişmanlık kadar kolay bastırılmayan türden bir acı. Bear'ı özleyecektim. O da beni özleyecekti.

Kırmızı botların ve pantolonun kalması gerekecekti. Giyecek başka bir şeyim ya da üzerimi değiştirecek vaktim yoktu. Sonra arkasında 2013-2014 konser tarihlerinin hepsinin uzun bir liste hâlinde basılı olduğu büyük beden tur eşofman üstümü giydim. O tarihlere bakmak bile beni yoruyordu. Kapüşonu beremin üstüne geçirerek yüzümü bir gangster özentisi gibi gizledim. Acele etmem gerekiyordu. Saçı temizlemedim. Makyaj masasının üzerinde ve yerde karman çorman bir yığın hâlinde bıraktım. Büyükannemin görmesini neden istediğimi bilmiyordum. Fakat istiyordum.

Yalpayarak kapıya doğru giderken aniden durdum. Nasıl taksi tutacak ya da otobüse binecektim? Hiç param yoktu. Cüzdanım ya da kredi kartlarım yoktu. O şeyleri hiç taşımazdım. Asla ihtiyacım olmamıştı. Bir şeye ihtiyacım olduğunda büyükannem ya da herhangi biri onu aldığımdan emin olmak için gerekeni yapardı. On saniyeliğine panik yaşadıktan sonra gözlerim makyaj masasının üstündeki büyükannemin çantasına kaydı. Bıraktığına inanamadım.

Büyükannemin fakir zamanları zengin günlerinden daha faz-

laydı, biz fakirler paramızı elimizde tutmak isterdik. Yataklarımızın altına, sütyenlerimizin içine tıktırır, hazinelerimizi saklamak için duvarlarımıza delikler açardık. Büyükanmem fakir bir insanın zihin yapısına sahipti, öldüğü güne kadar da öyle olacaktı, yani yanında her zaman nakit bulundururdu. Taksi için ihtiyaç duya-cağımdan daha fazlasına sahip olduğunu tahmin ediyordum fakat sabırsızlanıyordum, zamanımın tükendiğinden emindim, o yüzden içine bakmaya zahmet etmeden çantayı kaptım.

Eğer büyükanmemi tanıyorsam tur otobüsümdeki kasada en azından yüz bin doları vardı ve bu hoşuna gidiyordu. Büyükan-nemin tasarım çantasını omzuma taktım, başımı eğdim ve so-yunma odasının kapısını açtım.

Sonra yürüyüp uzaklaştım. Kapının dışında kimse beklemi-yordu ve gördüğüm kadarıyla kimse bana ikinci kez bakmadı. Çok hızlı yürümemeye dikkat ediyordum.

Birkaç hafta önce içimde kaçma düşüncesi alevlenmeye başla-dığında her konser verdiğim yerde çıkışları not etmeye başlamış-tım. Bacaklarımı açma, biraz egzersiz yapma bahanesiyle peşimde Bear'la stadyumların ve konser arenalarının etrafında, beton kori-dorlarında, geniş bodrum katlarında ve endüstriyel labirentlerde yürürdüm. Bu benim için bir oyuna dönüşmüştü. "Peki ya?" diye bir oyundu. Nereye gitsem çılgın bir kaçış planı yapıyordum. Rü-yamda bunu görüyordum. Bunun hayalini kuruyordum. İşte şim-di buradaydım, büyük bir yıldız olmanın sembolü olan arenadan uzaklaşıyordum. Hem de arkama bile bakmadan.

Korkuluk demirini bıraktığım anda üzüldüm. Herkesin son anda böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Ne gözlerimin önünde beliren bir hayat ne de sessizce akan bir film şeridi vardı. Tek hissettiğim, her şeyin sona erdiği ve bitiş çizgisinin geçildiği-ne dair kısa, ancak kusursuz bir farkındalıktı. Ayaklarımı metal korkuluktan ayırmadan ağır çekim suya dalan bir kuğu misali öne doğru eğildim. Yanımdaki yabancıнын bana doğru atıldığını

hissettim. Çaldığım eşofman üstünün kapüşonunu yakaladı ve çekerek düşüş açımı değiştirdi, ayaklarım korkuluktan ayrıldı. Bacaklarım altımda sallanıyordu ve öne doğru düşmek yerine aşağı doğru düşüyordum, sol tarafım üzerinde durduğumuz metal korkuluğa temas etti. Harcadığı çaba ona da dengesini kaybettirmiş olmalıydı çünkü ağırlığının omzumu sıyırdığını hissettim. Acı verici bir çarpışla yere indim; bedenimin yarısı yabancının, diğer yarısıysa ıslak güvenlik bariyerinin üstündeydi. Ânında ayağa kalkmaya ve onun beni tutan kollarından uzaklaşmaya çalıştım, öfkeliydim ve mücadele ediyordum, bir kez daha tercihim elimden alınmıştı.

Kaburgalarına inen dirseğim yüzünden nefessiz kalmış bir hâlde, “Kes şunu!” diye bağırdı; dirseğimi böğrüne daha da bastırarak kalkmaya çalıştım. “Deli misin sen?”

“Ben deli değilim!” diye haykırdım. “Hem sen kimsin? Gitse-ne! Yardımını istemedim!”

Boğuşma sırasında berem çıkmıştı. Elimi yerde gezdirerek aradım ama bulamadım. Bear’ın beresinin kaybı beni ölümün eğişine gelme deneyiminden daha çok etkiledi ve kollarımı başıma dolayarak parmaklığa yaslandım. Bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve kesik kesik nefes alıp gözlerimi kırıpıştırarak gözyaşlarımı engellemeye çabaladım. Belki de gözyaşlarım bere yüzünden değildi. Belki rahatlama ya da hatta korkudan veya sonra gelecek şeyi bilmemenin ağırlığındandı. Köprüden ilerisini düşünmemiştim. Korkuluğa tekrar tırmanamayacağımı ve artık sisin içine düşmeyeceğimi biliyordum. Zihnimde titreşip duran o düşünceden kurtulmuştum. En azından şimdilik.

Yumuşak bir sesle, “Saçım öyle görünseydi ben de ağlayabilirdim,” dedi yabancı ve yanıma çömeldi. Sonra bana beremi verdi. Elinden alıp harabeye dönmüş saçlarımın üstüne öfkeyle geçiriverdim.

“Ben Clyde.” Sol eli tutup sıkmamı beklercesine uzandı. Uyuşmuş bir hâlde eline baktım. Elleri büyüktü, geri kalan her yeri gibi. Fakat Bear kadar iri değildi. Bear cüsseli ve boğa gibiy-

di, âdeta beton bir bariyer gibi ki aslında tam olarak da öyleydi. Clyde uzun bacaklı, uzun boylu ve geniş omuzluydu; elleri güçlü ve becerikli görünüyordu, tabii bu bir anlam ifade ediyorsa.

“Clyde,” diye tekrarladım uyuşmuş bir şekilde. Bu bir soru değildi. Kulağa nasıl geldiğini test ediyordum. Bu isim ona uymuyordu. Clyde gibi görünmüyordu. Clyde, büyükannem eğer beni Nashville’e götürmesine izin verirlerse zengin olabileceğimize ailemi ikna edene kadar on altı yılını tepesinin eteklerinde yaşayarak geçirdiğim Grassley, Tennessee’deki tek pompalı benziniği işleten adamın adıydı. Grassley, Tennessee’deki Clyde’ın sadece iki dişi vardı ve sadece iki teli olan banjosunu çalmaktan hoşlanırdı. İki diş, iki tel. Bu bağlantıyı daha önceden kurmamıştım. Belki de iki, yaşlı Clyde’ın favori rakamıydı.

“Senin adın ne, deli kız?” diye sordu yeni Clyde, eli hâlâ havadaydı, elini sıkıp arkadaşı olmam için bekliyordu.

En sonunda, “Bonnie,” diye cevap verdim. Sonra da *gerçekten* deliymişim gibi kakhaha attım. Benim adım Bonnie, onunki de Clyde’dı. Bonnie ve Clyde. Bu mükemmel değil miydi? O zaman elini sıktım, elim onunkinin içinde kayboldu ve o saniyede kendimi hem pervasız hem de kurtulmuş gibi hissettim, sonuç olarak belki de henüz işim bitmemişti.

“Evet. Tabii. Söylemek istemiyorsan sorun değil. Anlıyorum.” Clyde omzunu silkti. “Madem öyle istiyorsun sana Bonnie derim.” Clyde belli ki onunla kafa bulduğumu düşünüyordu ama ayak uydurmaya istekli gibiydi. Sesi hâlâ yumuşaktı, hâlâ soğukkanlılığını kaybettirmek için çok fazla şey gerektiğini düşündürecek kadar alçak tınıdaydı ve şarkı söyleyebiliyor mu diye merak etmeme sebep oldu. Bas ses tonu vardı, bütün alçak perdelere iner ve tonu kaçırmazdı.

“Bir şeyden mi kaçırıyorsun, Bonnie?”

“Sanırım kaçıyorum,” diye cevapladım. “Ya da belki de bir şeyleri arkamda bırakıyorum.”

Gözleri incelercesine yüzümde dolandı, başımı eğdim. Clyde’ın ne türde müzik dinlediğini bilmiyordum. Muhtemelen

benim söylediğim türdekileri dinlemiyordu. Fakat son altı yıldır yüzümün çok gündeme getirilmesi beni epey tanınır yapmıştı, country/pop şarkıları sevseniz de sevmeseniz de.

“Arayabileceğimiz biri var mı?”

“Kimseyi aramak istemiyorum! Kimseyi görmek istemiyorum. Kader arkadaşın olup bankaları soymak da istemiyorum, Clyde. Artık yalnız kalmak istiyorum. Gitmeni istiyorum. Tamam mı?” Sesim hırlar gibi çıkıyordu ama umurumda değildi. Gitmesini istiyordum. Bonnie Rae Shelby’nin “ortadan kaybolduğu” haberleri çıktığı anda kim olduğumu çözecekti. Beni görüp görmemesinin bir önemi olmayacağı kadar uzaklara gitmek istiyordum.

İç geçirdi ve alçak sesle sövdü. Sonra ayağa kalkıp uzaklaşmaya başladı. Yakınımızdan hızla birkaç araba geçti, sanki hepsi bir anda yoktan var olmuşlardı ve birdenbire Clyde’in yaya gelip gelmediğini merak ettim. Belki de beni o sayede görmüştü. Başka türlü nasıl görebileceğini bilmiyordum. Sanki cevap sisin içinde gizliymiş gibi etrafıma bakındım. Cevap bulmak yerine başım döndü ve kafam daha çok karıştı. Nerede olduğumu bile bilmiyordum.

Ayağa kalkıp aceleyle Clyde’in peşinden gittim. Çoktan siste kaybolmuştu, o yüzden yavaşca koşmaya başladım, yönünü değiştirmemiş olmasını umarak ellerimi büyük eşofman üstümün geniş ceplerine sokup ayak seslerini dinledim. Silkindim. Yön değiştiremezdi. Yeniden bana doğru yürümeye başlamadıysa, köprüden geçebileceği tek bir yön vardı. Onu başımdan başarılı bir şekilde attıktan sonra neden onun peşine takıldığımdan emin değildim ama o an başka ne yapacağımı bilememiştim.

Köprüdeki ayak seslerim değişti ve genişleyen bir yere ulaştığımı fark ettim, burası inşaat konileriyle yol şeritlerinden ayrılan bir yol çalışması alanıydı. Bakım yapılan alanın kenarına park etmiş, yan tarafında “Boston Belediyesi” yazan beyaz bir iş kamyonu vardı. Onun arkasında da neredeyse hurdaya dönmüş, turuncu, eski model bir Chevy Blazer park etmişti, dörtlülere yanıp söniyordu. Clyde kaputun üstünde oturuyordu, bacakları

açık, elleri dizlerinin arasında birleşmiş duruyordu. Sanki benim gelmemi bekliyor gibiydi.

“O senin mi?” Blazer’ı işaret ettim.

“Evet.”

“Niye buraya park ettin?”

“Bu siste orada duramazdım. Zincirleme bir kazaya sebep olurdum.”

“Baştan niye durdun ki?”

“Korkulukların üzerinde, Mystic Nehri’ne atlamaya hazırlanan bir çocuk gördüm.”

“Nasıl?” Sesim biraz inanmıyormuş gibi, hatta suçlayıcı çıktı. Bana boş boş baktı, sorumu anlamadığı açıktı.

“Sisin içinde beni nasıl gördün?”

Omzunu silkti. “Sanırım doğru zamanda baktım. İşte oradaydın.” Şaşkınlıkla geriye doğru adım attım ve kafam karışmış hâlde cevabını düşündüm.

“Yani arabayı buraya çekip geriye yürüdün? Benim için mi?” İnanmamaktan inanamamaya geçmiştim. “Niçin?”

Ayağa kalkıp arkasını döndü, sorumu duymazdan gelerek arabasının sürücü tarafının kapısına doğru yürüdü. “Bu akşamlık atlamakla işin bitti mi, Bonnie?”

“Ya hayır dersem?” Meydan okuyarak kollarımı göğsümde bağladım.

Durup yavaşça bana döndü. “Bak, bir yere gitmen gerekiyor mu? Otobüs durağına? Eve? Hastaneye? Neresi olursa seni oraya götürürüm. Tamam mı?”

Ne yapacağımı bilmiyordum. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Kendi etrafımda döndüm ve kollarımı ovuşturarak seçeneklerimi düşünüp sonraki adıımı planladım; ne yapacağımı bilmiyordum. Yorgundum, hem de çok yorgun. Belki de bir otel görene kadar kadar Clyde’a takılabılırdim. Sonra beni bırakabilirdi ve birkaç gün veya birkaç yıl boyunca uyuyabilirdim. Ta ki dünyam kendini düzene sokana ve biraz netlik veya biraz cesaret bulana kadar ki şu anda bende ikisi de yok görünüyordu.

Işıklarını yaka yaka bir polis arabası geçti, sonra diğeri ve ışıkları sisli karanlığın dumanla dolu, tavanından uyuşturucu etkisi yaratan bir disko topu sallanan bir gece kulübü gibi görünmesine neden oldu. Acı acı çalan sirenleri duyunca Clyde’la aynı anda irkildik, Clyde’ın gözleri benimkilerle buluştu. “Geliyor musun?”

Başımla onaylayıp yolcu tarafına doğru gittim. Kapı kolunu birkaç kez çekmem gerekti ama ikinci denememde açıldı. Yıpranmış koltuğa oturdum, kapıyı arkamdan kapadım ve Clyde kaldırımdan uzaklaşıp köprüden çıkan trafiğin arasına girerken sımsıkı tuttum. Blazer’ın içi hâlâ sıcaktı ve radyo klasik müzik kanalıındaydı. Klasik müzikten pek hoşlanmazdım. Clyde’ın hoşlanmasına şaşırdım. Daha çok Pearl Jam veya Nirvana seven birine benziyordu. Örgü beresi ve bir haftalık gibi görünen sakalı ona biraz Kurt Cobain görüntüsü veriyordu. Bakışları karşıya dikiyordu ama onu ve aracının içini incelediğimin farkında olduğunu tahmin ediyordum. Bir yere gittiği açıktı. Birkaç kutu, birkaç ordu çantası, bir yığın battaniye, bir yastık ve çok harap görünen bir ev bitkisi vardı. İkinci sıradaki koltukların arkasında bir gitar kutusunun ucuna benzer bir şey gördüm. Kutuyu koltukların üzerinden çekerek kollarımın arasına alma dürtüsü ani ve yoğundu, sanki ona sarılmak yolumu bulmama ya da en azından her enstrümanın hissettirdiği gibi rahatlamama yardım edecekti.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordum.

“Batıya.”

“Batıya mı? Ne bu, John Wayne filmi mi? Boston’un batısında bir sürü yer var. Ne kadar batıya?” diye sordum.

“Vegas’a,” dedi ve yaylı çalgıların sesini kısıtı.

“Vay.” Vegas. Bu arabayla epey uzun bir yoldu. Ne kadar süreceğini merak ettim. Gerçekten bir fikrim yoktu. Ülkenin bir ucuydu. Uzun bir araba yolculuğuydu.

Coşkuyla, “Ben de o yöne gidiyorum,” diye yalan söyledim. Bana doğru baktı, kaşları beresinin kalın kenarının altında kayboldu.

“Vegas’a mı gidiyorsun?”

“Şey, belki o kadar uzağa değil, bilirsin, şey sadece... batıya,” dedim. O an aklımdan bunu yapabileceğim geçse de Vegas’a kadar onunla gitmek istediğimi düşünmesini istemedim. “Seninle gelebilir miyim?”

“Bak evlat...”

“Clyde?” diyerek ânında araya girdim. “Ben çocuk değilim. Yirmi bir yaşındayım. Reşitim, hapishaneden veya akıl hastanesinden kaçmadım. Bir tarikat üyesi değilim, hatta İncil satıcısı bile değilim, gerçi İsa’ya inanıyorum ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum ancak bununla sorunun varsa ona olan sevgimi kendi içimde yaşarım. Benzin, yiyecek ve neye ihtiyacımız olursa ortak ödeyecek kadar param var. Benim sadece gidecek araca ihtiyacım var. Batıya...” “Batı” kelimesini önce onun kullanmış olması hoşuma gitmişti çünkü artık bir varış noktasına ihtiyaç duyduğum için bana kullanacak bir şey sunmuştu.

Clyde gerçekten gülümsedi. Aslında daha ziyade dudakları hızlıca kıvrılıp düzelmmişti ama sanırım bu da bir şey demektir. Gülümseyen tipte birine benzemiyordu.

“Sırtındaki kıyafetlerinden ve şu küçük çantandan başka bir şeyin yok ve adın da Bonnie değil, yani belli ki bir şeyden saklanıyor veya kaçıyorsun, bu da peşinde bela var demek oluyor,” diye karşı çıktı. “Bela istemediğimden adım kadar eminim.”

“Param var. İhtiyaç duyduğum şeyleri yol üzerinden alabilirim. Ben hafif yükle seyahat ederim.” Omzumu silktim. “Cennette bir bavula ihtiyaç duyacağımı düşünmemiştim.”

Clyde boğulur gibi bir ses çıkarıp inanmaz gözlerle bana baktı. Onu suçlamadım. Şaka yapıyordum ama kulağa delilik gibi geliyordu. Birazcık deli gibi de hissediyordum. Konuşmayı sürdürdüm.

“Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, adım gerçekten Bonnie. Fakat sen hiç Clyde’a benzemiyorsun.”

Biraz tereddüt edercesine, “Clyde soyadım,” dedi. “O kadar uzun zaman boyunca Clyde denildi ki ben de otomatik olarak kullanıyorum.”

“Yani arkadaşların sana Clyde mı diyor?”

Clyde, “Şey, evet. Arkadaşlarım,” dedi, tartışmak istemediği bir şeyler olduğuna inanmama neden olan gergin bir ses tonuyla.

“Şey, benim arkadaşlarım ve ailem bana Bonnie diyor. O yüzden sen de öyle diyebilirsin. Azıcık komik olsa bile.”

Clyde alçak sesle, “Bonnie ve Clyde,” dedi.

“Aynen öyle. Bu küçük maceranın onlarınkinden daha iyi bir sonu olmasını umalım.”

Clyde cevap vermedi. Onunla gitmeme izin verecek mi, vermeyecek mi bilmiyordum ama hayır dememişti. Kafamdaki, büyükanneme benzeyen küçük ses keçileri resmî olarak kaçırıldığımı söylüyordu. O köprüde durduğumda ve kendimi bıraktığımda aklımın vücudumun kalanıyla birlikte kurtarılmamış olduğu barizdi. Köprünün altındaki suya düşmüş, beni beyinsiz bir zombi gibi bırakmış olmalıydı. O yüzden alnımı yan cama yasladım, gözlerimi kapadım ve ölü taklidi yaptım.

2

Yakınlaşma

Finn Clyde aptal bir adam değildi. Aslına bakılırsa zekiydi. Çocukken doğanın yeniden oluşma düzeniyle büyülenirdi. Niçin çoğu çiçeğin beş yaprağı vardı? Niçin bal petekleri altıgendiydi? Niçin rakamlara karşılık gelen renkler vardı? Herkesin renkleri görmediğini fark ettiğinde sekiz yaşındaydı.

Ayrıca rakamların ağırlığı da vardı. Rakamları çarptığında kafasının içinde bir çocuğun kar küresindeki tipi gibi dönüp duruyorlar, sanki çözüm yerçekiminin sorumluluğundaymış gibi cevaplar beynine kar taneleri kadar yumuşakça iniş yapıyordu. Büyüdükçe doğanın düzenine duyduğu o büyük merak, olasılıklara duyduğu merak hâlini aldı ve sonuçları tahmin etmek için matematik formülleri kullanmaya başladı. Öngörülerini de tüyler ürpertecek kadar doğru hâle geldi. Öyle ki, satrançta, pokerde ve hatta şans oyunu gibi görünen oyunlarda bile herkesi kolayca yenebilirdi. Finn için şans diye bir şey yoktu. Şans analiz edilebilir, dilimlenebilir, küp küp doğaranabilir ve birazcık beyin gücüyle saptanabilirdi.

Fakat Finn Clyde bile kardeşi Fish'in çaresizliğe kapılacağını, çalıntı bir silahla bir dükkânı soyacağını ve bu karmaşaya Finn'i de sürükleyeceğini öngörememişti. Finn zekiydi ama çok da gençti. Ayrıca sadıktı. Fish, Vietnamlı dükkân sahibine kasayı boşaltmasını emrettikten sonra karnına kurşun yiyince Finn arabayla oradan kaçmak yerine kardeşine doğru koşmuştu. Fisher Clyde annelerinin arabasının ön koltuğunda, kardeşinin kolları arasında ölmüştü. Daha on sekizinde bile olmayan Finn Clyde'ın

talihi ondan sonra tamamen kötüye gitmişti. O zamandan beri hayat ona nazik davranmamıştı ve o korkunç gecenin üstünden geçen altı buçuk yıldan sonra yirmi dört yaşında olan Finn Clyde hâlâ zekiydi ancak eskisi kadar genç veya sadık değildi ve artık kesinlikle belaya doğru koşmuyordu. Ve Bonnie belaydı.

Genç kız uyuyordu, başı pencereye dayalıydı, sanki fiziksel olarak kendini bir arada tutuyormuş gibi kollarını karnına dolamıştı. İnceydi, neredeyse sıska denecek kadar ince. Yirmi bir yaşında olduğunu söylemişti ama daha genç dese de inanılırdı. Finn, Tanrı'nın işi gibi görünen, aniden dağılan sis sayesinde kızın ince bedenini kollarını kaldırmış bir şekilde korkuluğun üstünde gördüğünde onun bir çocuk olduğunu düşünmüştü. Belki on dört veya on beş yaşlarındaki bir oğlan olduğunu. Yanından geçip gitmişti. Tobin Köprüsü'nde duramazdınız. Lanet olsun, Tobin Köprüsü'nde yürüyemez veya bisiklete bile binemezsiniz. Oğlanın oraya gitmeyi nasıl başardığını bilmiyordu. Kızın, diye düzeltti kendini.

Köprüden kuzeye doğru yönelerek Chelsea'ye gidecekti. Vedalaşmak için duracağı bir yer vardı ve sonra gidiyordu. Aracı dünyada sahip olduğu her şeyle doluydu ve Boston'ı terk ediyordu, ebediyen. Yeni başlangıç, yeni insanlar, yeni iş. Yeni hayat. Fakat sisteki o bedendeki, atlamak için oraya tünemiş o kişideki bir şeyler eski Finn Clyde'a fısıldamıştı. İşin aslını bilmeyen Finn'e, belaya doğru koşan Finn'e. Ne olduğunu anlamadan emniyet şeridine çekmiş, atlamak üzere olan kişiye doğru yürümüştü.

Kız konuştuğunda Finn hatasını anlamıştı. Çocuk, bir kadındı. Kelimeleri uzatarak konuşmasında boğuk bir tını vardı; ses tonu, kocaman eşofman üstü ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüyle öyle tezat oluşturunuyordu ki neredeyse Finn de köprüden aşağı düşecekti. Sonra kız ona bakmıştı ve Finn son altı buçuk yıldır binlerce yüzde gördüğü bir şey görmüştü. Yenik, umutsuz, bitik, şaşkın. Kendi yansımasında da savaştığı bir görüntüydü bu. Yenilgiydi.

Finn'in kelimelerle arası iyi değildi. Onu inmeye nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Ona istatistiklerden bahsetmek istedi, ihtimallerle ilgili bir şeyler söylemeye başlamıştı da. Sonra kızın yüksek topuklu kırmızı çizmelerini görmüştü ve bu onu şaşırtmıştı. O çizmeler kaçak bir ergenin ya da meteliksiz bir fahişenin çizmeleri değildi. O çizmeler pahalı görünüyordu. Güney Boston'daki mahallesindeki çoğu insanın bir haftada kazandığından daha fazla eder gibiydi. Ânında ondan tiksinimişti. Hatta ilgi ya da heyecan peşinde biri olduğunu, Harvard'daki sevgilisinin birkaç dakika içinde Beamer'ıyla gelip aşağıya inmesini için ona yalvaracağını düşünüp onunla biraz alay bile etmişti.

Sözler ağzından çıktıktan sonra kızın gözlerindeki bir şeyler değişti ve Finn yine yanlış şeyi öngördüğünü fark etti. Kız ellerini bırakınca ona doğru atıldı, aniden Fisher'ın ölümü zihninde öyle belirgin canlandı ki kardeşinin zorlukla aldığı o son nefesini duyabildi. Fisher ölmüştü ama bu kız ölmeyecekti.

Kız düştüğünde sinirli bir hâlde debelenmişti ve ona beresini geri verdiğinde ağlamıştı sadece. Saçları sanki birisi ona bahçe makasıyla saldırmış gibi görünüyordu. Eğer Finn'in bu kızın bela olduğunu düşünmesi için daha fazla kanıtı ihtiyacı varsa –intihar teşebbüsü dışında– saçı bunu fazlasıyla sağlıyordu. O yüzden kız ondan gitmesini istediğinde hevesle ayrılmıştı. Fakat sonra Blazer'ının paslı kaputuna oturmuş, kendi kurtuluşu ile arkasını dönüp yürüdüğü ağlayan kızın kurtuluşu arasında gidip gelmişti. Kız aniden sislerin içinden çıkıp önünde belirince içini bir rahatlama dalgası kaplamıştı fakat peşinden hızla korku ve endişe hissi gelmişti.

Kız kendini toplamıştı. Artık ağlamıyordu ve ses tonu sakindi, bir dakikalık bir tereddüdün ardından kararlı görünmeye başlamıştı hatta. Yolculuğa çıkmak istiyordu. Onunla. Bir yabancıyla. Finn içten içe yüzünü buruşturdu. Şimdiyse işte buradalar.

Daha iki saat önce, şehri terk etmeden evvel annesine veda etmek için köprüyü geçerek Chelsea'ye gidiyordu. Yalnız. Şimdiyse kapıya doğru sokulmuş, şok tabancasıyla vurulmuşçasına

uyuyan, istenmeyen bir yolcuyla Vegas'a doğru gidiyordu. Kenara çekip kızı uyandırmalı ve bazı cevaplar istemeliydi, onu bir yerde bırakmak için ısrar etmeliydi. Fakat tek yaptığı, transa geçmiş biri gibi arabayı sürmeye devam etmek oldu. Her kilometre onu Boston'dan daha çok uzaklaştırıyor ve kendini soktuğunu düşündüğü karmaşaya daha çok batırıyordu. Ve kız da onun yanında uyuyordu.

Suya çarpmadan önce uyandım ve hâlâ rüyanın içine sıkışıp kalmış olan çılgılığımı yuttum. Üşümüştüm, kaskatıydım ve nerede olduğumu bilmiyordum. Sıçrayıp dimdik oturdum ve omuzlarımdan ince, yün bir battaniye düştü. Yorgun avarelerle, banklarla ve işletmelerle dolu, şafaktan önceki karanlığı belli belirsiz aydınlatan bir mola yerinde olduğumuzu gösteren geniş ön cama ve tozlu gösterge panosuna baktım. Sonra gözlerim onu buldu –Clyde'a benzemeyen Clyde– ve hatırladım.

Direksiyonun arkasında gevşekçe uzanıyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, bacakları benim ayaklarımın durduğu boşluğa doğru uzanmıştı. Arabanın içi buz gibiydi ve kafasında beresiyle uyuyakalmıştı. Başıma dokunarak beremin hâlâ yerinde durduğundan emin oldum. Kafalarımıza tam oturan berelerimizle ikiz gibiydik, hedef belirleyen bir çift ev hırsızına benziyorduk. Fakat benzerlik burada sona eriyordu. Onun beresi biraz yamuktu ve ensesinde beresinin altından çıkan sarı saç tutamlarını görebiliyordum. Onu görgülü birinden ziyade umursamaz gibi gösteren sakalının altında güçlü, belirgin bir çenesi vardı. Düz burnundaki ufak bir çıkıntı burnunun şeklini ya bozulmuş ya da düzeltilmiş olduğunu gösteriyordu. Uyurken hafifçe aralık duran dudakları ne dolgun ne de inceydi ve hepsi bir araya geldiğinde çekici bir yüz hattı oluşturduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Yakışıklıydı.

Büyükannem onaylamazdı. Her zaman söylediği gibi, “güzel olanlardan” hep daha çok şüphelenirdi. Büyükannem on beşin-

deyken babama hamile kalmış ve Minnie'yle benim on yaşına bastığımız sene büyükbabam bir maden kazasında ölene kadar onunla otuz yıl evli kalmış olsa da bunun için kocasını asla bağışlamadığını düşünüyordum. Büyükannem Grassley'ye geri dönmüş, zaten kalabalık olan evimize taşınmıştı ve ben de akşam yemeklerinde şarkı söylemeye başladım. Büyükannemin o zaman bile büyük planları vardı.

İçimde yeni, geveze bir arkadaşına dönüşen ve fokurdayarak kabaran öfkenin büyükannemin bütün günahlarını acımasızca listelemeye başladığını hissettim. Onun hatalarına kendimi fazla kaptırmadan önce bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırdım, gözlerim karanlıkta yine Clyde'ın yüzünü buldu. Büyükannemi arayıp iyi olduğumu haber vermeliydim. Fakat bunu yapmayacaktım. Endişelenmesi umurumda değildi, üzgün olması umurumda değildi. Ne istediği umurumda değildi. Şu noktaya kadar istediği her şeyi elde etmişti. Başa çıkabiliyordu.

Clyde adında bir yabancıyla karanlıkta otururken korkmıyordum. Kimse nerede olduğumu bilmiyordu – lanet olsun, ben bile nerede olduğumu bilmiyordum. Hatta aslında *kim* olduğumu bile bilmiyordum ve yıllardır ilk defa bunu çok umursamıyordum. İçimde bir şeylerin değiştiğini ve yerleştiğini hissettim. Planım baştan sona yanlış gitmişti ama belki de bu iyi bir şeydi. Her şeyi olurlarına bırakmış ve şimdi sadece kendimin, sırtımdaki eşofman üstünün ve büyükannemin çantasında ne kadar para varsa o kadar paramın olduğu yeni bir boyutta kendimi bulmuştum. Farklı bir dünyadaydım, bu yerde olasılıklar ve huzur vardı. Bu durum, özgürleştirici hissettirdi. Kendimi özgür hissettim.

Ayrıca belli ki Clyde üstüme battaniye örtmüştü. Ben uyurken oramı buramı mıcıklamamış ya da beni öldürmemişti. Clyde'a iki puan. Eğer köprüdeki o ânı da sayarsak üç. Kendimi karanlığa doğru aptal aptal gülümserken buldum, gülümseme yüreğimdiki öfkeli yerleşimciyi ve telefon edip kendimi ele vermem için omzumun üzerinden durmadan kafamı ütöleyen Jiminy Cricket'i zihnimden uzaklaştırdı.

“Beni birazcık korkutuyorsun,” dedi Clyde birdenbire. Sesi uykudan kalınlaşmıştı.

Bir karış kadar sıçradım, ellerim önümdeki panoya aşağı doğru inen bir hız treninde en önde oturuyormuşum gibi yapıştı.

“Görünüşe göre az önce ben de seni korkuttum,” diye homurdandı. Ayaklarını tekrar kendinden tarafa çekti ve beresini yine alnının üzerine kadar indirdi.

“Seni neden korkutuyorum?” diye sordum ve sesim çatladı.

“Orada oturmuş hiçliğe doğru gülümsüyorsun. Ürkütücü.”

“Hiçlik değildi. Bir şey vardı.” Omzumu silktim. “Ne kadar uyudum?”

“Bir süre. Chelsea’ye gidip geri döndüğüm ve köprüyü geçip Boston’a girdiğim süre boyunca dünyayla bağını kesmiştin. Boston’dan çıkmak neredeyse bir saatimi aldı – sanırım TD Garden’daki büyük bir şeyden çıkıyorlardı. Trafik korkunçtu. Birkaç saat daha sürdüm ve bir saat önce gözlerimi dinlendirmek için buraya çektim.”

Kıpırdanmamaya çalıştım. TD Garden’ın etrafındaki trafik sıkışıklığı tamamen benim suçumdu.

“Burası neresi?” diye sordum.

“Mass Pike’tan yeni çıktık, New York’a girmek üzereyiz.”

“Yani hâlâ Massachusetts’te miyiz?”

“Evet. Fakat fazla bir yol kalmadı.” Sessizdi, doğruca karşıya bakıyordu. Bir şekilde söylemediği şeyi biliyordum. Hâlâ Massachusetts’teydik, yani hâlâ geri dönmek için zamanım vardı.

Kendiliğinden, “Daha önce hiç Massachusetts’in dışına çıkmadım,” diyerek beni şaşırttı. “Bu benim için bir ilk olacak.” Başını yavaşça bana doğru çevirdi. “Ya sen?” Bakışlarını kaçırmadan bekledi.

“Benim için de bir ilk. Yani, Massachusetts’e ilk gelişim.”

“Ne kadar zamandır buradaydın?”

“Saat kaç?”

Clyde saatine baktı, sağa sola eğerek mola yerinin park alanındaki sokak lambalarının birinden gelen azıcık ışıktaki görmeye

çalıştı. Artık kimse saat takmıyordu. Fakat belli ki Clyde takıyordu. "Sabahın dördü."

"Şey, o zaman yaklaşık yirmi dört saat Massachusetts'te bulundum sanırım." Dün akşam erken saatlerde büyükanmem, ben ve Bonnie Rae Shelby'yi güzelleştirmek için gereken bütün insanlar için bir otobüs, grup ve ses ekibi için bir otobüs, arkaplan dansçıları ve vokalistler için bir otobüs ve bütün ses ile sahne ekipmanlarını taşıyan iki kamyonetle süvari alayı gibi Boston'a gelmiştik. Bonnie Rae Shelby *Come Undone* Turu büyük bir organizasyondur. Ve ben oradan kapüşonlu bir eşofman üstü, çizmeler ve kot pantolonla çıkmayı başarmıştım. Bir de Bear'ın beresiyle. Onu unutmamak lazım. Plak şirketime diğer şeylerin hiçbirine ihtiyacımız olmadığını söyleyebilirdim.

Clyde iki heceli o kelimeyi arka arkaya tekrar ederek alçak sesle uzun uzun küfretti. "Yirmi dört saatlik zaman diliminde Mystic Nehri'ne atlamak istemene sebep olacak ne halt oldu?"

"Belki atlamayacaktım," dedim uzun bir sessizliğin ardından, bütün hayat hikâyemi ortaya dökmeden başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Atladın. Fakat soru o değildi, Bonnie," dedi Clyde yumuşakça.

"Verebileceğim tek cevap bu, Clyde."

"O zaman yollarımızı ayırmak zorundayız."

"Tekrar söylesene."

Clyde kararlılıkla, "Yollarımızı ayırmak zorundayız," diye tekrarladı, loş ışığın altındaki gözleri çelik gibiydi.

"Aksanın hoşuma gitti. Ayırmak demiyorsun. Ayıgmak diyorsun. Bir daha söylesene."

"Bu ne halt be?" diye iç geçirerek ellerini havaya doğru kaldırdı.

"Bak şimdi, bu pek havalı gelmedi kulağa," dedim. "Tıpkı benim gibi söylüyorsun. Bu ne halt be!" diye bağırdım. "Gördün mü? Aynı."

Clyde alçak sesle, "Benim buna ihtiyacım yok," diye homurdandı ve koca eliyle yüzünü ovaladı. Bana bakmayacaktı, elime

yüzüme bulaştırdığımı biliyordum. Çenemi kapamayı ne zaman öğrenecektim? Olaylar rahatsız edici olduğunda ya da gergin olduğumda işi hep şakaya vurmaya ve konuyu değiştirmeye çalışırdım. Ben böyle başa çıkardım. Minnie hastalandığında günlerimi onu güldürmeye çalışarak geçirmiştım. Herkesi güldürmeye çalışıyordum. Artık onları güldüremediğimde büyükannemin onlara farklı bir şekilde, para kazanarak “yardım eli uzatmam” için beni ikna etmesine izin verdim. Bu da bana bir şeyi hatırlattı. Büyükannemin çantasını havaya kaldırdım.

“Nakit param var. Beni Vegas’a götürmen için sana ödeme yapabilirim.” Büyükannemin çantasından bir tomar banknot çıkarıp ona doğru kaldırdım, yüzüne doğru salladım ve gözleri büyüdü.

“Senin yirmi bir yaşında olmana imkân yok,” diyerek elimi itti. “Kaç yaşındasın, on iki mi?”

“1 Mart 1992’de doğdum,” dedim, sesim onun kiyle birlikte yükseliyordu. “İşte cevabım. Başka hangi cevaplara ihtiyacın var?”

“Yirmi bir yaşındaki hiç kimse bir tomar parayı yabancı birinin suratına doğru öylece sallamaz. Tamamen savunmasızsın, bunun farkındasın, değil mi? Parayı alıp seni arabamdan aşağı atabilir ve gaza basıp uzaklaşabilirim. Ayrıca yapabileceğim en kötü şey bu bile değil! Az önce yaptığın şey var ya? Akıllıca değil, evlat. Akıllıca değil!” Şaşkındı, hatta kızgındı. Haklı olduğunu biliyordum. Ben hiç akıllı olmamıştım. Büyükannem de öyle derdi. O yüzden şarkı söylüyordum çünkü şarkıcıların akıllı olması gerekmiyordu.

“Haklısın. Akıllı değilim. Kuş kadar aklım yok. Ve bir yere gitmek için araca ihtiyacım var.” Sesim acınası bir şekilde titre-di ve bu dikkatini dağıtmaya veya onu güldürmeye çalışmaktan daha çok işe yararıya benziyordu.

Clyde inledi ve bir kez daha eliyle yüzünü sıvazladı. “Paran var – görünüşe bakılırsa epey fazla var. Neden bir araba kiralamıyorsun?”

“Ehliyetim ya da kredi kartlarım yanımda değil.”

“O zaman otobüse bin!”

“Birisi beni tanıyabilir,” diye cevapladım hemen ve sonra yapmamış olmayı diledim.

“Ah, bu kendimi çok daha iyi hissettirdi!” diye cevap verdi. “Bak, bana bir şeyler vermen lazım, evlat.” Ben paramı kaldırıırken bir bakışla, “Para değil,” diye böldü beni. “Bilgi! Eğer beni bunun büyük bir hata olmayacağına ikna edemezsen seni daha ileri götürmeyeceğim.”

“Kim olduğumu bilmemeni tercih ederim.”

“Tabii. Adının Bonnie olduğunu söylediğinde onu anladım zaten.”

“Adım Bonnie.”

“Soyadın ne?”

“Senin adın ne?” diye sordum.

“Bu benim arabam. Soruları ben sorarım.”

Dudağımı ısırp başımı çevirdim. Sanırım fazla seçeneğim yoktu. “Shelby,” dedim yumuşak bir sesle. “Soyadım Shelby.”

“Bonnie Shelby,” diye tekrarladı Clyde. “Peki kaç yaşındasın, Bonnie Shelby?”

“Yirmi bir!” dedim. Bu yolculuk için duyduğum arzuyu gözden geçirmeye başlıyordum.

“Şey, ne yazık ki Bonnie Shelby, bunu kanıtlayamazsın.”

“Arabayı çalıştır.”

“Hiçbir yere gitmiyoruz, evlat.”

“Sadece çalıştır. Kanıtlayabilirim. Sadece bana karşı tavrının garipleşmeyeceğine söz vermelisin.”

“Köprülerin tepesinden atlayan, deli gibi gülümseyen, bir dakika içinde bir kilometre hızla konuşan ve bir yabancıyla Vegas’a gitmek isteyen ben değilim.” Clyde bunları söylese de anahtarı çevirdi ve eski Chevy kükreyerek hayat buldu. Radyoyu açıp bir country müzik kanalı bulana kadar kurcaladım. “Hiç country müziği dinler misin?” diye sordum. Dinlememiş olmasını umuyordum.

“Hayır.”

“Ben de öyle düşündüm.” Hunter Hayes, bir kıza istendiğini hissettirmekle ilgili şarkı söylüyordu, şarkı sona erene kadar dinledim. Hunter’la geçen yıl CMA’de tanışmıştım. Sevimli ve iyi bir adamdı, o zamanlar *Come Undone* turunda açılış için iyi bir sanatçı olabileceğini düşünmüştüm. Fakat büyükannemin başka planları vardı, o yüzden o fikri hiç gerçekleştiremedim.

Hunter’ı Carrie Underwood takip etti ve iç geçirdim. Tam da ihtiyacım varken benim şarkılarımdan birinin çıkmasını umut etmek çok fazlaydı. Bir kez daha kanalları aradım ve sonra kapadım.

“Bu işe yaramayacak. Gitarına ihtiyacım var. Bütün telleri tam, değil mi?”

Clyde boş boş baktı. “Evet. Fakat ön yıldır çalınmadı. Ondan önce de pek çalınmış sayılmaz. Akordu bozuk.”

Güçlkle arka koltuğa doğru atladım ve gitarı arkamdan çekip âdeta emekleyerek tekrar ön koltuğa geçtim. Arabanın ön kapısından çıkıp Blazer’ın arkasına dolansam daha kolay halledebilirdim fakat ayaklarım kaldırıma değdiği anda Clyde’ın basıp gitmesinden korkuyordum. Geçen her saniye daha şüpheli görünüyordu.

Kutuyu arka koltukta açtım ve gitarı çıkarıp ön koltuğa çektim, çalabilmek için kucağıma yerleştirdim. Bir dakika boyunca telleri çekiştirerek gerdim. O kadar akortsuzdu ki telleri tekrar eski yerlerine dönsün diye bıraktığımda inleyip sızlandılar.

“Dinleyerek yapabiliyor musun?”

“Akıllı olmayabilirim fakat telafi etsin diye Tanrı bana mükemmel bir kulak vermiş,” dedim sakın bir tonla ve Clyde sadece kaşlarını kaldırdı. Kusursuz kulağımdan mı yoksa bana iyilik eden kişinin Tanrı olduğu gerçeğinden mi şüpheliydi bilmiyordum.

“İşte hazırsın, yaşlı kız,” diye mırıldanarak birkaç nota tıngırdattım, “uzun zamandır dokunulmamış bir kız için hiç fena değil.”

Clyde dişlerinin arasından kötü bir kelime söyledi.

Onu dikkate almadım ve kısa süre önce çıkan bir numaralı hit şarkımın girişini çalmaya başladım. Clyde country müziği bilmiyor olsa bile muhtemelen bu şarkıyı duymuştu. Geçen yaz çıktığında gişe rekorları kıran bir aksiyon filminin müziği idi ve şu âna kadarki en büyük hitim olmuştu. O kadar çok çalınmıştı ki ben bile bıkmıştım artık.

Filmin adı *Makine*’ydi ve şarkının adı da aynıydı. Filmde başka gezegenden gelen yarı makine yarı insan yaratıklar dünyayı istila ediyordu ve bu istilacılardan biri dünyalı bir kadına âşık oluyor, hangi tarafı seçeceğine karar vermek zorunda kalıyordu. Şarkı, bir yandan şiddetin gitgide arttığı, diğer yandan makinanenin onun sevmeye becerisi olmadığını düşünen bir kız için kendini feda ettiği ve kızın onun düşündüğünden daha ötesine sahip olduğunu çok geç anladığı yüksek aksiyonlu bir film için mükemmel bir denge unsuru olacak denli buruk bir mutlulukla ve özlemle doluydu. Amerika filme bayılmıştı. Clyde’ın da sevdiğini umdum.

“Sadece bir makine,” diye söylemeye başladım. “Kaçmak için çok soğuk, tükenmiş ve hissiz, buna aşk desene. Aldırmazsın sen, benim aldırıldığım gibi, sevecenliğin sahte. Gitmeliyim ben.”

Clyde beni izliyordu, vücudu hareketsizdi, ellerini direksiyonun üzerine koymuştu. Ne düşündüğünü anlayamıyordum, o yüzden şarkı söylemeye devam ettim, nakarat başlangıcındaki geçiş müziğinde tempoyu arttırdım.

“Ayaklarına kapanıp öpeceğim ellerini. Sabaha unutacaksın kimliğini. Aşk bir bağış ama sen yetim değilsin, kalacağım öyleyse beyaz gü-rültüde, uyumana yardım etsin diye. Madem işe yaramıyorum neden beni kullanıyorsun, kurtuluşun için paslı bir makine gibi?”

“Bu şarkıyı duydum.” Clyde etkilenmişe benzemiyordu.

“Peki kimin söylediğini biliyor musun?”

Clyde başını iki yana salladı.

“Bonnie Rae Shelby,” dedim.

“Bana o olduğunu mu söylüyorsun?” Bana inanmadığını söyleyebilirdim.

“Ben oyum, gerçi ailem bana sadece Bonnie der.”

“Öyleyse dün gece Bonnie Rae Shelby Tobin Köprüsü’nün tepesinde ne yapıyordun?”

“Dün gece TD Garden’da konserim vardı. Turumun son durağıydı. Bitirdim.” Ne söylersem söyleyeyim mantıklı gelmeyeceğini fark ederek hızla konuşmaya devam ettim. “Bir taksi tuttum. Ona sürmesini söyledim. Biraz yalnızlığa ihtiyacım vardı, anlıyorsun ya?”

“Taksi şoförü de köprüde inmene izin verdi?”

“Ben kapıyı açıp ona durmasını söyleyince fazla bir şansı kalmadı. Frene epey sert bastı, sanırım indiğimi görünce memnun oldu.”

Clyde anlattıklarımı düşünüyormuş gibi görünürken sessizce oturdum. Sol elimin parmakları tellere dokunuyor, akorları bulup teller üzerinde yukarı aşağı kayıyordu. Fakat çalmadım. Clyde’ın düşünmesine izin verdim, ta ki iç geçirip arkasına yaslanana kadar.

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamıyor, Bonnie. Bonnie Rae Shelby’yle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. On yedi yaşında olabilirsin.”

İç geçirdim. “Telefonun var, değil mi? Beni araştır.” Gerçekten bunu yapmak zorunda kalmamasını dilemiştim. Sadece arabayla gitmek istiyordum. Gitmek, gitmek, gitmek. Asla arkama bakmamak. Aslında büyük olasılıkla, Clyde benim Bonnie Rae Shelby olduğumu çözdüğü anda herkes gibi gözlerinde dolar işaretleri belirecekti.

Clyde cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Kapaklı bir telefondu. Antikaydı. “Bununla o dediğini yapamayacağım, değil mi?”

“Şey, hayır. O telefonu nereden aldın? Müzeden mi?”

“Annem bu yolculukta yanıma telefon almam için ısrar etti. Böylece benimle iletişim kurabilir.”

“Annen senden nefret mi ediyor?”

Clyde telefonu cebine geri soktu ve gözleri benimkilerle buluştu. Ânında kendimi kötü hissettim. Şaka yapıyordum. Boşboğazlığımдан nefret ediyordum. Yüz ifadesinde duraksamama

sebepler olan bir şey vardı. Hüzünlü gözleri ve yorgun bir yüzü vardı. Genç bir adam için fazla yorgundu. Benim gözlerim de onunki kadar yorgun mu görünüyor diye düşündüm.

“Kaç yaşındasın?” diye sordum.

“Yirmi dört,” diye cevap verdi.

Sanki ona katılıyormuşum gibi başımla onayladım. Ki bu aptalcaydı. Yirmi üç veya yirmi beş dese de onaylardım.

“Bana zarar verecek misin, Clyde?”

Kaşları kalktı ve sanki onu şaşırtmışım gibi geriye doğru çekildi.

“Beni küçücük parçalar hâlinde kesecek misin ya da iğrenç şeyler yaptırarak mısın?”

Clyde’in gözleri şokla büyüdü ve sonra kahkaha atıp eliyle yüzünü sıvazladı. Başka ne yapacağını bilmediğinde yaptığı bir şeydi herhalde.

“Hayır mı?” diye üsteledim.

“Sen çok garip bir kızsın, Bonnie,” diye homurdandı. “Fakat hayır. Sana zarar vermeyeceğim, seni kesmeyeceğim veya başka bir şey yapmayacağım.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Öyle şeyler yapan adamlar kahramanı oynayıp tanımadığı birini köprüden inmeye ikna etmek için dil dökmekle uğraşmaz. Gerçi senin de beni dil dökerek ikna ettiğin söylenemez. Beni yere devirdin. Teşekkürler bu arada.” Boğazım tıkanıp ve birden gelen şaşırtıcı duyguyu iteledim. “Ben de sana zarar vermeyeceğim, Clyde. Sadece araca ihtiyacım var. Harcamalara yardım edebilirim, sana arkadaşlık edebilirim ve hatta mola vermen gerekince arabayı ben kullanabilirim.”

Birdenbire büyükannemin telefonunun çantasında olabileceği aklıma geldi. Çantayı tekrar açıp parayı kenara ittim ve büyükannemin naneli şekerleri ile rujunu koyduğu kocaman fermuarlı göze baktım. Telefonunu çantanın dibinde buldum. Titreşimdeydi, otuz cevapsız arama ve onun iki katı kadar da yeni mesaj vardı. Çantasını aldığımı fark ettiği belliydi. Hiçbirine bakmadım. Onun yerine ekranı kaydırıp açtım ve adımları

Google'a yazdım. Birkaç tane iyi çekim, yüzümü gösteren fotoğraf buldum ve telefonu Clyde'a verdim.

"Gördün mü?"

Telefonu aldı ve görüntülere baktı. Sonra uzanıp yüzümü tam olarak görebilmek için tepedeki lambayı açtı. Birkaç uzun saniye boyunca bir bana bir ekrana baktı ve sonra uzanıp beremi çıkardı.

"Saçına bunu neden yaptın?"

"Beğenmedin mi?"

Yüzünde hafif bir tebessüm belirip yok oldu. "Hayır."

Telefonu elinden kapıp birkaç linke bastım ve Bonnie Rae Shelby'nin biyografisini buldum. Doğum tarihim hemen en üstteydi, 1 Mart 1992.

"İşte yaşıma da dahil benim hakkımda bilmen gereken her şey var. İnternetteki bilgiler tamamen güvenilir. Orada benim bile bilmediğim şeyler olabilir."

Clyde yine telefonu alıp ona verdiğim bilgileri okudu. Tekrar tekrar okudu. Bir daha okudu. Garipti, ona arkamı döndüm ve söz konusu biyografide çok uçuk şeyler, mesela hiç yaşanmamış ilişkiler ve asla işleyecek kadar talihli olmadığım suçlar gibi şeyler yazmıyor olmasını umut ederek gitarı tıngırdatmaya başladım.

"Clyde?"

Başını elindeki küçük ekrandan kaldırıp baktı.

"Yeterli geldi mi? Çünkü yemeğe ihtiyacım var. Ve duş. Ayrıca sanırım ben de saçımı pek sevmedim."

3

Özdeşlik

Duş bulmadılar ama bir pankek dükkânı buldular. Bonnie pankeklerine açlıktan ölüyormuş gibi saldırdı fakat daha yarısını bile yemeden tıkanmış gibiydi. Yarısı yenmiş altın sarısı yığından kalanlara pişmanlıkla baktı. Clyde onu izlerken kendi tabağını son lokmaya kadar silip süpürdü ve üç bardak süt içti. Kız hesabı ödemek için ısrar etmişti ve Clyde da bu seferlik izin vermeye karar vermişti –eğer o gerçekten Bonnie Rae Shelby’yse bunu karşılayabilirdi– fakat Clyde kendi yemeğini onun ödemesine izin vermekten hiç hoşlanmamıştı. Bu durum, kendini bir seksen sekizlik boyunun hiç hissettirmedığı kadar küçük hissetmesine neden olmuştu. Sesini yükseltmesi gerektiğinde başını çevirdiği veya ayağa kalkmak kendisini daha büyük bir hedef yapacağı için başkalarının incinmesine izin verdiği zamanlarda hissettiği kadar küçük. Küçük hissetmekten hoşlanmıyordu, o yüzden bir daha yemeğinin parasını onun ödemesine izin vermeyeceğine kendi kendine sessizce söz verdi.

Kahvaltıdan sonra bir Walmart buldular, Clyde bagajda yerince yer olmadığı konusunda onu uyarana kadar kız sepete bir şeyler atarak rafların arasında dolaştı. Bonnie aldığı şeylere pankeklerine baktığı gibi –pişmanlıkla– baktı sonra birkaç şeyi geri bıraktı. Marketten yine de eli kolu dolu ayrıldı... kot pantolon ve tişörtler, başka bir şapka ve Clyde’ın özellikle görmezden geldiği uyumlu iç çamaşırları ile bir palto ve Clyde’a erkek olduğuna şükrettiren bir sürü kadınsı ıvır zıvırla. Ayrıca hepsini doldurmak için birkaç tane de spor çantası almıştı ve her şeyi kısa

sürede yerleştirip çantalarını arka koltuğa onunkilerin yanına atmıştı. Daha on iki saat önce ölmek isteyen bir kıza göre hayret verecek kadar neşeli ve hareketli görünüyordu. Bu Clyde'ı endişelendirdi, hem de kaçak bir pop yıldızı olmasının da ötesinde, kızın ona tamamen güveniyormuş gibi görünmesi gerçeğinin de ötesinde.

"Sadece son bir mola," dedi ısrarla ve Clyde'a onu reddedeceğinden eminmiş gibi baktı. Clyde iç geçirdi.

"Hemen şurada bir kuaför var." Walmart'ın karşısındaki sokak üzerinde bulunan bir alışveriş merkezini işaret etti. "Bu saç düzelttirmem lazım. Sonsuza kadar bere takamam."

Saat sabahın dokuzuydu. İki saat daha yol geldikten sonra üç saati yemek ve alışverişe harcamışlardı ve Clyde bütün gece araba kullanmıştı. Gittikçe asabileşiyordu ve birkaç kilometre daha gittikten sonra ucuz bir otel bulup sekiz saatliğine uyumak istiyordu. Fakat kısa bir dinlenme de o gerginliğini alırdı elbette.

"Tamam. Sen saçınla ilgilen. Sen onu yaparken ben de bir saat uyurum."

Clyde, arabayı Quik Clips'in önüne çekip motoru durdurdu. Park alanı boştu. Güzel. Demek ki kızın işi uzun sürmeyecekti.

"Ben içerideyken gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Bonnie, eli kapının kolundaydı.

"Gitmeyeceğim."

"Yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

Bonnie dişlerini dudağına geçirip gözleri onun gözlerinin içine dikerek sözüne güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalıştı.

"Anahtarları alabilir miyim?" Sesi öyle yumuşaktı ki Clyde onu doğru duyup duymadığından emin olamadı.

Neredeyse kahkaha atacaktı. Bu kız hiç de saf değildi. Anahtarları kontaktan çıkarıp avucuna bıraktı. "İşte. Şimdi git. İşin bitince burada olacağım. Depoyu sen doldurdun, o yüzden gidiş ücretini ödedin. Gitmeyeceğim."

Bonnie ona minnetle gülümsedi, anahtarı çantasına attı ve tek kelime etmeden Blazer'dan çıktı. Clyde koltuğunu sonuna kadar yatırdı, kollarını kavuşturdu ve neredeyse ânında uykuya daldı.

Clyde bir saat sonra, Quik Clips'in önündeki kaldırımda toplanmış olan küçük bir kadın grubunun heyecanlı sesleriyle uyandı.

"Brittany burada olduğunu söyledi!"

"Onun gibi biri o kadar yerin içinde saçını neden burada kestirsin ki?"

"Bilmem ama Brittany o olduğundan emin!"

Dört ya da beş kız, binanın geniş kapılarından göremedikleri açıkça belli olan şeyi net bir biçimde görmeye çalışırçasına pencerelere yapışmıştı. Sonra yanında Kanal 4 yazan ve tepesinde anten takılı beyaz bir minibüs park alanına girip onun Blazer'ının yanına park etti.

Jetonu düşen Clyde, "Hassiktir," diye soludu. Bu, kızla ilgiliydi. Bonnie Rae. Kalabalığı çekmişti. Sabahın onunda, küçük kuaföre adım atalı daha bir saat olmadan kalabalığı toplamıştı ve gösteri yakındı.

Clyde kendi kapısını açıp çömeldi, uzun kolunu aracın altına doğru uzattı, acil durumlar için tuttuğu anahtar kutusunu aradı. Hemen buldu, Blazer'ı çalıştırdı ve toplanan kalabalıktan biri ona dikkat etmeden önce ucuz kuaförün park alanından geri geri çıktı. Bir an için basıp gitmeyi düşündü. Bu karmaşanın bir parçası olmak istemiyordu. Fakat Bonnie'nin çantaları hâlâ arka koltuktaydı ve benzinin parasını ödemişti. Ayrıca ona gitmeyeceğini söylemişti.

Clyde, kahrolası vicdanına öflenerek direksiyona vurdu. Ne olmuş yani? Walmart'tan aldığı kıyafetlerin yerine kolayca başka şeyler alabilirdi. Clyde'a ihtiyacı yoktu ya. Gerçekten de yoktu. O kız belaydı. Ayrıca Finn Clyde, geçen yedi yılda ona bir ömür yetecek kadar belaya bulaşmıştı. Fakat gitmeyeceğini söylemişti işte.

Clyde tekrar sövdü ve dar alışveriş merkezinin arkasına do-landı, işletmelerin arkasında uzanan bir sokağın girişine park

etti. Henüz burada kalabalık ya da kameralar yoktu fakat olacaktı. İnsanlar aptal değildi ve eğer sokağın içine aracıyla girerse birkaç televizyon minibüsü tarafından yolu kesilebilirdi. Artı, Blazer'ını sokağın girişine park ederek sokağa başka birinin girmesine de engel oluyordu. Aracından aşağı atladı ve kapıları sayarak ve hangi arka kapının kuaföre ait olduğunu hesaplayarak koşmaya başladı. Kapı kilitliydi fakat kızın adını seslenerek kapıya vurdu.

"Bonnie!"

Kapı, sanki biri çalmasını bekliyormuş gibi neredeyse ânında açılıverdi. Saçı kokarcaya benzeyen ve telefonu kulağına yapışmış iri yapılı bir kız onu şüpheyle süzdü ve sonra başını uzatıp Clyde'in arkasındaki sokağa göz attı.

Boyalı kaşlarını kuşkuyla kaldırırken, "Sen Kanal 5'ten misin?" diye sordu. "Kameran nerede? Benimle televizyonda röportaj yapacaklarını söylediler!"

Clyde kızı itip dükkâna daldı, koşarken bir paspas kovalasını tekmeleyerek yolu açıp başka bir kapıdan geçti ve bir yanda sıra sıra lavaboyla alçak ve arkasız sandalyelerin, diğer yanda ise aynalı saç kesme bölümlerinin olduğu salona çıktı. Bonnie yüzü aynaya dönük onlardan birinde oturuyordu. Belli ki tek müşteriydi. Yeni, parlak ve siyah saçlarıyla oradaydı ve aynada Clyde'in yansımasını görünce gözleri büyüdü. Elinde fön makinesi olan bir kız makinenin gürültüsü bastırarak kadar bağırarak çene çalıyordu, Clyde ikisinden birinin dışarıdaki kalabalığın farkında olup olmadığını merak etti. Durdukları yerden ön pencereler görünmüyordu.

"Clyde?" Bonnie onun ismini söylerken Clyde uzun adımlarla yürüyüp boynuna dolanmış siyah önlüğü çekti ve onu koltuktan kaldırdı.

"Sanırım birisi birkaç arkadaşını aramış ve malum bir şarkıcının saçını kestirdiğini onlara söylemiş," diyerek açıklamada bulundu.

Bonnie tek kelime etmeden çantasını kaptı, birkaç banknot

çıkardı ve onları gözleri kocaman olmuş, kekeleyen, sağ elinde hâlâ böğüren fön makinesini tutan kıza doğru attı.

“Ben değildim,” diye cırladı kız, uçuşan paraları toplamaya çalışıyor fakat tam tersi her yöne uçuşturuyordu.

“Hadi arkadan çıkalım.” Kokarcanın çıkış kapının önünde kollarını ve bacaklarını açarak onların kaçmalarına engel olma-ya çalıştığı arka odaya doğru koşarlarken Clyde Bonnie’nin elini tuttu.

Onlar kızı geçip çıkmaya çalışırken kız, “Bu taraftan çıkamazsınız!” diye haykırdı. “Buraya girmek yasak,” diye bağırdı çaresizce ve koşarak kapıdan çıkmaya çalışan Clyde’in kolunu tuttu. Clyde, Bonnie’yi önüne doğru itip sokağa çıkarırken kolunu hızla çekip kurtardı. Kadın tekrar koluna yapıştı ve Clyde onun elinden kurtulmak için kolunu hızla savurdu. Elinin tersinin kadının yüzünün kenarına çarptığını hissetti. Korkuyla döndü, kız eliyle yanağını tutarak geriye doğru sendeledi.

“Bana vurdun!” diye ciyakladı.

“Clyde! Hadi!” Bonnie onu elinden çekti. “Clyde!”

Kadın telefonunu almak için eğildi, belli ki hızlıca bir fotoğraf çekecek ya da telefon etme fırsatını kaçırarak kadar yaralanmamıştı. Clyde dönüp Bonnie’nin peşinden Blazer’a doğru sokaktan aşağı koştu. Bonnie ve Clyde kendilerini ön koltuğa atarken kadının sabırsızca beklediği Kanal 5’in minibüsü köşeyi döndü. Bonnie kapıları kilitledi ve yüzünü kucağına gömdü, Clyde Blazer’ı ileri doğru sürdü, keskin bir sağa dönüşün ardından cadde- den aşağı doğru uçarcasına ilerlemeye başladı.

Clyde, bir country şarkıcısının saçlarını yaptırtmasını umursayan gerçek haber kanalları olduğuna inanamaz bir edayla, “Bu da ne halttı böyle?” diye tısladı. Bonnie dışarıya her adım attığın- da buna mı katlanıyordu?

“Sadece sür, Clyde. Git!” Bonnie’nin sesi kucağına doğru konuştugu için boğuktu ve Clyde onun dediğini yaptı, midesi hafif bulanana ve fazlasıyla kaybolana kadar köşelerden tekerlekleri gıcırdatarak dönüp ara sokaklarda dolandı. En sonunda Bonnie

başını dizlerinden kaldırdı fakat gözleri kocaman ve korku doluydu ve parmaklarını yeni yaptırdığı saçlarının arasından geçirirken elleri titriyordu. O da Clyde'ın hissettiği kadar kaybolmuş görünüyordu ve Clyde ona hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğini söylemek istedi. Fakat otobana çıkan yolu bulana kadar şehirde dolanıp durduğu süre boyunca tek kelime etmedi.

Bonnie, "Üzgünüm, Clyde. Bunu düşünmem gerekirdi," dedi birdenbire. "Akıllılık ediyorum sandım. İçeri girdiğimde ne olur ne olmaz diye kuaförün kapısını kilitledim. Şu ufak, çevirmeli kilitlerdendi. Kızlar bunu yaptığımı görmedi. Ben oradayken kimse saçını yaptıramayacağından yüksek bir bahşış bırakarak telafi ederim diye düşündüm. Beni tanıyacaklarını düşünmemiştim. Beni tanıdıklarına inanamıyorum! Muhtemelen bu kahrolası tur eşofmanı yüzünden. Değiştirmeliydim."

"Eğer ön kapıyı kilitlememiş olsaydın üstüne tırmanırlardı. Şansın var ki diğer kız arka tarafta onu yayına çıkarmaya söz veren kanalın minibüsünü bekliyordu. Nereye gidersen git her zaman böyle mi?"

Bonnie başını iki yana salladı. "Hayır. Böyle değil. Orada neler olduğunu bilmiyorum. İnsanların beni beklediği ya da halka açık yerlere gittiğimde etrafım sarılıyor ama çoğunlukla hayranlar tarafından, kameralar olmuyor, tabii bir etkinlik ya da tanınmış mekân değilse."

Bonnie doğruldu, önündeki güneşliği indirip küçük aynadaki yansımaya baktı. Çabucak bakışlarını kaçırıp güneşliği tekrar yerine itti. Saçları bir oğlan çocuğu gibi kısaydı ve çikolata kahvesiydi, düz, minicik bir perçem geniş, siyah gözlerini çevreliyordu. Clyde'ın YouTube videosunda sahnede dans ederken izlediği, altın sarısı bukleleri zıplayan, tek eli havada, diğer eliyle mikrofonu tutan kıza hiç benzemiyordu.

"Habercilerin fotoğraf çektiğini sanmıyorum. Sanırım tam vaktinde kaçtık. Muhtemelen senin aracında olduğumu fark etmediler bile." Sesi umutlu geliyordu, arabaya bindiklerinden beri ilk defa Clyde'a baktı. Clyde onun gözlerine baktı ve orada

gördüğü umut yumuşak bir sesle sorduğu soruyla endişeye dö-
nüştü. "Dün gece ne oldu, Bonnie?"

"Beni bir yerde bırakmak istiyor musun, Clyde? Eğer istiyorsan seni anlarım," dedim. Tüm bu durumun imkânsızlığını aniden kabullendim. Büyükannemin çantasını karıştırınca telefonu hissettim, yine endişe verecek sayıdaki cevapsız aramayı ve mesajları fark ettim. "Bear'ı arayıp nerede olduğumu söylerim. O gelip beni alır, sen de yoluna gidebilirsin."

"Bear kim?"

"Resmî olarak? Korumam. Gayri resmi olarak? Arkadaşım."

"O zaman niçin dün gece Bear'la beraber kaçmadın?"

"Gitmeme izin vermezdi. Dün gece üzgün, yorgun ve ölme isteğiyle doluydum, unuttun mu? Bugün? Bugün tepem atık, bıkkınım ve başka birinin ölmesini istediğimi düşünüyorum." Bu aşamadan daha çok hoşlandım. "Eğer ararsam gelip beni alır. Fakat benimle birlikte kaçmaz. Beni vazgeçirmeye çalışır, her zaman yaptığı gibi beni neşelendirmeye uğraşır ve zamana ihtiyacım olduğunu söyler..."

"Ne için zamana?" Clyde yine üsteledi ve bu soruya cevap vermekten kaçındım. Yine.

"Zaman bütün yaraları iyileştirir, değil mi? Hani hep öyle denir ya? Grassley'de Appalachialı Annie dediğimiz yaşlı bir kadın derdi ki, 'Zaman bütün yaralarını iyileştirir ama estetik cerrahî da değildir.'"

"Hangi yaraları, Bonnie?"

"Zavallı pop yıldızının şikâyetlerini gerçekten duymak istiyor musun, Clyde?"

"Evet. İstiyorum."

"Eğer sen bana yaralarını gösterirsen ben de sana gösteririm, Clyde. Adınla başlayalım. Kabul ediyorum, Clyde'a alışmaya başlıyorum ama adının tamamını öğrenmeyi gerçekten istiyorum, böylece Quik Clips'te beni o Kokarca Kadın'la bırakıp git-

mediğin için sana çiçek ve teşekkür kartı gönderebilirim, belli ki yedek anahtarın varmış ve istediğin zaman beni bırakıp gidebilirmişsin.” Büyükanneimin çantasından anahtarları çıkarıp ona doğru attım. Doğru düzgün bakmıyor olsa da onları havada yakaladı ve ambalajların, bozuklukların ve çeşitli şişe kapaklarının olduğu küllüğe attı.

“Finn. Adım Finn.”

“Huck Finn’inki gibi mi?”

“Infinity* gibi.”

“Infinity mi? Annen sana Infinity Clyde adını mı verdi?” Afalladım. Annesi kesinlikle ondan nefret ediyordu. Bu neredeyse benim adım kadar kötüydü.

“Hayır. Babamın fikriydi. Annem kardeşimin adını koymuş, o yüzden babam da benim ismimi ve bir defalığına annem pes etti. Fakat ikisi de bana sadece Finn der.”

“Neden Infinity?”

“Sekiz Ağustos’ta doğdum. Sekiz sekiz. Babam bir matematikçi. O sekizlerin bir işaret olduğunu düşündü. Sekiz rakamı sonsuzluk sembolüne benziyor, o yüzden...”

“Vay! Ben de bizim isimlerimizin kötü olduğunu sanıyordum! En büyük abimin adı Johnny Cash’e ithafen Cash, sonraki abimin adı Hank Williams’a ithafen Hank ve kardeşimin adı da biricik Minnie Pearl’e ithafen Minnie’ydi.”

“Ve Bonnie Rae. O nereden geliyor?”

“Ben iki büyükanneimin de ismini almışım.” Sesimdeki acı tonu duydum ve başımı iki yana sallayarak zihinsel olarak onu uzaklaştırmaya çalıştım. Büyükanneimi düşünmek istemiyordum. “Bonita ve Raena. Doğum belgemde ve ehliyetimde Bonita Rae Shelby yazıyor. Neyse ki şimdiye kadar hiç kimse bana Bonita demedi.”

“Pekâlâ. Ben sana Finn’i verdim. Şimdi sen de bana bir şey ver,” diye talep etti.

“Pekâlâ, Huckleberry.” Ona arsızca sırıttım, isminin dalga

* (İng.) Sonsuzluk. -çn

geçmek için bir sürü olasılığa açık olması hoşuma gitmişti. Muh-temelen o yüzden Clyde'ı kullanıyordu. "Balık burcuyum ve kumsalda uzun yürüyüşleri, gün batımlarını ve romantik akşam yemeklerini severim." Clyde iç geçirip başını iki yana salladı, alaycılığımdan hoşlanmadığı belliydi.

"Kız kardeşimin adı Minnie'ydi dedin. Artık Minnie değil mi?"

Şakacı gülümsememi kaybettim. Kendime hâkim olmak çok fazla çaba gerektirdi. "O her zaman Minnie olacak fakat geçtiğimiz ekim ayında öldü." Sanki zaman Appalachialı Annie'nin dediği gibi o malum yarayı çoktan iyileştirmiş, beni o hâlde bırakmamış gibi omzumu silktilim.

"Anlıyorum." Clyde çoğu insanın yaptığı gibi üzgünüm demedi. Sadece gözlerini yola dikti, otobana döndüğümüzü ilk o zaman fark ettim, yolun iki yanında yükselen ağaçlar görüş mesafemizi etrafımızdaki alanla, arkamızdaki yolla ve önümüzdeki hiç bitmeyen koyu renk şeritle sınırlandırınıyordu.

"Beni yanında götürcek misin?" diye sordum şaşkınlıkla.

"İstedğin bu değil mi?"

Sözlerinde kaçırdığım bir şey, görmem gereken bir uyarı sinyali, hâlâ şansım varken gitmem için beni dürtten algılanabilir bir işaret olup olmadığını merak ederek tekrar ona baktım.

"Finn?" İsminin tınısı hoşuma gitti. Ona pek de uyumlu olmayan şekilde uyuyordu. Finn tuhaf bir isimdi, Peter Pan ve Kayıp Çocuklar'a uyacak bir isim. Finn Clyde ise iri yarı, kirli sakallı ve biraz göz korkutucuydu. Kesinlikle tuhaf değildi. Fakat aynı biçimde ona da uyuyordu.

"Efendim?" diye cevap verdi.

"Ben aslında ölmek istemiyorum."

Clyde'ın gözleri yoldan ayrılıp yüzümü araştırdıktan sonra yeniden yola çevrildi.

"Sadece kötü bir hayat yaşamak istemiyorum," dedim. "Fakat biraz uzaklaşabilirsem, kim olduğumu ve ne istediğimi çözebilirsem bu değişebilir. O yüzden evet, beni yanında götürmeni istiyorum."

Finn hızlı bir baş sallayışyla beni anladığını belli etti ve birkaç dakika boyunca aldığım tek cevap bu oldu.

“Kardeşin... senden büyük müydü, küçük müydü?” diye sordu Finn.

“Küçüktü. Bir saat farkla.”

Finn’in gözleri şokla bana döndü.

“Ne? İkizdik,” diye açıkladım, tepkisi kafamı karıştırmıştı.

“Tek yumurta ikizi mi?” Sesi komik geldi.

“Evet. Ayna ikizi. Hiç duydun mu?”

Finn başıyla onayladı fakat yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlaşılmıyordu, ben de daha fazla açıklamaya ihtiyacı olduğunu düşündüm.

“Eğer karşılıklı durup birbirimize bakarsak aynaya bakmak gibi olurdu. Yüzümüzdeki her şey tam ters yerdeydi. Sağ yanağımdaki bu ben var ya?” Dokunarak dikkatini oraya çektim. “Minnie’de de aynı ben vardı, onunki sol yanağında aynı yerdeydi. Ben sağ elimi kullanırım, Minnie solaktı. Hatta saçımızdaki doğal ayırım bile ayna görüntüsüyleydi. Liseye gidip de biyoloji dersi görene kadar bunu fazla düşünmemiştik. İkizlerle ilgili dolu dolu bir ünite vardı. Bizim için bir isim olduğunu bile bilmiyorduk.”

Finn, “Ayna görüntülü ikizler,” dedi sessizce.

“Evet.” Başımı salladım. “Tek yumurta ikizlerinde yumurta ikiye bölünüyor, fakat ayna görüntülü ikizlerde normalden daha geç bölünüyor. Epey sonra. Yumurtanın sağ tarafı ikizin birini, sol tarafı da diğerini oluşturuyor.” Ders kitabındaki tanımı tam olarak hatırlıyordum. Ben bir yarımıydım. Minnie ile birlikte bir bütünü oluşturuyorduk. Böyle bir şeyi unutmam nasıl mümkün olabilirdi ki?

“Nasıl öldü?”

Pencereden dışarı bakarak açıkladım. “Minnie lösemiden öldü. On beşimizdeyken ona tanı konuldu. Bir süreliğine iyiydi. Gerileme dönemindeydi. Fakat iki yıl önce tekrar hastalandı, dikkatim dağılmasın diye herkes durumu olduğundan hafif

gösterdi, böylece ben şarkı söyleyip turlara devam edecek ve eve para gönderecektim. Benim işim oydu. Eve para yollamak.”

“Öldüğünde orada değil miydin?” Finn’in sesi sakın, hatta saygılıydı.

“Hayır,” diye cevap verdim donuk bir ifadeyle, dikkatimi manzaradan ayırmadan yanımdan hızla akıp geçen ağaçların sözlerimin altında fokurdayan hisleri alıp götürmesine izin verdim. “Bana cenazeden sonra söylediler, bir hafta sonra. Turdaydım, anlıyorsun ya. Büyükanнем iptal etmemi istemedi. Büyük paralardan bahsediyoruz, tükenen biletlerden, büyük ilgiden. Görünüşe göre bu, Minnie’nin cenazesinden ya da benim bununla ilgili hislerimden çok daha önemliydi.”

Öfkem tüm gücüyle geri döndü ve daha fazla hava alarak göğsümdeki sıcaklığı serbest bırakmak için ağzımı açtım fakat bir yangını söndürmek için ateşi boğmanız gerektiğini herkes bilirdi. Boğazımdan aşağı inen hava sadece alevleri besledi. Nefes nefese oturup yüzümü çevirdim ve ardından gecikmiş bir yangın söndürme girişimiyle elimi ağzıma bastırdım. Parmaklarımın arasından ve kulaklarımdan çıkan dumanı Finn görebiliyor mu diye merak ettim. Hiddetle öyle bir yanıyordum ki uzanıp eski kolu çıldırmuşçasına çevirerek camı açıp buz gibi rüzgârın aracın içine dolmasına ve yüzümü ısıtıp yanaklarımı öpmesine izin verdim. Clyde soğuktan şikâyet etmedi ya da uğuldayan rüzgârın sesini basıracak şekilde konuşmaya çalışmadı. Gözlerimi yumup rüzgârın beni alıp götürmesini diledim. Fakat başımı çok fazla dışarı çıkarmıştım ve aniden berem, Bear’ın beresi, kafamdan uçtu. Otobanda döne döne gidişini izledim, kaybetmiştim, tıpkı Minnie gibi.

Aniden her şeyi camdan atmak istedim. Bir şeyleri alıp dışarı fırlatmaya başlamak istedim, sanki bir şeyleri fırlatmak beni arındıracakmış gibi. Soyunma odasında saçıma saldırmaya başladığımda hissettiğim duygunun aynısıydı bu.

Fakat bunu yapamazdım. Yeni aldığım şeyleri pencereden dışarı atamazdım. Finn’in eşyalarını da atamazdım. Kendimi toplamam gerekiyordu. Pencere kolunu kavradım ve boşluğun

gitgide daralmasını izleyerek, rüzgârın azalan sesini dinleyerek kaldırmaya başladım; nihayet tam olarak kapandığında hepsi sona erdi. Finn'den tarafa gizli bir bakış attım. Doğruca önüne bakıyor, sadece bekliyordu. Omzumu silktim.

“Büyükanne min dediğine göre, bana söylememiş çünkü Minnie gitmiş ve benim cenazesinde ağlamam onu geri getirme-yecekmiş.” Şimdi de ağlamıyordum.

“Büyükanne min zaten bunun olacağını bildiğimizi ve yüz defa vedalaştığımızı söyledi. Fakat ben veda etmemiştim ki. Bir defa bile.” Sesimin bu kadar sakın çıkmasından gurur duydum. Clyde yorum yapmadan sadece sürmeye devam etti ama ilgisi-nin yoğunluğunu hissedebiliyordum ve bu beni cesaretlendirdi.

“Bana söylediklerinde pop prensesine yakışacak bir kriz ge-çirdim. Eşyaları kırdım, çılgık attım, ağladım, büyükanne me on-dan nefret ettiğimi ve onu asla bağışlamayacağımı söyledim. Ba-ğışlamayacağım da. Sonra eşyalarımı topladım ve Grassley'deki evime gittim. Büyükanne min için sıkıntı yoktu. Bana söylemek için bir haftalık Şükran Günü tatilini beklemişti. Sekiz aydır ilk defa eve gitmiştim. Fakat oraya gittiğimde annem dışında kim-se yoktu. Babam evden taşınmıştı, Cash hapisteydi ve Hank de bilmem kaçınıcı defa rehabilitasyondan çıkmış ve büyükanne min Nashville'deki evine taşınmıştı. Minnie'ye mezardaydı.

“Annemle birlikte bir hafta geçirdim, epey iyi başa çıkıyor gibi görünüyordu. Babamın büyükanne min Nashville'deki evin-den pek de uzakta olmayan bir daire tuttuğunu ve hayallerinin peşine düştüğünü söyledi. Bu özel bir şey, değil mi? Sanırım onun parasını da ben ödüyorum. On yaşımdan beri ailem için para kazanıyordum. Artık hiçbiririyle bir ilişkim yok. Zaten abi-lerimle başından beri fazla bir ilişkim yoktu. Cash idare ederdi ama Hank hep beni biraz korkuturdu. Uyuşturucu kullanmış Hank daha da korkutucuydu. Ona dayanabilen tek kişi büyü-kanne min. Çünkü ikisi bir elmanın iki yarısı gibi. Çalışmaya de-vam etmemin tek sebebi Minnie ve sanırım annemle babamdı.” Sanki önemli değilmiş gibi omzumu silktim.

“Şükran günü tatili bittiğinde yine itaatkâr, küçük Bonnie Rae’ydim ve yeniden yollara düştüm. Noel için eve dönmedim. Çalışmaya devam ettim ve dün gece turumu bitirdim.”

“Yani annenle baban ayrıldı mı?”

“Evet.” Başımı cama dayadım. “Birkaç gün önce annemin erkek arkadaşı olduğunu ve adamın onun yanına taşındığını öğrendim. Sanırım artık hepimiz kendi yolumuza gidebiliriz. Sadece... uğruna çalıştığımı düşündüğüm her şey bir yalandan ibaret. Anlıyor musun? Para bir şeyleri kolaylaştırıyor. Hatta hayatını bile değiştirebilir fakat insanları değiştirmez. Kazandığım o kadar para Minnie’yi kurtaramadı ve ailemi de düzeltemediği açık.”

“O yüzden mi köprüden atlamak istedin?”

“Belki. Bilmiyorum. Dün gece biraz kendimi kaybetmiştim. Şarkılarımdan biri sırasında büyükannemin bana bir sürprizi vardı. O dengemi bozdu herhalde.”

“Neydi?”

“Büyükannem birine video yaptırmış, Minnie’yle ikimizin bir dizi fotoğrafı. Son günlerinin fotoğrafı. Ben ‘Stolen’ şarkımı söylerken fotoğraflar arkamdaki ekrandan aktı.”

Clyde’in alçak sesle küfrettiğini duydum, sadece fısıldamıştı ama anlayışı sakinliğimi un ufak etti. “Şarkı söyleyemedim.”

Ne kadar yetersiz bir ifade. Şarkı söyleyememiştim çünkü devasa ekrana bakakalmıştım. O anda benim olan hiçbir şey kalmamıştı. Büyükannem her şeyi çalmıştı. Her parçamı. Tıpkı şarkının söylediği gibi. Ve sonra hepsini satmıştı. Ben de izin vermiştim.

“Ne yaptın?” diye sordu Clyde.

“Sahneden indim. Bear ve büyükannem her zamanki gibi sahne arkasında bekliyordu. Onlara midemin bulandığını, devam edemeyeceğimi söyledim. Zaten konser bitmek üzereydi. Büyükannem, çıkışımın o ânı sadece daha da anlamlı yaptığını söyledi. Herkes anlayacaktır, dedi.”

Sıcaklık yine artıyordu, nefes nefese kalmaya başladım. Duraksayıp kendimi toparlamak için yine arkama yaslandım. Elle-

rimi saçlarımdan tekrar tekrar geçirdim, kısa saçlarımdan ipeksiliği sonradan olanların kanıtıydı. Daha sakince devam ettim.

“Bear benimle birlikte soyunma odama yürüdü ve sonra bazı güvenlik meseleleriyle ilgilenmek için geri döndü. Büyükannem sahneye çıktı ve herhalde özürlerimi iletti. Gerçekten bilmiyorum. Ben de saçımı kestim, bu eşofman üstünü giydim, büyükannemin çantasını kaptım ve oradan ayrıldım. İşte buradayım.”

“Büyükannenin çantasını mı aldın?”

Kahkaha attım; kulaklarımı çınlatan ve içinde süzüldüğüm öfke baloncuğunu patlatan gürültülü bir sestir bu. Bütün olanlardan sonra Bay Finn Clyde büyükannemin çantası için mi endişeliydi?

“Evet. Tabii ki aldım. Benimki hâlâ tur otobüsündeydi.” Çantayı bacaklarımdan arasından çektim ve içindekileri çıkarmaya başladım. Büyükannemin telefonu, avuç avuç banknot, parlak kredi kartlarının olduğu cüzdanı.

“Çalışmaya başladığımda reşit değildim, bu yüzden baştan beri diğer işlerin yanında hesaplarımı da hep büyükannem kontrol etti. Bütün hesaplarımda onun da adı var ve bunu hiç değiştirmedim.” Bu kartlardaki bakiyeleri de üzerinde benim adıma olan hesaplardan ödediğinden emindim. O yüzden onlardan birini Walmart’ta ve Albany’de Clyde’in deposunu doldurmakta kullandığım için çok da kötü hissetmiyordum.

“Herhalde çantasını ona geri vermeliyim ha?” Pencereyi açtım ve bir tasarımcının elinden çıkan çantayı otoyola fırlattım. Cüzdanı ve parayı aldım tabii ki. Tic Tac’ları da. Portakallı şekerler lezizdi.

“Herhalde ona iyi olduğumu da haber vermeliyim. Fakat telefonu bende olduğu için onu da yapamam, değil mi?” Sanki bu dünyadaki en komik şeymiş gibi kahkaha attım. Elimdeki telefon sanki benimle birlikte gülüyormuş gibi titredi, neredeyse düşürecektim. Onun yerine müzikle yüzleşmenin vaktinin geldiğine karar verdim.

“Merhabaaaa?” diye cevap verdim en iyi şarkı sesimle.

“Bonnie Rae?”

“Büyükannem!” dedim Clyde’a, sanki ondan haber almaktan dolayı heyecanlıymışım gibi bir tonla.

“Bonnie Rae? Kiminle birliktesin? Neredesin?”

“Bak şimdi, büyükanne, Clyde’la birlikteyim! Bonnie ve Clyde’ı hiç duymadın mı?”

“Bonnie Rae? Bana nerede olduğunu söyle!”

“Biliyor musun, büyükanne, tur bitti. Ben yetişkinim ve resmî olarak tatildeyim. Bir süre beni yalnız bırakman gerekiyor. Ayrıca, büyükanne? Kovuldun.” Sonra telefonunu da, tıpkı çantasını iade ettiğim gibi iade ettim.

4

Dolaylı İspat

"Diin gece Boston, Massachusetts'te TD Garden Arena'daki konserini bitirmeden sahneden inen ve ortadan kaybolduğu söylenen yetenekli country şarkıcısı Bonnie Rae Shelby, bugün görölmüş olabilir. Menajeri ve güvenlik ekibi onun yerini saptayamayınca birkaç saat sonra polis çağırılmıştı. Bu sabah erken saatlerde yapılan açıklamada polis, kendilerinin bu işe dahil olmasının sebebinin soyunma odasından çalınan eşyalar olduğunu, yirmi bir yaşındaki şarkıcı için kayıp işlemi başlatmak için henüz çok erken olduğunu söyledi."

Öğleden sonra beşte Finn günü noktaladı. Direksiyon başında yorgunluktan çöktü ve ertesi sabah erkenden yola koyulacağımıza söz verdi. Basit, yol kenarındaki bir otele çektik, üstünde altı ya da sekiz yazan bir yere... İsmine dikkat etmedim. Birkaç saat uyuyup beni başından savacak diye endişelenmekle fazla meşguldüm. Duş almak ve temiz çarşafklar için ben de yanıp tutuşuyordum ama tabii bu, dünyada tek bir arkadaşım olmadan Boston ile Cleveland arasında bir yerde yalnız kalacağım anlamına gelmiyorsa. Bunu ona da söyledim ve güvensizliğimden birazcık bıkmış gibi iç geçirdi.

"Bitişik odalar alırsız, olur mu? Aramızdaki kapıyı da istediğin kadar uzun süre açık tutarsız," dedi.

"Anlaştık." Hemen dışarı atlayıp iki spor çantamı kaptım ve içeri yöneldim. Resepsiyondaki kız Clyde ve benden daha az

uyumuş gibi görünüyordu, gözlerinin altındaki torbalar kara ve şişti, bitişik iki oda isteyip büyükannemin kartını verdiğimde bana doğru düzgün bakmadı bile. Mecbur kalmadıkça nakit kullanmak istemiyordum. Elimde nakit para olması kendimi daha az savunmasız hissettiriyordu. Parayı güvenli bir yere sokuşturma arzusu belki de kanımdaki dağlılıktan geliyordu ya da belki de banknotların somutluğundandı ama ayrılmak istemiyordum.

Faturayı büyükannemin gösterişli tavrıyla imzaladım, sonuçta isimlerimiz neredeyse benzerdi. Daha Clyde içeri gelmeden iki odanın anahtarı da elimdeydi. İki odanın parasını da ödediğim için tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu ama sonra iç geçirdi ve elimden anahtarını aldı. Resepsiyondaki görevliye bir bakış attı ve gözlerini çoktan lobideki televizyona dikmiş olan kızın bizle hiç ilgilenmediğini anlayınca gözle görülür şekilde rahatladı. Ekranda bir çift patenci dönüyordu, Olimpiyatları izlediğini fark ettim. Düzenlendiğini bile unutmuştum. Görevliyi kırmızı, beyaz ve maviyi desteklerken bıraktık ve ikinci kata çıktık.

Clyde sözüne sadık kalarak odalarımızın arasındaki kapısını açtı, midemdeki minik düğüm ânında gevşedi.

Televizyonu açmak istemedim çünkü Clyde'ın odasında hareket edişinin beni rahatlatan seslerini boğardı. Sorunumun bir kısmının da yalnız kalmak konusunda hiç iyi olmamam olduğunu fark ettim. Nadiren yalnızdım ve Amerika'nın sevgilisi hâline gelip yollara düştüğümünden ya da şarkı söylediğimden beri nadiren yalnız kalabiliyordum. Ondan önce de altı kişiyle birlikte geniş bir karavanda yaşamıştım, orada yalnızlık diye bir kavram yoktu. Bu, zamanla alışılan bir tat mı diye merak ettim. Belki de bundan keyif almayı öğrenebilir ve sonra daha fazlasını isteyebilirim, diye düşündüm. Fakat şu anda değil.

Finn pizza siparişi verdi, kendine verdiği sözü tutarak Bonnie'nin onun yemeğini ödemesine izin vermedi, gerçi ondan çok daha fazla tutan odasının parasını ödemişti. Kızın odasındaki

duşun sesini duydu ve biraz rahatladı, yakın gelecekte bundan daha yalnız olmayacağını biliyordu.

Tanıştığı en tuhaf kızdı. Hüzünlü, küstah, sağı solu belli olmayan, kendini gözlemleyen, eğlenceli... ve bunların hepsini on dakika içinde gösteren biriydi. Bu kız belaydı. O kadar barizdi. Fakat şaşırtıcı biçimde kız ondan korkmuyordu. Clyde bu bilgiyle ne yapacağından emin değildi, eğer onun geçmişini Clyde'ın onunkini bildiği kadar iyi bilseydi korkabileceğini düşünerek anlık bir suçluluk hissetti, uzun bir gün boyunca kızı dinlediği düşünülmürse epey şey öğrenmişti. Bonnie ona Minnie'yi anlattıktan sonra tükenmiş görünmüştü. O yüzden Clyde ondan şarkı söylemesini istemişti, gözlerini devirip reddedeceğini veya ona "tatildeyim" gibi bir cevap vereceğini düşünüyordu. Oysa aksine Bonnie bunu yerine getirmekten mutlu olmuştu ve kızın kim olduğunu düşününce istemiyormuş numarası yapmamasına hayret etmişti. Kırmızı çizmelerinden birini panoya dayamış ve saçma şarkıların birini bitirip diğerine geçerek ona hoş bir vakit geçirtmişti.

"Little Brown Jug" diye bir şarkı söylemişti, belli ki ay ışığıyla ilgiliydi ve sonra "Goover Peas" diye bir şarkı söylemişti, yer fıstığıyla ilgiliydi herhalde, artık o ne halt oluyorsa. Diğer şarkı "Black-eyed Daisy" diye bir şarkıydı, çok kötü değildi. Bonnie, babasının kızının koyu renk gözleri yüzünden şarkının sözlerini Black-eyed* Bonnie diye değiştirerek söylediğinden söz etmişti. Anne tarafından gelen Cherokee kanıyla ilgili bir şeydi bu, o kandan ne kaldıysa ona ve Minnie'ye geçmişti. Kızı hüzünlendirmiş gibi görünen "Nelly Gray" diye bir şarkı vardı, bir kızın zincirlerle bağlanıp götürülüşünü anlattığı dörtlüğün ortasında birdenbire şarkıyı söylemeyi kesmişti. Clyde durduğu için üzül-müştü. O şarkıdaki hikâye hoşuna gitmişti.

Bonnie bu şarkıları söyleyerek büyüdüğünden bahsetti, babasının ona öğrettiği ve nesilden nesle geçen Appalachia şarkı-larıydı bunlar. Birkaç enstrüman çalabiliyordu, bazıları Clyde'ın

* (İng.) Kara gözlü. -çn

hiç duymadığı şeylerdi, mesela ağız yayı dediği şey gibi. Temel olarak bir çubuk bir yay gibi kıvrılıyordu, bir ucuyla diğer ucu bir gitar teliyle bağlanıyordu. Bonnie, yerlilerin her zaman gitar teli kullanmadıklarını söylemişti. Bir sopa ve kedi bağırsağı kullanırlarmış.

“Kedi bağırsağı mı? İnce bağırsak mı yani?”

“Aynen öyle.”

Clyde onun yalan söylediğinden oldukça emindi. Hemen hemen emindi. Aslında hiç de emin falan değildi.

“Bu eski zaman şarkılarını sevmedin mi, Clyde?” diye sormuştu. Komikti... ona adını söylemişti ama Bonnie ona Clyde diye seslenmeye devam ediyordu.

“Konserlerde söylediğin şarkılar bunlar değil, değil mi? İnsanlar hâlâ böyle şarkıları dinlemiyor, değil mi?” diye sormuştu inanamayarak.

“Tabii ki dinliyorlar. Fakat hayır. Ben yeni *country* şarkıları söylüyorum. Karışık *country*. Bir kısmı pop müzik tınısında – aslında o kadar yakınlıkta tek farkı birkaç gitar ve keman sesi. Ve ben. O yerel duyguyu vermek için kendi namelerimi ve genizden gelen aksanımı katıyorum.” Bonnie ona göz kırptı, Clyde kendini sersem bir hayranıymış gibi ona gülümserken yakaladı. “Ama bu eski şarkılar kendimi yalnız hissettiriyor.”

Finn eski şarkılara özel bir ilgi duymuyordu ve Bonnie’nin onun ilgi duymadığı gerçeğinden hoşlandığından emindi. Bonnie Shelby insana takılan tarzda biriydi. Fakat Clyde onun şarkı söyleyişini dinlemekten hoşlanmıştı. Bonnie gerçekten şarkı söyleyebiliyordu, ona şüphe yoktu. Sıcak bir günde boğazından aşağıya kayan soğuk su kadar zahmetsiz ve tatlıydı. Ayrıca bunu yapmaktan keyif alıyor gibiydi. O bir sanatçıydı, bir öykü anlatıcısıydı, hatta eski arabasının ön koltuğunda otururken bile buyurgan bir kişilikti. Clyde onun neden o kadar başarılı olduğunu görebiliyordu. Amerika’nın ona nasıl âşık olduğunu görebiliyordu.

Sonunda onu hatırlamıştı. Yıllar önce televizyonda görmüştü. Kazandıkları azıcık dinlenme zamanında izlemeye izinli ol-

dukaları sayılı programdan biri de *Nashville Forever*'dı. *Country* müzik olduğu için hepsi söylenirdi, adamların arasında pek popüler olan bir tercih değildi.

Ufak bir kızdı, saçlardan ve gözlerden ibaretti. O zamandan beri büyümüştü. Clyde onu şarkı söylerken izlerken ne kadar genç olduğunu düşündüğünü hatırladı. Fakat kesinlikle korkusuz görünüyordu. O gülümsediğinde dinleyicilerin hepsi onunla birlikte gülümsemişti. Hatta şarkı seçimini eleştiren ama sonunda onu destekleyen huysuz tiplerden bazılarının bile gönlünü kazanmıştı. Finn programı sadece birkaç defa görmüştü. Fakat onu hatırlıyordu. Kazandığını hatırlayamamıştı. Sadece kazanmakla kalmamış, üstüne bir de büyük bir yıldız olmuştu belli ki. Kendini öldürmek isteyen büyük bir yıldız.

Finn hızlıca duş aldı ve temiz bir tişörtle kot pantolon giydiği sırada pizza geldi. Bonnie'ye haber vermek için açık duran bitişik kapılarından içeri başını uzattı ve duşun hâlâ açık olduğunu duydu. Orada da şarkı söylüyordu sanki. Clyde durdu, onu yine dinlemek istiyordu ama bu defa şarkı söylemediğini fark etti. Ağlıyordu. Clyde onu yanlışlıkla çıplak görmüş gibi odasından kaçtı ve eğer çıplak görmüş olsaydı daha az utanacağını fark etti. Çıplaklıkla başa çıkabilirdi. Hatta hoşuna bile giderdi. Hem de nasıl. Ama gözyaşları? Hayır.

Bonnie bir saat daha odasında kaldı. Clyde duşun sesinin kesildiğini, onun yürüdüğünü, çantaları karıştırdığını, kanallarda gezindiğini ve en sonunda televizyonu tekrar kapadığını duydu. Sonunda başını Clyde'ın odasına soktu ve "bir dilim" alıp alamayacağını sordu.

Clyde başını eğip yüzünde gözyaşlarından izler aradı. Hiç yoktu. Rahatlayarak gülümsedi, Bonnie de ona gülümseyerek karşılık verdi, gamzeli yanakları ve beyaz dişlerini çevreleyen pembe dudakları yüreğini pır pır ettirdi. Ânında gülümsemeyi kesti. Kız çok güzeldi. Özellikle de saç artık kıyametten çıkmış gibi görünmezken. Çok güzeldi, Clyde ise yalnız bir adamdı ve bu birleşim onu korkuttu. Hem kızın hem de kendi iyiliği için.

“Kabarıklığın olmadan farklı görünüyorsun.” Bonnie şimdi yatağının kenarına tünemiş hâlde pizzanın keyfini çıkarırken onunla konuşuyordu. Clyde dikkatini onun güzel yüzünden ayırdı ve gözlerini yeniden ekrandaki sürükleyici körling maçına çevirdi.

“Kabarıklık?” diye sordu. Bu erkek cinsel organı için kullanılan başka bir terim değil miydi? Tanrı yardımcısı olsun.

“Bilirsin işte, sakalın.” Bonnie uzanıp sol elinin tersiyle tıraşlanmış yanağına dokundu ve Olimpiyatların en ufak bir şansı bile kalmadı. “Daha genç görünüyorsun. Ayrıca kıskandım. Benden daha çok saçın var.” Finn, kızın alt dudağının hafifçe titrediğini gördü ve sonra da durdurmak istemişcesine pizzadan kocaman bir ısırık alışı izledi.

Finn ellerini omuz hizasındaki nemli saçlarında gezdirdi ve omzunu silkti. “Vegas’a gidince kısalacak. Uzatmak iyi hissettirdi sadece.” Tehlikeli bölgede geziniyordu. Konuşmayı kesti.

“Hep uzun değil miydi?”

“Yok ya. Bütün hayatım boyunca kısaydı, son birkaç yıla kadar.” Clyde kıpırdandı, araba sigortasıyla ilgili bir reklamla ilgileniyormuş gibi davrandı fakat aslında kızın konuyu değiştirmesini umut ediyordu.

Bonnie’nin alt dudağı yeniden titremeye başladı ve ağzından, “Oğlan çocuğu gibi görünüyorum, değil mi?” sorusu çıkıverdi, Pizzasını birdenbire bıraktı, bir peçete kapıp tedirgin hareketlerle ellerini ve yüzünü sildi.

Finn afallayarak, “Ne?” diye sordu.

“Tam duşa giriyordum... ve gözümün ucuyla aynadaki yansımamı gördüm, sonra çığlık attım Çığlık attım çünkü abim Hank’e benziyorum! Hank’e benziyorum ve her zaman onun ailedeki çirkin kişi olduğunu düşünmüşümdür.”

“Ne sikim?.. O yüzden mi ağlıyordun? Hank’e benzediğini düşündüğün için mi?” Finn gülmemeye çalıştı. Gerçekten. Denedi. Fakat başarılı olamadı.

“Komik değil, Clyde! Artık melek buklelerine sahip olmak istemedim ama bu kare Shelby suratında kısa, kahverengi saçların

sonuçlarını da düşünmedim. Fakat artık biliyorum.” Bonnie başını eğdi ve omuzları sarsılarak gürültülü hıçkırıklara boğuldu. Gözyaşları Finn’i olduğu kadar kendisini de tedirgin etmiş benziyordu, tek kelime daha etmeden yataktan fırlayıp odasına gitti.

Finn onun peşinden gitmedi. Onun annesi değildi, ikiz kardeşi değildi veya yattığı adam değildi. O sadece... Clyde’dı. Ayrıca ne söylemesi gerektiğine dair bir fikri de yoktu. Oğlan çocuğu gibi görünmediğini söyleyebilirdi. Çünkü görünmüyordu. Hem de hiç. Saçları kısaydı ve benzerlik bu noktada bitiyordu. Fakat daha kadınsı yönlerinden söz ederek görüşünü destekleyebileceğini sanmıyordu, bu çok kötü bir fikir olurdu. O yüzden kendi tarafında kaldı ve endişe içinde düşündü. Kadınların ne noktada kaygılandıkları konusunda en ufak bir fikri yoktu, hele ki doğru düzgün tanımadığı, kelimenin tam anlamıyla kucağına düşmüş ve şu anda garip, çileden çıkaran bir şekilde sorumluluk hissettiği bir kadının.

Eliyle çenesini sıvazladı, ânında sakalının avcuna verdiği hissi özledi. Parmaklarındaki sürtünme kafasındaki sürtünmeyi dindirirdi ve tıraş olmanın aklına nereden geldiğini merak etti. Aptal. Nereden geldiğini biliyordu. Bonnie’ye daha çok Finn, daha az Clyde’ı göstermesi gerektiğini düşünmüştü. Eski derisinin birazını sıyrırırsa onun gibi birine biraz daha uygun bir hâle gelebileceğini düşünmüştü.

Söz verdiği gibi kapıyı açık bırakmış olsa da Bonnie aralarındaki o kapıdan geçip geri gelmedi. Televizyonu kapatıp genç yaşamında milyonlarca defa yaptığı şekilde karanlıkta gözlerini tavana dikti. Birkaç tane renkli tebeşiri olmasını diledi. Bütün o boş, beyaz alana yazmak istedi. Parmaklarını sıkıp açarak bu geniş alana bir denklem; rakamlar bulanıklaşıp uyku onu ele geçirene, gökyüzüne yazılmış sonsuz formüller ve şekillerle dolu evrenle bütünleşebileceği bir yere taşıyana kadar gözlerini dikip bakabileceği ve kafa yorabileceği bir şeyler karalamanın nasıl hissettireceğini hayal etti.

Fakat bir otel odasıındaydı ve burada duvarlara yazı yazıl-

ması hoş karşılanmazdı. Evde yaşarken Fish'le aynı odayı paylaşıyorlardı. Fish'in iki duvarı posterler ve fotoğraflarla kaplıydı ve ailesi en sonunda pes edip –hatta babası cesaretlendirmiş– Finn'in iki duvarını rakamlarla kaplamasına izin vermişlerdi. Duvarları tamamen dolduğunda duvarın tekinin üstünü boyar ve yeniden başlardı. Bir sonraki evinin duvarları kara tahta kaplı olacaktı.

Fakat o kalabalık, hırçın ve heyecanlı rakamlar kafasının içinde kalmaya zorlanmıştı... ya da belki de Finn sadece buydu. Hayal kırıklığı içinde doğrulup oturdu ve üstündeki örtüyü attı. Televizyonu kapattığında ısıtıcısını da kapatmıştı ama Bonnie'ninki yan odada çalışıyordu ve ortak kapıdan sıcaklık geliyordu. Tişörtünü çıkarıp top hâline getirdi ve spor çantasına doğru attı. Sadece beş saniye sonra giymesi gerektiğini fark ederek o tarafa doğru gidip geri aldı.

"Finn?"

Finn sıçradı, çömeldiği yerden fırlayınca başını duvara çarp-
tı. Bonnie'nin odasından aniden gelen ışık huzmesi onun odası-
nın zeminine kadar süzölmüş ve hapishane tellerine tırmanarak
kaçmaya çalışırken yakalanan bir mahkûm gibi onu duvara ya-
pıştırmıştı. Bonnie kapıda belirdi ve Finn ânında arkasını dönüp
yüzünü duvara çevirdi.

"Finn?"

"Efendim?" Çıplak sırtı, duvara dikilmiş gözleriyle hareket
edemeden öylece dururken kendini embesil gibi hissetti.

"Üzgünüm. O şekilde... saçma bir şeye ağladığım için. Utan-
ıyorum."

"Utanma. Hank kulağa korkunç geliyor. Ben de ağlardım."
Kızın bir an önce gitmesini diliyordu.

Bonnie kıkırdadı. Sesi kulağa üzgün, küçük bir kız sesi gibi
geldi. Finn içinde bulunduğu zor durum yüzünden yüzünü ek-
şitti. O hareketsiz kalınca kıkırtıları da yok oldu.

"Finn... sen iyi misin?"

"Evet. İyiyim. Sadece... Ah. Evet."

“Ah. Tamam. İyi geceler.” Saniyeler sonra ışık söndü, Finn Bonnie’nin yatağının gıcırdadığını ve yatak başının hafifçe çarp-
tığını duydu. Olduğu yerde kaldı ve elini göğsüne doğru kaldır-
dı, derisine işlenmiş kıvrık siyah haça. Belki de kız görmemişti.
Fakat sırtındaki dövmeyi görmüştü. Ondan şüphesi yoktu.

O sırada sadece on sekizindeydi. Ayrıca ödü kopmuştu. Kor-
ku bir adama başka türlü yapmayacağı şeyler yaptırır. Finn elini
bir kez daha kalbinin üzerine koyarak çirkin dövmeyi kapadı.
Sonra odayı geçip yatağına gitti ve eli göğsünde kıvrılmış vazi-
yette kendini uyumaya zorladı.

Derisine giren iğnenin hissini, omuzlarıyla başına oturan
Grayson’ın ağırlığı ve kokusunu, onu boğuşunu, kollarının yan-
larına doğru açılışını, bacaklarının aynı şekilde hareketsizleştir-
ildiğini, her uzvunu bir adamın tuttuğunu, ata biner gibi sırtı-
na çıkan Maurice’i hatırladı. En sonunda hareketsizce uzanmış,
iradesi dışında işaretlenip damgalanmanın onur kırıcılığına izin
vermişti, direnmenin getirdiği acı –darbeler, iğnenin derisinde
kayması– hareketsiz tutulmanın getirdiği aşağılanmadan daha
büyüktü. İşlerini bitirdiklerinde sırtı kan içinde kalmış ve tam
ortasındaki düzgün olmayan şekilde işlenmiş iskambil kâğıtla-
rından sızmıştı. Bir kartın üzerinde büyük bir karo işareti vardı,
Finn’in bir hilekâr olduğunu söyleyen bir semboldü bu. Diğ-
erinde maça vardı, o da hırsız olduğunu gösteren bir semboldü
ve ikisi de tenine herkesin görmesi için kazınmıştı. Fakat Finn’in
asıl kanını donduran üçüncü kart, üzerine kalp işlenmiş olan
kupa kartıydı. Kalp işareti insanlara onun romantik bir ilgiyi hoş
karşılacağını gösteren bir semboldü. Finn’in katlanamayacağı-
nı düşündüğü tek sembol oydu. O olmazdı.

Her şey bir kart oyunuyla başlamıştı. Kendini Cavar’ın
gözüne sokabilirse güvende olacağını düşünmüştü. O yüzden
fırsatı değerlendirmişti.

“Rest çekme,” demişti.

Oyun durmuş, bütün gözler hiddetle ona kilitlenmişti.

“Ne dedin sen?” Cevap hem öfke hem de merakla doluydu.

“Elinde sinek ası tutuyor olmalı. Kaybedeceksin.”

Masada âdeta savaş çıktı ve Finn aşağı indirildi, sivriltilmiş bir cıvatanın keskin ucu sağ gözünün altını çizerek kan akıttı ve o anda serbest bırakılması emredildi. Cıvata ortadan kayboldu ve Finn bir elle yakasından bir elle saçından tutulmasıyla ayağa kaldırıldı. Boyunun uzunluğu rahat tutulmasını zorlaştırdığından doğrulduğunda saçı bırakıldı.

“Kartlarını göster bana,” diye emretti Cavarro, masanın üzerinden oyunda kalan tek adama bakıyordu.

Adam tartışmadan kartlarını açıp gösterdi.

“Elinde as tuttuğunu nasıl bildin?” diye sordu Cavarro, Clyde’a bakmıyordu. “Kartlarının yanına yaklaşmadın bile.”

“Oynanan bütün kartları biliyorum. Üç as oynandı ve senin de kartlarını görebiliyorum. Sende yok, yani onda olmak zorunda.”

“Oynanan bütün kartları biliyorsun,” diye tekrarladı Cavarro, sorgulamıyor, dalga geçiyordu.

“Evet. Oynandıkları sıraları da.”

Masanın etrafındakilerden ve duvarların kenarına dizilmiş oyunu izleyen adamlardan kahkahalar yükselmişti.

“Kanıtla.” Cavarro’nun tek bir bakışıyla adamlarından biri masaya oturmuş ve kart yığınlarını kendine doğru çekmişti.

“Arkanı dön, evlat.”

Clyde sırtını masaya dönmüştü. Arkasında kartların hışırtısını duyabiliyordu ve kartların onların daha önce oynadıkları sırayla olmayacaklarını biliyordu. Fakat belki de yeterince yakın olurlardı ve tek yapması gereken atıkları sırayı onlara söylemekti. Ona inanıp inanmamaları onun dışındaydı.

Net ve monoton bir sesle oynanan ilk karttan hangi kartı kimin attığına kadar hepsini tek tek söylemiş, sadece içlerinden biri karşı çıktığında susup onu düzelterek çabucak Cavarro’nun rakibinin elinde tuttuğu kartları tarif edene kadar konuşmaya devam etmişti.

Odadaki sessizlik derisine jiletler değiyormuş gibi hissettirmişti ve yapabileceği tek şey, kıpırdamamak, delici bakışların-

dan ve şiddetli kuşkların cesaretini kırmasına izin vermekten kaçmaktı. Fakat dönmemiştı. Kaçmamıştı. Beklemişti, gevşekçe yanlarında sallanan avuçları endişeden ter içinde kalmıştı.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sormuştu Cavarı. Sesinde artık alay yoktu.

“Sayılarla aram iyidir.”

Clyde’in göğsünde büyük, siyah bir gamalı haç vardı. Sert, çift kişilik yatakta yorganı kavrayarak uyanık şekilde uzanıyordum, aklım karman çormadı, düşüncelerim birbirini kovalıyordu. Odalarımızın arasındaki kapı cehennemin kapıları gibi ardına kadar açıktı ve ben koşup kapamak, bununla da yetinmeyip kilitlemek istiyordum. Fakat cesaret edemiyordum. Onu şaşırtmıştım, orası açıktı. Fakat arkasını dönmeden önce işareti görmüş-tüm. Nasıl bir adam göğsüne gamalı haç yaptırmırdı ki?

İyi bir adam yaptırmazdı. Birlikte ülkeyi geçtiğim, varış noktası ya da bir amacı olmadan seyahate çıktığım bir adamda olmamalıydı. Finn Clyde’a bir cankurtaran halatına tutunurcasına tutunmuş-tum ancak onun salında da büyük bir delik olabileceğini yeni fark ediyordum. Hak ettiğimi bulmuş-tum. Arabasına atlamam, ona yapışmam için beni davet etmiş değildi. Hepsini kendi başıma yapmış-tım.

Garipti. Ona ânında güvenmiş-tim. Ondan ânında hoşlanmış-tım. Müzik endüstrisi herkese şüpheyile yaklaşmama sebep olmuştu. Fakat Clyde kim olduğumu bilmiyordu. Benim için kendini riske atmıştı, sadece... sadece, onun da dediği gibi, köprüden atlamak üzere olan bir çocuk gördüğü için. Yine de onda bana doğru insan olduğunu hissettiren bir şeyler vardı, kendimi güven-de hissetmeme sebep olan bir şey. Büyükannem her zaman benim fazla sezgim olmadığını söylerdi. Haklı olduğu barizdi.

Uzun bir süre boyunca hiç kıpırdamadan uzandım, aklımlı... veya aklımdan kalanları kaybedeceğimi düşününceye kadar karanlıktaki kulaklarımı dikip dinledim. Üstünde bir şey yoktu ve

çıplak teni gözlerimi kendine çekmişti fakat kolları ile göğsünün kaslı çizgilerini, karnındaki girinti çıkıntıları veya omuzlarının genişliğini görmek yerine bakışlarım dövmeye takılmıştı. Arkasını dönmesi tepkimi gizlemem, soğukkanlılığımı korumam, gözlerimden şüphe edip bir şey görmemişim gibi davranmam için olanak sağladı. Sırtında da siyah, kötü yapılmış çeşitli dövmeler vardı. Gözlerimi çevirip arkamı dönmeden önce gördüğüm kadarıyla iskambil kartları ve rakamlardı.

En sonunda Clyde'a uykuya dalması için yeterince süre verdiğimi düşününce yataktan sessizce çıktım ve aradaki kapımıza doğru yavaşça ilerledim.

Ya kapı gıcırdayarak beni ele verirse ne olurdu? Nefesimi tuttum ve kapıyı dikkatlice kapadım. Menteşeleri sessizdi ve minnettarlıklar neredeyse ağlayacaktım. Sonra kilidi çevirdim. Kilit yerine oturunca gürültüyle takırdadı ve yüreğim gök gürültüsü gibi çarptı. Eğer Finn hâlâ uyanıksa bunu duyardı. Bunun ne anlama geldiğini de yanlış anlamayacaktı, özellikle de aramızdaki kapıları açık bırakma konusunu büyük bir mesele hâline getirdiğim için.

Sabahleyin erkenden uyanıp çıkışımı yapacaktım. Sonra farklı bir odaya geçip kapının diğer yanındaki yabancından uzakta güvende olacaktım ve Bear'ı arayacak, gelip beni alması için motelde bekleyecektim. Macera sona ermişti.

Taban Tabana Zıt

Bonnie Rae Shelby'nin Quik Clips saç salonunda görülmesiyle ilgili haberler doğrulandı. Brittney Gunnerson, işletmedeki bir çalışan, Bonnie Rae Shelby'nin saçını kestirip boyattığını ve arka kapıdan yaklaşık olarak bir seksen beş veya bir seksen sekiz boylarındaki uzun boylu, beyaz, yirmilerinin ortasında görünen, siyah örgü bir bere takan ve yıpranmış bir kot ceket giyen bir adamla birlikte aceleyle çıktığını söyledi. Çalışan, Bayan Shelby'nin yabancı adama Clyde diye hitap ettiğini söyledi, yine de adamın kimliğiyle ilgili başka bir ipucu yok. Gunnerson, bu tanınmayan adam hakkında suç duyurusunda bulunmayı düşündüğünü, ona ve şarkıcı Bonnie Rae'ye ön kapıdan çıkmalarını söylediğinde onu itip yüzüne vurduğunu iddia ediyor. Bonnie ve Clyde mi? Millet, böyle bir şeyi uyduramazsınız.

Bonnie gitmişti. Finn'e göre hava hoştu. Dün gece kilidin sesini duyduğu anda onu korkutup kaçırdığını biliyordu. İyi. Böylesi daha iyiydi. Bu sabah sadece emin olmak için kapısını tıkladı. Adını seslenmiş ve hatta hizmetçi onun odasını temizlemek için içeri girinceye kadar beklemişti, sadece hâlâ içeride olmadığından, uyumadığından ya da daha kötüsü olmadığından emin olmak için. Konu Bonnie olunca bilmiyordu. İntihara meyilli görünmemişti. Ancak kırk sekiz saat öncesine kadar öyleydi. Fakat hizmetçi içeri girip çıkmıştı, belli ki 241 numaralı odada uyuyan bir konuk veya bir ceset yoktu.

Emin olmak için beklerken bir saatten fazla zaman kaybet-

mişti. Çantalarını alırken hem kendine hem de ona öfkeliydi ve asansör yerine merdivenleri kullanarak odasından ayrılp park alanına yöneldi. Geceleyin kar yağmıştı, çantasını omuzuna atıp otelden çıkarak park alanında yürürken onu vıcık vıcık, ıslak bir karmaşa karşıladı. Gözlerini gri göğe çevirip neyin geldiğini anlamaya çalıştı. Kış mevsiminde araba sürmek eğlenceli değildi fakat kış mevsimi şubat ayıyla kol kola gezen bir kız gibiydi ve Vegas'a gitmek için nisan ayına kadar beklemek istemiyorsa bu kıza mahkûmdu.

Finn'in gözleri ortalıkta dolanıp paslı Blazer'ına odaklandı. Bir kıza mahkûm kalmaktan bahsetmişken, kendisi üst katta beklerken park alanı boşalmıştı. Motel 6'nın müşterileri yolculardı ve kimse odasında oturup film izlemek için falan takılmıyordu. Koca park alanında sadece iki araç kalmıştı ve Blazer'ının yanına oturmuş, kaldırıma serdiği plastik çantanın üstüne tüneyerek kışının ıslanmasını önleyen kişi, kendi başının belasından başkası değildi. Üzerinde önceki gün Walmart'tan satın aldığı şişkin, pembe kaban vardı ve ucu uzun bir bere takmıştı. Kapüşonu beresinin üstüne çekmiş ve ellerini dizlerinin arasına sokmuştu. Burnu çizmeleri kadar kırmızıydı ve sefil görünüyordu. Finn onu görmeden önce o Finn'i görmüştü ve gözlerini Finn'in yüzüne dikmişti. Bonnie gülümsemedi, ona selam vermedi, açıklama yapmaya çalışmadı. Sadece Finn'in ona doğru yürümesini izledi.

Finn ağzından çıkmak üzere olan küfrü yuttu ve sürücü tarafına doğru uzun adımlarla yürüdü. Kapının kilidini açıp çantalarını içeri attı, bindi ve kapıyı çarptı. Anahtarı çevirip kararlılıkla geri geri gitti, kızın çantalarını tutarak ayağa kalkmış olduğunu ve kapüşonunun başından kaydığını görmezden gelmeye çalıştı. Kız ileri doğru adım atmamış, beklemesi için ona seslenmemişti. Sadece orada durup onun gidişini izliyordu. Finn ilerlemeye başladı ve otuz metre kadar gittikten sonra gözlerinin dikiz aynasından onu bulmasına izin verdi.

"İnanılmaz," diye bağırın Finn avucuyla direksiyona vurdu. Yavaşlayarak durdu. "İNANILMAZI!" Frene basarken bile ken-

dini azarladı, kapıyı açtı ve rölantide çalışan araçtan indi. Bonnie hâlâ ellerinde spor çantalarıyla orada duruyordu fakat şimdi dudakları hafifçe aralıktı, Finn'in durmasına şaşırdığı açıktı.

Tek şaşıran da o değildi. Finn ortadan ikiye bölündüğünü hissediyordu. Beyninin mantıklı tarafı, hayatta ve akli başında kalmasını sağlayan kısmı öfkeden köpürüyor, sürmeye devam etmesini emrediyordu, öte yandan beyninin kalbine ve alttaki bölgelerine bağlı olan kısmı kızı bırakıp gitmediği için rahat bir nefes almıştı.

Bonnie hareket ettiği anda Finn'in fikrini değiştirerek aracına binip gideceğinden eminmişçesine yerinden kıpırdamadı. O yüzden attığı her adımda kendisiyle savaşıyor ve Finn ona doğru yürüdü. Ayaklarının ucu birbirine değene kadar yaklaştı, kızın kara gözleri kocaman açıldı ve başını kaldırıp ona baktı, Finn onu boğmamak için ellerini ceplerine sokmuştu. Fakat cepleri, bileklerini saran kelepçeler gibi hissettirdi ve ellerini hızla çıkardı, Bonnie'nin pembe şişkin kabanının önünü sımsıkı tutarak kızı parmak uçlarında durana ve ona yapışana kadar kaldırdı. Artık ayak ayağa değil, burun buruna duruyorlardı. Finn'in duyguları, öfke, özlem ve adaletsizlik hislerinin hoşgörüsüz bir hiddetin etrafına sarılmasıyla oluşan büyük, karmaşık bir top yumağı gibiydi ve Finn birini diğerinden ayıramıyordu. O yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı. Bonnie'yi öptü.

Yumuşak ya da tatlı bir öpücük değildi. "Beni korkuttun, kızdırdın, rahatlattın, korkunç bir hayal kırıklığına uğrattın ve benimle oyun oynadın," diyen bir öpücüktü. Dişler, dudaklar, ısırılmalar ve berelemeler vardı ve Finn kendini durduramadı, Bonnie'nin dişleri alt dudağını dişlediğinde ve elleri saçını çektiğinde bile. Özellikle de o zaman. Bonnie kollarını boynuna dolayıp kendini ona coşkuyla yaslayabilmek için parmak uçlarında yükseldiğinde Finn intikamın gerçekten de tatlı olduğuna karar verdi ve kendisinininkine dayanan yüzün, Motel 6'nın park yerinin ortasında dikildiğini, arkasındaki motoru çalışan arabanın sürücü kapısının hâlâ ardına kadar açık olduğunu unutturan

nemli ve sıcak dudakların tadını çıkardı. Beyninin mantıklı kısmı sersemleyerek huzurlu bir sessizliğe gömülmüştü... yaklaşık on saniyeliğine.

Aniden geri çekilerek, "Ne yaptığımı bilmiyorum, Bonnie Rae," dedi nefes nefese. Derin bir nefes alıp kızı nazikçe geri itti, ayaklarını kızın çizmelerinin altından çıkardı ve montunu kavrayan ellerini gevşetti. Montun kızın göğüslerinin üzerindeki ince naylonu iki büyük daire şeklinde büzüşmüş olarak kaldı, Finn ikisine de biraz süre tanımak için gözlerini kaçırdı.

Hâlâ tepesi atmış hâldeydi ama kontrol altında tuttuysaydı, konuşmaya devam ettiğinde sesi alçak ve kararlıydı. "Ne yaptığımı bilmiyorum, senin de ne halt ettiğini bilmiyorum. Fakat eğer oyunlar oynayacaksan arabama binme. Bunu yapma. Saklambaç oynamak sadece on yaşıdaysan ve herkes kuralları biliyorsa eğlencelidir. Ekibini ara, bekçilerine geri dön ve beni yalnız bırak."

Bonnie başını bir defa salladı, gözleri kocaman, dudakları şişti. "Kötü bir adam olabilirsin diye birazcık endişelendim."

"Pekâlâ, kahrolası zamanı gelmişti," diyerek soluğunu verdi.

"Bu ne anlama geliyor, Clyde?" diye sordu.

"Daha fazla oyun mu, Bonnie?"

"Hayır." Başını anlayışla iki yana salladı.

"Öyleyse söylemen gerekeni söyle."

"Gamalı haçın olayı ne?"

Finn yüreğinin sıkıştığını hissetti. Onun ne söyleyeceğini biliyor olmasına rağmen başka bir şey söylemesini ummuştu. Tepelerinde kar yağmaya başlamışken ve erimiş karın eski botlarından içeri sızmasıyla ayak parmakları uyuşmuşken bu konuşmayı yapmaya hazır değildi.

"Çok uzun bir hikâye. Anlatacağım. Fakat şimdi değil. Bunun nefretle ilgili olmadığına yemin ederim. Asla nefretle ilgili olmadı. Bu bir anlam ifade ediyor mu? Korkmuş bir çocuktum. O kadar. Tek çözüm yolu gibi görünmüştü."

Bonnie tuttuğu nefesini bıraktı, anlamış gibi başını yavaşça salladı ve sonra çantalarını aldı. "Bununla yaşayabilirim. Fakat

ıslak kıyafetlerle yaşayamam ve bu çantaların ikisinin de altı sırlıksam. Aslına bakarsan benim de altım biraz ıslandı!" dedi, koşturarak arabaya doğru yürürken omuzunun üzerinden. "Hadi gidelim, Huckleberry."

Finn gözlerini devirdi ve ânında itaat etti fakat sırtışını tam olarak gizleyemedi. Ve aniden Fisher aklına geldi. Sarışın, pis pis gülen ve herkesin düşündüğünden çok daha akıllı olan Fisher. Bazen o da Finne'e Huckleberry diye hitap ederdi. Ve Finn nefret ederdi.

"Harekete geçecek misin, Huckleberry?" Fisher aniden yanında bitivermiş, Finn ile güzel Jennifer'ın arasındaki bakışmayı kaçırmamıştı.

Jennifer hostu ve Finn'e bakıp duruyordu. Finn, öpüşüp oynadıklarında ondan hâlâ hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ederek onu inceledi. Genelde hoşlanmanın sürmediğini fark etmişti, bu da kıza yaklaşmakta tereddüt etmesine neden oluyordu.

"Yok ya." Finn iç geçirdi.

"Niye?" Fish'in afalladığı barizdi.

"Yaptığımı anda sıkılacağım. Ayrıca, benden çok senin tipin."

"Öyle mi dersin?" Fish, bunun doğru olma ihtimalini düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. Sonra da sanki o da pas geçiyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Senin tipin ne, Finn? Şu âna kadarki ilişkilerini düşününce, bir tipin olduğunu sanmıyorum."

"Bilmem. Uzun, ince, akıllı. Sessiz. Rakamlarla arası iyi." Finn omzunu silkti.

"Senin tarif ettiğin şey bir cetvel, kız değil."

Finn kahkahayla, "Kendimi tarif ediyordum," dedi.

"Ah, bu hiç eğlenceli olmazdı. Kendinle çıkmak. Libby'ye ne oldu? Ateşli kızdı, senden hoşlanıyordu ve acayip iyi öpüşüyordu."

Finn, Evet. Ateşliydi, diye düşündü kendi kendine. İyi de

öpüşüyordu. Finn'e birkaç yeni şey öğretmişti. Denemek istediği şeyler... başka bir kızla denemek istediği şeyler. Ayrıca, Fish'in çoktan elden geçirdiği kızlarla olmaktan hoşlanmıyordu. Eğer aktarım hakkında düşüncecek olursanız, kaldı ki Finn düşünüyordu, bu iğrençti. Fakat Libby yetenekliydi, o konuda Fisher'a hakkını vermesi gerekiyordu.

"Öpüşmek hoşuma gitti. Fakat o kadar. Beni birilerine ayarlamaya çalışmaktan vazgeç. Ben kendi kız arkadaşlarımı seçerim." Kardeşine uyarıcı bir bakış attı. Fish her zamanki gibi geri adım atmadı.

"İyi bir fikir değil, kardeşim. Hiçbirimiz bizim için iyi olanı bilmiyoruz. Tipimizin ne olduğunu bildiğimizi sanıyoruz ama hiçbir fikrimiz yok. O yüzden ben olabildiğince çok kızı elden geçiriyorum. Kendim için iyi olanı bulmaya çalışıyorum çünkü bunun kim olduğunu bilmiyorum. Sen de öyle. İleri zekâlı olduğun için bildiğini sanıyorsun."

"Eğer ileri zekâlı olan bensem, ailenin çok bilmişi neden sensin?"

"Sence dersini çalışan tek kişi sen misin? Ben de çalışıyorum. Fakat ben kızlar üzerinde çalışıyorum. Müzik çalışıyorum. Hayatı çalışıyorum." Fish bardağındaki şey her neyse ondan bir yudum aldı. Muhtemelen biraydı ama hâlâ bir yandan kardeşine fikri sorulmayan tavsiyeler verecek, diğer yandan gülümseyip, el sallayarak kalabalığı coşturacak kadar akıllı başında olduğuna göre herhalde ilk ya da ikinci birasıydı.

"Bu benim teorim. Sen ve babam gibi düşünmüyor olabilirim fakat gerçek matematik bu, dostum. Senin için kusursuz olduğunu düşündüğün kız asla senin için kusursuz kız olmayacak. Günün birinde bir kız çıkıp gelecek ve onun geldiğini bile görmeyeceksin. Ve senin dünyanı sarsacak." Fisher bunu sanki nihai kararımı gibi söyledi.

"Öyle mi dersin?" Finn zaten gitmek istiyordu. Fakat gitmeyecekti. Fish gitmeye hazır olana kadar etrafta takılacaktı. O da kim bilir ne zaman hazır olurdu.

“Öyle! Ayrıca kızın senin tipin olmayacağını garanti ederim. Strateji oluşturacaksın, düşüneceksin ve listeler hazırlayacaksın. Ve hiçbir işe yaramayacak.”

“Bu senin teorin falan değil, Fish. Bu kimya. Zıt kutuplar birbirini çeker.”

“Aynen öyle. Ancak ondan da fazlası var. Birbirini çekmeyen zıt kutuplar olabilir. Tam olarak doğru türde bir zıtlık olmak zorunda. Hem neye bulaştığını anlamayacaksın bile...”

“Elimden gidene kadar mı?” Finn klişe sözü bitirdi, gerçekten dinlediği falan yoktu, gözleri Jennifer’a geri döndü, tekrar değerlendiriyordu.

“Elinden gidene kadar, bebek. Sonra sana neyin çarptığını merak edeceksin ve ben çatlayana kadar gülerken sana diyeceğim ki, ‘Şimdi ileri zekâlı olan kimmiş bakalım?’”

“Büyükanнем kartını iptal ettirmiş. Aslında benim kredi kartımı demeliyim. Motelde başka bir oda tutmaya çalıştım ve görevli bana kartımın reddedildiğini söyledi. Bu beni biraz korkuttu. Kartın bende olduğunu biliyor.” Omzumu silktim. “Sanırım yetkinin hâlâ onda olduğunu söyleme şekli bu.”

“Kredi kartı kullanımını takip edebiliyorlar... Bunu biliyorsun, değil mi? Eğer ortadan kaybolmak istiyorsan büyükanne-nin kartını kullanman daha en baştan iyi bir fikir değildi.”

“Ortadan kaybolmak istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Sadece bir süre,” dedim.

“Onunla konuşmayı denedin mi?”

“Minnie öldüğünden beri denemedim. Hayır. Çok öfkeliydim... ve yorgundum. Üzgündüm. Beni dinlemesini sağlayacak enerjiyi toplayamadım. Büyükanne duymak istediği şeyin dışında bir şeyi dinletmeye çalışmak neredeyse imkânsızdır.”

“Yani başka bir oda tutup süvarilerin imdadına yetişmesini bekleyecektin? Siktir git Clyde, ha?”

"Aynen öyle. Siktir git, göğsünde korkunç dövmesi olan Bay Beyaz Irk Üstünlüğü Savunucusu."

Clyde kakhaha attı. "Oyun falan yok. Bu iyi. Ne hissediyor-
san söyle."

Ben de onunla güldüm fakat kakhahası bana dün gece otel odasında dövmesini görüp de kaçmamdan önce gülümsediğin-
de hissettiğim duygunun aynısını hissettirdi, yani midemde ke-
lebekler uçuştı.

"Kız arkadaşın var mı, Clyde?" Sözcükler, dilimin ucuna gel-
diklerini bile fark etmeden ağzımdan çıkıverdi ama söylediğim
için pişman olmadım.

"Hayır."

"Niçin?"

"Çünkü Vegas'a taşınıyorum."

"Yani kız arkadaşın vardı ama şehirden ayrıldığın için ondan
ayrıldın?"

"Hayır."

"Hayır, kız arkadaşın yoktu mu yoksa hayır, şehirden ayrıl-
dığın için ondan ayrılmadın mı?"

Clyde kaşlarını çatıp bana rahatsız olmuş gibi baktı. Omzu-
mu silktim.

"Muhtemelen hemen bitirecek kadar akıllısıdır, uzun me-
safeli ilişkiler asla yürümez. Grassley'deyken hoşlandığım bir
çocuk vardı ama *Nashville Forever*'ı kazandıktan sonra okula geri
dönmedim. Neredeyse bir yıl eve bile gitmedim. Evden haber
alabildiğim tek kişi Minnie'ydi. Hemen hemen her gece onunla
konuşurdum. En sonunda Grassley'ye geri döndüğümde erkek
arkadaşım Matt başka bir kızla çıkıyordu. Gerçekten onu suçla-
yamam. O yaşlardayken bir yıl köpek yaşıyla on yıl gibi geliyor.
Sonsuzluk gibi."

Clyde homurdandı, sohbete hiç katılmıyordu. Kökten sars-
manın vaktiydi.

"On dokuz yaşındayken korumam Bear'a benimle sevişip se-
vişmeyeceğini sordum."

Finn bana bir bakış atarak küfretti, gözleri bir bana bir yola bakıyordu. "Konuşurken hiç filtren yok, değil mi? Aklına gelen her şeyi öylece söylüyorsun!"

"Az önce bana oyun yok dedin. Olduğu gibi söyle dedin. Benim yaptığım da bu."

"Bir şeyi olduğu gibi söylemek ile her şeyi anlatmak arasında büyük bir fark var!"

"Muhtemelen haklısın." Başım la onayladım. "Her zaman böyle... patavatsızdım ama kendimi köprüden aşağı bıraktığımda bana bir şeyler oldu," diye açıkladım yumuşak bir sesle. "Bir şeyleri umursayan yerim bozuldu. Artık umursamıyorum. Olmuyor işte. Korkmuyorum. İntihara meyilli hissetmiyorum ama bir tarafıma da takmıyorum. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

Finn onayladı. "Evet. Geliyor. Ben de o noktaya geldim. Fakat ne yazık ki umursayan yanımda ağır bastı. O yüzden biraz saygın olmalı ve kendini biraz dizginlemelisin. Anlaştık mı?"

"Tamam." İç geçirdim. "Olduğu gibi anlat ama sadece Clyde'in üstesinden gelebileceği dozlarda olsun. Tamamdır."

"Teşekkürler," dedi alaycı bir ifadeyle.

Ona soğuk davranmaya ve başka tek kelime etmemeye karar verdim, pencereden dışarı bakarken delirmemek için kafamda şarkı sözleri besteliyordum.

Finn tekrar iç geçirdi. "Niçin ona Bear* diyorsun?" diye sordu, geçen yirmi dakikadır ona söylediğim şeyi düşündüğünü itiraf edercesine.

"İri yarı, siyahî ve huysuz olduğu için bu lakabı aldığını söylüyor. Annesi bile ona Bear diyor. Kırk beş yaşında, boşanmış, iki çocuğu var. Aslında aynı zamanda da bir büyükbaba. Fakat onu seviyorum ve ilk seferim sevdiğim, güvendiğim biriyle olursa o işi yaparken güvende olacağımı düşündüm."

"Teklifini kabul etmediğini umuyorum."

"Hayır. Etmedi. Bunun o güne kadar duyduğu en iğrenç şey olduğunu ve ağzıma biber süreceğini, büyükanneme söyleye-

* (İng.) Ayı. -çn

ceğini ve onun en kötüsünü yapmasına izin vereceğini söyledi. Yapardı da. Onun için bir evlat gibi olduğumu söyledi. Üstüne üstlük cılız, beyaz bir evlat. Bunlar onun sözleri, benim değil. Kendimi kötü hissetmemem gerektiğini ama beni çekici bulmadığını söyledi. Hem de hiç.”

“Güzel.” Finn şimdi biraz gülümsüyordu.

“Sorma. Egomu gerçekten mahvetti. Bu yüzden incinmişim ve kafam her zamankinden daha çok karışmıştı; ben de doğru düzgün bir hit şarkısı olan, yeni yeni tanınmaya başlayan, daha fazla medyatik olmak ve şöhretini artıracak bir yıldızla görülmek isteyen biriyle birlikte oldum. Bonnie Rae’nin çaresizliği diye aratabilirsin. Korkunçtu. Küçük düşürücüydü. Sonra bir şeyi fark ettim. Bana yalan söylenmişti. Büyük, kocaman bir yalan hakkında şarkılar söylüyor, hayaller kuruyor ve şarkılar yazıyordum. O yüzden bunun daha iyi olması gerektiği konusunda kendimi ikna ettim yoksa niye diğer herkes yapsındı ki? O yüzden birkaç defa daha katlandım. Hiç daha iyiye gitmedi.”

Finn yine gerildi, muhtemelen bu itirafla nereye varacağını merak ederek dinliyordu. Ben devam etmeyince radyoyu kurcaladı ve en sonunda tamamen kapadı. Konuşmaya onun başlamasını bekliyordum. Bir şeyleri olduğu gibi söylemek ile her şeyi anlatmanın farkı hakkındaki dersinden sonra dedikodunun en ilginç kısmını öğrenmek için sorması gerekecekti.

“Peki bu aşırı kişisel hikâyeyi anlatmanın amacı ne?” diye sordu en sonunda.

“Sen beni öptüğünde, o öfkeli tek öpücükte üç ya da dört sevişme girişimimde hissettiğimden daha fazla şey hissettim. Sonunda bunun yalan olmadığını anladım. O bugüne kadar başıma gelen en iyi öpücüktü. Açık arayla. O yüzden bir tane daha kazanmak için ne yapmam gerektiğini söyle bana çünkü ne kadar utanç verici olsa da ben hep ilgi için yalvaran bir kız olarak görüldüm ve umursayan yanım paramparça olmuş olsa bile daha ne kadar aşağılanmayı kaldıracığımı bilmiyorum.”

“O öpüşme hiçbir kahrolası anlama gelmiyordu, Bonnie Rae. Seni öptüm çünkü aksi takdirde seni öldürecektim. O kadar. Başka bir tane daha olmayacak çünkü eğer bir daha seni öldürmek istersem yoluma sensiz devam edeceğim.”

Aslında bunun canımı yakması gerekirdi ama Finn Clyde kızarıyordu ve bu durum sadece ondan daha çok hoşlanmama sebep oldu. Bu kadar iri, kötü, uzun saçlı ve dövmeli birine göre oldukça tutucuydu. Çizmelerimi ön konsola uzattım ve gülmeye başladım. Bu yeni histen hoşlandım. Umursamayı bıraktığınızda her şey çok daha ilginç ve acayip şekilde daha kolay oluyordu. Finn radyoyu yeniden açtı ve ben kendimi uzun süredir hissetmediğim kadar hafiflemiş hissederek şarkılara yüksek sesle eşlik ettim.

6

Yatay Yansıma

O sabah yağmaya başlayan kar, biz Ohio'ya geçip yolumuza devam ederken de bir durup bir yağarak devam etti. Şiddetli rüzgârlı yerlerden fırtınanın uğramamış görüldüğü alanlara doğru yavaş yavaş ilerliyorduk. Sonrasında neyin geldiğini bilmemek maceranın bir parçasıydı ve şu anda ikimiz de aracın dışındaki dünyayı umursamıyorduk. Henüz kar fırtınası havası kesinlikle yoktu, Blazer çalışıyordu ve silecekleri iş görüyordu. Fakat gün geceye dönerken yere düşen karlar güçlü rüzgârlarla havalandı ve baş döndüren girdapta neyin indiğini, neyin çıktığını ve yolun neresi olduğunu söylemek neredeyse imkânsızlaştı.

“Sonraki çıkıştan çıkalım. Bence bu gecelik durmalıyız. Hava gittikçe kötüleşiyor,” dedi Finn.

Geniş yeşil yol tabelasında hangi servislerin uygun olduğunu çözmeye çalıştım ama büyük bir kısmı karla kaplıydı ve görünen azıcık kısmı da yolcu penceresinin yanına yapışan kar taneleri yüzünden belirgin değildi.

“Neredeyiz?” diye sordum.

“Cleveland ile Columbus arasında bir yerlerdeyiz. Sana bundan fazlasını söyleyemem.” Clyde çıkışı kaçırmak istemediğinden iyice yavaşladı. Bu hızla birkaç kilometre daha yol aldık ve artık kaçırdığımıza karar vermek üzereydik ki çıkış işaretini gördüm.

“İşte çıkış!”

Kaplumbağa hızında giderken bile Blazer'ın siyah tekerlekleri dondurucu tipiye, kara ve temizlenmemiş yollara uygun de-

ğildi. Çıkış rampasından aşağı inerken arabanın arka tarafı savruldu. Gözlerimi sımsıkı kapayıp parmaklarımı çapraz yaptım; çocukluğumdan kalma bir alışkanlık, şans ya da ilahi bir müdahalenin gerektiği durumlarda hâlâ başvurduğum bir şeydi bu.

“Çizmelerinin topuklarını da birbirine vurmayı dene istersen,” diyerek takıldı Clyde fakat gözleri önündeki zar zor görünen yoldan ve iki elini de direksiyondan ayırmadan tekerleklerle yeniden yolu kavratmayı başardı ve rampadan kayışımız durdu.

Dikkatimizin buzda ve karda olduğu o birkaç endişeli saniyede bir işareti veya tabelayı kaçırmış olabilirdik ya da belki çıkıştan sağa dönmek yerine sola dönmeliydik; her ne olduysa yolda umuttan başka hiçbir şey hissetmeden ilerlerken bizi sonrasında gelecek şeyden kurtaracak can alıcı bir parçayı kesinlikle kaçırmıştık.

Kör eden beyazlığın sonu gelmiyordu ve yaşama dair işaretler ararken bizdeki şansla Sibirya’nın dışında bile olabilirdik. Yolum iki tarafından da geçen tek bir araba bile yoktu.

“Geri döneceğim. Burada hiçbir şey yok.” Finn Chevy’yi çevirdi ve az önce açtığımız izleri takip ederek geldiğimiz yöne doğru gitmeye başladı.

“Otobana çıkıp sonraki şehre varana kadar ilerleyeceğiz. Columbus çok uzakta olamaz,” dedi Clyde. Fakat otoban girişinin olması gereken yere yaklaştığımızda görüş mesafesi öyle kötüydü ki yolu kaçırdık ve yeniden denemek için geri döndük. Hatta ben penceremi indirip başımı dışarı çıkardım, otoban girişini ararken suratım buz gibi kar taneleriyle kaplandı.

“Şu mu?” Belli belirsiz görünen altgeçide doğru şüpheyle baktım ve Finn yarım saniyelik gecikmeyle sağa dönüp yola girmeye çalıştı. Blazer kendi etrafında dönerek tam bir daire çizdi, dönerken yana doğru kayd, hızla ters yöne savruldu, hâlâ açık olan penceremden içeri kar taneleri uçuşt. Ne olduğunu anlamadan yoldan çıktık, arka tekerlekler kar yığınının saplandı; ön tekerlekler buzda ve yağmaya devam eden karda işe yaramazca dönüyordu. Clyde dışarı çıkıp arabayı iterek bizi kurtarmaya çalıştı, o aracı her salladığında ben de gaza basıyordum.

Fakat sıkışıp kalmıştık.

Arka tekerlekler tampona kadar kara saplanmıştı, durdurduğumuz yerde kar bir metreye yakındı. Yola geri dönmek için ihtiyacımız olan çekiş gücünü kazanamıyorduk. Clyde botları sıırılsıklam, pantalonu dizlerine kadar ıslanmış ve elleri kıpkırmızı olmuş hâlde Blazer'a yeniden binerken ben de yolcu koltuğuna geçtim. Eski cep telefonunu çıkardı ve yol yardım hizmeti göndermeleri için donmuş parmaklarıyla sigorta şirketini aradı. Otomatik bir ses Clyde'a, "özür dileyerek beklemesini" söyledi, Clyde on beş dakika kadar bekledikten sonra telefonu acınası şekilde sinyal vermeye başladı ve avucundayken şarjı bitti. O anda şımarık bir bebek gibi davranarak büyükannemin telefonunu pencereden dışarı fırlattığım için özür dilemeye başladım, gerçekten işimize yarayabilirdi.

"Şarj aletim var. Sadece oturacağız, ben ısınacağım ve birkaç dakika sonra tekrar deneyeceğim."

Sorun şuydu ki, yeniden denediğinde ve en sonunda gerçek, canlı bir operatöre ulaştığında ona nerede olduğumuzu söyleyemedi. Elinden gelenin en iyisini yaptı, onlara gördüğü son tabelanın I-71 olduğunu söyledi ancak bunun fazla bir işe yarayacağını sanmıyordum, hele ki böyle bir sıfır görüş durumu varken. Operatör olduğumuz yöne doğru bir çekici göndereceğine ve bizi bulacaklarına söz verdi, bu sözleri duymak her ne kadar rahatlatıcı olsa da bir yalandı.

İki saat boyunca bekledik, mahsur kalan Chevy'nin içi sıcaktı ama tamponun arkasındaki utanç verici tuvalet molası için aracın sıcaklığını terk etmek zorunda kalmıştım, götüm buz kesmişti ve kazayla kırmızı çizmelerimin üzerine işemiştim. Finn'in bölgemi işaretlediğim noktayı görmesi beni çok utandıracağından sararmış karı gömdüğümünden emin oldum, arkamdan Clyde da işini gördü ve sonra ikimiz de Blazer'ın içinde hiçbir şey yapmamaya geri döndük, ne gidecek bir yerimiz vardı ne de kurtarılmaya umudumuz. En azından kar yağışı durana veya sabah olana kadar

durum buydu. O zaman dışarı çıkıp dolaşarak yerimizi daha iyi tespit edebilirdik, böylece yardım gönderilebilirdi.

Clyde, birisi bizi bulana kadar geceyi burada geçirmek zorunda kalma ihtimali karşısında benzinimizin yeterli olmayacağından endişeliydi.

"Gece yarısı oldu. Altı ya da yedi gibi gün doğar sanırım, değil mi? Arabayı bütün gece çalıştıramayız." Sonra ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyormuş gibi duraksadı. Eliyle yüzünü sıvazladı, bariz çaresizliğimiz yüzünden birdenbire kahkahalar atasım geldi. Dudağımı sertçe ısırdım, boğazıma dışarı fırlamaya hazır bekleyen uygunsuz bir kıkırtı çörekledi. Ben gerçekten deliydim.

"Bir uyku tulumu ve iki yastığım var, ayrıca şu üç eski battaniye. Arabanın motorunu kapadığımızda soğuk olacak." Finn yine durdu, sanki rahatsızlık duyuyordu ve kıkırtı sıkıttım dudaklarımdan kaçırıldı.

"Sen gülüyor musun?"

"Hayır."

"Gülüyorsun. Ben burada durmuş, bir yatak yapıp sıcak kalabilmek için sarılmamız gerektiğini söylemek üzere olduğum için kendimi edepsiz bir adam gibi hissediyorum ve sen gülüyorsun."

"Sen bizim... sarılmamızı mı önerecektin?" Yaşadığım şok, kıkırtı sorunumu ânında çözdü.

Finn, az önce söylediği şeyi silmek istermişçesine iki eliyle yüzünü sıvazladı.

"Tamam," dedim çok alçak bir sesle. Bana şaşkınlıkla baktı ve kendime mâni olamadım. Gülümsedim. Büyük, geniş, "Sen benim gün ışığımsın," diyen bir gülümsemede bu.

"Başımızın belada olduğunun farkındasın, değil mi?" Finn, mantığımdan şüphe ediyormuş gibi başını iki yana salladı ama ağzının kenarlarında bir gülümseme oynayıyordu. "Bu kız arkadaşlarınla yaptığın ve atıştırma için buzdolabına gittiğin bir pijama partisi değil."

“Hey Clyde?”

“Efendim, Bonnie?”

“Bu akşamdan sonra resmî olarak Bonnie Rae Shelby’yle yatmış olacaksın. Benden fotoğraf imzalamamı falan istemeyeceksin, değil mi? Kalıcı kalemle poponu imzalarım, böylece fotoğrafını çekip *US Weekly*’ye satabilirsin?”

“Egomuz biraz yüksek, öyle mi?”

Koltuğun üzerinden arkaya atlarken kahkaha atıyordum. “Kılıfı olan yastık benimdir!”

On dakika içinde Finn’in kutularını ve eşyalarımızı ön koltukla bagaj arasında paylaştırılmış, böylece orta koltuğu dümdüz yatırıp aşağı yukarı bir ikiz yatak boyutuna getirebilmiştik, 1972 model Chevy Blazer’ın son derece işe yarayan bir özelliği-ydi bu. En azından ben öyle düşündüm. Clyde bunun “işe yarar bir özellik” olmadığını, koltuğun kırık olduğunu söyledi ama bence harikaydı.

Uyku tulumunu serdik, iki yastığı da üstüne koyduk ve sonra ıslak ayakkabılarımızı çıkarıp ayaklarımıza birkaç çift çorap geçirdik, kabanlarımızı giyip berelerimizi taktık ve sonra Finn arabanın motorunu durdurdu. Kapıyı açıp da içeriye soğuk havanın girmesine izin vermek istemedi, o yüzden o da sürünerek koltuğun üzerinden geçti. Bir seksen sekizlik birisi fazla ufalamı-yordu fakat başardı ve ardından yanıma uzanıp kat kat battaniyeyi üstümüze çekti.

İkimiz de rahat edebileceğimiz ya da uyuyabileceğimiz bir pozisyon bulana kadar azıcık kıpırdanıp durduk, en sonunda kollarım yastığa sarılı, sırtım Finn’in göğsüne dayalı ve başım da Finn’in sol pazusunun üstünde olarak yerleşebildik. Böylesi garip bir durumda rahat olmaya çabalayarak sessizce yatıyorduk. Zihnim çalışıp duruyordu ancak Finn sessizliğin kazanmasına izin vermekten memnun görünüyordu ve başımın üzerindeki nefesi yavaş ve düzenli, sırtımdaki ağırlığı memnun edecek kadar fazla fakat uyumayı zorlaştıracak şekilde dikkat dağıtıcıydı

ve bütün gün içten içe gözlemlenmeyi talep eden bir detay ön plana çıkıyordu.

Clyde beni öpmüştü. Gittiğini düşündüğüm anda geri gelmişti. Ondan yapmasını beklediğim şekilde bana bağırarak veya parmağını yüzüme doğrultmak yerine beni öpmüştü. O öpücükte hayal kırıklığı hissettim. Fakat başka bir şeyi daha hissettim. Ağzı benimkinden birkaç derece daha sıcaktı ve o ısı nefisti. Tadı diş macunu ve tereyağlı tost gibiydi, pek de işe yaramaması gereken bir birleşimdi ama yaramıştı. Sanki kahvaltısını etmiş, dişlerini fırçalamış ve aklımı başımdan almıştı ve hepsini on dakikaya sığdırmıştı. Daha önce Finn'e takılırken söylediklerim yalan değildi. Bu, bugüne kadar başıma gelen en iyi öpüşmeydi.

Sert ve yıpratıcı, hatta istilacıydı. Çalışılmış teknikler yoktu, yumuşak baştan çıkarmalar yoktu. Dudaklar, dişler, sıcaklık... ve incinmişlik. Onun incinmesi, benimki değil ve buna sebep olduğum için pişmanlık hissettim, böyle bir şeyi yapacak gücüm olduğu için şaşırdım. Beni öldürmemek için öptüğünü söylemişti. Belki bu doğrudu ama verdiği his öyle değildi.

Büyükannemin kartı reddedildiğinde motelde çalışan kız yalandan bir tatlılık ve mahcubiyet göstermişti ve bana başka bir oda ayarlayacaksa kayıt işlemi için bir karta ihtiyacı olduğunu nasıl da pişmanlıkla söylemişti. Telefonu kullanmak istediğimde de başımda dikilmişti ve o zaman anlamıştım ki kadını nakit para almaya ikna edebilsem bile o motelde bir gece daha kalmayacaktım.

İşte o zaman turuncu Blazer'ın yanında oturup Finn'i beklemiştim, yaptıklarını açıklamak zorunda kalacağımı biliyordum, ona güvenmek zorunda kalacağımı biliyordum. Ancak yine de niyayet dışarı çıktığında ikisini de yapamadım. Sesimi bulamadım, beni asla yüzüstü bırakmayan o sesi bulamadım. Elimde çantalarımla ayağa kalksam ve gidişini izlesem de onu durdurmaya çalışmadım. Hâlâ kararsızdım. O anda, tek yapabildiğim onun gidişini izlemektir.

Fakat sonra durmuştu. Kamyonetinden çıkmıştı. Gerisin geri bana doğru yürümüştü. Ve beni öpmüştü. Eğer başka bir şey

yapmış olsaydı, ne bileyim, bağırıyaydı, tatlı sözlerle ikna etmeye çalışsaydı, açıklamaya veya göz korkutmaya çalışsaydı onunla arabaya binmezdim. Bunu bir kez daha yapmazdım.

Fakat beni öpmüştü ve ben uyanmıştım. Sululuklar yapan, parıltılar saçan ve büyükannesinin kendisini itip kakmasına izin vermeyen Bonnie, kahkahalarla gülen ve deli gibi mücadele eden Bonnie, imkânsızlıklara rağmen kendisini dünyaya sevdirmiş olan Bonnie, o Bonnie, o BEN, uyanmıştı.

Bazı insanlar gülebilir, gözlerini devirebilir ve beni banal klişeliyle suçlayabilir. Fakat olan buydu. Boş mideye inen sıcak bir lokma yemek, kavrulmuş boğazdan aşağı inen su, bayırın hemen aşağısındaki evini ilk gördüğün ya da denemeye asla cesaret edemeyeceğini düşündüğün yiyecekten bir ısırık alıp o güne kadar tattığın en iyi şey olduğunu fark ettiğin an gibi. İşte Finn'in öpücüğü öyle bir şeydi. O anda ben açlıktan öldüğümü ve uzun zamandır da o hâlde olduğumu fark ettim. Açlıktan ölüyordum. Birinin arkadaşlığına, ilgisine, bir ilişkiye açtım. Hepsinden garip olanı da Finn Clyde'a açtım.

Belki Appalachia'da yetiştirildiğim, inanç ve sefalet içinde büyüdüğüm için kader ve alın yazısı gibi şeylere inanırdım. Meleklerle inanırdım ve Tanrı'nın yolumuzu belirleyebilme kabiliyetine inanırdım, bizi yönlendirdiğine ve keşfedilmemiş yollara yönelttiğine inanırdım, mucizelere inanırdım. O an Finn Clyde bana bir mucize gibi geldi ve onu bana Minnie'nin gönderdiğinden neredeyse emindim.

Düşüncelerimi sözcüklere dökerek, "Neye inanıyorsun, Finn?" diye fısıldadım. Böylesine önemli bir konu için karanlık ve sessizlik gerekli özelliklerdi. Bir an için cevap vermeyeceğini, yanımda uykuya daldığını ve ağgözlü iştahımı doyuramayacağını düşündüm. Fakat sonra konuştu, sesi uykulu ve kısıktı, sesinin karanlıkta verdiği güvenin tadını çıkarmak için başımı ona doğru eğdim.

"Ben rakamlara inanırım. Görebildiklerine ve göremediklerine. Gerçek ve sanal olanlara, rasyonel ve irrasyonellere ve sonsuz-

luğa doğru giden çizgi üzerindeki her noktaya. Rakamlar beni hiç yüzüstü bırakmadı. Rakamlar asla zırvalamaz. Yalan söylemezler. Olmadıkları bir şey gibi davranmazlar. Sonsuzdurlar.”

“Öyleyse sen zekisin... değil mi, Finn?” Sesimdeki hayranlığı duydum. Bu bir soru değildi. Ben hiç o şekilde zeki olmamıştım ve olanlara da şaşıyordum. “Öyle olduğunu düşündüm. Benim rakamlarla aram hiç iyi olmadı. Matematik hep bulanık bir göletti ve ben de bir çubukla balığı dürtterek şansımın yaver gitmesini bekleyen bir dağlıydım.”

“Bu pek mantıklı gelmiyor, Bonnie.” Finn yumuşak bir sesle güldü.

“Demek istediğim de o, Clyde.”

“Kendine göre bir zekân var.” Zekâ kelimesini söyleyiş şeklini sevmiştim.

“Zekâ,” diyerek alçak sesle onu taklit ettim ve o da karşılık olarak böğürümü çimdikledi ama konuşmasına devam etti.

“Benim için de müzik anlaşılır değil. Ne kadar çalışırsam çalışayım, ne kadar teorem kanıtlarsam kanıtlayayım senin gibi yoktan var edemem. Bazıları o kulakla doğar. Ben bir hesap makinesiyle doğmuşum.”

“Bu sana o kadar kolay mı geliyor? Müziğin bana kolay geldiği kadar?” Bu düşünce beni hayrete düşürmüştü. “Ben bunun için asla çalışmak zorunda kalmadım... ya da belki de bunu işim gibi hissetmediğim için böyle düşünüyorum. Müzik hep oradaydı, benim için duyması kolaydı, yeniden yaratmak kolaydı. Matematikğin öyle olduğunu hayal bile edemiyorum.”

“Biz küçükken babam benden ve abimden ona rakamları anlatmamızı isterdi. Derdi ki, ‘Bana bir rakamını anlatın.’ Fisher’ın ilgisini çekmezdi ama benim çekerdi. Sınırlı bakış açımla babama bildiğim her şeyi anlatırdım. Kendimi işaret edip ‘bir’ derdim. Fish’i işaret edip ‘bir’ derdim. Babam da derdi ki, ‘Ah, ama Finn, birlikte iki ediyorsunuz, değil mi?’ Ben de, ‘Hayır. Bir Finn. Bir Fish,’ derdim. Sanki aynı şeymişiz, bir bütünün iki parçasıymışız gibi.

“Ben büyüdükçe babam daha fazlasını talep etti. Bana öğrettiği her şeyi, öğrenmiş olduğum her şeyi sayıp dökerdim. ‘Bana dört rakamından bahset, Finn,’ derdi. Ben de her zaman aynı şekilde cevap verirdim. ‘Birden büyük ve asal olmayan ilk sayı, ikinin karesi ve bir asal sayının ilk karesi.’ Zor şeyler değildi ama üç yaşındayken verdiğim ‘bir Finn, bir Fish’ cevabından daha zordu.”

“Zor değil mi?” diye sordum. Blazer’ın içindeki ısı düşmeye devam ettiği için dudaklarımdan çıkan nefesi görebiliyordum.

“Hayır. Ergenliğe girdiğimde artık cevaplarım Fermat’ın son teoremini, Euler’in ispatını veya Goldbach hipotezini de içeriyordu.”

“Hadi oradan! Bütün bunların ne anlama geldiğini açıklamayı istemezsem kötü hissetmezsin, değil mi?”

“Hayır.” Finn kahkaha attı, başımın üzerinde hemen dağılan beyaz bir buhar yarattı. “Matematik o yönden yalnızlaştırıcı. İzole edici. Annemle babamın ayrılma sebebi de bu. Annem hep kendini dışlanmış hissetti. Babamın kendi küçük dünyasına gittiğini söylerdi. Sonra babam beni de yanında götürmeye başladı ve bardağı taşıran son damla da bu oldu.

“Babama başka bir eyaletteki bir üniversitede bir pozisyon teklif edildi ve annem gitmeyeceğini söyledi. Kardeşimle bana nereye gitmek istediğimize kendimizin karar vermesi yönünde bir seçim sundular. Fakat ben neredeyse on yedi olmuştum. Bütün hayatımı Boston’da geçirmiştım. Arkadaşlarım vardı ve basketbol oynuyordum, Fisher’ı ve annemi bırakmak istemediğimi içten içe biliyordum. Hem de babam bizi terk ettiği için annemi suçladığım hâlde. Oysa gitmem gerekirdi. Geriye dönüp baktığımda, gitmeliydim. Nihayetinde annemi yine terk ettim.” Finn kısa bir süre için sustu ve sonra konuyu değiştirdi. “Bana neye inandığımı sordun. Sen neye inanıyorsun?” Ailesi hakkında konuşurken rahatsız olduğunu sezdim, bir defalığına bundan kurtulmasına izin vermeye karar verdim.

“Ben müziğe inanıyorum. Sanırım senin için rakamlar neyse benim için de müzik o. Müzikte güç var. Şifa var. Eğer izin ve-

rirsen içinde Tanrı da var. Ben büyürken Grassley'deki herkes fakirdi, elimizde bir tek İsa vardı... o yüzden ona da inanıyorum. Tanrı ve müzik, eğer bir kere gerçekten senin olurlarsa insanlar ikisini de senden alamazlar."

"Henüz Tanrı'yı çözemedim."

"Çözecek ne var ki? Bütün iyi şeylerde Tanrı var. Tanrı eşittir sevgi."

"Hımm. Az önce bir denklem yazdın."

"Yazdım, değil mi?" Bundan azıcık da olsa gurur duydum, sanki zekice bir şey söylemişim gibi. Karanlıkta gülümsedim.

"Grassley'deki herkes neden o kadar fakir?" diye sordu Finn.

"Bir sürü sebepten. Bu bir gelenek sanırım. Umutsuzluk geleneği. Neredeyse Appalachia'nın her köşesinde yüksek oranda uyuşturucu bağımlılığı ve alkolizm var çünkü insanlar umutsuz ve umutsuzken bir şey... herhangi bir şey hissetmenin yollarını ararsın. Uyuşturucular bunun için iyidir. O yüzden ebeveynler çocuklarını yüzüstü bırakırlar çünkü ilaçların kölesi olmuşlardır. Politikacılar oy almak için hap satar, insanları bu yolla elerinde tutarlar. Hükümet bize bir şeyler verir ama birisi iş bulduğunda geri alır, o yüzden herkes çalışmaktan korkar hâle gelir; tembel oldukları için değil, maaşlar dağıtılan yardımın yerini tutmadığı için. Üstelik yardımlar kendini çöp gibi hissettirse ve seni fakir tutmaya devam etse bile. Fakir olmak en kolay şey hâline gelir... aynı zamanda da en zor çünkü kimse farklı bir şeyi nasıl yapacağını gerçekten bilmez."

"Sen farklı bir şey yaptın."

"Evet. Baksana bana! Önemli biriyim, değil mi?" Yumuşak bir sesle kahkaha atarak kendimle alay ettim. "Fakir değilim ama henüz umutsuzluğumu yenemedim." Tekrar gülmeye çalıştım ama gerçek pek komik değildi. Kahkaham çok ikna edici değildi. Başka bir şeyden konuşmanın vaktiydi.

"Peki bu denklem nasıl: Bonnie artı Finn eşittir kocaman bir mey buz," dedim ve söylediğim şeyin etkisiyle titredim.

“Evet. Acayip soğuk.” Finn tek kolunun üzerinde, başımın altındaki kolu üzerinde doğruldu, üzerimi açıp ciyaklamama ve battaniyeye daha da sarılmama neden olarak camdan dışarı baktı. “Kar yağışı durmuş. Eninde sonunda biri gelecektir. Eğer gelmezlerse de sabahleyin bir yol işareti bulup bir daha ararız.”

“Aşağı geri gel, ısı kaynağı,” diye emrettim. “Gözlerimi kapatacağım ve sen de bana matematikten bahsedeceksin ki uykuya dalabileyim. Bana biraz teoremlerden bahset. Onlara öyle mi diyordun? Bana Einstein’ın e eşittir mc kare olduğunu nasıl bildiğini anlat. Bir varmış bir yokmuş diye başla... olur mu?”

“Biraz buyurgansın, bunu biliyor musun?”

“Biliyorum. Öyle olmak zorundayım. Bir hesap makinesi olarak doğmamamın telafisi. Şimdi benimle bilgelliğini paylaş, Infinity.”

“Bir varmış bir yokmuş...”

Kıkırdadım ve Finn “hikâyesine” devam ederek ânında beni susturdu. Gözlerimi yumdum, aylardır olduğumdan daha mutluydum ve daha az umutsuzdum.

“Bir varmış bir yokmuş, Galileo adında bir adam varmış.”

Hikâyeyi ânında bölerek, “Galileo Figaro!” dedim şarkı söyleyerek. “Bu hangi şarkı?”

Clyde sahte bir sabırla iç geçirerek, “Queen’in ‘Bohemian Rhapsody’si,’” dedi.

“Olağanüstü. Sadece arkadaş olabileceğimizden emin olmak zorundaydım. Devam et.” Tekrar yerime sokuldum ve sıkılıp uykuya dalmak için hazırlandım.

“Galileo, genellikle tüm zamanların en büyük matematikçilerinden biri olarak değerlendirilmez. Bir fizikçi, bir bilim insanıydı ama beni matematiğin sihirli bir şey olduğuna inandıran Galileo gibi insanlar oldu.” Finn’in sesi kulağımda mırıltıdan ibaretti, nefesi alnımdaki saç tutamlarını oynatıyordu ve Galileo’nun Paradoksu diye bir şeyi açıklamaya başladığında gözlerimi kapadım. Çift sayıların sayısının, çift sayılar ve tek sayıların toplamı kadar olduğunu ve bunun da mantığa ters düştüğünü

fakat eğer onları sonsuz kümeler olarak karşılaştırdığında koursuz bir şekilde mantıklı geldiğini anlatıyordu Finn. Ânında göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı, uzun süre takip edemeyecek kadar yorgundum. Kimin aklına gelirdi ki? İri yarı, sarışın ve güzel olmasının yanında beyni de vardı.

İkiz Asal Sayılar

Country yıldızı Bonnie Rae Shelby'nin ortadan kaybolmasıyla ilgili dedikodular hız kesmeden devam ediyor. Birkaç kaynaktan yıldız şarkıcının kim olduğu bilinmeyen bir adamla olduğu bildirildiği için artık meseleye polis dâhil oldu. Bir karşılaşma güzellik salonu çalışanına saldırılmasıyla sonuçlandı, diğeriye Buffalo, New York'un doğusundaki Motel 6'nın dışında meydana geldi. Shelby, çalıntı olarak bildirilen bir kredi kartını kullanmaya çalıştı ve daha sonra motelin dışında hâlâ kimliği belirlenememiş olan adamla tartışırken görüldü. Adam, Bayan Shelby'yi sımsıkı tuttuğunda moteldeki resepsiyon görevlisi Shelby'nin güvenliği için endişelendiği, hemen sonrasında da polisi aradığı bilgisi geldi. Resepsiyonist kadın, polis sorgusunda Bayan Shelby'nin münakaşadan önce korkmuş ve baskı altında görüldüğünü iddia etti. Kredi kartı reddedildiğinde telefonla görüşmek istemiş ancak aramaya çalıştığı kişi her kimse ona ulaşamamış. Shelby'nin ailesi, Bonnie Rae için çok endişelendiklerini ve onun güvenli bir şekilde geri dönmesini sağlamak için polisle işbirliği yapacaklarını bildiren bir duyuru yayınladı.

Clyde'ı uyandıran gün ışığı değildi. Ondan daha parlak bir şeydi. Blazer'ı çevreleyen dünya o kadar beyazdı ki kısmen gömülmüş aracın çevresini melekler sarmış, ona cennetin kapılarını işaret ediyor olsalar da şaşırmazdı. Fakat cennetin bu kadar soğuk olması mümkün değildi. Ayrıca kollarının arasındaki kız,

tepesindeki kısacık kahverengi saçları ve hafif bir horultuyla aralanmış yay biçimli dudaklarıyla çok güzel görünüyor olsa da melek değildi. Uyurken beresi çıkmıştı, yüzü Finn'in kolunun altıyla göğsünün birleştiği yere gömülmüştü.

Finn onun yüzüne baktı ve Bonnie Rae Shelby'ye prangalanıp kaldığından beri çeşitli seviyelerde hissettiği korku ve inanamamazlığı bekledi. Onun yerine onu öptüğünde kendisine nasıl baktığını, dudaklarının nasıl pespembe ve şişmiş olduğunu hatırladı. Kılıfı olan yastığı kapmak için arka koltuğa fırlayışını, büyükannesinin telefonunu camdan dışarı atarak iade edişini, "Bohemian Rhapsody" şarkısını söyleyişini ve o matematikten bahsederken uykuya dalışını ve bütün bunları hem de hepsini bir kriz ânında yapışını hatırladı. Onun kederle dolu olmadığında, dünyası etrafında yıkılmadığında, daha üç -aslında iki buçuk- gündür tanıdığı biriyle kar fırtınasında mahsur kalmadığında nasıl davranacağını merak etti.

Sırıttı ve başını tekrar yastığa koydu.

"Hiçliğe bakıp da öyle sırtarak beni korkutuyorsun," diye mırıldandı Bonnie.

"Hiçlik değil. Bir şey vardı."

"Ha ha. Bu Blazer'ın içinde ölüp gidecek miyiz?"

"Hayır. Fakat sol kolumu hissedemiyorum ve göğsümdeki şu salyanı akıttığın yer buz gibi olmuş, bu arada meme ucumu da donduruyorsun."

Bonnie kahkaha atmaya başladı ve dönerek ondan uzaklaştı, kalkıp oturdu ve örtüleri o yana bu yana atarak beresini aradı. Bulunca uykudan uyandığı saçlarının üstüne takıverdi, çizmelerini ayaklarına geçirdi ve kendini yine koltuğun üstünden öne attı, sanki bunu daha önce binlerce defa yapmış gibiydi.

"Önce hanımlar ve artık karanlık değil, o yüzden camlardan dikizlemek yok. Seni külodumun rengiyle ilgili test edeceğim, o yüzden üzerinde siyah kurukafalar olan kırmızı bir külot olduğunu bilmesen iyi edersin." Bonnie yolcu kapısını açtı, o dışarı çıkarken tavanda biriken kar koltuğun üstüne döküldü.

Birdenbire Bonnie'nin üzerinde siyah kurukafalar olan kırmızı külotuyla görüntüsü Finn'in zihninde belirdi ve yarı gülüp yarı inledi.

"Kurukafalar seksi değil," dedi yüksek sesle. "Kurukafalar seksi değil." O da botlarını giydi, bağcıklarını sıkıca bağlarken oyalanıyordu, gözleri ellerindeydi, dışarıya doğru kaymasınlar diye dikkatini ellerine veriyordu. "Kurufalar *seksi*, kahretsin ve botlarım hâlâ ıslak."

Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve önceki gün cebine tıktığı lastik tokayla toplayıp yüzünden çekti. Battaniyeleri ve uyku tulumunu katladı, koltuğu düzeltti ve ön koltuğa koydukları eşyalarını taşıdı. Sonra beresini taktı ve Bonnie'nin peşinden Blazer'dan çıktı.

Biraz keşif yaptığı bir saatin ardından Clyde'in nerede oldukları konusunda çok daha iyi bir fikri oldu, ayrıca dün gece kaçırdıkları çıkışın numarasını da öğrenmişti. Fakat yol yardımını tekrar aramaya gerek kalmadı. Islak botlarının içinde buz gibi donan ayaklarıyla Bonnie ve Blazer'ın yanına geri dönerken yanına bir pikap yaklaştı ve kenarlarında tüylü kulak korumalılığı olan Cleveland Browns şapkası takmış yaşlı bir adam başını camdan dışarı uzattı.

"Oradaki kara sıkışan araç senin mi?"

"Evet, bayım."

"Bende zincir var. Seni çekip çıkarabilirim. Atla."

Finn araçtan sadece birkaç yüz metre uzaktaydı ama itiraz etmedi. Aracın yanına vardıklarında Bonnie Blazer'dan dışarı fırladı, yüzünde rahatlamış bir gülümseme vardı.

Komik şapkalı yaşlı adam ne yaptığını biliyordu ve dakikalar içinde Clyde iterek, Bonnie yönlendirerek ve pikap çekerek Blazer'ı kar yığınının içinden çıkarmayı başardılar. Bonnie Blazer'ın motorunu kapamadı, ikisi birlikte pikabın sahibine yardımları için teşekkür ederken aracı ısınması için çalışır durumda bıraktı.

"Şansınız yaver gitti," dedi adam zincirleri çözüp tekrar kamyonetinin arkasına koyarken. "Cuyahoga Doğa Parkı'nın orta-

sındasınız. Ben genelde bu yolu kullanmam ama kız kardeşimle kocasının hemen buranın batısında bir çiftlikleri var, Richfield'in dışında. Kocas1 geçen yıl hastalanıp vefat etti, hem de birdenbire. Arada sırada gidip kız kardeşimi kontrol ederim."

"Dün gece I-71'de olduğumuzu sandım ama gördüğüm kadarıyla şimdi I-80 üzerindeyiz," dedi Clyde.

"Eğer onlara 71'de olduğunuzu söylediyse nizi kimsenin sizi bulamamış olmasına şaşmamalı! I-80 ile I-71 çok daha geride keşiyor. O fırtınada paralı yoldan aşağı inip farkına bile varmamış olmalısınız."

"Oldukça kötüydü." Finn adama elini uzatıp ona teşekkür etti. Bonnie de elini uzattı ama yaşlı adam konuşma havasındaydı ve kamyonetine binerken camını açık tuttu.

"Korkunçtu! Dün gece mahsur kalmış bir sürü motorcu vardı. Kar küreyicileri ve otoyol devriyesini epey meşgul tuttular, orası kesin. Bende şu polis telsizlerinden biri var, bütün gece yardım isteyen insanlar yüzünden ışıkları yanıp durdu. Hatta eski bir mâhkumun şu ufak tefek şarkıcıyla birlikte kaçıp bu taraflara doğru geldiklerini düşündüklerini söylüyorlar. Duydunuz mu onu? Haber otoyol devriyesine iletildiğinde o telsizdeki uğultuyu duymalıydınız!"

Adamın yanında duran Bonnie kaskatı kesildi ve Finn mide-sinin sıkıştığını hissetti. Kaçmak mı? Ne haltlar oluyordu? Yardım çağrısı muhtemelen yerel otoyol devriyesine iletilmişti. Bu mantıklıydı. Fakat geri kalanı mantıklı falan değildi.

"Sevimli, ufak bir kız, şu şarkıcı. Küçük sarışın kız. Şarkılarından bazılarını seviyorum. Adı Sheby. Bizim burada, Ohio'da da Shelby'miz var. Bunu biliyor muydunuz? Shelby'de bir kuzenim var." Yaşlı adam büyük mavi ayla, yüksek yeşil dağlarla ve kocaman bir kırık kalple ilgili bir şarkı söylemeye başladı, belli ki Bonnie'nin şarkılarından sevdiği bir tanesiydi.

"Şey, ayaklarım üşüdü ve ellerim de öyle, o yüzden tekrar teşekkürler!" Bonnie oyunculüğünü sergileyerek pencereden uzanıp adamın omzuna hafifçe vurdu. Finn öylece dikilmeye

devam etti, ayaklarındaki sızı birdenbire endişelerinin en azı hâline gelmişti.

“Buradan 80’e geri dön, doğuya git. Az ileride I-271’le kesişeceksin. 271’de güneye git, seni doğruca I-71’e geri götürecektir. İki saat içinde Columbus’ta olursunuz.” Bunu da dedikten sonra elini sallayan her şeyden bihaber yaşlı adam, camı kapadı ve yoldan aşağı gitti.

Clyde ve Bonnie, elleri ceplerinde, gözleri pikabın bagaj ka- pağında onun gidişini, *Dodge 4X4* yazısında onun uzaklaşmasını izlediler. Adam görüş alanından çıkana kadar beklediler. Sonra Bonnie, Clyde’a döndü.

“Sen eski mahkûm musun?” diye sordu doğrudan.

Clyde, “Evet, öyleyim,” diyerek dönüp soğuktan korunmak için kollarını kavuşturdu. “Ayrıca belli ki sevimli, çaresiz, küçük bir country şarkıcısıyla *kaçmışım* ve herkes beni arıyor!” Finn ıslak botuyla Blazer’ın tekerleğini tekmeledi, donmuş ayak parmakları sert yüzeye çarpınca irkildi.

“Hay, orospu çocuğu!” Aracın sürücü koltuğunun kapısını açıp içeri girdi, kapıyı arkasından çarparak kapadı. Geniş ön camdan Bonnie’ye dik dik bakarak ona meydan okuyordu, onu bırakmayacağını biliyordu, kızın da bildiğinin fakındaydı.

Bonnie yavaşça yolcu tarafına doğru yürüdü ve araca bindi. Blazer’ın içi artık sıcaktı, sıcak havayı yüzlerine üflüyor ve yolcularına devam etmeleri için onları teşvik ediyordu. Fakat kıpırdamadan oturdular ve tam da beklendiği gibi ilk konuşan Bonnie oldu.

“Bana o dövmenin hikâyesini anlatacağını söyledin. Şu gamalı haçı. Hiç anlatmadın. Hapiste yattığını söylemek zorunda kalmamak için anlatmadın.”

Bu bir soru değildi. İkiyle ikiyi epey çabuk toplamıştı. Matematikte iyi olmadığını kim söylüyor?

Finn ona cevap vermeyince Bonnie tekrar denedi.

“Yaşlı adam, eski bir mahkûmu aradıklarını söyledi. Kaçan bir hükümlüyü değil. Yani sen hapisten çıktın diye varsayıyo-

rum. Şartlı tahliye şartlarını mı ihlâl ettin? Eyaletten ayrılarak demek istiyorum.”

“Hayır, ihlâl etmedim. Ayrıca sana bir açıklama borcum da yok, Bonnie.” Yoktu da. Ona hiçbir şey borçlu değildi. Aslında şu noktada asıl o Finn’e borçluymuştu. Hem de çok.

Bonnie kararlı bir tonla, “Ne yaptın?” diye sordu.

“Ünlü bir country şarkıcısını öldürdüm.”

Bonnie gülmedi. Finn onu suçlayamazdı. Çok da komik değildi.

“Orada ne kadar kaldın? Hapishanede demek istiyorum.”

Finn direksiyonu kavradı, göğsünü dolduran ve avuçlarını terleten çaresizlik hissini dizginlemeye çalıştı. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

Fakat Bonnie istiyordu.

“Hadi ama Clyde. Anlat bana. Sen benim hüznümlü hikâyemi duydun. Şimdi seninkini duyalım.”

“Beş yıl. Bir buçuk yıldır da dışarıdayım,” dedi pes ederek, cevabı kısa ve sertti, Bonnie’yi geçici olarak afallatan sözlü bir kırbaç gibiydi. Fakat Bonnie topu topu beş saniye sessiz kaldı.

“Yirmi dört yaşındasın?”

“Ağustos’ta yirmi dördüme girdim. Sekiz, sekiz, unuttun mu? *Heil Hitler*.”

Tam da Finn’in istediği gibi rencide olan Bonnie, “Bu da ne demek oluyor?” dedi tıslarcasına. Finn öfkeliydi. Onun da öfkelenmesini istiyordu.

“Fark etmedin mi? Sol göğsümün üzerinde bir gamalı haç, sağ göğsümün üzerindeyse seksen sekiz yazıyor. H alfabenin sekizinci harfi.” *Heil Hitler*, HH, 88. Aryan Kardeşliği’nin bu çeşit sevimli sembolleri çoktur. Nasıl oluyorsa doğum gününe denk geliyor. Güzel, ha? Uygun da.”

“Ne yaptın?” Bonnie önceki sorusuna geri döndü. Belki de Hitler meselesi çok fazlaydı.

“Kardeşim bir marketi soydu. Bugün bile ne düşünerek yap-

* İngiliz alfabesinde H sekizinci harftir. -yhm

tığını bilmiyorum. Ben arabadaydım. Silahı olduğunu ve dükkânı soyacağını bilmiyordum. Ne yazık ki dükkânın sahibinin de silahı varmış. Nasıl kullanacağını da biliyordu. Fisher vuruldu. Koşarak oradan dışarı çıktı ama öncesinde tetiği de çekti. Nasıl ateş etmeyi başardığını bilmiyorum çünkü karnında kocaman bir delik vardı. Fakat silah seslerini duydum ve onun düştüğünü gördüm. Onu yakalayıp arabanın içine çektim. Hastaneye götürdüm. Yolda öldü. Ben de hapse girdim.” Finn ses tonunu düz, cevaplarını kısa tutarak olanları sanki büyük bir olay değilmiş, köprünün altından çok su akmış gibi göstermeye çalışıyordu.

“Kardeşin mi?” Bonnie afallamış gibiydi, tıpkı o kız kardeşinden bahsederken Finn’in afalladığı gibiydi.

Finn ona bakmadan, “İkiz kardeşim,” diye cevap verdi. Fakat birkaç saniyelik sessizliğin ardından bakmak zorunda kaldı. Bonnie doğruca karşısına baksa da yüzünden aşağı yaşlar akıyordu ve sanki bir şeyi içinde tutmaya çalışıyormuş gibi ağzını eliyle kapatmıştı. Finn motoru durdurdu, Blazer’dan çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Mecburdu. Ondan uzaklaşmak zorundaydı. Sadece bir dakikalığına. Bonnie ona Minnie’yi anlattığında Fish’ten bahsetmesi gerektiğini biliyordu. Fakat o an fazlasıyla sersemlemişti. Benzerlikler ona yanlış, garip ve hatta bir şekilde yapay gelmişti ve o sırada ona bunu anlatmak, Bonnie yüreğini ortaya koymuşken onun hikâyesinin üstüne yatmaya çalışıyormuş gibi hissettirirdi.

Fish bir zamanlar hep böyle yapardı. Konuşmaya başladıkları günden itibaren Finn ne zaman bir şey paylaşırsa Fish ânında kendi hikâyesiyle onunkini unuttururdu. Finn akşam yemeğini bitirirdi ve Fish yiyemeyecek kadar doymuş olsa bile ikinci tabağı isterdi. Finn beyzbolda iki kale koşardı ve Fish sayı koşusu yapmak için kendini parçalardı. Bütün istatistiklerinin, notlarının, kız arkadaşlarının hesabını tutardı. Finn ona bir şey söylerdi ve Fisher’ın yanıtı her zaman, “Ah, öyle mi? Peki ya şöyle...” olurdu. Finn bundan nefret ederdi. Fish’in o kadar rekabetçi olmasından nefret ederdi. Hayat dolu olmasından, patronluk taslamasından.

Fish'in onu her zaman azar azar tüketmesinden nefret ederdi. Sürekli Fish'in isteklerini yerine getirmekten nefret ederdi. Fakat hepsinden de ötesi onu bu kadar çok sevmekten ve onu bu kadar çok özlemekten nefret ediyordu.

Finn, Bonnie'nin arkasından yaklaştığını duydu. Çizmelerinin altında ezilen karlar gıcırdıyordu ve nefes alıp veriş hırıltılıydı. Finn, kendi nefes alıp verişinin de ne kadar hırıltılı olduğunu fark etti.

"Neden bana söylemedin?"

"Sana Fisher adında bir kardeşim olduğunu söyledim."

"Ama ikiz? Finn, ben..." Cümlesini tamamlayamadı. Bonnie de aynı onun gibi sözcükleri yitirmiş gibiydi. Sonra kollarını Finn'in beline kaydırıp ve yüzünü sırtına dayadı. Bu kız onu hep şaşırtıyordu. Bu açıklamayla ondan soğuyacağını düşünmüştü. Paylaşılacak bunca şey varken paylaşmadığı için ihanete uğramış hissedeceğini düşünmüştü. Oysa kız tam aksine ona sarılmıştı. Uzun bir süre boyunca, Bonnie sadece sarıldı. Uçsuz bucaksız beyazlıkla sarmalanmışken yolda öylece durdular.

"Öldü?" Bonnie'nin sesi fısıltıdan ibaretti, sesi son hecede inanamıyormuş gibi yükselmiş olsa da bu bir sorudan çok durumun bildirimiydi.

"Evet. Öldü." Finn çok uzun zamandır Fish için ağlamamıştı ama bu gerçeği doğrularken dudakları titredi. Fish ölmüştü. Bu, sonradan olanların yanında çok daha kötüydü.

"Neden seni hapse attılar?" diye sordu Bonnie, yüzü ceketine dayalı olduğu için sesi boğuktu ama Finn onu duydu.

"Silahlı soygundan. İlk defa suç işleyen biri için maksimum yedi yıldır."

"Fakat sen kimseyi vurmadın ya da bir şey almadın, değil mi? Silahın bile yoktu."

"Fish'in elindeki silahı aldım. Arka koltuğa doğru fırlattım. Parmak izlerim üzerindeydi. Onunla birlikteydim. Kaçmasına yardım ettim," dedi Finn alayla. Kaçmasına yardım etmişti. Ve Fish çok ama çok uzaklara gitmişti. "Benim de işin içinde oldu-

ğumu varsaymak çok zor değildi. Kafamız güzeldi. Fish dükkân sahibini vurmuştu. Adam neredeyse ölüyordu.”

Finn, Bonnie’nin kederini, merakını, onun pişmanlığını, hikâyesinin gerçekliğini tartığını oldukça net hissedebiliyordu fakat Bonnie sessiz kaldı.

“Bana bir anlaşma sundular. On sekizinci doğum günüm-den üç gün sonraydı ve önceden işlenmiş bir suçum yoktu. Eğer silahlı soygundan suçlu olduğumu kabul edersem cinayete teşebbüsle yargılanmayacaktım ve beş yıl alacaktım. Kısa sürede dışarı çıkardım ama pek uyum sağlayamadım.”

“Böylece sen de gamalı haç dövmesi yaptırдың...” Bonnie hareket ederek önüne geçti. Dudağını ısıırıyordu, sanki ikileminin cevabıymış gibi dudağını dişlerinin arasında tutuyordu. “Onu hâlâ anlamıyorum. Fisher’ın da dâhil olduğu bir şey miydi?”

“Hayır!” Finn başını şiddetle iki yana salladı, Bonnie’nin kardeşinin omuzlarına böyle bir yük yüklemesini istemiyordu. “Ben o dövme-yi Norfolk’a gittikten bir ay sonra yaptırdım. Rakamlarla, iskambil kartlarıyla yapabildiklerimi göstererek bazı insanları etkilemeye çalıştım. İşler pek yolunda gitmedi. Dayak yedim, sırtımı damgaladılar ve eğer bir çete bulmazsam kardeşim gibi öleceğimden, hem de çok yakında öleceğimden emin-dim. O yüzden beni alacak tek çeteye katıldım.”

Bonnie’nin gözleri yapbozun parçalarını birleştiriyormuş gibi kocaman açılmıştı.

“Komik,” dedi Finn, gerçi bunların hiçbirisi komik değildi. “İçeride gerekli olduğunu hissettiğin şey Dışarıda seni bir ucube yapıyor.”

“İçeride mi?” diye sordu Bonnie.

“Mahkûmlar hapishaneye İçerisi der.”

“Dışarısı da...”

“Hayat. Özgürlük. Duvarların ötesindeki her şey. Dövmenin gerekli olduğunu düşündüm. Hayatta kalmanın yolu olduğunu düşündüm. Ama sonunda beni kurtaran dövme olmadı. Rakamlar oldu. Saldırıya uğradım, evet, ama göstereceğimi göstermiş-

tim ve sonuç olarak insanlar bana geldi, güçlü insanlar ve o dövmeye ihtiyacım olmadı.”

Aralarında uzun bir sessizlik ânı oldu. Bonnie tek kelime etmeden ona bakıyordu, Finn de kızın gerçekten anlayıp anlamadığını merak ederek aynı şekilde karşılık verdi. Finn göğsüne dokundu ve kızın gözleri onun parmaklarını takip etti.

“Bu dövme, çaresizlikle verilmiş kararların neredeyse her zaman kötü kararlar olduğunun hatırlatıcısı.” Finn, Bonnie’nin aklına köprünün tepesine çıkma kararının geldiğini umarak kısa bir an sustu. O da çaresizdi ve kötü bir karar vermişti. “Kumsalda, spor salonunda ya da koşuya gittiğimde ve arkadaşlarımla basketbol oynarken tişörtümü çıkarmıyorum. Sana da asla göstermezdim. Tam orada, kalbimin üzerinde, beni olmadığım bir şey gibi gösteriyor. Görmezden gelmek çok zor, biliyorum. Fakat kalbimin üzerinde – içinde değil. Bunun bir fark yaratacağını umuyorum.”

Bonnie başıyla onaylayıp uzandı ve sol elini onun sağ elinin üzerine koyup tutabilmek için göğsünden ayırdı. Finn o kadar şaşkındı ki ona izin verdi. Bonnie, daha küçük olan elleriyle onun ellerini sarıp sarmalayınca elleri aralarında âdeta asılı kaldı ve Bonnie delikanlınıninkilerden daha küçük elleriyle onunkini sarıp sarmaladı.

“Fisher için üzgünüm,” dedi samimiyetle.

Finn inanmaz bir kahkaha attı ve elini çekti. Bonnie tekrar tutup sertçe çekerek birleşmiş ellerini kendi göğsüne doğru götürdü. Finn’in kızın sağ eliyle sımsıkı tuttuğu kolu Bonnie’nin göğüslerinin arasındaydı.

“Bu senin başına geldiği için üzgünüm, Finn.” Sözlerini öyle hararetle tekrarlıyordu ki Finn sert bir tepki vermekten kendini alamadı.

“Bunu yapma, Bonnie! Benim kurtarılacak bir şey olduğumu düşünen kızlardan biri olma! Beni kurtaramazsın. Ben de seni kurtaramam. Fish’i kurtaramadığım kesin ve sen de Minnie’yi kurtaramadın, değil mi?”

Bonnie'nin alnı kırıştı, yüzünün her yerinde direniş yazılıydı.

"Yapabildin mi?" Orosu çocukluğu yapıyordu. Fakat bu gerçektir, Bonnie'nin güçlükle kabullendiğini düşünmediği bir gerçektir.

"Hayır." Bonnie'nin dudakları titredi, başını iki yana salladı.

"Hayır. Kurtaramadım. Yapamadım."

Finn küfretti, yüreğindeki bütün çirkin hisler için çirkin bir kelimeydi bu ve elini kurtarmaya çalıştı. Fakat yaptığı şey eliyle birlikte onu da çekmek oldu.

"Fakat sen beni kurtardın, Finn." Bonnie'nin yüzü onunkine doğru kalktı, Finn'in kolu aralarında sıkıştı.

"Hayır, Bonnie. Ben seni yarıda kestim. Eğer ölmek istersen ölürsün. Bunu sen de biliyorsun ben de biliyorum. Sadece fikrini değiştirmiş olmanı umuyorum çünkü sen bundan fazlasını yapabilirsin. Fish ve Minnie gitti. Belki onları yüzüstü bıraktık. Lanet olsun, bilmiyorum. Fakat köprüden aşağı atlayarak onlara yardım edemeyiz."

Elini hâlâ sımsıkı tutarak, "Yapabilir miyim?" diye sordu.

"Ne?"

"Daha iyisini yapabilir miyim?"

"Evet!" dedi Finn heyecanla. "Yaparsın!"

İşte o anda Bonnie ona gülümsedi, dudaklarının hafifçe kıvrılmasından ve gözlerindeki yumuşamadan ibaret bir gülümsemeydi bu. Fakat konuşmaya başladığında ses tonu alaycıydı. "Benden nefret edip etmediğin konusunda bir karar vermelisin, Clyde."

"Senden nefret etmiyorum, Bonnie." Dudakları onunkilerden birkaç santim ötedeyken ve kızın çikolata rengi gözleri bu kadar şefkatle doluyken ondan nasıl nefret edebilirdi? "Sadece seninle ne halt edeceğimi bilmiyorum. Şimdiyse seni kaçırdığımı düşündükleri için polis peşimde."

"Benden nefret etmiyorsun ama benden çok da hoşlanmıyorsun." Bonnie polisin peşinde olduğu kısmı duymazdan gelmişti. Hâlâ elini tutuyordu ve Finn, eli onun göğüslerinin arasınday-

ken biraz tuhaf, rahatsız ve oldukça tahrik olmuş hissediyordu. Elini tekrar çekti ama Bonnie sıkıca tuttu.

“Senden hoşlanıyorum, Bonnie.” Lanet olsun. Gerçekten hoşlanıyordu. “Fakat büyükannen, dostun Bear’ı ve nerede olduğunu bilmesi gereken herkesi araman ve bunu temizlemen gerekiyor. Anlıyor musun? Oyunlar hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun? Bu bir oyun değil. Bu benim hayatım, özgürlüğüm ve hapishaneye geri dönmek istemiyorum.”

Bonnie iç geçirdi ama cevap vermedi. Sadece elini bir dakika daha sıkıca tuttuktan sonra serbest bıraktı. Birlikte Blazer’a geri dönüp bindiler ve daha fazla tantana olmadan yola koyuldular.

Finn yorgundu ve pis hissediyordu; bütün gece arabada uyunmanın, iki gündür aynı kıyafetleri giymenin ve dişlerini orta parmağını kullanarak karla temizlemenin sonucuydu bu. Doğa Ana’ya siktir git deme yoluydu. Bir otel bulup bunu telafi etmeleri gerekiyordu. Ayrıca Bonnie, Finn ona zorla aratmak zorunda kalacak olsa bile o telefon konuşmalarını yapacaktı.

Sürekli Bileşik

Şarkıcı Bonnie Rae Shelby ile görülen adamın, eski bir mahkûm olan yirmi dört yaşındaki Boston eyaletinden Infinity James Clyde olduğu tespit edildi, Clyde silahlı soygundan beş yıl yattı ve 2012 yılında Massachusetts'teki Norfolk İslahevi'nden salıverildi. Genç yıldızın onun tanımına uyulan biriyle görüldüğü iki seferde de olay yerinden Clyde'in adına kayıtlı turuncu, 1972 model bir Chevy Blazer'la ayrıldıkları görüldü. Bonnie Rae Shelby'nin ailesi, Bayan Shelby'nin daha önce Infinity James Clyde'la tanışmadığını ve ortadan kaybolmasından önce onunla hiçbir ilişkisi olmadığını iddia ediyor ve bu iddia yüzünden polis Bayan Shelby'nin Clyde ile arkadaşları ve ailesinin onu en son gördükleri yer olan Boston'da tanıştığını ya da onun tarafından alıkonulduğuna inanıyor. Infinity James Clyde, Güney Boston'da ikamet ediyor ve Bonnie Rae Shelby'nin TD Garden'da konserinin olduğu gece bölgeden ayrıldı.

Infinity James Clyde yaklaşık bir seksen sekiz boylarında, doksan beş kilo civarlarında ve yirmi dört yaşında beyaz bir erkek. Koyu sarı saçları, mavi gözleri var ve şu anda sorgulanmak için polis tarafından aranıyor. Eğer polis için herhangi bir bilginiz varsa ekranın altındaki numarayı arayabilirsiniz.

Birkaç dakika içinde tıpkı yaşlı adamın söylediği gibi onları en sonunda 71'e çıkaran 271'de, Columbus'a doğru yol alıyorlardı fakat yakıtlarının çoğunu bir gece önce üşümek için harca-

dıklarından Finn kısa süre sonra benzin almak için otobandan çıkıp Ashland adında bir kasabaya girdi. Tekrar yola düştüklerinden beri Bonnie tek kelime etmemişti. Çelişkilerle doluydu. Çoğu zaman çenesini kapatamazdı ve sonra kendini kapatıp başka yerlere gittiği uzayıp giden bu tür anlar oluyordu. İkisi de düşünceli bir sessizlik içinde oturmuş birbirlerinden başka her yere bakıyorlardı. Bonnie görmeyen gözlerle doğruca karşısına bakıyordu; Finn ise midesi düğüm düğüm, o sabah huzuru yok olmuş ve zihninden bin bir düşünce geçer hâlde bakışlarını yola sabitlemişti.

Her an biri fırlayıp onu gösterecek, avaz avaz polis çağırarak ve polis ânında gelip onu yaka paça götürecek endişesi yüzünden göğsünde bir hedef tahtası varmış gibi hissederek bir benzin istasyonuna girdi. Fakat her zamanki gibi dünya ondan bihaber gibiydi, benzinliğe girip çıkan pis buz ve kar kaplı otomobiller ve kamyonlar turuncu, külüstür Blazer'a ya da içindekilere hiç dikkat etmeden yakıtlarını dolduruyorlardı. Midesine çöreklenen düğüm hafifçe çözüldü.

Bonnie güneş gözlüğü taktı, yolcu tarafından dışarı çıktı ve sağına soluna bakınmadan doğruca içeri girdi. Finn camları kaplayan tuz ve cıvık karı temizlerken Bonnie'nin kaputun üzerine yetmiş dolar bıraktığını fark etti. Finn, bunun onun birkaç kilometre daha birlikte olacaklarını söyleme yolu olduğunu düşündü. Sadece başını iki yana salladı ve depoyu doldurmaya koyuldu.

Genelde bir şeyleri çözümlemekte, çoğu insanın denemede bile bulunmayacağı karmaşık denklemleri ve problemlerin çözmekte iyiydi. Oysa şimdi elinde karmaşık, kafa karıştırıcı ve anlaşılması zor bir problem vardı ve bu kez matematik işe yaramıyordu. Bonnie bir kadındı, birinde geçerli olan yöntemler ve formüller diğerinde kesinlikle işe yaramıyordu. Bonnie'nin hızla yapabildiği kadar ondan uzağa kaçması gerekirdi; ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu çözemiyordu.

Yakıt almayı bitiren Finn tuvalete girmek ve yolluk kahve almak için dükkâna yöneldi.

Kapılardan içeri girdiğinde Bonnie ona başıyla selam verdi ve iki büyük köpük bardak kaldırarak ondan bir adım önde olduğunu gösterdi. Kızın yeterince dikkatli olmamasından şikâyet edemezdi. Finn de başıyla selam verdi ve tuvalete doğru yöneldi fakat öncesinde Bonnie'nin dikkatinin köşedeki masalardan birinde oturan, önünde dokunulmamış kahvaltılık sandviçi duran bir çocukta olduğunu fark etti. Çocuğun pürüzsüz, kılsız görünüşü kemoterapi alan birininkine benziyordu. Başında maymunlu bir bere vardı ancak kirpikleri ile kaşlarının olmayışı onu ele veriyordu. Küçük kızın yanında bebeğini dizinde hoplatarak cep telefonu ile konuşan bir kadın oturuyordu. Kadının telaşlı olduğu belliydi ve hoplatmasının da bebeği sakinleştirdiği söylenemezdi.

Finn beş dakika sonra tuvaletten çıktığında Bonnie kadına yaklaşmıştı ve şimdi ufak masada, ona utangaçça gülümseyen küçük kızın yanında oturuyordu. Finn edeceği küfrü yuttu ve hayretle başını iki yana salladı. Dikkatleri üzerine çekmemek önemli değil miydi?

Uzun adımlarla masaya doğru yürüdü, Bonnie bir gülümsemeyle onu selamladı ve elliye yanındaki sandalyeye hafifçe vurarak oturmasını ima etti.

"Finn, bu Shayna ve iki kızı. Riley ve Katy." Katy derken küçük kıza bakmıştı, o yüzden Finn Riley'nin kâğıt bardağı mutlulukla kemirirken salyalar akıtan bebek olduğunu varsaydı. Finn oturmak istemedi ama boyundan dolayı oturanlar başlarını geriye atarak ona bakınca o da oturmak zorunda kaldı.

"Shayna'nın arabası arazalanmış, Finn."

"Cuma gününden beri Cleveland'daki çocuk hastanesindeydik ve evimize geri dönüyorduk," Shayna denilen kadın hızlıca açıklamaya koyuldu. "Şanzıman bir süredir arızalıydı ama her seferinde çalıştırmayı başarıyordum. Fakat benzin almak için buraya girdim ve vites geçmediğinden tekrar yola devam edemiyorum. Bir pompanın önünü tıkıyorum. Benzin istasyonu sahibi de bu durumdan pek memnun değil bence. Fakat arabamı hare-

ket ettiremiyorum. Park vitesinde takılı kaldığı için tekerleklerin hepsi kilitlendi.”

“Finn çok akıllıdır. Sana yardım edebileceğini biliyorum,” dedi Bonnie, başını sallayıp Finn’e gülümseyerek. Finn homurdanmak üzereydi fakat Shayna öyle rahatlamış görünüyordu ki kahvesini bırakıp ayağa kalktı.

“Ben bir bakayım. Hangi araba olduğunu gösterin.”

“Ben Riley ve Katy’yle kalırım, Shayna.” Bonnie, kollarını kıpırdanıp duran Riley’ye doğru uzattı ve Katy’nin de bu öneriyle bir derdi yok gibiydi. Gördüğü şeye inanamıyormuş gibi gözleri Bonnie’nin yüzüne yapışıp kalmıştı. Finn onun Bonnie Rae Shelby hayranı olmamasını umuyordu ama son günlerdeki şansı göz önüne alındığında muhtemelen çok fazla şey bekliyordu.

“Emin misin?” Shayna şüpheli görünüyordu, sanki onlara güvenilebileceğinden emin değilmiş ama başka ne seçeneği olduğunu da bilmiyormuş gibi bir Finn’e bir Bonnie’ye bakıyordu.

“Tam şurada pencerelerin kenarında duracağız, böylece hem sen bizi görebilirsin hem de onlar seni, olur mu?” dedi Bonnie nazikçe. Clyde kısa yoldan giriş kapısına yürürken hepsi onun peşine düştü. Dükkânın ön tarafı arabaların birinin gidip diğerinin geldiği pompalara bakıyordu, Bonnie onlara el salladıktan sonra çantasından birkaç çeyreklik çıkardı ve Katy ile hemen ön kapıların yanındaki çıkartma makinesine atmaya başladılar.

Shayna Finn’i daha iyi günler görmüşe benzeyen yeşil bir Ford Fiesta’ya doğru götürdü ve dikkati onunla dükkânın içinden onu izleyen çocukları arasında gidip gelerek orada durdu. Kadın bitkin görünüyordu ve Finn ânında kötü hisleri için pişmanlık hissetti. Arabaya bindi ve kadının yanıldığını umut ederek kontağı çevirdi. Vites kolu kıpırdamadı. Kontaklı kapadı ve sonra sağa çevirdi, radyoyu ve iç ışıkları açtı fakat motoru çalıştırmadı. Ardından birkaç kere gaza bastı ve direksiyonu çevirdi. Ardından bir kez daha kontağı denedi. Hiç şans yoktu.

Bir defasında okuduğu bir şeyi hatırladı, popüler mekanik dergilerinden birindeki bir yazının ufak bir bölümüydü bu. Ko-

mikti, sayfa numarasını bile hatırlayabiliyordu. Akli böyle çalışıyordu işte, her zaman bilgi parçasıyla bir rakamı ilişkilendiriyordu. Shayna'ya seslendi ve talimatlarını yerine getirmesini söyledi, kadın kontağı şarj konumuna getirdi ve Finn aracın arkasını hafifçe zıplatırken gaz verdi.

"Vitesi boşa alabiliyor musun bir bak," dedi Finn ve aracın park hâinden çıktığı ânı hissetti.

"Yaptın!" diye haykırdı Shayna.

"Şimdi ben iterken sen direksiyonu tut. Başka bir şey denemedenden önce arabayı buradan çekelim."

Bonnie ve çocuklar benzinciden çıkıp park alanının uzak ucuna doğru onların peşinden gittiler, Finn'in sorunu çözeceğinden eminlerdi. Fakat bu ufak başarıya rağmen araç hâlâ sürüş vitesine geçmiyordu ve Clyde tekrar düzeltmeyeceinden korktuğu için yeniden park konumuna getirmeye cesaret edemedi. Akli-na gelen her şeyi denedi ve sonra yenilgiyle genç anneye baktı. Kadının çenesi kenetlenmişti ve gözlerini hızlıca kırptırtıyordu, Finn kadının ağlamak üzere olduğunu farkındaydı.

"Ev ne kadar uzakta?" diye sordu Finn.

"Portsmouth'da yaşıyoruz."

"Portsmouth nerede?"

"Buranın tam olarak güneyi, arabayla üç saatlik yok. Eşimin ailesi Kuzey Carolina'da yaşıyor, o yüzden yardım edemezler ama kendi ailemi arayabilirim. İkisi de çalışıyor gerçi, altıya kadar da çıkamazlar." O anda öğlendi.

"Kocan?"

"Kocam Afganistan'da."

Şey, siktir.

"Finn?" Bonnie'nin sadece adını söylemesi yetmişti, Finn onun ne istediğini biliyordu. Bonnie gözlerini ondan ayırmadan bekledi.

Clyde bu konuda fazla düşünme fırsatı bulamadan, "Sizi eve biz götüreceğiz," dedi. "Bizim yolumuzu çok uzatmaz." Sadece üç saat.

“Arabayı bırakamam. Portsmouth’a geri götürmem lazım ve o kadar yol çekici getirmecek kadar param yok.” Shayna kendini kaybetmemeye çalışıyordu ama belli ki arabalarının olmaması son damlaydı.

“Finn?”

Clyde, Bonnie’nin dudaklarından dökülen tek bir kelimenin bu kadar etkileyici olacağını hiç bilmiyordu fakat kendini öyle korkunç bir şey önerirken buldu ki Bonnie sesini zihin kontrolü için mi kullanıyor diye sorgulamak zorunda kaldı. Belki de o yüzden bir yıldızdı.

“Blazer’ın arkasına bağlar çekeriz. Kancam var ve zincir bulabilirim. Yavaş yavaş gideceğiz ama sizi evinize götüreceğiz.”

Bonnie ışık saçarak ona baktı. Evet. Zihin kontrolü.

Finn zincir bulmaya gitti, Bonnie de orta koltuğu boşaltmak için çantaları ve kutuları ayarlamaya başladı. Shayna arabasından ihtiyacı olan şeyleri aldı ve kadınlar son bir tuvalet ihtiyacı için içeri geri döndü.

Yarım saat sonra yeşil Ford Fiesta yaşlı Blazer’ın arkasından geliyordu, saatte yetmiş kilometre hızla yolculuk ediyorlardı. Uzun, çok uzun bir yolculuk olacaktı. Finn neredeyse polislerin onu kenara çekip alıp götürmesini diledi.

Yolculuğumuza başladıktan yarım saat sonra Finn’in gitarını çıkardım. Yolcularımıza yer açmak için gitar kutusunu öne yerleştirmiştım ve onları eğlendirmek için birkaç şarkı söyledim. Küçük Katy’nin benim kim olduğumu bildiğinden oldukça emindim. Finn de bundan son derece emindi ve bana bakışlar atıp duruyordu, ben de ona gülümseyip duruyordum. Rahatlaması gerekiyordu. Yanlış hiçbir şey yapmamıştı ve kimse onu hapse göndermeyecekti. İnsanların onun hakkında konuşması, onunla ilgili haber yapmalarına, sırf albümün satıyor diye senin işine karışmaya hakkı olduğunu düşünen insanlarla dolu bir dünyada yaşamaya alışkın olmadığı barizdi. Polis konusun-

da endişelenmiyordum, Katy Harris, annesi ve bebeğin de Portsmouth'a ulaştığımız anda paparazileri arayacakları konusunda da kesinlikle endişelenmiyordum.

"Adın Bonnie ve sesin de tıpkı Bonnie Rae Shelby'ninki gibi," dedi Katy, sesi kısık ve gözleri kocamandı. "Ona da benziyorsun ama saçın farklı."

"Çünkü ben Bonnie Rae Shelby'yim," dedim. Finn bana baktı ve gözlerini devirdi. Ona dilimi çıkardım, Katy güldü.

"Saçını neden kestirdin?" Katy söylediğim kişi olduğuma inanmakta hiç sorun yaşamadı.

"Bir değişikliğe ihtiyacım vardı," diye yalan söyledim. Hank'e benzediğim için geçirdiğim sinir krizini bilmesine hiç gerek yoktu. "Düşünsene, yakında senin saçın da uzayıp benimki kadar olacak ve sen de Bonnie Rae saçlarına sahip olduğunu söyleyebileceksin, değil mi?"

"Evet! Ama benim saçım sarı... Saçım varken öyle yani."

"Tamam o zaman. Ben de sarışın olabilirim, böylece ikiz olabiliriz. Bana fotoğraflarını atarsan tam olarak aynı renk yapabilirim, olur mu?"

Katy'nin annesi Shayna bana ağzı kocaman açık bir hâlde bakıyordu. Birkaç defa gözlerini kırıştırdı ve sonra tek kelime etmeden ağzını kapadı.

"Bir şarkı daha söyleyecek misin?" diye sordu Katy.

"Tabii. En sevdiğin hangisi?"

"Hepsini seviyorum. Sen seç."

"Şey, Finn 'Goober Peas' diye bir şarkıyı seviyor, bence bebek Riley de hoşlanacaktır." Finn başını iki yana salladı, kahkaha atmamaya çalıştım. Amma da huysuzdu. "Goober Peas"ın hareketli bir uyarlamasını söylemeye başladım ve bebek kesinlikle hoşlandı, tombiş bacaklarıyla araç koltuğunda tekmeler savurmaya başladı ama bu Finn'in yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Babamın eskiden söylediği bir şarkı vardı, 'Down in the Valley.' Biraz hüznünlü bir şarkı ama Riley biraz uykusu var gibi görünüyor. Belki şarkıyla onu uyutabilirim, ne dersin?" Shayna

da pat diye düşüverecekmiş gibi görünüyordu ve belki bebek uyursa o da çok ihtiyaç duyduğu kestirmeyi yapabilirdi.

“Tamam.” Katy gülümseyerek başını salladı.

*“Vadinin aşağısında, en aşağıdaki vadide
Başını geriye atıp rüzgârın esişini dinle
Rüzgârın esişini dinle, sevdiğim, esişini dinle
Başını geriye atıp rüzgârın esişini dinle”*

*“Güller sever güneşi, menekşelerse çiysi
Göklerdeki melekler biliyor seni sevdiğimi
Biliyor seni sevdiğimi, sevdiğim, seni sevdiğimi
Göklerdeki melekler biliyor seni sevdiğimi.”*

Şarkının sözleri öylesi içime işliyordu ki birdenbire susmak zorunda kaldım. Katy maymunlu beresini çıkarmış ve başını annesinin kucağına koymuştu. İncecik boynu saçsız başını güç bela taşıyor gibi görünüyordu ve ben şarkı söylerken annesi pürüzsüz başını okşuyordu. Minnie’nin kel başı ve diğer her şeyiyle tıpkı Katy gibi görüldüğü bir süre vardı. Katy’nin küçük, saçsız başının görüntüsü neredeyse kaldıramayacağım kadar fazlaydı.

Finn bana keskin bir bakış attı, pek bir şeyi kaçırmadığından emindim ve beni hazırlıksız yakalayan duyguları kontrol etmeye çalışarak gitarda birkaç nota daha tıngırdattım. Sanırım cenneteki meleklerle ilgili dizedendi. Finn’e göz kırparak iyiymişim gibi davrandım ve bana Minnie’yi hatırlatmayacak farklı bir kıta söyledim.

*“Bir mektup yaz bana, gönder onu postayla,
Gönder onu Birmingham hapishanesinin adresine
Birmingham hapishanesine, sevdiğim, Birmingham hapishanesine
Gönder onu Birmingham hapishanesinin adresine.”*

Finn alçak sesle, "İyiymi, Bonnie Rae," dedi. Ona tekrar göz kırptım ve sadece ona takıldığımı anlasın diye küçük bir öpücük yolladım. Sözleri Norfolk İslahevi diye değıştirebilirdim ama çok fazla hecesi vardı ve diğler sözlere uymuyordu.

"Hapishanede mi?" diye sordu Katy.

Şaşkınlıktan çalmayı bıraktım. "Kim?"

"Şarkıdaki adam," diye cevap verdi Katy. "Adam hapishanede, kız da cennetteki bir melek mi?"

"Hayır. Yani, evet. Adam hapishanede ama kız melek değil... o sadece adamın sevdiği bir kız ve adam kızın da onu sevmesini diliyor," dedim.

"Kız ona mektup mu yazıyor?" diye sordu Katy.

"Evet. Adam ıslahevindeyken ona mektuplar yazıyor," diye cevap verdim neşeyle.

Finn, azıcık sabrı kalan bir adam edasıyla iç geçirdi. Kahkaha atmamak için elimden geleni yaptım.

"Bir kıtası daha var, Katy. Bu hoşuna gidecek. Bir kale hakkında.

*Bir kale inşa et bana, on iki metre boyunda
Görebileyim güzelimi giderken at sırtında
Giderken at sırtında, sevdiğim, at sırtında
Görebileyim güzelimi giderken at sırtında."*

"Rapunzel!" diye fısıldadı Katy ve annesinin kucağından kal-kıp oturmaya çalıştı.

Shayna'nın gözleri ağırlaşıyordu ve küçük kız annesinin kolunun altından çıktı, kayarak ön koltukların arasına doğru eğildi, sevdiği açıkça belli olan başka bir şey hakkındaki şarkıya tamamen kapılmıştı. Kalede olanın erkek, at sırtında geçenin kadın olduğunu belirtmedim.

"Aynı senin gibi, Bonnie. Sen de uzun saçlarını kestir. Aynı Rapunzel gibi."

“Aynen öyle, Katy. Çünkü acımasız, yaşlı bir cadı beni Albüm Kulesi’ne hapsetmişti ve ben de sevgilimin hapisneden çıkıp beni kurtarmasını beklemek zorunda kalmıştım.”

“Ne si–halttan söz ediyorsun?” diye sordu Finn, her kelimeyi dinleyen küçük kızın hatırına küfrü son anda yuttu.

Finn’in yüzündeki pimpirikli bakışa karşılık burnumdan garip, alaylı bir ses çıktı ve Katy kıkırdadı.

Finn en sonunda kahkaha atarak, “Bonnie Rae,” dedi, “konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?”

“Pekâlâ. Şarkı söylemek benim en iyi yaptığım şey. Niçin bir dakikalığına bizi sen eğlendirmiyorsun, Clyde?”

“Sen neyde iyisin, Clyde?” diye tatlılıkla sordu Katy.

Sessizliğini koruyunca ben onun yerine, “Finn matematikte iyidir,” diye cevap verdim.

“Öyle mi? Yirmi kere yirmi kaç eder?” diye meydan okudu Katy.

“Dört yüz,” diye yanıtladı Finn. “Fakat bu çok zor değildi. Bahse varım bunu sen de biliyordun.”

“Ona bilmediğin bir şey sor. Gerçekten zor bir şeyler,” diye talimat verdim.

“Altı yüz doksan... beş,” Katy burnunu kınıştırarak elinden geldiğince karmaşık sayılar bulmaya çalıştı, “çarpy dört yüz elli iki kaç eder?”

Finn doğru düzgün düşünmedi bile. “Üç yüz on dört bin yüz kırk.”

Katy ile birlikte gözlerimizi dikip baktık. Yüz ifademin, Shayna’nın kısa süre önceki yüz ifadesini andırdığından emindim. Bilmem gerekirdi.

Katy ânında annesinin çantasını karıştırıp tomar hâline getirilmiş fişlerin ve saç tokalarının arasından bir çocuk menüsünden çıkmış gibi görünen minicik, kırmızı bir hesap makinesi çıkardı. Cevapları küçük aletle kontrol ederek Finn’e birkaç problem daha sordu. Bir kez sevinç çığlıkları atarak onun yanlış

cevap verdiğini söyledi fakat sonrasında rakamları yanlış girmiş olduğunu fark etti.

Yaklaşık yarım saat bunu sürdürdü; Finn her seferinde doğru ve hızlı şekilde cevap verdi. Katy'nin ağzı açık kaldı. Benim ağzım açık kaldı. Katy onu sıkıştırmaya devam ediyordu ki Finn bana yandan bir bakış atıp ağzını oynatarak, "Yardım," dedi.

"Sonsuz artı bir ne yapar?" diye araya girerek Finn'e kendi sorumu sordum.

Finn iç geçirerek, "Hâlâ sonsuzdur," dedi.

"Yanlış. İki eder."

"Öyle mi? Nasıl oluyor o?"

Finn'i işaret ederek, "Infinity (Sonsuz)." Sonra kendimi işaret ettim. "Artı bir. İki eder, dâhi."

"Keşke sana adımı söylememiş olsaydım."

"Hah. Kandırdım! Matematikte çok iyi olduğunu düşünüyorsun ama az önce seni sorumla şaşırttım."

Katy alkışladı ve ben, "Bak Katy. Sana Finn'inkinden daha havalı bir numaram var. Sana hesap makinesiyle *leblebi* yazmayı gösterebilirim... bak işte bu harika." Hesap makinesini küçük ellerinden aldım ve ona her çocuğun bilmesi gereken ahmakça şakayı öğretmeye koyuldum.

Finn elimden alıverdi ve birkaç rakama bastıktan sonra geri verdi. Ters çevirdiğimde ekranda "hILLBILLI" yazdığını gördüm. Şey, kesinlikle bendim.

* (İng.) Argoda köylü, dağlı anlamında kullanılır. -çn

Sayılabilir Sonsuz

Üç buçuk saat sürmesi gereken yolculuk neredeyse altı saat sürdü. Portsmouth'a ancak güneş battıktan sonra vardık. Shayna, Portsmouth'un batısında, Scioto Nehri'nin karşısında yaşıyordu ve eski Ohio-Erie Kanalı'ndan geriye kalanların hâlâ görülebildiğini söyledi fakat üstü epey kapanmıştı ve karanlıkta görmek imkânsızdı. Zaten herhangi bir manzara görmeyi önemsemeyecek kadar yorulmuştum. Bebek yolun çoğunda uyumuştı, bu da anne için muhtemelen uykusuz bir gece olacağı anlamına geliyordu ancak yolculuğu daha katlanılır hâle getirmişti. Katy ve Shayna da bir uyuyup bir uyanmıştı ama ben Finn ile birlikte uyanık kaldım, akıp giden Ohio manzarasını izledim, kaderin ve şöhretin cilvelerini düşünüp durdum, hepsini nasıl silkip atacığımı merak ettim.

Tuvalet ve yemek molası için bir defa durduğumuzda, ödemeyi yapmak için ısrar ettim. Shayna kabul etti. Söylemek istediği şeyler olduğunu görebiliyordum ama nedendir bilinmez kendini tuttu. Son birkaç kilometrede Shayna bizi yönlendirdi, en sonunda saat akşamın altısını biraz geçerken kendimizi Harrislerin evinin önünde bulduk. Finn Blazer'ın arkasındaki Fiesta'yı çözerken çocukları ve bavulunu derli toplu çiftlik evine taşımalarına yardım ettim. Arabadan söz ederken "arkadaki parti" ifadesini kullandım. Anladınız mı? Fiesta?* Evet. Zaten başka kimse de komik bulmadı.

* Şenlik, festival. -yhm

Katy çoktan uyumuştı; yatağına taşımak için fazla büyük ve hâlâ akşamın erken saatleri olsa da onu kaldırıp ince bedenini kollarıma aldım, ona karşı hassasiyetimin kısmen hastalığı yüzünden olduğunu biliyordum. Minnie'nin hastalığı yüzünden. Hatta uzun yolculuğumuz sırasında bir defa dilim sürçmüş ve ona Minnie demiştim. Bana boş boş baktığında kekelemiş ve hatamı ânında düzeltmişim fakat Finn bana bir bakış atmıştı. Pek bir şey kaçırmıyordu ama bunu kaçırmış olmasını gerçekten isterdim.

Shayna bana Katy'nin odasını işaret etti, kapıdan geçip onu yatağına yatırdım ve ayakkabılarının bağcıklarını çözüp çıkardıktan sonra üstüne bir battaniye örttüm. Doğrulup geriye doğru birkaç adım attım ve duvarındaki posterlerin çoğunun bana ait olduğunu fark ettim. Garipti. Biraz da havalıydı. Pastel ve sulu boyaların, resimlerin darmadağınık durduğu bir şifonyerin üstündeki teneke kalemlığın içinde duran bir avuç renkli kalemin arasından siyah, yumuşak uçlu bir keçeli kalem buldum. Odada dolaşp bütün posterleri imzaladım.

"Bonnie Rae?"

Arkamı döndüm, Katy uykulu bir şekilde bana bakıyor, gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. "Gitmeni istemiyorum."

"Gitmeni istemiyorum." Nashville'e ilk kez gitmeden önceki gecemde Minnie de bana aynı şeyi söylemişti. Ona sıkıca sarılmıştım ve o da bana aynı şekilde karşılık vermişti.

Hiç düşünmeden, "O zaman gitmeyeceğim," demiştim. "Burada kalacağım. Öbür sene de var."

İç geçirip beni bırakmıştı, ikiz yatağımızda benden uzaklaşmıştı. "Hayır. Sadece biraz üzgün hissediyorum. Senin gitmen lazım, Bonnie. Kazanacaksın. Hissedebiliyorum. Sonra bir milyon doların olacak ve birlikte dünyayı gezeceğiz."

Ben de kendimi üzgün hissediyordum. Korkmuş hissediyordum. Minnie'den ayrı tek bir gece bile geçirmemiştim. On beş yıl boyunca bir gece bile. "Benimle gelemez misin?" diye sormuştum. Cevabı biliyordum. Bu konuyu çoktan konuşmuştuk.

“Sadece büyükannemle ikinizin gitmesine yetecek kadar para olduğunu biliyorsun.” Ve o da gidemeyecek kadar hastaydı. Benim onu bırakıp gidemeyeceğim kadar.

“Kalamaz mısın?” Katy’nin sesi. Minnie’nin değil. Katy kalkıp oturmaya çalışıyordu, yatağının yanında çömeldim.

“Nerede uyurum?” Gülümsemeye çalıştım. “Yatağına sığmam. Hem Finn’e ne olacak? Riley’nin beşiğini vermek isteyeceğini sanmıyorum.”

Katy, Finn’i Riley’nin beşiğinde düşününce kıkır kıkır güldü.

Shayna kapıdan, “Finn ve sen de bizim kadar yorgun olmalısınız,” deyince Katy’yle birlikte başımızı kaldırıp ona baktık.

“Anne bak. Bonnie Rae bütün posterlerimi imzaladı.” Katy duvarlarını işaret etti.

“Şey, evet.” Shayna’nın yüzünde, Katy’ye kim olduğumu söylediğimde beliren aynı hayret dolu ifade belirdi. “Ne... Demek istediğim... Nasıl, yani, bana düşmez biliyorum. Fakat, ne...yapıyorsunuz?”

“Posterleri satmak isterseniz diye onları daha değerli yapmalıyım diye düşündüm.” İmzamin özel bir şey olduğunu ima ederken kendimi biraz aptal gibi hissettim ama Katy memnun görünüyordu.

“Hayır! Posterleri kastetmedim. Finn ve sen bu akşam ne yapıyorsunuz? Burada kalmalısınız. Oturma odasındaki kanepe açılıp yatak oluyor.”

“Evet! Evet! İkimiz oturma odasında uyuyabiliriz ve pijama partisi yaparız!” Katy’nin gözleri kocamandı ve artık azıcık bile uykulu görünmüyordu. Ânında ayağa fırlayıp yataktan çıkmıştı.

“Yavaş, Katy. Başının döndüğünü biliyorsun,” dedi Shayna.

Sanırım Finn’in sokak kapısından girdiğini duydum. Herhalde orada, girişte garip hissederek ve daha ileri gitmeye cesaret edemeyerek öylece dikiliyordu.

“Hem Finn’in, Bonnie’nin ve senin bizim katlanan yatağımızı sığabileceğinizi sanmıyorum. Birazcık kalabalık olur, sence de

öyle değil mi?" Shayna pijama partisi hakkında cesaretini kırmaya çalışıyordu ama söyledikleri Katy'nin bir kulağından girip öbüründen çıkıyordu.

"Çişim var! Gitme, Bonnie, olur mu?"

Ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldim, Finn'i rahatlatmak istiyordum. Bensiz gitmediğinden emin olmak istiyordum.

Ben yanından geçip giderken Shayna, "Hastanedeyken Entertainment Buzz ya da onun gibi programlardan birinde sen ve Finn hakkında bir şeyler gördüm," diye yumurtlayıverdi. "Kannalları geziyordum. Senden bahsettiklerini görünce durdum, Katy'nin izlemek isteyeceğini düşündüm ama uyuyakalmıştı. Senin kaçırıldığını falan söylediler. Ciddi gibi göstermeye çalıştılar ama çoğunlukla çok heyecanlı gibilerdi. Senin için gerçekten çok üzuldüm ve Katy'nin uyuduğuna memnun oldum. Kayıp olduğunu düşünmek çok üzerdi."

"Her şeyi yalan yanlış yazmayı E-Buzz'a bırak zaten," dedim ve zorla güldüm. "Açıkça görüldüğü gibi Finn beni kaçırmadı. Sanırım iyi olduğumu görebiliyorsundur. Ayrıca o iyi bir adam."

"Yani sen... iyi misin?"

"Söylesene, Shayna, sana başım beladaymış gibi mi görünüyorum? Finn sana fidye için pop yıldızlarını kaçıran türde bir adam gibi mi görünüyor?"

"Hayır," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Aslına bakarsan, tahmin yürütmem gerekseydi, senin onu kaçırdığını söylerdim."

"Shayna, sen çok akıllı bir kadınsın," diyerek omzuna hafifçe vurdum. O da kakhaha attı.

"Neden bize yardım ettiniz?" Kakhahası sönüp gitti ve sanki ağlamak istiyormuş gibi gözleri aniden parıladı.

"Çünkü yardıma ihtiyacınız vardı." Omzumu silktim. "Ve benim kız kardeşim de lösemiye." Kahretsin. Gözlerime tırmanan yaşları hissettim.

"Finn?" Katy banyodan dışarı fırlayıp koridorda yanımızdan geçip gitti, Finn'i arıyordu ve ben de annesiyle yaptığımız has-

sas sohbele devam etmek istemediğim için memnuniyetle peşine takıldım.

Katy, “Finn?” diye bağırdı tekrar ve ön kapıdan dışarı koştu. Finn basamakta oturuyordu. Yanlış tahminde bulunmuştım. İçeri bile girmemişti, hem de Shayna onu içeri buyur edercesine kapıyı genişçe açık bıraktığı hâlde.

“Finn! Bonnie’yle ikimiz katlanır yatakta uyuyacağız. Pijama partisi yapacağız. Sen benim yatağımda uyu.”

Bu kadardı işte. Kalıyorduk. Katy gibi bir çocuğa hayır demezdiniz. Finn gözlerini kısa süreliğine yumarak bakışlarımdan kaçındı fakat bu mantıklı geldiği için kabullenmiş görünüyordu ve Shayna ona defalarca teşekkür ederek kocasına çok büyük geldiğini iddia edip bir çift asker postalı verdiğinde sessiz bir saygıyla kabul etti. Botlarının yıpranmış olduğunu ve ayaklarının durmadan ıslandığını ben de fark etmiştim ve ilk fırsatta yeni bir çift alma planları yapmışım. Belki de böylesi daha iyiydi. Onun için bir şeylerin parasını ödediğimde Finn’in hoşuna gitmiyordu sanki.

Shayna akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu, spagetti yapıyordu ve Finn biraz egzersiz yapması gerektiğini iddia ederek bir süreliğine dışarı çıktı. Her ne kadar bacaklarımı esnetmek ve adımlarımı onunkilere uydurmak istiyor olsam da peşine takılma dürtüme direndim. Acınası hâlde ve muhtatım, bunu ikimiz de biliyorduk ve mesele o olduğunda bu şekilde hissetmekten hoşlanmıyordum. Ayrıca eğer onunla gitmek isteseydim Finn’in gerçek anlamda patlayabileceğini düşünüyordum. Üzerine bir basketbol şortu ile bir tişört giydi ve yıpranmış koşu ayakkabılarını ayağına geçirip kapıdan dışarı fırladı. Saçlarını yüzünden geriye doğru çekmişti, yüz ifadesi sertti.

Bir saat boyunca dışarıda kaldı ve en sonunda kan ter içinde kapıdan içeri girdiğinde öncekinden daha az patlayacak gibi duruyordu. Terli ve aksi olsa bile hâlâ etkileyici görünüyordu. Shayna ona banyodaki temiz havlulardan bahsederken ve duş a girmesini söylerken gözlerini dikip bakmamaya çalıştı. Evde bir

erkek bulunmayalı bir süre geçmişti belli ki ve Shayna şehvetli düşüncelere kapılmış da bundan dolayı suçluluk hissediyormuşçasına özür dilercesine bana baktı. Dudağını ısırp arkasını döndü ve bir kez daha onun için kötü hissettim. Shayna Harris bir sürü boktan sorunla uğraşıyordu. Ve bokla uğraşmak inanılmaz zordu. Ne kadar uğraşırsan uğraş parçalanmasına ve parmaklarının arasından kayıp gitmesine engel olamazdın; tutmayı başarsan bile berbat kokardı.

Akşam yemeğinden sonra Finn'den izin alarak eski gitarını hafifçe zımparaladım ve Katy'yle birlikte üzerine tomurcuklarına uzun yeşil sarmaşıklar dolanmış küçük çiçekler çizdik. Kathy'nin şifonyerinin üstündeki ahşap boyaların birkaçını kullanarak tomurcukları pembenin farklı tonlarına boyadık. İşimiz bitince gitarın arkasına ikimizin de adlarını yazdık ve Shayna emeğimizin kalıcı olmasını sağlamak için berrak bir cila sürdü. İçimden bir ses onun teneke kutuları ve otları güzel göstermeyi başaran hünerli bir kadın olduğunu söylüyordu.

Finn Katy'ye gitarın onda kalabileceğini, bir gün özel bir koleksiyon parçası olacağını söyledi. Katy'nin onun ne demek istediğini anladığını sanmıyordum fakat Shayna'nın anladığını umdum ve ona eğer paraya ihtiyacı olursa satmaktan çekinmemesini söyledim. Katy'ye onun yerine başka bir gitar yollardım. Ayrıca kurabiye kutusuna üç bin dolar bıraktım. Daha fazla bırakmadığım için üzüldüm çünkü aslında çok daha fazla param vardı. Sadece şu anda *ulaşamıyordum* ve Finn'le Vegas'a gidecek kadar nakit paramız kaldığından emin olmam gerekiyordu.

Niye böyle delicesine Vegas'a gitmemiz gerektiğini bilmiyordum. Orada benim için hiçbir şey yoktu. Fakat buna bitiş çizgisindeki bir kurdele gibi odaklanmışım, sanki yolculuğun kendisi sorularımın cevaplarını barındırıyordu. Eğer Vegas'a kadar cevapları bulabilirsem, yani birkaç gün içinde, nasıl yaşayacağımı yeniden öğreneceğime inanıyordum.

Bir sese âşık olabilir miydiniz? Finn gözlerini kapadı ve daracık kıyafetler giymiş ve uzun, sarı bukleleriyle mikrofonla aşk yaşayan, gerçek boyutlardaki Bonnie Rae Shelby fotoğraflarıyla sarılmış bir hâlde küçük pembe yorganla kaplı ufacık yataкта uzandığı küçük odadan dinledi. Katy art arda şarkılar istiyordu ve Bonnie Rae, on yaşındaki tatlı kıza özel bir konser veriyordu – pijamalarıyla. Bir dilek tut dediğin böyle olurdu.

Onun şarkı söylemesini dinlerken o fotoğraflara bakacağını düşünebilirsiniz. Fakat Finn fotoğraflara bakmadı. İhtiyacı yoktu. Gerçeği bir oda ötedeydi. O yüzden ışıkları kapayıp yatağa girmişti ve şimdi gözleri kapalı uzanmış sadece dinliyordu.

Kıkırtılar duydu, çocuksu ve yetişkin kıkırtıları ve Bonnie'nin nasıl olup da akşam on olmasına rağmen hâlâ dinç olduğunu merak etti. Kendisi bitik hâldeydi ve geçen yirmi dört saat içinde o da Finn'den fazla uyumamıştı. Hâlâ düş almamış ya da kendine bir dakika bile ayırmamıştı. Katy'yle geçirdiği bu zamanın onun için iyi olup olmadığını merak etti, belki de iyileştiriciydi. Gitmeleri için ısrar etmememiş olmasının tek sebebi buydu. Yola düşmek istemişti. Ayağını gaz pedalına dayamaya ve Portsmouth'u geride bırakarak tekrar yola koyulmaya ihtiyacı vardı.

Kendi yolculuğuna, asıl planına uyarak sabah yola çıkmayı bile beklemeyemeyecek kadar hevesli olduğu yolculuğuna ne olmuştu? Boston'daki son gecesinde uyuyamamıştı bile, Bonnie'yi köprüde bulduğu gece. Yatağa gidip bir saat boyunca uzanmış ve sonra da, "Niye bekleyeyim ki?" diye düşünmüştü. O yüzden yatağını –bodrum katı dairesinde kalan son eşyasını– katlamış ve üstünü giymişti. Sonra da dışarı çıkmıştı. Annesi hastanede nöbetteydi, o yüzden o da gece yarısı gibi evde olacaktı. Eve girdiği anda onu yakalamayı, vedalaşmayı ve yola koyulmayı planladı. Planı buydu. Cumartesi günüydü. O plan ve o zamandan beri yaptığı her plan doğruca çöpe gitmişti.

Şimdi günlerden salıydı. Sadece üç gece sonrasıydı. Güney Ohio'da, yabancı bir evde, bir çocuğun yatağındaydı.

O anda neredeyse gülecekti, öyle şaşırtıcı ve inanılmaz bir

durumdaydı ki elinden sadece gülmek geliyordu. Yüzünü ovaladı, kakhaha atma dürtüsüne ayak uyduramayacak kadar yorgundu, onun yerine sadece i geçirdi ve bitkin bir hâlde Bonnie Rae'nin konserini bitirdiğini fark etti. Katy'ye iyi geceler diyor, duş aldıktan sonra geri döneceğine söz veriyor ve küçük kızı uyumaya çalışmasını söylüyordu.

Bonnie Rae, Katy'ye Minnie demişti. Bu sadece bir kere olmuştu fakat Finn, Bonnie hatasını düzeltip kızın yanağı okşamadan önce yüzündeki zgn ifadeyi grmşti. Benzincide onlarla arkadaş olmadan önce onları izlerken yüzünde beliren ifadenin aynısıydı.

Banyo hemen Katy'nin odasının yanındaydı. Bonnie banyoya girerken koridora yayılan ışığı gördü ve o kapıyı kapatırken ışığın uzun, ince bir çizgi hâlini alışını izledi, kapının altından sızıyordu. Sonra duşun sesi geldi, akan suyun sesi her zamanki gibi yatıştırıcıydı. Hapisteyken birisi ona Tanrı'nın sesinin akan su sesi gibi olduğunu söylemişti. O yüzden bebekler şişt denilmesini sever. O yüzden ses insanların uykusunu getirir. Birisi nasıl olup da Tanrı'nın sesinin neye benzediğini bilir diye merak etti. Özellikle de cinayetden yatan biri.

Tam uykuya sürüklendiğini hissediyordu ki Bonnie'nin ağıladığını duydu. Bu defakinin kısa saçıyla ve çirkin abisi Hank'e benzemesiyle bir alakası olmadığından epey emindi. Sanki bütün gün kendini tutmuş gibi ağılıyordu. Belki de tutmuştu. Belki de Katy'yle vakit geçirmesi çok kötü bir fikirdi. Ėnında kalkıp oturdu; gitmeli miyiz, onu buradan çıkarmalı mıyım diye düşündü.

Sonra küfretti, yüksek sesle ve açık saçık, saçını çekiştirip tekrar yattı. Bu kızı kurtarmak onun işi değıldi! Onu kurtaramazdı! Daha bugün kızı onu kurtarmaya çalışmamasını söylememiş miydi? Hepsi saçmalıktı. Zaten burada olmalarının suçlusu da Bonnie'ydi! Onu duymamak için yastığı başının üzerine çekti. İşte. Daha iyiydi. Tanrı'nın sesi suyun sesi gibi değıldi, sessizlik gibiydi.

Finn yastığı yüzüne bastırarak kendini uyumaya zorladı. Fakat Bonnie banyodan çıkınca yastığın kenarlarından ışık sızdı ve ışığı kapadığında da koridor kapkaranlık oldu. Yastığı suratından çekip kendine kendine artık kulak kabartmadığını söyleyerek başının altına tıktırdı. Kulak kabartmıyordu da, kendini zorluyordu. Bedeninde bulunan her kasla onu duymak için kendini zorluyordu.

“Finn? Uyanık mısın?” Finn, duvarlara tutanarak onun yattığı yere gelmeye çalışan kızın hislerini âdeta duyabiliyordu. Bonnie yatağa ulaştığında dikkatlice kenarına oturdu.

“Evet,” diye itiraf etti sessizce. Bonnie hiçbir şey söylemeden bir süre oturdu ve Finn de onun orada bulunma sebebini sorgulamadı.

Bonnie, “Fisher’ı hâlâ özlüyor musun?” diye fısıldadı en sonunda.

Hayır diyebilirdi. Bonnie’nin belki de acının eninde sonunda yok olacağı teminatına ihtiyacı vardı.

“Evet,” dedi. Teminat buraya kadardı. “Hâlâ bazen onunla konuşuyorum. Fish’le ben de tek yumurta ikizleriydik. Bazen aynaya baktığımda, karşımdakinin o olduğunu hayal ediyorum. Aynadaki görüntümle konuşuyorum. Aptalca ama öyle işte.”

“Ben de aynı sebepten kendime bakmaya katlanamıyorum. Tek gördüğüm o.”

“Bakmalısın. Kendine bakma izni ver. Eğer kendini daha iyi hissettirirse rol yap.”

Kızın karanlıkta burnunu çektiğini duydu.

“Hank’i görmekten iyidir. Değil mi?” diyerek onu güldürmeye çalıştı ama işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu. Çok karanlıktı ve Bonnie çok hareketsizdi.

“Sana da bir şeyi unutmuşsun gibi geliyor mu hiç, sonra da bir şey değil, birisini unuttuğunu fark ediyor musun... ve o kişinin Fisher olduğunu? Ben sürekli öyle hissediyorum. Sanki önemli bir şeyi atlamışım gibi. Telefonumu, anahtarlarımı ya da çantamı unutmadığımdan emin olmak için sürekli kontrol

ediyorum. Sonra Minnie olduğunu fark ediyorum. Minnie'yi kaybettim."

"Annem eskiden Fish ile ikimizin aynı çeyrekliğin farklı yüzleri olduğumuzu söylerdi. Fish kendisinin tura, benim de göt olduğumu söylerdi. Yazı değil, göt. Fakat eğer bu doğruysa, sanırım o asla kaybolmayacak. Ben var olduğum sürece o da var olacak. Bir paranın tek yüzünü kaybedemezsin, değil mi?"

"Benziyor muydunuz?"

"Görünüş olarak benziyorduk ama o kadardı. O sağlaktı, ben solağım. O programsız yaşırdı, ben planlıyım. O şamatacıydı, ben hep biraz utangaç oldum."

"Minnie'yle bana benziyor," dedi Bonnie. "Fakat ben Fisher gibiyim ve o da biraz sana benziyordu." Finn karanlıkta gülümsemi. Tabii. O kadarını kendi başına çözmüştü zaten.

"Finn? Benim ikizim var. Senin ikizin var. Fakat ikizlerimiz gitti. Peki bu bizi ne yapıyor? Biz yarım mıyız?"

Finn bekledi, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. O konuşmayınca Bonnie iç geçirdi. Finn'in gözleri karanlığa alışmıştı, Bonnie'nin küçük yatakta ayaklarının yanına âdeta tünemiş olan gölgeden ibaret vücuduna baktı. Sonra bir kedi yavrusu gibi kıvrılarak sanki gitmeye hiç niyeti yokmuş gibi başını Finn'in bacaklarına dayadı.

"Fish hayattayken birlikte yaptığımız her şeye aklımdaki rakamları sokmamaya çalışırdım. Bazen kıskanırdı. Babamla matematiği sevmemiz ve onun o konuda bilgisiz olması ona kendini dışlanmış hissettirirdi. O çok, çok rekabetçiydi. Ben öyle değilim." Finn hatırların ağırlığını üzerinde atmaya çalışıyormuşçasına karanlıkta omzunu silkti.

"Ben sadece onun mutlu olmasını istedim. Ailemin bir arada kalmasını istedim. Henüz küçük bir çocuk olduğum zamandan itibaren rakamları seven Finn, mutlulukla Euclid, Cantor ve Kant okuyan Finn vardı. Sonra bir de herkesin Clyde dediği Finn vardı, basketbol oynayan, Fish ve mahalleden birkaç çocukla takılan Finn. Pek iyi şeyler yapmayan, ot tütüren, çok fazla içki içen ve

benim yakalamak bile istemediğim kızları kovalayan çocuklardı. Bunları Fish için yaptım. Hep Fish içindi. Ona asla hayır demedim. O yüzden ben hep ikiye bölünmüş hâldeydim.”

“Ben hiç o şekilde hissetmedim. Minnie asla benim topladığım ilgiye aldırıyormuş gibi davranmadı. Ben aldırmadığını umuyorum. Umarım bunu saklamakta iyi değildi. Bu da mümkün. Benden başka şeyleri de gizledi.” Bonnie’nin sesi kulağa üzgün ve yaralı geliyordu ve Finn, kendisinin uzun bir süre boyunca Fish’e kızgın olması gibi onun da Minnie’ye kızgın olan bir parçası olduğunu tahmin etti. Belki öfkeli olmak hastalıklı ve yanlış bir şeydi ancak insanın kalbi mantığı anlamıyordu. Asla anlamamıştı. Asla da anlamayacaktı. Bu gerçeğin kanıtı yatakta ayaklarının dibinde kıvrılmış yatıyordu.

“Bana durumunun ne kadar kötü olduğunu, ne kadar hasta olduğunu söylemedi,” diye devam etti Bonnie. “Ne zaman konuşsak bana kendini daha iyi hissettiğini söylerdi. Beni uyarmadı. Hemen eve döneceğimi biliyordu. Ben de Minnie’ye hiç hayır demedim. Onun için her şeyi yapardım.”

“Belki de o yüzden seni aramadı, Bonnie.”

Finn bacaklarına dayanan başın iki yana sallayarak telkinini reddettiğini hissetti. “Fakat bana tek bir kelime etmeden gitti, Finn!”

“Fish de tek kelime etmeden gitti, Bonnie. Bir dakika önce ben bağırsaklarından akan kanı durdurmaya çalışırken bana bakıyordu. Bir dakika sonraysa gitmişti. Bir kelime bile etmeden.”

“Hangi kelimeyi isterdin, Finn?” diye sordu Bonnie, Finn onun ağlamamaya çalıştığından emindi. “Eğer tek bir kelime duyacak olsaydın sana ne söylemesini isterdin?”

Başını iki yana sallama sırası Finn’deydi. “Bilmiyorum, Bonnie. Ne kadar sözcük duyarsak duyalım, hep son bir kelime olacak ve o tek kelime asla yeterli değil.”

“Ben ona onu sevdiğimi söyledim,” diye fısıldadı Bonnie. “Ve yanındaki konağı bana ayırmasını söyledim.”

Finn nazikçe, “Konak mı?” diye sordu.

“Kilisedeyken sürekli söylediğimiz bir şarkı vardı. ‘Babamın Evinde Bir Sürü Konak Var.’ Hiç duydun mu?”

“Hayır.”

Bonnie, “Babamın evinde bir sürü konak var, eğer olmasaydı ben sana söylerdim,” diye dizeyi alçak sesle mırıldandı. “Belki de Tanrı Sonsuzluk Oteli’nde yaşıyordur,” diye mırıldandı Finn. Doğrulup oturmak ve şarkının devamını söylemesi için ona yalvarmak istiyordu. Onun yerine kollarını başının altında kavuşturdu ve kızın sesi onda hissetmek istemediği hisleri uyandırmıyormuş, düşünmeyi reddettiği şeyleri düşündürmüyormuş gibi davrandı.

“Sonsuzluk Oteli de ne?” diye sordu Bonnie.

“Sonsuzlukla ilgili küçük bir paradoks. Hilbert’in sonsuzluk oteli paradoksu.”

“Paradoks nedir?”

“Sezgilerimizle veya sağduyumuzla çelişen bir şey. Mantiğa meydan okuyor gibi görünen şey. Babam onları çok severdi. Çoğu fazlasıyla matematiksel.”

“Peki bana bu Sonsuzluk Oteli’ni anlatsana. Paradoksu anlat.” Sesine işleyen gözyaşları solup gitti ve Finn onları uzakta tutmak isteyerek hevesle devam etti.

“Sayılabilir sonsuz sayıda odası olan bir otel olduğunu hayal et.”

“Sayılabilir sonsuz mu?”

“Evet. Yani odaları bir bir sayabiliyorum, sayma işlemi asla sona ermiyor olsa bile.”

Bonnie, “Tamam,” derken kelimeyi uzatarak söyledi, sanki anladığından emin değildi ama onun konuşmaya devam etmesini istiyordu.

Finn, “Tüm bu odalar dolu,” diye ekledi.

“Yani sonsuz sayıda oda var ve hepsi dolu.”

“Hı hı. Birinin geldiğini ve Sonsuzluk Oteli’nde kalmak istediğini düşün. Sonsuz sayıda oda var, yani bu mümkün olmalı, değil mi?”

“Evet, ama sen bütün odaların dolu olduğunu söyledin,” diye karşı çıktı, şimdiden kafası karışmıştı.

“Öyle. Fakat birinci odadaki kişi ikiye geçerse, ikideki de üçe geçerse, üçteki dördüncü odaya geçerse ve böyle devam ederse, böylece yer açmış oldun. Bir boş odan var – birinci oda.”

“Bu hiç mantıklı değil.”

“Tabii ki mantıklı, sonsuzluğun sonunu bulamazsın. Sonu yok. Yani sonsuzluğun sonunda yer açamayacağın için, baştan yer açmak zorundasın.”

“Fakat bütün odaların dolu olduğunu söyledin.”

“Evet. Ve hâlâ dolu olacaklar,” dedi Finn, sanki bu tamamen akla yatkınmış gibi.

Bonnie, “Yani eğer on kişi gelip Sonsuzluk Oteli’nde kalmak isterse...” derken devamını Finn’in getirmesini bekleyerek sustu.

“O zaman birinci odadaki kişi on birinci odaya alırsın, ikinci odadakini on ikinciye, üçüncü odadakini on üçüncüye ve böyle devam ederek on odayı boşaltırsın.”

Bonnie sessizce kahkaha attı. “Bu hiç mantıklı değil. Eninde sonunda birisinin odası olmayacaktır.”

“Sonsuz oda var.”

“Evet, evet, evet. Sonsuz da insan var,” diye homurdandı sanki birazcık anlamış gibi.

“İşte o yüzden paradoks deniyor ya. Birçok yönden sonsuzluk hiç mantıklı gelmiyor. Zihnini öyle bir enginlikle doldurmaya çalışmak imkânsız,” dedi Finn düşünceli bir şekilde. “Fakat kimse sonsuzluğa karşı çıkamaz. Sadece kafamızda canlandırdığımız şeylerin ötesinde olduğunu kabul ederiz.”

“O konuyu bilemem... Ben Infinity’ye sık sık karşı çıkıyorum.” Bonnie, onu yanında hissetmekten hoşlanıyormuş gibi yüzünü bacağına sürttü.

Finn bacağına çekip çekmemesi gerektiğini düşünerek kuru kuru, “Ha ha,” dedi. Muhtemelen çekmeliydi. Fakat çekmedi.

Bonnie, “Sence cennette sayılabilir sonsuzlukta insanlarla dolu sayılabilir sonsuzlukta odalarla mı var?” diye sordu.

Belki de Bonnie, Minnie'nin kendine ait cennet odası var mı diye merak ediyordu. Belki Fisher da orada, Minnie'nin hemen yanındaki odadaydı. Belki de Finn ve Bonnie'nin birbirini bulduğu gibi onlar da birbirlerini bulmuştur, diye düşündü Finn. Sonra romantik düşüncelerden kaynaklanan inlemesini yuttu. Hayal dünyasında yaşamaya başlamıştı. Ve hepsi Bonnie'nin hatasıydı.

"Bilmiyorum, Bonnie Rae," dedi.

"Appalachia'daki insanlar zamanın başlangıcından beri o şarkıyı söylüyor. Sonsuz odalar ve sonsuz odaların hepsinin de birer konak olmasını umuyorlar."

"Bu biraz üzücü." Finn'in içindeki kötümser, insanların var olmayan konaklar hakkında şarkılar söylemesi düşüncesinden hoşlanmadı. Ona piyango bileti almak gibi geliyordu. Büyük bir duygu ve enerji israfıydı.

"Evet. Sanırım öyle. Fakat aynı zamanda umut verici. Ve hayat ve ölüm arasındaki tek fark bazen umuttur."

Finn'in buna verecek bir cevabı yoktu.

Bonnie, beyinde bir ampul yanmışçasına sesini yükselterek birdenbire, "Hey!" dedi. "Herkesi yerinden etmeden Sonsuzluk Oteli'nde nasıl oda açabileceğimizi biliyorum. Resmi olarak paradoksu çözdüm. Buna Bonnie Rae Çözümü de."

"Öyle mi?"

"Evet. Hepimiz aynı odayı paylaşacağız. Sorun çözüldü. Odanı paylaşmak ister misin, Infinity Clyde?" Finn, eğer onun yüzünü görebiliyor olsaydı Bonnie'nin kaşlarını aşağı yukarı oynatacağından emindi. Takılmaktan hoşlanıyordu. Ve bunda da acayip iyiydi.

Evet. Paylaşmak isterdi. Ama onunla biraz uğraşmaya karar verdi. "Sorun şu ki, insanlar paylaştığında çoğalmaya başlayacaktır."

Bonnie kıkırdadı ve Finn kendini karanlıkta gülümserken buldu.

"Sonra yine sıfırdan başlayacağız," diye fısıldadı Finn.

Bonnie kolunu onun dizlerine dolayarak bacaklarına daha çok sokuldu. Birkaç dakika geçmişti ki kız tekrar konuştu.

“Biz nasıl olup da bir araya geldik? Sen de bunun... garip olduğunu düşünmüyor musun?” diye mırıldandı battaniyeye doğru. “Yani... ihtimaller ne ki?”

Finn de aynı şeyi kendine defalarca sormuştu. Ancak bunu itiraf etmeye hazır değildi, o yüzden zihinsel matematik kitabını çıkarıp üstündeki tozları üfledi, yumuşak fakat kişisel olmayan bir tonla konuşmaya başladı.

“Matematiksel olarak konuşursak oldukça düşük. Fakat senin düşündüğün kadar düşük değil.” Finn’in zihni rahatça yüzdelik dilimlere ve belli tesadüflerin ihtimallerine yerleşiverdi, yazgı veya kader düşünceleriyle oylanmak istemiyordu. Rakamlar incelendiğinde tuhafıkları aslında hiç de tuhaflık olmadıklarını birkaç örnekle Bonnie’ye anlattı. Hepsi doğrudu. Ve hepsi saçmalıktan ibaretti.

Bonnie’nin onun bacaklarına dayalı başı ağırlaşmıştı ve dakikalardır ona “hımm” bile dememişti. Finn doğrulup oturdu ve ona baktı. Yine aynı şeyi yapmıştı. İki gece üst üste. Rakamlardan söz etmeye başladığı anda uykuya dalmıştı. Uyuyordu. Onun ufak yatağında – Katy’nin ufak yatağında. Finn iç geçirip ellerini onun kollarının altına soktu, onu yukarı doğru çekip yanına yatırdı. Alan dardı ama üstesinden gelinmeyecek şey değildi. Pembe yorganı üstlerine örttü ve kızın kendi vücuduna dayanan vücudunu umursamamayı dileyerek gözlerini kapadı. Aklındaki rakamların tıpkı Bonnie için olduğu gibi kendisini de uzaklara götürmesine izin verdi.

Negatif Yön

Ertesi sabah saat yediyi geçerken, daha Shayna ve kızlar bile kalkmadan oradan ayrıldılar. Bonnie öylesinin daha kolay olacağını düşünmüş ve Finn'i omzundan hafifçe sarsarak uyandırmıştı. Finn yataktan, kendisini hemen hemen her gece ziyaret eden bir rüyanın taşıdığı, kulaklarında yankılanan hapishane kapılarının çarpma ve kayma sesiyle fırlayarak onu korkutmuştu.

Finn, uyanıp da kendini hâlâ parmaklıkların arkasında bulmuş olsaydı bundan daha kötü hissedemezdi. Geceyi abartılı bir Barbie yatağında, pembe, plastik bir kutu kadar sert ve küçük olan bir yatakta Bonnie'yle koyun koyuna geçirmişti; sırtı ağrıyor, kalçaları sızlıyordu ve yalnızca seks veya sade kahvenin dindireceği bir baş ağrısı vardı. Seks seçenek dâhilinde olmadığı için aceleyle hazırlandı ve ayağa kaldıktan dakikalar sonra, umduğu sade kahve bulmak olsa da ne yazık ki hâlâ seks düşünerek sonra Blazer'ın içindeydi.

Bonnie yan koltuğa yerleşti ve yola koyuldular. Ama kahve almak için yol üzerindeki bir McDonalds'a uğrayacak, kahvenin yarısını midesine indirecek, Cincinnati'ye giden 51. Otoyol'da son hızla yol almaya başlayacak kadar gitmişlerdi ki sadece tek bir anlama gelebilecek bir gümbürtü sesi duydular. Arabayı idare etmek neredeyse imkânsızdı.

Direksiyonu kavrayıp son sürat giden Blazer'ı yolun kenarına çekerken kahvesinin kalanı kucağına döküldü. Lastiği değiştirmek bir saatini aldı, neyse ki yedeği vardı. Gerçi yedek lastik kabaktı ve en kısa sürede yeni bir tane almak için durması gere-

kecekti. Portsmouth'tan Cincinnati'ye giden tek yol küçük kasabaların etrafından dolanan eski bir otoyoldu, bu da yolu uzun ve servisleri kısıtlı kılıyordu. Yedek lastik onları Winchester denilen bir kasabaya kadar götürdü ve o noktada Finn kendi sefaletine son vermesi için bir Winchester'ı* olmasını diler vaziyetteydi. Uzun sabah boyunca Bonnie oldukça sessizdi ve şaşırtıcıdır ki sessizliği Finn'in hoşuna gitmemişti.

Lastikleri patlayınca Bonnie şikâyet etmemiş ya da mızırdanıp durmamıştı ve Finn ona Blazer'ın içine geri dönmesi için bağışmış olsa bile lastiği değiştirirken yanında kalmıştı. Bonnie onu duymazdan gelmiş ve yanlarından trafik akıp giderken çömelip tek bir kelime dahi etmeden ona bir aleti uzatıp öbürünü tutmuştu. Finn, ismiyle ilgili yavan şakalar yapan ve durmaksızın onu dürtükleyip sataşan Bonnie'yi tercih ederdi. Bu Bonnie ona köprünün üstüne çıkan, sisle sarılmış kızı düşündürüyordu.

İki saattir Winchester'daydılar, servisi bekliyorlardı. Lastik iki yüz dolar tuttu ve Bonnie'yle ikisi kimin ödeyeceği konusunda tartıştılar, bu durum birkaç bakışa maruz kalmalarına ve istenmeyen dikkatleri üstlerine çekmelerine neden oldu, bu da Finn'e polisin halâ onları aradığı gerçeğini hatırlattı. Bonnie'yi arıyorlardı. Çünkü Finn'in onu "kaçırdığına" inanıyorlardı. Belki de tamirhanedeki insanların onlara bakma sebebi Finn'in kasığındaki kahve lekesi ve ellerine de yağ bulaşmış olmasıydı. Gerçi kimse onlara yaklaşmadı ve sonunda Finn Bonnie'nin nakit olarak ödemesine izin vermişti, böylece kimliğini ya da üstünde fazlasıyla hatırlanabilir isminin yazılı olduğu kredi kartını uzatmak zorunda kalmayacaktı.

Tekrar yola çıktıklarında Finn Bonnie'ye Cincinnati'ye varır varmaz büyükannesini araması gerektiğini hatırlattı. İşlerin daha da uzamasına izin verirlerse ikisi için de her şey daha kötü olacaktı. Özellikle de Finn için. Bonnie sadece başını salladı, hiçbir şey için söz vermedi ve Finn haykırmaya dürtüsüne direndi.

* (İng.) Ateşli silah markası. -çn

Kızın bu karamsar sessizliği onu öldürüyordu. Korkutuyordu da. Finn radyoya uzanıp açtı, bir şeylere ihtiyacı vardı, zihnini meşgul edecek herhangi herhangi bir şeye.

Bu ani hareketiyle gözlerine onun eline kayan Bonnie, "Elindeki dövme. Beş nokta. Ne anlama geliyor?" diye sordu. Finn radyoyu kapadı.

"Eğer dışarıdaki dört noktayı birleştirirsen bir kare elde edersin. Görüyor musun?" Söylemek istediği şeyi görebilsin diye elini uzattı.

Bonnie gözlerini noktalardan ayırmadan başını salladı. "Yani?"

"O bir kafesi temsil ediyor."

"Peki içerideki nokta?" diye sordu Bonnie.

Finn, "Kafesin içindeki adamı," diye cevap verdi kaskatı hâlde. "İçerde yatmış çoğu adamda bu dövmeği görürsün ama ben buna gerçekten sahip olmak istedim." Finn keyifsizce gülümsedi ve diğer dövmelerine sürekli eşlik eden düşünceler yüzünden midesinin biraz bulandığını hissetti.

"Neden buna sahip olmak istedin?" Bonnie uzanıp sağ elinin işaret parmağı ile başparmağı arasında bulunan küçük nokta grubuna dokundu. Dokunuş Finn'in içinde kızın elini tutup bırakmama isteği uyandırdı ama elini çekti ve onun yerine direksiyonu kavradı.

"Beş nokta var. Beş tek sayı, aynı zamanda dokunulmazdır... bildiğimiz kadarıyla," dedi Finn, kızın kısa dokunuşu karşısındaki tepkisini umursamamaya çalışarak.

Bonnie hiçbir şey anlamadı. "Tek ve dokunulmaz mı?" diye sordu.

"Tek sayıları biliyorsun, değil mi? Beş yek sayı ama aynı zamanda dokunulmaz... yani beş, herhangi bir pozitif tamsayının herhangi bir gerçek böleninin sonucu değildir."

Bonnie ona boş boş baktı. "Tamsayının ne olduğunu sorabilirdim ama bunun az önce söylediğin şeyi anlamama yardım edeceğinden emin değilim."

Finn, "Tamsayılar doğal sayılardır – bir, iki, üç, dört, vs. Buna negatif doğal sayılar da dahildir. Eksi bir, eksi iki, eksi üç, eksi dört ve öyle devam ediyor. Sıfır da bir tamsayıdır. Kesirler, ondalık sayılar veya karekökler tamsayı değildir," diye açıkladı basitçe.

Bonnie sanki anlamış gibi başını salladı. "Tek ve dokunulmaz. Yani kendini öyle mi hissediyorsun, Finn?" Finn, Bonnie'nin ona sataşmaya çalıştığını bilse de gülecek gibi hissetmiyordu.

"Hapisteyken dokunulmaz olmak istedim. Her zaman da tectim." Gözleri önce kızinkilere baktı, sonra da yola geri döndü. "Fakat, evet. Hapishanedeki diğer mahkûmlardan farklı olmak istedim ve yalnız bırakılmayı istedim. İşin ilginç tarafı, seksen sekiz de bir dokunulmaz sayı." Kumaşın üzerinden göğsündeki çift sekizi ovaladı.

Bonnie birdenbire, "Dışarı çıktığın gün nasıldı?" diye sordu.

"Hapishaneden mi?" Finn kişisel sorulardan onun sessizliği kadar rahatsız olmadığını fark etti.

"Evet." Bonnie başıyla onayladı. Koyu renkli gözleri sorgulayıcıydı ve genelde gülümseyen dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıktı.

"Korkutucuydu."

"Niye?"

"Neredeyse içeri girdiğim günkü kadar korkutucuydu."

Bonnie şaşırmış görünüyor ve devam etmesini bekliyordu.

"İçeri giren herkes dışarı çıkıncaya kadar günleri sayar... tabii dışarı çıkmak gibi bir seçenek varsa. İşin garip yanı şu ki, içeride ne kadar uzun süre kalırsan dışarı çıkmayı o kadar az istiyorsun. Güvende hissettirmeye başlıyor. Tek seçeneğinmiş gibi hissettirmeye başlıyor.

"On yedi yaşından beri orada olan benden beş yaş büyük bir adam vardı. On yıl ceza almıştı. Benden birkaç ay önce çıktı." Finn Bonnie'ye doğru bir bakış attı, az sonra söyleyeceği şeyi anlayacağından emin olmak istiyordu. "Fakat ben salıverilmeden önce geri döndü. Ve o rahatladı. Burada, gerçek dünyada yaşamak ödünü bokuna karıştırmıştı. Kendi başına nasıl yaşanır bil-

miyordu. Hiçbir becerisi yoktu. Dünya onu arkasında bırakmıştı ve yapmayı bildiği tek şeyi yaparak deliğine geri döndü. Biri-
lerinin canını yaktı, cüzdanlarını çaldı. Sorun çözüldü. Biliyor
musun, o piç kurusu için üzüldüm. Düşünce tarzını anladım.
Hoşuma gitmedi ama anladım.”

“Sanırım bu mantıklı geliyor.” Bonnie başıyla onayladı. “Bu-
rada, gerçek dünyada yaşamak oldukça korkutucu. Bana neyden
kaçtığımı merak ettiriyor.”

Bekleme sırası Finn’deydi. İkisi arasındaki benzerliği kesin-
likle anlamamıştı. Süperstarlık ve hapisane? Şey, hayır. Ancak
Bonnie tam olarak onun kelimelerini kullanmıştı.

“Fakat sonra geri dönmeyi düşünüyorum. Kendimi öyle has-
ta hissediyorum ki içimden gidip bir şey bulmak geliyor... bir...”

Finn, “Köprü mü?” diyerek onun cümlesini tamamladı.

“Evet,” diye fısıldadı Bonnie. Finn karnında endişe kıpırtısı
hissetti. Özenle görmezden geldi ve kendi hikâyesine devam etti.

“Farklı olacağıma dair kendime söz verdim. Geri dönmeyece-
ğime dair kendime söz verdim. Fakat daha kolay olduğunu dü-
şündüğüm anlar olmadığını söyleyerek yalan söylemeyeceğim.
Dışarı çıkalı neredeyse iki yıl oldu. Tam zamanlı bir iş bulama-
dım. Aslında insanları suçlayamam. Beş yıl hapisteydim. Hapis-
hane dövmeleri olmayan ve adli sicil kaydı temiz birini işe almak
daha kolay. Annem üst katları kiraya verdiği için büyüdüğüm
evin bodrumunda yaşıyordum. Ben Norfolk’tayken tekrar evle-
miş ve yeni kocasıyla Chelsea’de güzel bir eve taşınmıştı. Onun
yanına gidebileceğimi söyledi ama bu, ilişkisinde sorunlara se-
bep olurdu ve bunu istemedim. Ayrıca annemle birlikte yaşamak
benim özgürlük düşünceme uymuyordu. O yüzden bodrumda
yaşadım ve geçen iki yıl boyunca bir elektrikli ocak ile mini buz-
dolabı kullandım, köşedeki bir yatakta uyudum. Kendi banyom
olduğu için şanslıyım, kira ödemediğim için şanslıyım.”

“Kulağa o kadar kötü gelmiyor,” dedi Bonnie, sesi özlem
dolu geliyordu. O ton Finn’i sinirlendirdi. Bonnie’nin neden
bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Çarçur edecek paran ve çoğu insanın hayalini kurduğu bir hayata sahip olduğun için bunu söylüyorsun. Ben bulabildiğim her garip işte çalıştım. Bazı işleri annem ayarladı. Boya badana, onu bunu tamir etmek gibi işleri. Tamirat işinde fena değilimdir. Bir şeyleri tamir etmek kendimi tamir etmekten çok daha kolay. Fakat işe yaramıyordu, Bonnie. O yüzden hapisteyken tanıştığım bir adam, Cavarro, beni arayıp da Vegas’ta benim için bir işi olduğunu söylediğinde yaptığım işlerden daha iyi olduğuna karar verdim. Abisinin birkaç kumarhanesi var. Mafya bağlantısı var mı bilmiyorum. Bana işimin masaları izlemek olacağını söyledi. Krupiyeleri izlememi, sayıları takip etmemi. Yasadışı bir şey yok, kanunsuz bir şey yok.” Finn konuşmayı bırakıp başını iki yana salladı. Dürüst olması gerekirse aslında kanunsuz bir şey içerip içermediğini bilmiyordu.

Bonnie yumuşak bir sesle, “Yani sayılar seni yine kurtarıyor ha?” dedi. Finn, önceki sabahki itiraflarını hatırladı.

“Evet. Bazen sahip olduğum tek şeyin sayılar olduğunu düşünüyorum... ama sayılar sonsuzluğa kadar gidiyor, yani bu daha kötü olabilir.”

Bonnie kaşlarını oynatarak alaycı bir tonla, “Sonsuzluğa kadar gidiyorlar,” diye karşılık verdi.

“Öyle. Sadece benim için.”

Sohbetin tükenmesine izin verdiler. Bonnie, ayaklarını ön panele dayadı ve göğsüne çektiği dizlerine sarılıp kendi düşüncelerine dalarak dalgın ruh hâline geri döndü. O yüzden Cincinnati’ye girdiklerinde aniden patlayıvermesi Finn’i şaşırttı.

“Cincinnati’yi hatırlıyorum. Bir ay önce buradaydım. Bak? Şurada! Reklam panolarını değiştirmenin vakti gelmiş, millet,” dedi Bonnie şarkı söylercesine.

Tam sağdaki kocaman bir tabelada sarı saçları uçuşan, kırmızı dudakları aralık, gözleri yalvarır gibi bakan Bonnie, Cincinnati, Ohio’nun akıp giden öğleden sonrası trafiği üzerinden onlara bakıyor, her ne kadar geçmiş olsa da 25 Ocak’ta US Bank

Arena'da olacağını haber veriyor ve kopnserini kaçırdığı için her insanı üzüyordu.

Finn nefes almayı unuttu ve Bonnie'nin tiz sesli uyarısı olmasaydı önlerindeki arabaya arkadan çarpacaktı.

Bonnie'nin tek söylediği, "Eğlenceli bir konserdi," oldu. Finn sövdü ve sürmeye devam etti.

Cincinnati'de durmamız gerekmiyordu. Yola devam edebilirdik. Bir motele yerleştiğimizde saat daha birdi. Fakat Finn hâlâ kahve lekeli pantolonunu giyyordu ve lastiği değiştirdiği için üstü başı leş gibiydi. İkimiz için de inanılmaz uzun bir yirmi dört saat olmuştu ve yeniden toplanması gereken şeyler vardı, o yüzden karşı çıkmadım. Ayrıca şu telefon görüşmesini yapmam konusunda kararlıydı.

Büyükannemin çalıntı, işe yaramaz kartları sayılmazsa bir tane bile kredi kartım yoktu ve Finn ortada dönen küçük insan avını düşünerek kendi kartını kullanma konusunda endişeliydi. Finn kartımız olmadan hiçbir düzgün otelin bize oda vermek istemeyeceğini ve nakit ödemekte ısrar etmemizin de dikkat çekeceğini söyledi.

O yüzden daha az düzgün bir otel seçtik. Bir oda, iki yatak, bir gece... yüz dolar ve duvara ya da yere sabitlenmiş herhangi bir şeyi kırma olasılığına karşılık elli dolar depozito, bu da geriye sadece aynayı ve birbirimizi bırakıyordu ki sanırım bu mümkündü. Bir araya geldiğimizden beri Finn'in beni birkaç kez ikiye bölmenin hayallerini kurduğuna emindim... ya da kendimi onun kollarına atacağımdan. En azından ikimizi aynı odaya koymuştu. Eğer Ohio'daki en pespaye, en korkunç motelde uyuyacaksam bunu yalnız başıma yapmayacaktım.

Odaya girip çantalarımızı yere attık ve Finn bana telefonunu uzattı. Telefona baktım, küçük, siyah alet büyük avucunda duruyordu. Fakat almadım.

“Büyükannemi aramayacağım!” dedim sessizce yatağa çökerken.

“Bonnie!” Sesi uyarırcasına yükseldi.

“Bear’ı arayacağım!” dedim, bütün sabah üzerinde düşündüğüm çözümü sunarak. “Ona nerede olduğumu ve ne yaptığımı söyleyeceğim. Ona büyükannemi aramasını söyleyeceğim çünkü her şeyi karıştıran kişinin büyükannem olduğuna bahse girebilirsin. Altın yumurtlayan tavuğu güneye uçtu... ya da batıya. Ne tarafa gidiyoruz biz? Sonraki büyük şehir hangisi?”

“Indianapolis. Fakat oraya üç yüz kilometre yolumuz kaldı. En fazla üç saatte oradayız. Indianapolis’ta durmayacaktım. Doğruca St. Louis’e gidecektim, o da bir dört saat falan daha. Uzun bir gün ama eğer hava iyi olursa mümkün.”

“St. Louis’de ne var?” diye sordum. Dikkatini dağıtmaya, oyalanmaya çalışıyordum.

“Babam.”

Bu beni şaşırttı. Finn duracak ve babasıyla görüşecekti. Babasıyla ilgili bahsettiği tek şey matematikle bağlantılıydı – çocukluk etkileşimleri, on yedisindeyken ebeveynlerinin boşanmış olduğu gerçeği.

“Washington Üniversitesi’nde matematik bölüm başkanı.”

“Anlıyorum. Pekâlâ, belki ben de St. Louis’e gidebilirim.” Aniden ilham geldi ve hemencecik paylaşıverdim. “Bear’ı arayabilirim, ehliyetim ve kredi kartlarım gibi bazı eşyalarımı babanın adresine getirebilir. Sonra artık sana... ihtiyacım olmaz. Sen kendi yoluna gidebilirsin, ben de kendi yoluma giderim. Bu da bir fikir!” Bana son derece mantıklı gelen bir fikirdi.

Finn iç geçirdi ve iki kocaman çöp tenekesiyle süslenmiş park alanına doğru bakan geniş pencerenin önüne yerleştirilmiş ufak masaya oturdu. Başını iki yana sallayıp gözlerini gözlerimden ayırmadan öne doğru eğildi.

“Onu aramak zorundasın, Bonnie. Eğer aramazsan ben polisi arayacağım. Yanımda oturacaksın ve onlara olan biten her halı anlatacağın. Senin seçimin.”

“Bu pek bir seçim değil, Clyde.” Kızgınca söylemeye niyetlendim ama kelimeler boğazıma tılandı. Kendimi yatakta geriye doğru atıp tavana baktım. Dokusu lapamsı yulaf ezmesine benziyordu ve boyası beyaz parıltılıydı. Oraya uzanabilmek için yatakta zıplama ve o kıvamlı şeyden koca bir avuç alıp odaya fırlatma isteğime direndim. Elli dolarlık depozitomuz bunu karşılar mı diye merak ettim.

“Onunla konuşamam, Finn,” diye fısıldadım. “Henüz bunu yapamam.”

Clyde iç geçirip küfretti ama ona bakmadım. O an beni kendi hâlime bırakmasını arzu ederek gözlerimi pürüzlü tavandan ayırmadım.

“Yapacağım şey şu olacak, Bonnie Rae, ben gidip duş alacağım ve dışarı çıktığımda polisi arayacağım. Yapacağım bu olacak işte. Ne yapmak istediğine karar vermen için sana fırsat tanıyacağım.” Masadan kalkıp çantasını aldı ve dolap kadar banyoya girerek kapıyı kapadı. Birkaç dakika sonra duşun sesi geldi.

Komikti. Clyde bana ne yapmak istediğime karar vermem için fırsat tanıyacağını söylemişti.

Ben de karar verdim.

Fakat kesinlikle istediğim şey değildi.

Yataktan fırlayarak kalktım ve Blazer’ın anahtarlarını aldım. Clyde onları televizyonun yanında bırakmıştı – herkesin bir motel odasına girdiğinde yaptığı gibi öylece bırakıvermişti. Cüzdanı telefonuyla birlikte anahtarların yanındaydı, çantalarını bıraktığında ceplerini boşaltmış gibiydi.

Telefonunu da aldım. Sonra iki bin doları sayıp cüzdanının yanına bıraktım ki gözden kaçırmasın. Ona cebimde kalan paranın yarısını bırakmıştım. Motel üç sayfa kâğıt ve zincirle bağlı bir kalem sağlamıştı, sanki insanlar hâlâ oturup da evdeki sevdiklerine uzun mektuplar yazıyormuş gibi. Yine de burada olduğuna memnundum çünkü yazmam gereken bir mektup ve bunu yapmak için de çok kısıtlı vaktim vardı.

Clyde,
Benimle St. Louis'de buluş.
Bonnie

Benimle St. Louis'de buluş, Louis, Benimle panayırda buluş. Aklıma o eski şarkının sözleri geldi. Lise ikinci sınıftın ilk döneminde okulum *Benimle St. Louis'de Buluş'un* müzikalini sahnelemişti. Ben Judy Garland tarafından oynanan rol için seçmelere girmiştim ve seçmelerden bir hafta sonra her şarkıyı ezberlemiştim. Rolü ben almıştım ama sonuçta sahneye çıkamamıştım. Yerimi Jackie Jacobson almıştı. *Nashville Forever* seçmeleri açılış gecesiyle aynı gündü, o yüzden çekilmek zorunda kalmıştım. Kalemı bıraktım ve kapıyı arkamdan sessizce kapatarak odadan çıktım.

On dakika sonra telefon çaldı. Otobana geri dönmüştüm, Blake Shelton'ın müziğini dinlerken yol tabelalarını okuyor, Indianapolis'i bulmanın kolay olmasını umuyordum. Radyonun sesini kısıp arkadaşım Clyde'a cevap verdim.

"Bonnie Rae, geri dön ve hemen Blazer'ımla birlikte buraya gel."

"St. Louis'e gidiyorum, Finn. Sana biraz para bıraktım. Bir araba kiralayıp benimle orada buluşabilirsin. Ya da... eğer istiyorsan polisi arayabilirsin ama ben sana destek çıkmak için orada olmayacağımdan her şeyi açıklamak biraz zor olabilir diye düşünüyorum. Beni bir yerlerde bağlı tuttuğunu düşünebilirler."

Telefondan gelen öfkeye resmen dokunulabilirdi, irkildim ve o konuşmayınca aceleyle devam ettim.

"Bear'ı arayacağım. Ona polisle işleri düzeltmesini söyleyeceğim. Tamam mı? Ona ihtiyaç duyduğum şeyleri gönderteceğim, tam olarak sana söylediğim gibi. Fakat onları göndermesi için bir adrese ihtiyacı var, Clyde. Bana babanın nerede yaşadığını söyleyebilir misin? Blazer'la gelip seninle orada buluşurum. Arabanı verip eşyalarımı alırım ve kendi yoluma giderim. Anlaştık mı?" Cümlenin sonunda oynadığım sert kız rolü zayıflayarak sesim çatladı.

Finn telefonu yüzüme kapadı.

İki elimi de direksiyonda tutarak sürmeye devam ettim, Blazer'a sanki dünyadaki tek dostum oymuş gibi sarılıyordum – çalıntı bir dost. Saat daha öğlen ikiye ama ben günlerdir uyumamışım gibi hissediyordum, son otuz altı saatin baskıları saatlerin uzadığı ve gerçeküstü hissi verdiği bir zaman sıçraması yaratmıştı. Sanki bunu daha önce yaşamışım ve doğru olanı yapana kadar tekrar tekrar yaşayacakmışım hissi veriyordu. Artık "doğru" olan neyse. Şu noktada "doğru" çok göreceli bir kavram gibi geliyordu. Boston'da sahneden indiğim andan itibaren farklı yapsaydım dediğim tek bir şey bile gelmiyordu aklıma. Şu anda Finn Clyde'ın Mystic Nehri'ne atlamama izin vermiş olmayı dilediği kesindi. Peki ya ben? Ben o konuda pek fazla seçim şansım varmış gibi hissetmiyordum.

Köprüde ölmedim. Finn Clyde beni kurtardı, sonra beni öptü. Ve ben devam etmek zorunda kaldım çünkü durduğum anda o öpücüğün bana vermiş olduğu ivme ve içime üflediği hayat diğer her şey gibi yok olup gidecekti. Finn'in anlayamadığı şey, eğer büyükannemi ararsam ve hayatımı tekrar ona yöneltirsem kendime başka bir köprü bulma ihtimalim olduğuydu.

Bacaklarımın arasına yerleşmiş olan telefon titredi, telefonu alıp soluksuz bir merhabayla açtım.

Finn, "Yaz şunu," diye bağırarak selamıma karşılık vermedi.

"Mesaj atamaz mısın?"

"Motel telefonundan arıyorum, Bonnie," diye kükredi.

"Ah. Evet. Tamam." Walmart'tan aldığım çantayı karıştırdım ama tek bulabildiğim büyükannemin çantasından aldığım kırmızı rujdu, kalem ya da kâğıt yoktu.

"Bonnie?"

"Şey, tamam. Söyle!"

Finn ters bir sesle adresi söyledi, ben de o söylerken rujla camın üzerine yazdım. Fena değildi. Okuyabiliyordum ve kaybetmezdim.

"Bear'ı ara." Tık. Finn mutlu değildi.

Bear'ı aradım ve Indianapolis'e varmayı başardım. Finn haklıydı. Sadece üç saat sürmüştü. Fakat oraya vardığımda öyle yorgundum ki bir Wendy's buldum, tuvaletlerini kullandım ve salatayla birkaç şişe su aldım. Pembe kabanım ve beremle bile birisi beni tanır diye korktuğum için arabanın içinde yedim. Daha önce olmuştu. Bitirdiğimde kapıları kilitleyip arka koltuğa kıvrıldım. Wendys'in park alanının uzak bir köşesinde uykuya daldım.

Sokak ışıklarının hafiflettiği karanlığın serinliği ve gece hayatının seslerinin rahatlatıcılığıyla uyandım. Omuzlarıma doladığım battaniyeler biraz Finn gibi kokuyordu, ne kadar arkamda olduğunu ve beni bir dahaki görüşünde ne söyleyeceğini merak ettim. O öpücüğü düşündüm ve başka bir tane daha olmayacağı için azıcık da olsa yıkılmış hissettim. Şimdi olmazdı. Artık Finn öpücükleri yoktu. Finn gülümsemeleri yoktu. Artık Finn yoktu.

Sürünerek ön koltuğa geçip arabayı çalıştırdım, ısıtıcıyı açtım ve ikinci şişe suyu mideye indirdim.

Finn'in telefonunun yine titrediğini fark etmem birkaç saniye yemi aldı, minnetarlıkla aldım. Karanlık çöktüğü için kendimi çok yalnız hissediyordum ve şey, yalnızdım.

"Finn?"

"Üç saattir seni arıyorum. Neredesin?" Finn hâlâ mutlu değildi.

"Indianapolis'teyim. Bir dakikalığına gözlerimi dinlendirmem gerekti. O bir dakika da birkaç saate dönüştü." Sesim kendi kulaklarıma bile hâlâ yorgun geliyordu ve esnememi bastırdım. "Sen hâlâ böcekli motelde misin?"

"Hayır. Yoldayım. Sonunda. Bir araba kiraladım, Walmart'tan da şu şarj edilebilen kullan at telefonlardan aldım. Muhtemelen annem telefonumu arıyordur. Açma. Ev telefonuna iyi olduğumu ve kimseyi kaçırmadığımı haber veren bir mesaj bırakacağım," diye bağırdı.

"Bear'ı aradım. Şu anda o da bu durumdan pek hoşnut değil. Sularda bir şey falan var herhalde. Ona beni sadece arabana aldığını, gayet iyi olduğumu ve biraz tatile ihtiyacım olduğunu

söyledim. Bana eşyalarımı yollayacak, büyükannemle de konuşacağını söyledi.”

“Ve polisle?”

“Polisle de.”

Sessizlik.

“St. Louis, Bonnie.”

Sonra kapattı. Yine.

Neredeyse ânında telefon tekrar çaldı, ama numara Finn’in az önce aradığı numara değildi, o yüzden açmadım. Aranan kişinin o olduğunun, yokluğunu açıklamak istemediğimin fazlasıyla farkındaydım. Herhalde Finn’in uyardığı gibi annesiydi ve içimden bir ses tıpkı Finn ve Bear gibi onun da bu durumdan hoşnut olmayacağını söylüyordu.

Acaba Finn arar mı ya da ben onu aramaya cesaret eder miyim diye düşünerek telefonu uzun süre elimde tuttum. Niçin bu kadar deli olduğumu, son altı yılda hayatın benim için nasıl olduğunu açıklamaya çalışsam dinler mi diye merak ediyordum. Finn ve ben çok farklı değildik. Kafesler çok farklı renklerde ve şekillerde olur. Bazıları yaldızlıdır, bazılarınınsa çarpan kapıları vardır. Fakat kelepçeler altından da olsa yine de kelepçedir.

Haritaları inceleyip aramasını bekledim fakat aramadığında Chevy’yi çalıştırıp St. Louis’e doğru yola çıktım; I-70’te batı istikmetinde A noktasından B noktasına hiçbir yere sapmadan giden bir yoldu burası. Yolculuğun bu ayağı için haritaya tekrar bakmama gerek kalmayacaktı. Böylece yola koyuldum ve kilometrelerin beni uzaklara götürmesine izin verdim.

11

Harmonik Seri

Karanlıkta adresi bulabileceğimi sanmıyordum fakat Finn'in talimatları çok detaylı ve hatasızdı. Pencereme kırmızı rujla yazılmış olsa bile. St. Louis ay ışığı altındaki sessizlikte huzurlu ve resmedilmeye değer görünüyordu. Yerde kar vardı ama sadece serpinti, loşluktaki pırıltı hâlinde. Sokakların iki yanında ağaçlar diziliydi ve varış noktama yaklaştıkça üniversiteden pek de uzakta olmadığımı fark ettim. Büyük Clyde'ı –Clyde babasının adının Jason olduğunu söylemişti– ve kaçak bir ünlünün kapısına dayanmak üzere olduğunu bilip bilmediğini düşündüm. Vakit gece yarısıydı ve sabaha daha çok vardı. Korkudan midem sıkışıyordu ve bir süre daha sürmeye veya park edecek bir yer bulup sabaha kadar uyumaya karar verdim, tabii meraklılara ya da polislere davetiye çıkarmayacak bir yere.

Kampüsten fazla uzakta olmayan ağaçların kenarındaki güzel park mantıklı bir yer gibi göründü, kaldırımın kenarına çekip aniden gelen rahatlamayla anahtarı çevirdim. Nefes almam gerekiyordu. Anahtarları alıp kabanımı giydim ve Blazer'dan dışarı çıkıp birkaç saniyeliğine bacaklarımı esnettim. Park eski görünüyordu, hanımefendilerin centilmenlerin kollarına girerek gezindiği zamanlarda yapılmış gibiydi. Dövme demirle süslü kenarlıkları olan kıvrımlı banklar, gösterişli çeşmeler ve parkın içinde kıvrıla kıvrıla uzanan parke taşından patikalar vardı. Birkaç dakika boyunca patikayı takip ettikten sonra yüksek bir çift salıncağın, bir tahterevallinin ve park kadar eski, onun kadar iyi korunmuş görünen metal bir kaydırağın bulunduğu alana açılan demir bir kapısı

ve kenarlarında zambak şeklinde süsleri olan küçük bir çite denk geldim. Kahkaha atıp Minnie'yi düşündüm. Küçükken salıncakta sallanmaya bayılırdı ve ben de sadece itmekten mutlu olurudum. O kadar kuru gürültüme rağmen salıncaklarda pek iyi değildim. Yükseklik canımı sıkıyordu fakat sallanmak midemi hiç de hoş olmayan biçimde ağızma getiriyordu.

Oyun parkı bana seslendi. Sessiz bir kahkaha yankılandı ve ikizlerin hayaleti ağaçların arasında birbirini kovalayıp kaydırdıktan aşağı kaydı. Geçip giden zamanlar ve Minnie'yle birlikte geçirdiğimiz çocukluğumuz yüzünden içimin acımasına neden oldu. O küçük kızlar artık yoktu. Onları öyle çok özlemiştim ki dekoratif çitin dövme demirden parmaklıklarına sımsıkı yapışıp nefesimi tutarak acı verici özlem dalgasının hafiflemesini bekledim. Kederim yeniden nefes alacağım kadar dinince kilitli olmadığını, sivri uçlu çitte tırmanmaya çalışırken demirlere saplanıp kalma riskine girmek zorunda kalmayacağımı ümit ederek kapıya doğru gittim. Mandal kolaylıkla kalkınca gülümsedim. Kendimi bilmediği bir alana giren Goldilocks gibi hissederek kapıyı itip içeri girdim.

Finn, küçük bir parkın yanından geçip de kaldırımın kenarına bırakılmış tanıdık, turuncu Blazer'ı gördüğünde babasının evinden birkaç sokak ötedeydi, görünürde başka araç yoktu. Frene basıp eski Chevy'sinin önüne park etti, Bonnie'nin gerçekten St. Louis'de olduğunu görünce rahatlamıştı. Gece yarısını geçmişken bilmediği bir şehirdeki bir parkta durduğu için şaşkın ve Cincinnati'de çevirdiği dolap yüzünden hâlâ kızgındı.

Yaklaştığında Bonnie'nin Blazer'da olmadığını gördü fakat yine arka koltuğa kıvrılıp uyumadığından emin olmak için arkadaki pencerelerden içeri göz attı. Kendi kutularından, Bonnie'nin çantalarından ve yığın hâlindeki bir battaniyeden başka bir şey göremedi ama geri çekilip döndüğünde sürücü tarafının penceresinde kara izler fark etti. Uzun sokak lambalarının loş

ışığı altında o lekeler kan gibi görünüyordu. Finn kapının kolunu kavradı, ön koltukta bulacağı şeyden ödü patlayarak açmaya davrandı ama kapı kilitliydi.

Midesi buz kesti; aracın karanlık içini görmek için gözlerini siper ettiği elleri titriyordu. İçeride korktuğu gibi bir durum göremedi fakat ışık koltukta garip desenler yaratıyor ve zemini karanlık gölgeler altında saklıyordu.

“Bonnie?” diye bağırarak Blazer’ın altına ve etrafına baktı. Aracın dışında kan izi yoktu, uzaklaşan dehşet dolu ayak izleri yoktu. Kahrolası kapıyı açabilmeyi diledi! Bir kez daha başka bir açıdan içeriye görmeye çalıştı, bu defa yolcu tarafından baktı ve Bonnie’nin bilinçsiz bir şekilde ön koltukta yatmadığından emin olarak biraz rahatladı.

“Bonnie?”

Parkta hızlı bir tempoyla yürüdü, gözleri bankları ve sessiz köşeleri tarıyordu ki beş dakika kadar sonra patika kıvrıldı ve ağaçların arasında ufak bir oyun parkı olduğunu gördü. O tarafa doğru koşturdu, orada olacağını içgüdüsel olarak biliyordu. Oyun parkı Bonnie gibi bir kızın ilgisini çekerti. Tam da düşündüğü gibi Bonnie Rae Shelby, ayakları platformda, elleri ceplerinde, yüzü göğsüne dönük hâlde dik, metal kaydırığın tepesinde duruyordu. Yine köprü vakası mı yaşıyordu? Onu ilk gördüğü âna geri döndüğünü hissetti ve onu bulduğu için hissettiği rahatlığın yerini ânında arabanın penceresinde kan gördüğünde hissettiği dehşet ele geçirdi.

Kapı ardına kadar açıldı, oradan geçmiş olduğunun kanıtıydı bu. Finn de ses çıkarmak zorunda kalmayacağı için minnettarlıkla oradan geçti. Ona seslenmek, aşağı inmesini ya da en azından *oturmasını* söylemek istedi fakat onu ürküterek düşmesine sebep olmaktan korktu. O yüzden kızın ismi dudaklarında, yüreği ayaklarının dibinde öylece donakaldı. Bonnie üzgün görünmüyordu. Ağlıyor gibi değildi. Finn birkaç adım daha yaklaştı fakat kızın yüzü başka tarafa doğru dönüktü, yaklaştığı açıdan sadece elmacık kemiğinin kıvrımı görünüyordu. Kabanının açık

pembesinde koyu renkli lekeler yoktu, yani kanaması olmadığı açıktı. Kaydıracağın tepesindeki manzaradan büyülenmiş benziyordu ve yüksekteyken rahattı.

*Zavallı bir yabancı gezginim
Seyahat ediyorum keder dolu bu dünyada
Ne hastalık var ne sıkıntı ne de tehlike
Gittiğim o parlak diyarda*

Sesi parkın içindeki çan gibi çınladı ve Finn sesinin tatlılığıyla şoka girerek bir adım geriledi.

*Oraya babamı görmeye gidiyorum
Ve orada yaşayan tüm sevdiklerimi
Sadece zavallı yabancı bir gezginim.
Seyahat ediyorum keder dolu bu dünyada.*

Finn şarkıyı bilmiyordu. Hiç kiliseye gitmemişti ve annesinin söylediği tek şarkı da *Cheers*’ın tanıtım müziği idi. Onu da kötü söylerdi. Bu tamamen farklı bir şeydi, öyle farklıydı ki kıyaslama yapılamazdı. Sadece yıldızlar ve ağaçlar için şarkı söyleyen Bonnie, sözcükleri kırık dökük, kederli bir şükür gibi söylüyordu ve şarkı sanki kendisi de eşlik ediyormuşçasına Finn’in göğsünde yankılanıyordu.

*Biliyorum kara bulutlar toplanacak etrafımda
Biliyorum yolum zorlu ve dik olacak
Ama önümde uzanıyor geniş çayırlar
Tanrı’nın bağışladığı, gece nöbetinin sürdüğü o yerde*

*Oraya kardeşimi görmeye gidiyorum.
Gittiğimde benimle buluşacağımı söyledi
Sadece zavallı yabancı bir gezginim.
Seyahat ediyorum keder dolu bu dünyada.*

Son nota tam beş saniye boyunca havada asılı kaldı ve Finn nefesini tutmakta olduğunu fark etti. Kendine göğsündeki sıkışıklığın ve gözlerinin kenarındaki ıslaklığın sebebinin bu olduğunu söyledi. Onun yeniden şarkı söylemesini istedi. Ancak söyleyeceği tek şarkıyı da bitirmiş olduğu açıkça belli oluyordu. Çenesini göğsüne doğru indirdi, küçük metal platforma çöktü ve bacaklarını önünde uzatıp kaymak için yerleşti.

Kolları kaydırağın üstündeki parmaklıklara dolanmış olduğundan bu hâli ürküp düşmesine kıyasla daha güvenliydi. Finn yaklaşırken Bonnie dönmedi bile, parktaki konserini herhangi birinin duymuş olabileceğinden bihaberdi. Finn kaydırağın etrafından dolaşp dibinde durarak ona baktı.

Bonnie, bir an Finn'in gerçek olmadığını düşünürmüşçesine gözlerini kırıştırdı ve sonra nefesini tuttu. Ardından gülümse-di. Onu gördüğü için heyecanlı ve burada olduğu için mutlu olduğunu gösteren bir gülümseme-ydi bu. Kuaförün dışında onu bekleyeceğini söyleyerek söz verdiğinde de aynı böyle gülümsemişti. Kar fırtınasının ortasında, Finn ona Blazer'da uyumak zorunda olduklarını söylediğinde de ona böyle gülümsemişti. Shayna ve kızlarına onları eve götüreceğini söylediğinde de böyle gülümsemişti. Şimdi de sanki orada olması son derece mantıklıymış edasıyla kaydırağın tepesinde oturmuş, sanki onun arabasını çalmamış ve iki eyalet boyunca onu peşinden koşturmamış gibi gülümsüyordu, Bonnie ona gülümsedi, bütün yüzü aydınlandı ve Finn onu bağışladı. Ânında. Artık hiddet dolu değildi. Korku dolu değildi. Onu boğmaya, bağlamaya ve polisi aramaya hazır değildi. Onların hepsi gitmişti, diline düşen kar taneleri gibi buharlaşmışlardı.

Perşembe gecesi saat birdi, şubat ayının sonuydu, St. Louis'de soğuk, terk edilmiş bir parktaydı ve Finn'in olmayı tercih edeceği başka hiçbir yer yoktu.

"Selam," dedi Bonnie.

"Selam." Kahretsin. Artık o da gülümsüyordu. Ayrıca teslimiyetle başını iki yana sallıyordu. "Seninle ne halt edeceğim ben?"

“Kenara çekilebilirsin, böylece aşağı kayabilirim.” Göz kırptı. Finn kıpırdamadı. Bonnie kendini aşağı bıraktı. Finn bırakacağını biliyordu. Bonnie çılgınlık atarak hızla ona doğru indi ve Finn diz kapaklarına bir çift kırmızı kovboy çizmesi yememek için son anda geriye çekildi. Yine de Bonnie tüm o ivmeyle ona doğru uçuştı, bacaklarını ona doladı ve Finn onu yakaladı, yakalarken de geriye doğru düştü. Kalın, kauçuk zemin düşüşlerini büyük oranda yumuşattı ama yine de Finn kendini Bonnie göğsünde uzanmış hâlde sırtüstü yerde yatarken buldu.

“Sana çekilmeni söyledim.” Bonnie kahkaha attı, yüzü hemen onunkinin üzerindeydi, örme beresi kafasındaydı. Finn uzanıp bereyi çıkardı ve Bonnie saçının ne hâlde olduğunun farkındalığıyla ânında elini saçlarına götürüp elektrikleterek kalkan telleri düzeltti. Finn’in eli de onunkini takip etti, saçıyla hiçbir alakası olmayan, tamamen ona dokunma ihtiyacından kaynaklı temastı bu.

Beni kendine doğru çekmedi, beni daha çok yaklaştırmaya dürttü. Süyle elini vücuduma dolamadı. Dudaklarım onun dudaklarına oldukça yakın bekledim. Hareket etmeye cesaret etmedim. İstemediğim için değil, Finn’in aniden sıçrayarak uyanıp zihnindeki örümcek ağlarını temizleyeceğinden ve beni üzerinden atarak parkta bırakıp gideceğinden endişelendiğim içindi.

Eğer yapsaydı onu suçlamazdım. Benden nefret ediyor olmalıydı. Ama bana her şey yoluna girecekmiş gibi bakıyordu. Beni tekrar öpmek istemiş gibi bakıyordu. Ben de onun beni öpmesini hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Ağzı öyle yakındı ki nefesini dilimde hissedebiliyordum ve bu duygunun tadını çıkarmak için dudaklarımı yalamak istedim.

Sonrasında dudakları yakın değil, oradaydı. Ve buradaydı. Üzerimdeydi. İçimdeydi. Etrafımdaydı. Gözkapaklarım titreşti ve midemde kelebekler uçuştı, uzuvlarımdaki ağırlık kuma takılan bir çapa gibi öpücüğe batmak istememe sebep oluyordu, saplansa da garip bir şekilde hafifti. Sonra elleri saçlarımdaydı,

ağzımı istediği yerde tutuyordu, dudaklarımı tadarken beni hareketsiz tutuyor ve ona izin vermemi istiyordu. Soğuk geceye sızan bir solukla onu karşıladım ve tıpkı şarkım gibi sürüklenip uzaklaştım. Bu yeni bir dizeydi, dudakların ve birleşen ağızların dütiydi. Bu gitgide yükselen bir müzik ve çınlayan zillerdi ve söylediğim hiçbir şarkıya benzemiyordu. Öyle bir öpücüktü ki Finn geri çekildiğinde bile dudakları dudaklarımdayken çalan müziği tekrarlamam için beni davet edencesine etrafımda yankılanmaya devam etti.

Clyde'in elleri hâlâ yüzümdeydi fakat beni öperken doğru muştı ve bacakları açık, dizleri baldırlarının iki yanında kucağında oturan benimle birlikte oturuyordu. Orada, ona sımsıkı sarılmış ve vücudumu yapıştırmış hâlde kalmak istiyordum fakat beni üstünden indirip ayağa kalktı, kot pantolonuna yapışan çer çöpü silkeledi. Bacaklarına yapışıp onu tekrar yere çekmeyi istedim ama onun yerine o beni çekip ayağa kaldırdı.

Sanki dilini az önce bana kullandığı gibi değil de farklı bir biçimde kullanacakmış gibi birkaç uzun dakika boyunca yüzümü inceledi ama sonra iç geçirdi ve arkasını dönüp beni de peşinden çekti.

"Yarın," dedi.

Kapıdan dışarı el ele geçip parkta ilerleyerek girişe doğru yürüdük. Ben biraz arkasından takip ediyordum, kaldırım yan yana yürüyebileceğimiz kadar geniş değildi, o yüzden durururince doğrudan sırtına çarptım ve sonra durmasına sebep olan şeyi görmek için arkasından eğilip bakmak zorunda kaldım.

"Blazer gitmiş."

"Ne?" Etrafından dolanıp Blazer'ı kırk beş dakika önce bıraktığım yere doğru bakışlarını takip ettim. Finn haklıydı. Blazer gitmişti. Kaldırımın kenarında sadece ufak, koyu renkli bir araba vardı.

Finn koşar adım yürümeye başladı, Blazer'ın bulunduğu yere doğru koştu ve ben de peşinden gittim, kaldırım taşlarına çarpan topuklarımdan çıkan sesler alkış seslerini andırıyordu.

Blazer'ı park ettiğim yerden bir metre ötedeki bir tabelayı işaret ederek, "Burası araç çekme bölgesi!" diye bağırdı,

"Fakat... şu arabayı niye çekmediler?" diye karşı çıktım, bir kez daha batırdığıma inanamıyordum.

"Eğer almazsak onu da çekeceklerinden eminim!"

"Bu senin araban mı?" diye sordum.

"Bu benim kiralık arabam, Bonnie. Buraya nasıl geldim sanıyorsun?"

Ah, hayır. Sanki Blazer kendiliğinden gitmiş gibi, sanki parkta dolanıp yanlış taraftan çıkmışız gibi kendi etrafımda döndüm. Fakat öyle bir şey yapmamıştık. Finn'in kiralık arabası oradaydı ve belli ki Blazer'ın yanına park edip beni aramaya gelmişti. Araç çekilen bölgeye park etmişim ve Finn'in Chevy'si gitmişti. Kaldırıma oturdum ve başımı dizlerime dayadım. Param ve eşyalarım Blazer'daydı. Fakat bununla baş edebilirdim. Finn'in hoşnutsuzluğuyla baş edemezdim. Şimdi olmazdı. Beni daha yeni bağışlamışken olmazdı.

Birkaç dakika sonra Finn yanıma oturdu, sağ tarafımda sağlam bir varlığı vardı, uzun bacaklarını caddeye doğru uzattı. Beni bir daha asla görmek istemediğini söylemesini bekleyerek nefesimi tuttum. Ve sonra gülmeye başladı. Başta sessiz bir kırıkdama, başımı dizlerimden kaldırmama yetecek yumuşaklıkta bir mırıltıydı. Sonra kahkahadan sarsılmaya başladı, öyle bir gülüyordu ki kaldırımın dibindeki çimlere doğru devrildi. Afallayarak ona doğru döndüm, henüz onunla gülmeye hazır değildim.

"Finn?"

"İnanılmaz," diyebildi sadece, sanki gerçeklikten uzaklaşması gerekiyormuş gibi elleriyle gözlerini kapattı. "İnanılmaz."

Finn'in kullan at telefonuyla tabelada yazan çekici şirketinin numarasını aradık; tabela benim park ettiğim yerden öyle uzak ve küçüktü ki haklı olarak ciddi biçimde öfkelenmeme neden

oldu. Blazer gerçekten de çekilmişti ve geri almak bize iki yüz elli dolara mal olacaktı. Üstüne üstlük hemen alamayacaktık çünkü mesai saati değildi ve çekicinin şoförü bir kaza yerine çağrılmıştı, ne zaman geri döneceğini de bilmiyordu. Ertesi gün mesai saatleri içinde gelebileceğimizi, bu arada bunun da park parası olarak bize yüz dolara daha mal olacağını söyledi. Finn üniversite kampüslerinin adı çıkmış çekici mıknaatıları olduğunu söylédi, özellikle de yüz yüze karşılaşmanın daha az olacağı gece geç saatlerde ya da sabah erken saatlerde. İki aracı da çekmeye vakitleri olmadıkları için şanslı olduğumuzu söyledi. Finn'e büyükannemin/benim cüzdanımın, bütün param ve onun telefonuyla birlikte hâlâ Blazer'da olduğu için aslında ne kadar şanssız olduğumuzu söylemeye cesaret edemedim.

Sabahın bir buçuğunda fazla bir şey yapamayacağımız için Finn bizi babasının evine götürdü. Babası evde değildi ve ertesi gün geç saatlere kadar da olmayacaktı, bu da Finn'in bana söylediği gibi keşke direkt buraya gelmiş olsaydım dedirtti. Eğer gelmiş olsaydım Blazer çekici bölgesinde olmazdı. Fakat gelmiş olsaydım parkta öpüşmezdik. Bir kez daha kendimi verdiğim kararlardan pişmanlık duymaktan aciz hâlde buldum. Yolculuğumuzda olanlar kaderimizde yazan önlenemez olaylardı sanki, ikimiz de iradelerimiz dışında kaçınılmaz bir sonuca doğru çekiliyor gibiydik.

Finn'in babasının evi, arabalarla ve birbirine benzer ufak evlerle dolu yoğun bir caddenin sonundaki çıkmaz bir sokakta bulunan, dar, iki katlı bir evdi. Finn komşu evlerin öğrencilerle dolu olduğunu ve çoğu evdeki odaların kiralanabilir olduğunu söyledi. Burası iki yatak odalı, iki banyolu bir bekâr eviydi; zemin katta bir mutfak, bir oturma odası ve bir tuvaleti, üst katta ise ana yatak odası ve küçük bir yatak odası vardı. Yedek odada bir masa, üzerinde uyunamayacak kadar küçük, kareli kumaş kaplı bir kanep ve Finn'in babasının bir türlü ayırlamadığı ama bu küçük evde yaşadığı yedi yıl içinde açacak kadar umursamadığı birkaç kutu vardı. Evin kalanı da eşit derecede sadeydi; çok

fazla çalışan ve işi dışında çok az sosyal hayatı olan bir adam olduğunu gösteren belirgin işaretler vardı.

Finn beni ana yatak odasına doğru yönlendirdi, bitişiğindeki küçük banyoya girdim ve düzenli alanı görünce memnuniyetle şaşırdım. Soyunup duşa girdim, suyun üzerimden akıp gitmesine, gözlerimden katıksız ve tükenmiş minnetkârlık dolu yaşlar süzülmeye başlayana kadar suyun başıma dökülmesine izin verdim. İrlanda Baharı adlı duş jeliyle sabunlandım çünkü bir tek o vardı ve saçlarımı da Bay Clyde'ın kepek önleyen şampuanıyla yıkadım. Oradaki jileti de kullandım ve ertesi gün yerine yenisini koyacağıma dair kendime söz verdim. Banyo dolabında açılmamış bir diş fırçası bulunca piyango kazanmışım gibi hissettim ve onu da zihnime not ettim.

İşimi bitirince üzerime Clyde'ın kendi eşyalarının arasından verdiği tişörtü geçirdim ve siyah kurukafalı kırmızı külodumu isteksizce geri giydim. Başladığım yere geri dönmüştüm, sadece üzerimdeki kıyafetlerim vardı – şey şu anda banyonun yerinde bir yığın hâlinde duran kıyafetlerim. Aslında başladığım zamankinden daha kötüydüm. Cebimde bir tanecik bozukluğum bile yoktu. Ancak her ne kadar şaşırtıcı olsa da bu beni azıcık bile korkutmadı. Finn benimleydi. Şu anda gerçekten istediğim tek şey oydu zaten.

Banyodan çıkıp küçük yatak odasına gittim ve çift kişilik yatağa girdim. Finn çoktan oradaydı. Benden daha hızlıydı, alt kattaki banyoyu kullanmıştı ve tek bir yorumda bulunmadan beni kendine doğru çekip sarıldı. Uykudan daha fazlasını yapmaya kolayca ikna edilebilirdim ama babasının odasında, babasının yatağında yaptığımız tek şey uyumaktı. Sözlerimizi daha sonrasına sakladık, söylenmesi gereken şeyleri fazladan yastıklara yaptığımız gibi yatağın kenarından yere doğru attık, sabahleyin yeniden toplamak zorunda kalacağımız yere.

İkincil Çözüm

Country şarkıcısı Bonnie Rae Shelby'nin olası kaçırılmasıyla ilgili yeni gelişmeler var. Ailesine yakın kaynakların söylediğine göre, yıldızın güvenli bir şekilde dönmesi için fidye isteniyor. Olaya FBI dahil oldu ve yetkililer ne kadar istendiğini ya da öyle bir şey istenip istenmediğini doğrulamadı fakat aileye yakın olan kaynaklar fidye talebinde bulunulduğunu doğruladı.

Ölü gibi uyudular ve Finn çapaklanmış gözlerle uyandığında on buçuğu gösteren başucundaki saate baktı. Ergenliğinden beri bu kadar geç saate kadar veya böyle derin uyumamıştı. Belki de sebep, kollarındaki kızın verdiği his, yumuşak teninin kokusunu ve burnunu gıcıklayan temiz saçlarıydı. Yüzünü o güzel kokan tutamlara daha çok gömdü ve henüz uyanmak istemediğinden yeniden uyumaya çalıştı çünkü uyanıklık beraberinde yüksek bir farkındalık getirecekti ve hâlihazırda kendi bacağına üzerine atılmış ince bacağın ve göğsüne dolanmış kolların fazlasıyla farkındaydı. Bonnie uyurken başını yaslayıp sokulmuştu ve Finn onun nefesini çıplak göğsünü gıcıklandığını hissedebiliyordu. Geceleyin tişörsüz uyumuştur çünkü tek temiz tişörtünü Bonnie giyiyordu. Dövmelerini görmüştü. Saklayacak başka bir şeyi kalmamıştı ya.

Finn, Bonnie kimliğini ve kredi kartlarını aldığı anda ikisinin ayrı yollara gidebileceğini düşünmüştü. Fakat artık bunun için çok geçti. Çok fazla şey olmuştu ve Finn onun gitmesini is-

teseydi bile, kaldı ki istemiyordu, ayrılmaz bir şekilde şekilde bağlanmışlardı ve Finn onun için, kendi için korktuğundan daha çok korkuyordu. Bonnie'nin korkmadığı barizdi, o yüzden Finn korkmak zorundaydı. Kız belalıydı, ama ayrıca *başı* da beladaydı ve Finn arkasını dönüp gidemeyeceğini biliyordu. Belki de Bonnie'nin felakete davetiye çıkarmaya meyli vardı. Herhalde bu hayattaki her şans kırıntısını yıldız bir şarkıcı olma piyngosunda kullanmıştı çünkü ayaklı kaza gibiydi. Döndükleri her yer, onun dokunduğu her şey ânında kötüye gidiyordu. Ancak yine de Finn buradaydı, onun yanındaydı; ne yapacağını, onun için en iyisinin ne olacağını ve ölümünün bu kızın elinden olup olmayacağını ya da daha da kötüsü, özgürlüğünü tekrar kaybetme sebebi olup olmayacağını çözmeye çalışıyordu.

Fakat bilinci dün geceki fiyaskonun çekilen bir araçtan ve yüklü faturalardan daha büyük bir olay olduğuna dair endişesini yeniden uyanırdı. Eğer polis gerçekten onu arıyorsa Blazer'ını geri alamayacaktı. Bildiği kadarıyla çekici şirketleri bir araç çektiklerinde plaka ve araç şase numaralarını bildirirdi. O kadarını biliyordu. Belki de şu anda polisler Blazer'ının etrafını sarmışlardı. Üstelik Bonnie'nin çantaları da içindeydi. Boğazındaki düğüm gittikçe sıkışıyor. Babasının bu bölgede yaşadığını öğrenmeleri uzun sürmezdi. Sonra aramaya gelirlerdi.

Bu düşünce, uzuvlarını Bonnie'den ayırmasını ve yataktan çıkmasını sağladı. Kot pantolonunu giyip merdivenden aşağı indi, kahve içmek ve tam şu anda evin etrafını saran bir SWAT ekibi olmadığından emin olmak istiyordu. Kapıyı ardına kadar açtı ve kendini yumruğunu havaya kaldırmış bir devle karşı karşıya buldu. Belli ki adam kapıyı çalmak üzereydi. Ya öyleydi ya da Finn iki gözünün arasına yumruk yemek üzereydi.

Adam aşırı iri yarıydı, cüssesine rağmen şişman değildi. Parlak derisi öyle siyahtı ki gözlerinin beyazları yüzündeki tek renkti. Finn adamın gözlerinin beyazını ancak siyah Ray-Ban gözlüklerini alnına doğru ittiğinde gördü ve adam ona soğuk, dümdüz, zehir saçan bir bakışla baktığında Finn babasının yaşadığı

bölgedeki komşuları hakkındaki düşüncelerini çabucak gözden geçirdi. Bu adam pazarlamacı değildi, polis değildi. Ne olduğunu bilmiyordu ancak korkutucuydu. Devasa, jilet gibi giyinmiş siyahî adam öğrenci olmak için biraz yaşlı ve Finn'e göre kulaklarındaki elmas küpeler bir uyuşturucu satıcısı izlenimi verse de bir çete üyesi olamayacak kadar düzgün görünüyordu.

"Finn Clyde sen misin?" Babasının ön verandasında dikilen ayı boyutlarındaki adamın göğüs boşluğundan gelen ses Finn'in beklediğinden daha tizdi. Aklından geçen ayı kıyaslamasıyla birlikte Finn adamın kim olduğunu anladı.

"Sen Bear mısın?"

"Öyleyim. O beyaz, cahil kıcını kenara çekip Bonnie'yi hemen karşıma getirmezsen annemin bana niye Bear dediğini öğreneceksin. Sarılınası olduğum için değil."

Finn, iğrenç dövmelerle kaplı çıplak göğsü ve omuzlarına inen sarı saçlarıyla orada dikilirken beyaz cahil lafını hak ettiğini düşündü, o yüzden bu yorumu duymazdan gelerek kenara çekildi.

"İçeri gel."

Finn geriye çekildi ve Bear, ufak oturma odasına girerek bütün alanı kötü niyetle doldurdu, gözleri aynı anda her yeri incelemeye başladı.

"Bonnie yukarıda. Son baktığımda uyuyordu. Eğer bana bir saniye izin verirsen üzerime bir tişört giyip burada olduğunu haber vereyim." Saat sabahın on biri olduğu hâlde Bonnie'nin hâlâ uyuduğunu duyan Bear'ın gözleri, bu detay Finn'in bilmemesi gerekecek denli mahremmiş gibi büyüdü ama adam kollarını devasa göğsünde bağladı ve "acele et" diyen bir edayla bacaklarını iki yana açarak Finn'in merdivenden çıkışını izledi.

Finn babasının dolabını karıştırarak kendine bir tişört aradı. Babası uzun, ince bir adamdı ve gömlek, hırka ve nadiren de golf tişöürü dışında bir şey giymezdi, o yüzden bir tişört bulmak düşündüğünüzden daha zordu. Finn dolabın arka tarafında, üzerinde sadece bir matematik öğretmenin komik bulacağı basmakalıp bir slogan bulunan açık mavi bir tişört buldu. Önünde

bir bira kutusu ve türevin limit tanımı vardı. Arkasındaysa *Asla İcip Türeme* yazıyordu. Gömleklerin ve polo tişörtlerinin aksine bu sığabileceği kadar esnekti fakat Finn'e zeki küçük kardeşinin tişörtünü ödünç almış gibi hissettirecek kadar da dardı. Fırçayla saçını tarayıp arkaya doğru düz bir atkuyruğu yaptı, kendisini daha az karavan parkında kalan biri, daha çok Steven Segal gibi göstermesini umuyordu. Aşağıdaki boz ayıyla baş etmesini sağlayacak her türlü yardıma ihtiyacı olacaktı. Niyeyse Steven Segal'in matematikçi olduğunu pek sanmıyordu. Atkuyruğunun etkisi aptal tişörtü tarafından tamamen yok ediliyordu.

Bonnie uyanıktı ama şöyle böyle. Gözkapakları yarı yarıya kapalıydı ve yattığında ıslak olan saçları Finn'in yapmış olmayı dilediği şeyleri yaparak vahşi bir gece geçirmiş gibi görünüyordu.

"Bonnie Rae, aşağıda bir ziyaretçin var. Eğer yüzünü hemen göstermezsen beni öldürecek. Hızlı bir ölüm de olmayacak. Pençeleyerek öldürecek. Anlıyor musun?"

"Hı?"

"Bear burada ve onda şey gücü var... şey, ayı."

Ânında kendine gelip, "Bear burada mı?" diyerek yataktan fırladı ve çıplak bacakları, ince omuzlarından kayan büyük tişörtüyle uçarcasına kapıya doğru gitti.

"Bonnie!" Durdu ve sorgularcasına döndü. "Eğer yaşamamı istiyorsan altına bir pantolon giy ve saçına da bir şey yap. Lütfen."

Bonnie'nin dudaklarının kenarı utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı ve hâlâ bir yığın hâlinde duran kıyafetlerin arasından pantolonunu alarak banyoya koşturdu. Dakikalar içinde geri çıktı, dişlerini fırçalamıştı ve saçını Hank Shelby tarzında yapıştırmıştı. Üzerinde hâlâ Finn'in tişörtü vardı ama şükürler olsun ki kot pantolonunu giymişti. Finn alt kata doğru onu takip etti ve tam alt basamağa ulaşmıştı ki Bonnie kendini Bear'ın kollarına atıverdi.

İri adamın hakkını vermek gerekir ki onu hemen omzunun üstüne atıp oradan gitmedi. Onun yerine ince kıza kollarını dolayıp ayakları yerden otuz santim yukarıda sallanır hâlde göğsüne dayayıp tuttu. Adam gözlüğünü yeniden gözlerinin üzerine

indirmişti ama ikisi de birbirlerine düşkünlüklerini dile getirmeden önceki bir dakika boyunca koca alt dudağı şüpheli bir şekilde titredi.

“Rae bebeğim. Ne haltlar oluyor böyle, ufaklık?”

Rae bebeğim. Finn gülümsememeye çalıştı. Belli ki lakabı olan tek kişi kendisi değildi. Onlara biraz yalnız bırakmak için odadan çıkmak üzere döndü ama Bonnie peşinden seslendi.

“Clyde. Bekle. Gitme. Bear’la tanışmanı istiyorum.”

“Biz tanıştık,” dedi Bear ve sesi memnun olmuş gelmedi.

Bonnie hızla ona döndü. “Bear. Finn’le o tonla konuşma. O bana yardım etmekten başka bir şey yapmadı. İnan bana, işleri onun için kolaylaştırmadım.”

Bear “Rae bebeğim” lafını bir kenara bırakıp Bonnie’nin yüzüne baktı. Bonnie de çenesini öne doğru çıkarıp sert bir ifadeyle dik dik ona baktı.

Finn tatsız bir tartışmanın konusu olmaktan rahatsız olmuş bir hâlde, “Ben gidip kahve yapayım,” diye homurdandı.

“Otur!” diye kükredi Bear. Finn kaskatı kesilip tekrar ona doğru döndü.

Sesini ılıman tutan Finn, “Bonnie seni seviyor,” dedi. “Senin de onu sevdiğin gayet açık. Bu benim için çok önemli. Fakat bunun sana buraya gelip de bana ne yapacağımı söyleme hakkını verdiğini düşünüyorsan canın kavgaya istiyor demektir. Beş yıl hapiste kaldım ve adil dövüşmem.” Dönüp mutfığa gitti, ardındaki sessizlik ikiliyi anlık bir afallamaya maruz bıraktığını düşündürdü. Fakat uzun sürmedi.

Bear arkasından geldi, Bonnie de Bear’ın dibindeydi.

“Sen kim olduğunu sanıyorsun ulan?” Bear resmen ensesine soluyordu.

“Ben hiç kimseyim,” dedi Finn. Babasının kahve kutusunu bulana kadar dolapları açtı. Eskiden içtiği kahve markasıydı.

“İşte onu doğru bildin, ahabap. Bonnie Rae’nin senin gibi bir şerefsizle bir dakika fazla geçirmesine izin vereceğimi sana düşündürten ne?”

“Bear!” Bonnie, patlamaya hazır olduklarını sezerek iki adamın arasına girdi. Fakat Finn kendine hâkim oldu. Adamı suçlamadı. Onu suçlayamazdı. Durumun nasıl görüldüğünü ve adamın nasıl hissettiğini tam olarak anlıyordu. Bonnie’nin hisleri yüzünün her yanında yazıyordu. Bonnie Finn’den hoşlanıyordu. Finn nedenini bilmiyordu ama hoşlanıyordu işte. Eğer Finn görebiliyorsa Bear da görebiliyor olmalıydı.

“O göğsünde gamalı haç olan ve sırtı hapishane dövmeleleriyle dolu eski bir mahkûm, Rae! Aklından ne geçiyor?”

“Oturman gerektiğini düşünüyorum, Bear. Geri çekilmen gerekiyor. Hemen.” Bonnie mutfak sandalyelerinden birini işaret etti, Bear hırladı ama onun emrettiği şeyi yaptı. Belli ki iyi eğitilmiş bir ayıydı. Bonnie, Finn’e dokunabilecek kadar yakın durmaya devam etti ve Bonnie’nin yakınlığı onu söyleyebileceği her şeyden daha çok rahatlatmıştı. Yakınlığı, onun Finn’in hiç kimse olduğunu düşünmediğini gösteriyordu.

Bear, “Başın belada, Bonnie. Büyükkannen çıldırdı ve bu herifi gördükten sonra onu suçlamıyorum!” diyerek tekrar konuşmaya başladı.

“Onunla konuştun, değil mi? Polisle konuştun. Onlara iyi olduğumu söyledin. Ona iyi olduğumu söyledin. Değil mi?” diye sordu Bonnie.

“Polisle konuşmadım. İyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Büyükkannene beni aradığını ve iyi olduğunu söylediğini anlattım ama yemedi. Kahretsin, Rae. Ben de yemiyorum! Çatılardan bağırıyor, TMZ’ye röportajlar veriyor, polisi ava çıkarıyor.”

“Benim için mi yoksa itibarım için mi endişeleniyor?”

“İkisi için de!”

“Niye? Niçin sadece azıcık bir süreliğine vazgeçmiyor?”

“Emek verdiği onca şey için korkuyor...”

“Ah, doğru ya. Bütün işi büyükkannem yaptı,” diye araya girdi Bonnie ve Finn onu rahatlatmak için hafifçe onun eline dokunup kahve hazırlamaya devam etti.

"Kontrolünü kaybetmiş olmandan korkuyor, Rae," dedi Bear, söylediğini anlaşılır kılmak için ses tonunu yumuşatarak.

"Peki sen ne düşünüyorsun, Bear?"

Bear Bonnie Rae'yi inceledi, gözleri her şeyin yanlış gittiğini gösteren net bir kanıt olan kısacık kesilmiş saçlarında oyalandı ve Clyde'in yakınında duruşuna baktı.

"Uzun zamandır sınırda olduğunu düşünüyorum, Rae bebeğim. Bir süredir kendin gibi değilsin. Bunu fark eden tek kişi de ben değilim. Ekipten bazıları uyuşturucu olduğunu düşünüyor ama kimse seni hap alırken ya da enjektör kullanırken görmedi. Herkes abin Hank'in yaşadığı sorunları biliyor, o yüzden kalıtsal bir şey mi diye merak ediyorlar. Aylardır kendinde değilsin, hem de hiç."

"Uyuşturucu değil, Bear. Öyle bir şey değil. Bunu sen de biliyorsun."

"Öyle olmadığını biliyorum, Rae bebeğim." Ağır ağır iç geçirdi. "Yas tutuyorsun ve ruhun yaralandı. Fakat bunu yanlış yolla düzeltmek üzere olduğunu düşünüyorum." Kara gözleri bir kez daha Clyde'a odaklandı.

Bonnie Rae yalvarırcasına, "Benim sadece biraz alana... ve biraz zamana ihtiyacım var, Bear," diye fısıldadı.

"Daha fazlasını alamayacaksın, Rae. Senin olmadığın her dakika bu şey daha da kötüye gidecek. Birisinin beni buraya kadar takip etmemesine şaşırdım. Dışarıda kamp yapan haberciler olmasına daha da şaşırdım. Eğer büyükannen seni tamamen masum biri gibi, çok kötü bir serserinin merhametine kalmış tatlı ve küçük bir kız gibi göstermeyi başarabilse bunu yapacak. Bu country müzik, bebeğim. Büyük iş. Koruman gereken bir imajın var."

"Peki ya Finn?" diye karşı çıktı Bonnie.

Bear lavaboya dayanarak duran Finn'e baktı. Bear'ın çenesi kasıldı ve bakışları sertleşti.

"Bay Clyde başının çaresine bakabilir, Rae bebeğim."

"Fakat bunların hepsi benim hatam. Büyükannemin bunu yapmasına izin vermeyeceğim!"

Bear gözlerini Finn'den ayırmadan ona hitaben konuştu.

"Kusura bakma, ahbap. Fakat dibe batıyorsun. Rae'nin büyük-kannesi seni mahvedecek."

Bonnie nefesini tuttu, Bear ona döndü. "Sana gelince, Rae, benimle Nashville'e dönüyorsun."

"Hayır, Bear. Dönmüyorum. Seninle gelmeyeceğim. Finn'le birlikte Blazer'ını almaya gideceğim ve her şeyi düzelteceğim. Büyükanneme söyle, eğer bir daha beni görmek istiyorsa bu beladan kurtaracak. Tavrını değiştirse iyi eder, yoksa bir daha asla şarkı söylemeyeceğim. Söylemem, Bear. Seni seviyorum ama bir kez daha sindirilmeyeceğim. Sana, büyükanneme ya da herhangi birine tek bir halt borçlu değilim."

"Bonnie." Finn ilk defa sesini çıkardı ve Bonnie, gözlerinden yaş akmanın eşliğinde, tüm yüzü özür ifadesi kaplı bir hâlde ona döndü. "Blazer'ımı alamayız. Çektiklerinde plakasını bildirmişlerdir. Belki polis hemen kavramamıştır ama şimdiye kadar fişlendiğini tahmin ediyorum. Eğer polisler beni arıyorsa arabaya gittiğimiz anda ya tutuklanırım ya da temize çıkana kadar beni gözaltında tutarlar."

"Ama... ama..." Bonnie sandalyeye çöktü, Bear ve Finn uzun dakikalar boyunca birbirlerini değerlendirdiler. Sonra Bear Bonnie'ye döndü ve kalın parmağını ona doğru kaldırdı.

"Pazar günü Kodak Theater'da, o seyircinin arasında, kazanırsan ödülünü kabul etmeye hazır olmalısın, Rae." Bear Finn'e bakarak açıkladı. "Bonnie'nin 'Makine' şarkısı en iyi film müziği dalında aday oldu." Ve dönüp hatırlatmak zorunda kaldığına inanamıyormuş gibi tekrar Bonnie'ye baktı. "Bunu hatırlıyorsun değil mi, Bonnie Rae? Sana Oscar kazandırabilecek bir şarkı yazdığını? Bu çok büyük bir olay."

"Hatırlıyorum, Bear." Bonnie omzunu silkti ve sanki biraz utanmış gibi Finn'e baktı.

Kahve makinesi durdu, Finn fincanlarla ve kremayla kendini oyaladı, Bear ve Bonnie'nin önüne kahveleri bırakıp birini ken-

dine ayırdı. Bonnie ellerini fincana sardı ama sade kahveye şeker ya da krema katmak için herhangi bir harekette bulunmadı.

Bear bitirmemişti. "Oraya gideceksin, şuradaki Clyde'la seni kaçıran bir eski mahkûm değil de sevgiliymiş gibi el ele tutuşarak, hiçbir şey değişmemiş gibi kırmızı halıda kameraların karşısında gülümseyeceksin. Büyükanenin herkese söylediği her şeyi çürüteceksin ve bunu, polise ya da başka birine tek kelime etmek zorunda kalmadan ulusal kanalda yapacaksın. Eğer kazanırsan sahneye çıkacaksın ve etkileyici, sevimli hâlinle herkese ve köpeklerine –ya da ayılarına demeliyim sanırım– teşekkür edeceksin. Bu dediğimi yaparsan tüm bunlar yoluna girebilir."

"Finn?" diye sordu Bonnie. "Hiç Oscar törenine gittin mi?"

Gitmediğini biliyordu. Fakat sorduğu şey bu değildi ve Finn soruyu gayet net anladı. Bonnie onunla gelmesini istiyordu. Her şeye rağmen Finn de bunu istiyordu. O da bu işin içindeydi ve dün gece kaydırağın tepesinde şarkı söyleyişini, gece göğüne dünyadaki yalnız bir gezgin olduğunu anlatışını duyduğunda anlamıştı bunu.

Finn, "Pazar gününe kadar Bonnie'yi California'ya getireceğim," dedi Bear'a. Bonnie'nin yüzü, Finn'i alt üst eden ve daha fazlası için yalvartan o eski gülümsemeyle aydınlandı. "Bugün perşembe. Oscar törenine geleceğiz, dedikodulara son vereceğiz ve ondan sonrasında Bonnie, biz ona ne yapıp ne yapmayacağını söylemeden kendi karar verebilir."

Bear, Bonnie'nin kahve fincanının üzerinden Finn'e ışıklar saçarak bakmasını izliyordu. Gözlerinin ona söylediği şeyi inkâr edercesini başını hafifçe iki yana salladı.

Bear aniden, "Araca ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Finn şüpheyle, "Dışarıda kiralık arabam var," dedi. "Fakat bugün geri vermem gerekiyordu. Eğer başım beladaysa başka bir şey daha kiralamak için ehliyetimi göstermek ve kredi kartımı kullanmak istemem. Fazla ileri gidemeyiz."

"Yok, o işe yaramaz. Ben bu sabah Nashville'den geldim. Buradan sadece dört saat uzaklıkta. Sen benim arabamı al, ben

senin kiralık aracını Nashville'e geri götürürüm. Araç kiralama şirketini arayıp oradan teslim edeceğini söyle. Arabayı geri götürdüğünde kimliğini sormazlar. Sadece para isterler. Onlara paralarını veririm."

"Teslim noktasını değiştirdiğimiz için bize pahalıya patlayabilir," dedi Finn.

"Tüm bunlar sona erince bana geri ödeyebilirsin. Zam bekliyorum, Rae bebeğim." Dikkatini kısa bir süreliğine kıza çevirdi ve ardından Finn'e dik dik bakmayı sürdürdü. "Ödül töreni için LA'e geldiğimde arabamı alırım." Bear Bonnie'ye baktı. "Bonnie'nin sürmesine izin verme."

Bonnie alınarak, "Bear!" dedi. Bonnie'nin bela mıknaatısı oluşuna bakılırsa direksiyonda felaket olduğunu öğrenmek Finn'i şaşırtmazdı. Finn uygun bir biçimde uyarıldığını düşündü.

"İşte çantan, Rae." Bear mutfağa girdiğinde masaya bıraktığı tereyağı sarısı, deri bir çantayı işaret etti. "Sana yeni bir telefon aldım. Büyükannenin telefonunu yürüttüğün için o da seninkine el koydu. Bu çantayı nasıl ele geçirdiğimi sorma. Telefon benim üzerime ve bunun nedeni kendi huzurum."

Bonnie ayağa kalkıp adamın parlak, kel başını öptü. "Teşekkürler, Bear. Zama gelince? Olmuş bil."

Bonnie Finn'e hızlıca gülümseyerek merdivene fırladı, Finn onun üst kattaki odada eşyalarını topladığını duyabiliyordu. Güzel. Hâlâ yapabiliyorken gitmeleri gerekiyordu.

Bear ciddiyetle, "Yirmi beş yıldır korumalık yapıyorum ve son beş yıldır Bonnie'nin güvenlik şefi ve sorun gideren adamıyım," dedi. Finn'in dikkati yatak odasından, öfkeyle ona bakarak dikkatini talep eden siyahî adama çevrildi. "Hayatım boyunca bir sürü ünlüyle bakıcılık yaptım. Bundan da iyi para kazandım. Kimileri iyi insanlardı. Kimileri değildi. Fakat çoğu öyle ya da böyle çuvalladı. İşin olmazsa olmazı. Her şey çok fazla. Ve bir şeyin fazlasının seni hasta ettiğini herkes bilir. Mideni bulandırır, kafanı bulandırır, ruhunu bulandırır. Birçoğu çok fazla şey elde etti ama görünen o ki asla doymuyorlar. Mutlu olmaları gerek-

tiğini düşünüyorlar ama değiller, o yüzden içlerindeki boşluğu doldurmak için aptalca şeyler yapıyorlar.

“Fakat Bonnie Rae öyle değil. Bunun büyük çoğunluğu büyükannesinin despot biri olmasından kaynaklanıyor. Bonnie kabul etmeyebilir ama o kadın onu seviyor. Büyükannesi şöhret tutkusunun Bonnie’yi mahvetmesini engelledi ancak bizzat kendisi ona yenik düştü. Şöhretin en önemli şeye dönüşmesine izin verdi.

“Ama Rae hep dengeli oldu. Tatlı. Hayat doluydu, asla sadece kendini düşünmedi. Fakat kız kardeşi öldüğünde her şey kontrolden çıktı. Kendini kaybetti. Eve gittiğinde işi bitirdiğini düşündüm. Turun kalanını iptal edip biraz ara vereceğimizi düşündüm. Fakat öyle olmadı. Öyle olmalıydı. Arkadaşı olarak ben araya girmeliydim. Ama girmedim. O yüzden buradaydım ve o yüzden şimdi araya giriyorum. İkinizin arasında neler döndüğünü bilmiyorum. Onu Boston’daki bir köprü’nün üzerinde bulduğunu söylüyor. Eğer sen olmasaydın burada olmayabileceğini söyledi. O yüzden şimdi gidiyorum. Sana güveneceğim. Fakat eğer o kızı herhangi bir şekilde incitecek olursan seni öldürürüm.” Bear’ın sabit siyah gözleri seğirmede bile. Boş tehditler savurmuyordu.

“Ben hazırım!” Bonnie bir ayağına kırmızı çizmesini geçirirken diğer ayağı üzerinde zıplayarak mutfığa girdi. Finn’in çantaları omuzlarında takılıydı ve tek kolunu da pembe kabanına sokmuştu.

Bear, fazlasıyla oynadığı kahvesinden kalanları bırakarak masadan kalkıp, “Anahtarlar!” dedi. Finn cebinden anahtarı çıkardı –Bonnie anahtarı çalıp tekrar kaçamasın diye önceki gece saklamıştı– ve sabah pantolonunu giyer giymez anahtarı cebine tıkivermişti. Bear ona kendi anahtarını attı ve Finn aynı şeyi yapmadan önce anahtarı ustaca yakaladı.

“Sokağın sonundaki siyah Charger benim, sanıyorum araç yolundaki teneke kutu da senin. Ne şanslıyım. Size kasabadan defolup gitmenizi öneririm. Yola devam ederseniz sorun yaşa-

mazsınız. LA'e vardığınızda Bordeaux'da dikkat çekmezsiniz... o insanlar yıldızlarla ve skandallarla yıllardır uğraşıyor ve ağızları sıkıdır. Daha önce orada kalmıştın, işleyişi biliyorsun. Kimse orada olduğunuzu bilmeyecek. Detaylarla ben ilgileneceğim, ikinizle de LA'de görüşürüz. Beni ara, Rae bebeğim."

13

Evre Kayması

Clyde'la ikimiz Bear'ın önerdiği şeyi yaptık ve sokak kapısını arkamızdan kilitleyip o gider gitmez biz de çıktık. Bear arabasını neredeyse bir sokak aşağıya, çimlerin üzerinde park etmiş birkaç araç daha olan alçak bir evin önüne bırakmıştı. Üniversiteliler. Birisinin, bir polis ya da habercinin çimlerin arasından fırlayıp atlayacağı hissine kapılmaktan kendimi alamadım fakat cadde-de çok az insan vardı ve onlar da bize ikinci defa bakmadılar bile.

Sonuç olarak Finn babasını göremeyecekti. Bunun için kendimi kötü hissettim ve Charger'a bindiğimiz anda bunu ona söyledim. Gümbürdeyen yaşlı Blazer'da geçirdiğimiz günlerden sonra Bear'ın arabasının lüksü oldukça tuhaf bir his uynadırdı.

"Tüm bunlar temize çıktığında ondan Blazer'ı almasını isteyeceğim. Sonra araçla Vegas'a gelebilir ve orada benimle birkaç gün geçirebilir. Sanırım bunu isteyecektir. Saliverildiğimden beri St. Louis'e gelmem için beni ikna etmeye çalışıyordu, okula gitmemi umuyordu." Finn omzunu silkti ve babasının önerisinin havada asılı kalmasına izin verdi.

"Niçin yapmıyorsun? Yani okula gitmiyorsun. Çok akıllısın. O zaman bütün gün matematikle uğraşabilirsin, değil mi?"

"Kimse bütün gün oturup matematik problemleriyle uğraşmak istemez, Bonnie. Bu, öyle bir şey değil. Rakamları ve işlemleri seviyorum ve onları her yerde görüyorum ama bunu yapmak için okulda oturmam gerekmiyor. Ayrıca, babamın meslektaşlarına benim için açıklama yapmak zorunda kalmasını

istemiyorum. Onun çevresindeki insanların üniversite yıllarını hapisanede geçiren çocukları yok.”

“Babanın çevresindeki insanların büyük sayıları kafasından çarpabilen ve bir poker oyununda oynanan her kartı hatırlayabilen çocukları da olmadığını tahmin ediyorum.”

Finn sanki buna verilecek cevabı yokmuş gibi homurdandı ve Bear’ın arabasını çalıştırdı.

Uzanıp kontağı kapadım. Şaşkınlıkla bana baktı, derin bir nefes aldım.

“Sen ne yapmak istersen onu yaparım.”

Finn kaşlarını havaya kaldırarak açıklamamı bekledi.

“Bencillik ettim. Bunu düzeltebilirim. Polise gideriz. İfade veririm. Sonra Blazer’ı alırız. Her şey bitmiş olur.”

“Az önce Bear’a seni Los Angeles’a götüreceğimi söyledim,” dedi Finn. Yüzü ifadesizdi.

“Ben Los Angeles’a kendi başıma gidebilirim.”

“Neyle? Üzerinde hiç para yok.”

“Kartlarım var.”

“O kartların her birinin askıya alındığını tahmin ediyorum. Büyükannen bende her şeyi düşünen biri izlenimi uyandırdı.”

“O zaman beni bir bankaya götür. Artık kimliğim var, hesap numaralarım da var. İhtiyacım olanı alırım.”

“Seni bankaya götüreceğim.”

Başımla onayladım, boğazıma bir yumru oturdu. “Tamam.”

“Fakat planladığımız şeyi yapacağız. İpleri biz ele alacağız. LA’ye gideceğiz, sen dünyaya Bonnie Rae Shelby’nin iyi olduğunu göstereceksin ve sonra neler olacağına karar vereceksin. Büyükkannen değil. Ben değil. Sen.”

Yine başımı salladım, o yumru şimdi gözlerimin arkasındaydı ve onları sulandırıyordu. Gözlerimi hızla kırıştırıp çantamdan güneş gözlüğümü çıkardım.

“Niye?” diye fısıldadım gözlüğümü takarken. “Benim için bunu niçin yapıyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Finn. Samimi yüz ifadesinden bilmediğini görebiliyordum. Bana gerçeği söylüyordu. “Bilmiyorum. Bu sirk gösterisinin bir parçası olmak istemiyorum. Yüzüme kameraların doğrultulmasını istemiyorum. İnsanların benim hakkımda konuşmasını, bir dergide yüzümü görmesini istemiyorum. Hiçbirini istemiyorum.”

“Öyleyse... niçin?” Gözyaşlarım gözlüğümün altından sızıyordu.

“Onların hiçbirini istemiyorum... ama seni istiyorum.”

Bir adam bir kadına böyle bir şey söylediğinde uzanıp onu öpmesi gerekirdi. Sertçe. Sonra da onunla sevişmesi gerekirdi. Daha da sertçe.

Fakat Finn böyle yapmadı. Elbette yapmadı. Sözcükler söylediği anda geri almak istermiş gibi görünüyordu ve elleriyle yüzünü ovaladı... Finn’in bana tedirgin ve son derece rahatsız olduğunu söyleme tarzıydı bu. Uzanıp gözlüğümü burnumun üstünden çekti. Sanırım ne düşündüğümü görmeye ihtiyaç duymuştu. Gözyaşlarımı görünce yutkundum, âdemelması boğazında sertçe hareket etti ve sonra bakışlarını benden uzaklaştırıp âdeta kendi sağduyusunu fırlatırcasına güneş gözlüğümü ön panelin üstüne attı.

“Beni çıldırtıyorsun! İçimdeki şeytanı uyandırıyor sun. Saçlarımı yolmak istememe sebep oluyorsun ve karşılaştığımız andan itibaren her kahrolası şey yanlış gitti.”

Ona hak vererek başımı salladım ve burnumu silmek için bir şeyler aradım. Bear’ın orta konsolunda bir peçete buldum ve yüzümü sildim. Finn’in konuşmayı bitirdiğini, söyleyeceği her şeyi söylediğini sandım ama o yeniden konuşmaya başladı.

“Buna rağmen seni *istiyorum*.” Finn’in sesi itirafı yüzünden afallamış gibiydi ve *istemek* kelimesini sanki kendine inanamıyormuş gibi vurguladı.

“Benimle sevişmek mi istiyorsun?” diye ciyakladım, onu da istiyordum ama fazlası olmasını umuyordum.

“Evet!” Finn’in sesi bundan özellikle mutlu değilmiş gibi çık-

tı. "Evet! Fakat eğer hepsi o kadar olsaydı böyle hissetmezdim. Bunu yapıyor olmazdım. Ama *seni* istiyorum." Bu defa sen kelimesini vurguladı ve biraz rahatladığımı hissettim, konuşması boyunca durmayan gözyaşlarının arasından gülümsedim.

"Güzel." Kahkaha attım. "Ben de *seni* istiyorum. Yani berabereyiz. Sonsuz artı bir iki eder, gördün mü? Sen ve ben."

Elini kaldırıp enseme kavradı, beni kendine doğru çekti ve sanki kendine daha fazla hâkim olamıyormuş ama dudakları benimkilere değmeden önce kendini vazgeçirmeye çalışıyormuşcasına yarı sabırsız yarı isteksiz bir tavırla dudaklarıma yapıştı. Dili ağzımda kıvrılırken tişörtünün önünü kavradım. Uzun bir süre boyunca nefes almak için bile ayrılmadık, siyah pencerelerin ötesindeki her şeyden bihaberdik. İki televizyon aracının çıkmaz sokağın sonundaki Jason Clyde'ın evinin önüne park ettiğinin farkında bile değildik.

Yola düştüğümüz anda Bear'a yolda olduğumuzu bildiren bir mesaj yolladım ve ânında cevap geldi.

Bordeaux Hotel'de size annemin adına oda ayırttım, her zaman yaptığımız gibi. Gitmeden önce ara, seni her zamanki gibi arka kapıdan alacaklar, kayıt yaptırmana gerek yok. Fatura ödendi. Ben pazar günü geleceğim, o güne kadar Bay Clyde koruman gibi davranabilir. Pazar günü için biletleriniz görevlide olacak. Otelin büyük olay için mevcut bir limuzini var. Gardirobun ne âlemde? Orada ekibin olmayacak. Sadece sen ve ben, Rae. Ortadan kaybolduğunda böyle olur.

Cevap yazdım:

Zaten saçım kalmadı, sanırım makyajla kendim başa çıkabilirim ve Vegas'tan da bir elbise alırım. Sadece Oscar töreni. Öyle büyük bir şey değil ya :P Seni seviyorum, Bear.

Son mesajı:

Ben de seni seviyorum, Rae Bebeğim. Pazar günü görüşürüz.

Banka ufaktı ama yine de bir bankaydı. Normalde bu canımı sıkılmazdı. Grassley'deki banka da çatı girişlerinde yarasarlar olan küçük, kahverengi tuğladan bir binaydı ve küf kokardı. Grassley'nin finansal durumundaki bir yer için uygundu. Dürüst olmam gerekirse, daha önce bankada pek vakit geçirmemiştim. Küçük bir hesap açmışım ve Minnie ile on dört yaşımızdayken ilk işimize başladığımızda bir hesap kartı almışım. Grassley Izgara'da bir işti bu. Sadece birimiz için iş olduğundan vardiyaları bölüşerek paylaşmıştık. Tuvaletleri ovalayıp tavaları temizleyerek başladık ve kasiyerliğe kadar yükselerek saatte 6,75 dolar kazandık. Sanırım o zamandan beri asgari ücret artmıştır ama her maaşın yarısı benim banka hesabıma gidiyordu ve paramı bir şahin gibi gözlüyordum. Büyükkannemle Nashville'e giderken hem Minnie'nin hem de benim hesabımı boşaltmıştık. Oraya gidecek otobüs biletlerimizi almak için fazla bir miktar olmayan tüm birikimimizi kullanmıştık. Eğer yarışmayı kazanmamış olsaydım eve geri dönecek paramız olmayacaktı çünkü büyükkannem hepsini o kahrolası peruğa harcamıştı.

Fakat paramla en son ilgilenişimin üzerinden yıllar geçse bile nasıl olduğunu biliyordum. Yanımda kimliğim ve hesap numaralarım olduğu sürece bankamdan istediğimi çekebilmeliydim, Amerika'nın neresindeki şubeye gidersem gideyim fark etmezdi. Yine de gergindim. Doğruca oraya yürüyüp Bonnie Rae Shelby olduğumu söyleyecektim, artık bana benzemeyen kimliğimi onlara uzatacak ve on bin dolar isteyecektim. Ondan daha fazla çekerdim ama nakit istiyordum ve ödeme konusunda bir sorun olmasını istemiyordum.

On bin dolar Finn'le beni Los Angeles'a götürmeye yeter de artardı. Oscar'a yakışacak bir elbise almam gerekecekti, Finn'in bir smokine ihtiyacı olacaktı. Ayrıca Finn'in babasına Blazer'ı çekildiği yerden alması için para göndermem gerekecekti. Birkaç gün sonra fatura artacaktı. On bin sorun olmamalıydı, bu hesapta onun elli katı para vardı. Bu benim nakit hesabımdı, büyükannemin adı da hesapta olduğuna göre ona da aitti sanırım. Müşterek birikimlerde, güven fonlarında, menkul kıymetlerde, arazi ve mülklerde ve tıpkı büyükannem gibi evdeki çorap çekmecemde param vardı. Fakat son beş yılda finansal durumumla doğru düzgün ilgilenmemiştim bile. Onu yapan çalışanlarım vardı. Şimdiyse daha ilgilenmiş olmayı diliyordum.

Banka yeni halı, deri ve mekânın pırıl pırıl olması müşterilerini güvenli ve güvenilir olduğuna ikna edermiş gibi hafif deterjan kokuyordu. Mermer bankonun arkasındaki kız küçük bölmesinden bana gülümseyerek nasıl yardım edebileceğini sordu. Parlak zemin gibi kız da tertipli ve temizdi, çalışma bölmesindeki altın rengi levhada adının Cassie olduğu yazıyordu. Finn'in büyük gelen tişörtü ve yıkanması gereken kot pantolonumun içinde kendimi biraz pis hissettim ama yine de kocaman Bonnie Rae Shelby gülümsememle ona karşılık verip ehliyetimi çıkardım.

"Hesabımdan para çekmek istiyorum."

"Pekâlâ. Para çekme formuna ihtiyacınız var mı?"

"Hayır han'fendi. Bende var."

Ehliyetimle birlikte çoktan doldurduğum formu uzattım ve gözlerinin büyümesini izledim. Bana kaçamak bir bakış attı, pürüzsüz yanaklarında iki adet parlak, kırmızı benek belirdi ve bakışlarını başka yöne çevirdi. Ya beni tanıdı ya başım beladı ya da ikisi birdendi.

Bilgisayarına yazmaya başladı, parmakları tuşların üzerinde uçuşuyordu. Sonra nakit çekmecesini açtı ve bankoya her biri üzerinde "iki bin" yazan bir bantla sarılmış beş banknot destesi koydu. Beş desteyi bir zarfın içine yerleştirdi ve çek boyutlarındaki makbuzumun çıktısını vermek için komik görünümlü ufak

bir makinenin düğmesine bastı. Teşekkürler Cassie. Teşekkürler Tanrı'm.

"Cassie?" Cassie'nin arkasındaki cam bölmeli yerden başka bir kadın genç veznedara yaklaştı ve Cassie'nin bilgisayarının ekranındaki bir şeyi işaret etti. İkisi birden bana baktı. Daha yaşlı olan kadın onu bölmenin soluna doğru çekti ve tatlı bir sesle bir şey açıkladığını duydum. Cassie yerine geri geldi ve gülümsemeye çalıştı. Yanaklarındaki benekler şimdi domates boyutundaydı. Utanmış görünüyordu.

"Şey, üzgünüm Bayan... Shelby. Ben yeniyim... ve daha önce böyle bir şey görmemiştim. Şey, bu hesapta uyarı işareti var. Hileli işlem rapor edilmiş ve hesaptaki iki kişi de aynı anda bulunmadan hesaptan para çekilemez." Tüm bunları sanki az önce amirinin ona söylediği şeylerin aynısını tekrar eder gibi söylüyordu.

"Fakat bu benim hesabım." Ehliyetime vurdum. "Ben de buradayım işte. Tam karşınızda duruyorum... sahtekârlık falan yok. Söylediğim kişi olduğumu doğrulayan belge var. Ve o benim param." Sesimi dengeli, gülümsememi sabit tutmaya çalıştım fakat yüreğim ağzımdaydı ve utanç yangınının boğazımdan yukarı kırmızı bir çizgi gibi çıktığını hissediyordum. Grassley'de büyürken marketlerde yemek fişi kullandığımda ya da benzinci-de annemim banka kartı reddedildiğinde birçok kez bu şekilde hissetmişim. Utanç, yüksek sesle konuşan, peşinizden ayrılma-yan ve akraba olduğunuzu herkese duyuran can sıkıcı bir kuzen gibiydi. Fakat Grassley'de herkesin kuzeni vardı, yani en azından yalnız değildim.

Fakat şimdi yalnızdım, kim olduğumu bilen... Bonnie Rae Shelby'nin kim olduğunu bilen bir kızın biraz rahatsız olmuş yüzüne bakıyordum. Amiri eğer ihtiyaç olursa müdahale etmeye hazır hâlde arkasında duruyordu.

"Yani hesabımda yarım milyon dolar varken ben para alamıyorum."

"Aslında han'fendi," diyerek araya girdi amir. "Hesapta sadece on bin dolar var. İki gün önce yüklü bir meblağ çekilmiş."

Beklenmedik anda yumruk yemişim gibi nefesim kesildi. Bir bankaya girip yarım milyonu hesabımdan çekebilecek bir kişi varsa o da büyükannemdi. "Ama daha az önce iki kişi bulunmadan paranın çekilemeyeceğini söylediniz," dedim nefesim kesilmiş bir hâlde.

Daha yaşlı olan kadın, "Para hesabın üzerine uyarı konulmadan önce çekilmiş olmalı," diye cevap verdi düzgünce. Yüzündeki ifade hesaba hileli işlem uyarısının konulmasının sebebinin ben olduğuma inandığını belirtiyordu. Sanırım öyleydim de. Ama bu benim paramdı.

İki derin nefes aldığım süre içinde durup onlara baktım. Onlar da bana gözlerini dikip bakarak karşılık verdi. Bir sonraki adımımın sonuçlarını düşünmedim. Çok öfkeliydim. Uzanıp hâlâ genç veznedarın önünde duran düzgün, küçük para yığını aldım. Üzgünüm, Cassie. Sona kalan dona kalır. Makbuz da zarfın içindeydi.

Hızla kapıya doğru yürürken omzumun üzerinde, "Hesabın kapandığını farz edin o zaman, hanımlar," diye seslendim.

"Han'fendi. Bunu yapamazsınız!" diye bağırdı amir arkamdan.

"Az önce yaptım. Ve makbuzum da var."

"Polisi arayacağız!"

"Arayacağınızdan eminim. Selamımı da söyleyin."

Parayı sımsıkı tutmaya devam ederek küçük binadan çıktım. Beni durduracak güvenlik görevlileri yoktu, Bear'ın siyah Charger'ının kapısına ulaştığımda alarmlar çalmıyordu.

Arabaya binerken, "Sür," dedim.

Tek Sayı

St. Louis dikiz aynasından henüz kaybolmuştu ki benzin almak için Pacific adındaki ufak bir kasabaya girdiler. Finn'in gergindi ve Bonnie de endişeli görünüyordu çünkü Finn dikiz aynasından bakmadığı anlarda Bonnie'nin de arkalarına endişeli bakışlar atıp durduğunu yakalıyordu. Gizlice yapmaya çalışıyordu ama hislerini gizli tutma konusunda pek iyi değildi. St. Louis'deki bankadan çıktığında canı sıkkın görünüyordu ama pek fazla bir şey söylememişti. "Hesaplaşma" ile ilgili bir şeyler homurdanmıştı fakat Finn onu sorguladığında sadece başını iki yana sallayıp, "Hayatımdan çok yoruldum. İçindeki insanlardan da yoruldum, şu anda yanımda olan kişi hariç. Bir sürü insanı zengin ettim ve bir hesaplaşma olacağına inansan iyi edersin."

Hesaplaşma derken sesi nasıl tatlı çıkmıştı. Sanki bir Clint Eastwood filminin setiydeymiş gibi Hesaplaşma demişti. Fakat Finn gülmedi. Bonnie Rae şöret ve servet yolunda kullanılmış, duygusal istismara uğramıştı ve Finn hesaplaşması için ona yardım edecekti, bunu yapmak kendi kışını tehlikeye atacak olsa bile. Sırf Bonnie Rae büyükannesine kafa tutabilsin diye bütün kötü çocuk ihtişamıyla Oscar gibi bir törende görünmesi anlamına gelse bile.

Finn benzin istasyonunda depoyu doldurup iki sandviç alırken Bonnie de birkaç şey almak için sokağın karşısındaki ufak giyim mağazasına koşturdu. Finn sonsuza dek bekleyeceğini düşünerek için için söylendi fakat onun işlerini bitirmek için harcadığı sürede Bonnie geri dönmüştü bile. İkisi için de birer temiz

tişört, yine ikisi için iç çamaşırı ve çorap almıştı. Tüm bunları, Finn onun tişörtünü giyiyor olması düşüncesinden oldukça hoşlansa da kendisinin ödünç aldığı tişörtten çok daha iyi duran beyaz V yaka tişörtü ve çorapları giyerken neşe içinde söyledi.

Finn kurukafalı külotuna ne yaptığını merak etti ama sormadı. Bonnie'nin bu kadar kolay memnun olan biri olmasına, temiz külot ve yeni bir tişört gibi ufak şeylerin onu gülümsetebilmesine hayret etti ve bir kez daha hesaplaşma meselesini düşündü. Yavaşlayıp otobanın hemen girişindeki kırmızı ışıktaki durduğunda aklında adalet dağıtmak olması ilginçti.

Orta refüjde duran bir dilenci sürücülerden para ve merhamet dileniyordu. Finn ışığın yeşile dönmesini beklerken Bonnie onu izledi. Finn dilenen insanlara göz teması kurma yüceliğini göstermediği için kendini hep kötü hissederdi fakat göz teması kurmak camın açılıp para verileceğinin bir sinyaliydi. Bonnie çantasına uzanarak onu şaşırtmadı ve Finn ona, "Hayır," diyen bir bakış attı. Bonnie pişmanlıkla arkasına yaslanıp oturdu. İyi kız. Belki de öğreniyordu.

Dilencinin saçları vahşi bir karmaşadan ibaretti, Finn öyle bir saçın asiliğin sembolü olduğu Norfolk'ta bile bundan daha kabarık bir afro saç görmemişti. Adamın sakalı da kırılaşmıştı ve aynı şekilde keçe gibiydi. Deli gibi bakan ve pörtlemiş görünen kocaman gözleri vardı, Finn'e biraz *Pulp Fiction*'daki Samuel L. Jackson'ı hatırlattı. Ayağında çorapları vardı –ayakkabı yoktu, sadece çorap– ve kocaman, açık yeşil bir asker paltosu giyiyordu. Finn'in görebildiği kadarıyla adam bütün kıyafetleri onun altına giymişti ve bu da onu imkânsız denilecek kadar iri yarı ve acayip yaşlı gösteriyordu, soğuk güneş ışığı altında bile. Tam ışık yeşile dönerken adam tuttuğu kartı onlara doğru çevirdi ve önlerindeki arabalar ilerlemeye başladığı için Finn önüne döndü.

"Dur! Finn! Kenara çek! Kenara çek!" diye haykırdı Bonnie, koltuğunda dönerken eli kapının kolundaydı, omzunun üzerinden bir şeye bakıyordu.

“Dur!” diye ıgık attı yine, o yüzden Finn dönüp de önlerindeki arabaları takip etmek yerine dümdüz ileri gitti ve trafikten çıkıp yolun kenarındaki dar emniyet  eridine girerek d rtl lerini yaktı. Bonnie koluna vurarak haykırdığı için belli ki de fazla hassas davranmı tı.

Daha araba tam olarak durmadan Bonnie kendini dışarı attı ve bu defa haykırma sırası Finn’e geçti, beklemesi için onu uyardı ama Bonnie dinlemedi. Yolun kenarından koşarak hâlâ orta refüjde duran ve iki tarafından geçen arabaları izleyen adamın karşısında durdu. Bonnie ile adamın arasında bir trafik şeridi vardı fakat kollarını sallayarak adamın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Finn kapısını açarken gelen bir kamyon tarafından kopması riskine girmek istemediğinden trafik yava layana kadar bekledi ve sonra arabadan dışarı çıktı.  ansı vardı ki burası ufak bir kasabaydı ve trafik yoğun değildi ama Bonnie’yi takip etmekteki ba arsızlığı onun dilenciye ulaşması için epey zaman vermişti. Bonnie  imdi orta refüjde adamlarla konuşuyor, dev gibi adamın karşısında da mikrofonun arkasında olduğu kadar rahat görünüyordu. Finn izlerken Bonnie eliyle adamın kolunu tutup onu Bear’ın arabasına ve Finn’e doğru yönlendirdi, Finn’in tek yapabildiği korku içinde ikisinin kendisine yaklaşmasını izlemek oldu.

“Finn! William da bizimle aynı tarafa gidiyor! Onu da bırakabiliriz diye düşündüm.”

Hassiktir. Bonnie Rae Shelby delinin tekiydi. Bir deliye   ıktı! Aklından geçen düşünce onu olduğu yerde durdurdu. A k mı? Ona   ık değildi! O sadece... onu istiyordu. Tıpkı bu sabah ona da söylediği gibi. Sadece onu istiyordu. O kadardı. Bir deliyi istiyordu.

“Joplin’e gitmem lazım.” Dilencinin sesi tiz ve güçlüydü fakat Bonnie’yle birlikte arabanın yanına geldiklerinde sakalını Kızıl-deniz gibi ikiye bölen ve ağzında dış olmadığını ortaya çıkaran bir tebessümle Finn’e gülümsedi. “Arkadaşlarım bana George Orrin Dillinger III der ama hanımefendiye de söylediğim gibi,

siz bana William diyebilirsiniz.” Her heceyi sanki vaaz verir gibi uzatıyordu.

Dilencinin arkadaşlarının ona tam adıyla seslenmesine rağmen Bonnie’yle kendisinin başka bir isimle hitap edebilecek olması tamamen mantıksızdı fakat Finn uyuşmuş bir hâlde başını salladı ve Bonnie’nin bagajı açıp bazı eşyalarını içine atarak William, nam-ı diğer George Orrin Dillinger III, diğer bir deyişle Finn’in rotasındaki bir sonraki durak olan Joplin’e varana kadar tam onun arkasında oturacak olan çılgın herif için yer açışını izledi.

William arabaya bindi ve tam kapıyı kapatacak ki Bonnie ondan pankartını istedi, sadece bir saniyeliğine. Adam kabul etmiş olmalıydı çünkü Bonnie, adam tam kapıyı çekip kapadığı sırada pankartı tutup arabanın tavanından kaldırarak Finn’e gösterdi, Finn hâlâ sürücü kapısının yanında duruyordu. Bonnie’nin gözleri aynı George Orrin Dillinger’in kiler gibi kocaman ve deli deli bakıyordu. Konuşmadan deli gibi pankart üstündeki yazanları işaret etti.

Bonnie ve Clyde’a İnanıyorum, yazıyordu. Finn tekrar okudu, sonra tekrar, ne çıkarması gerektiğinden emin değildi. Ardından Bonnie’ye bakıp omzunu silkti.

“Yani?”

“Yani mi?” diye tısladı kız. “Bu bir işaret!”

“Evet. Öyle. Kartondan bir işaret.”

“Finn! Üzerinde isimlerimiz var!”

“Çok tanınan bir ikilinin isimleriyle aynı olan isimler. ‘Sonny ve Cher’e İnanıyorum’ ya da ‘Beavis ve Butthead’ ya da ‘fıstık ezmesi ve reçel’ ikililerini de yazabilirdi.”

Bonnie biraz mahzun göründü. Finn ânın büyüsünü yok etmişti. Bu konuda iyiydi.

“Ve şimdi arka koltuğumuzda baş harfleri G.O.D.* olan, William adında kokan bir adam var. Bundan hiç mutlu değilim, Bonnie Rae.”

* (İng.) Tanrı. -çn

“Baş harfleri G.O.D!” Bonnie’nin gözleri ciddi anlamda yuvalarından fırlayacaktı. Büyü geri dönmüştü. Finn inledi ve sonra kahkaha atmaya başladı, tüm bunların gerçek olabilme ihtimalinden bir kere daha şüpheye düştü. Hatta kendini bile çimdikledi, sadece bu sabah gerçekten de kollarında bir pop yıldızıyla, kapısının önünde Bear’la uyandığından ve şimdi de arka koltuğunda Tanrı olduğundan emin olmak için.

Başını iki yana salladı ve geçen arabalardan biri kıcının yarısını alıp götürmeden önce arabaya bindi, Bonnie de pankartı göğsüne dayalı tutmaya devam ederek onu takip etti.

Arabanın içi şimdiden leş gibi kokmuştu. Bonnie günün güzelliğiyle ilgili kibarca şeyler söyleyerek pencereleri biraz indirdi. Finn ânında iştahını kaybetti.

“Aç mısın, William?” diye sordu Finn.

“Evet, efendim. Açım.” William başıyla onayladı, güçlü sesi arabanın içi için biraz fazla yüksekti.

“İşte al!” Bonnie Rae, William’a kendi sandviçini verirken güneybatıdaki Joplin’e doğru gidiyorlardı.

“Bu pankart ne anlama geliyor, William?” Bonnie arkaya uzanıp kartonu adamın yanına bıraktı, gerçi adam doğru düzgün bakmadı bile.

William sanki bir haftadır hiçbir şey yememiş gibi sandviçi bir çırpıda yalayıp yuttu. Finn, bir şişe suyla birlikte kendi sandviçini de ona uzattı. William lokmaları arasında Bonnie’ye cevap vermeye çalışırken sakalına dökülen marul, domates ve soğan parçaları örümcek ağına takılan sinekleri andırıyordu ama William onları özgür bırakmak için durmadı.

“Bir rüya gördüm,” derken sesi tıpkı Martin Luther King’inki gibi çıktı. “Bonnie ve Clyde’la ilgili bir rüya gördüm. Ben hep rüya görürüm – bir sürü şeyin rüyasını görürüm,” dedi William çiğnerken.

William ciddiye alınamayacak kadar abartılıydı ama Bonnie Finn’e, “Gördün mü?” der gibi bir bakış attı.

Bonnie muzafer bir edayla, "Şey, benim adım Bonnie," dedi. "Onun adı ne peki?" William Bonnie'nin açıklamasına şaşır-mışa benzemiyordu.

"Adım Finn." Finn'in içindeki iblis William'a soyadını söyle-meyecekti.

William, "Ah. Bay Infinity," diye gürledi.

"Bay Infinity!" Bonnie kahkahalara boğuldu. "Bay Infinity deyince kulağa yağlanmış, slip giyen ve sahnede kaslarını göste-ren biri olmalıymışsın gibi geliyor, Finn."

"Çok beklersin." Finn pis pis güldü.

Bonnie ifadesizce, "Evet. Beklerim," dedi. Aptallık yapıyordu ama yine de seksiydi ve Finn pis kokulu William'ın arka koltuk-ta olmamasını diledi, böylece Bonnie'yi öpebilirdi.

"Bay Infinity, Ulu Varlık, Kralların Kralı, Lordların Lordu, Ebedi Babamız, Huzurun Prensi. Bay X'in ta kendisi. Bilinmeyen miktar!" William ilk sandviçi yemeyi bitirdi ve profesyonel bir boks maçı anons eder gibi isimleri saymaya başladı.

"Baaaaağırrrrmaya hazır mısın?" dedi Finn sessizce.

Bonnie kıkırdadı.

William ikinci sandviçine başlarken Bonnie, "Tanrı'ya Bay In-finity ya da Bay X, hatta bilinmeyen miktar denildiğini hiç duy-madım," dedi.

Ne kadar şaşkınlık verici olsa da Finn durumdan keyif alarak, "X ve bilinmeyen miktar matematiksel terimlerdir," dedi. Son-raki üç saat sıkıcı olmayacaktı. William'ın sakalında daha sonra salata yapmasına yetecek kadar sebze vardı, tabii sesinin sonik patlaması hepsini sarsıp düşürmezse.

"Matematikten hoşlanırsınız, Bay Infinity?" diye sordu William. Finn dikiz aynasından adamın gözlerine baktı ama ce-vap vermedi. William'a adının Finn olduğunu söylediğini, tam adının Infinity olduğunu hiç söylememiş olduğunu yeni fark et-mişti.

"Bana şunu söyleyin, matematik dünyamızın bir yansıması ol-duğu için mi var yoksa dünya matematik sayesinde mi var?" dedi

William. Bu soru, Bonnie'nin kaşları kalkmasına, Finn'in kalbinin durma noktasına gelmesine sebep oldu. Belli ki bu cevap almayı beklediği bir soru değildi çünkü adam sandviçleri bitirdi ve hafifçe geçirdikten sonra koltuğa ağır bir şekilde yaslandı.

William daha normal bir ses tonuyla, "Açtım ve beni doyurdunuz, susuzdum ve susuzluğumu giderdiniz. Şimdi biraz dinleneceğim," dedi ve saniyeler içinde arka koltukta horlamaya başladı. Pis, çoraplı ayaklarından biri Bonnie ile Finn'in arasındaki kolçağın üzerindeydi.

"Onu götürmeyi teklif ettiğime memnun değil misin?" dedi Bonnie, yüzünü ifadesiz tutmaya çalışarak. Finn cevap veremince Bonnie onu dürtükledi.

"Sorduğu şu soru –matematik dünyamızın bir yansıması olduğu için mi var yoksa dünya matematik sayesinde mi var– onu duydun mu?" diye sordu Finn, dikkati dağınık bir şekilde.

"Evet. Duydum." Bonnie güldü. "Nasıl duymam? Şaşkınlıktan yüz derimin üst katmanını döküldü. Suratımı keselemem gerekmeyecek."

"Babam bize her zaman aynı soruyu sorardı." Finn garip, hatta cesareti kırılmış hissediyordu. "Sanırım başka insanlar da aynı soruyu sorabilir. Fakat William'ın o şekilde haykırarak sorduğunu duymak garip geldi."

"Şey, adamın baş harfleri G.O.D." dedi Bonnie yumuşak bir sesle ve gülümseyerek. Finn, onun gerginliğini dindirmeye çalıştığından emindi.

Sonra bir anı yüzeye çıktı. Babası çoğu gün olduğu gibi ikinci kez bir paradoks yaratmış ve Fish kendi isimlerini katarak bu soruyu değiştirmişti. "Finn benim yansımam olduğu için mi var yoksa ben Finn'in bir yansıması olduğum için mi varım?"

Babası Fish'e sanki onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi bakmıştı ve Fish bir defalığına da olsa babasının cevap veremediği bir soru sormuş olmanın keyfiyle kahkahalara boğulmuştu. O gece sarhoş olmuşlardı ve soru tekrar yüzeye çıkmıştı, bu defa biraz daha farklı bir paradoksla.

“Fisher! Bekle! Düşeceksin.”

Finn kendi zihnindeki sisi, dudaklarının kelimeleri şekillendirmek için çabalayışındaki bulanıklığı hissetti. Sarhoştı. Sarhoş olmaktan nefret ederdi. Fish de sarhoştı. İşte o yüzden çatının kenarından yürümek kötü bir fikirdi. Fakat Finn, gözünün önünde dalgalanan basamaklara ayaklarını koyup sabit duramayan merdiveni tırmanarak onu takip etti, her zaman yaptığı gibi.

Fish sadece kahkaha attı. “Düşmeyeceğim. Babamın şu uçaktaki okla ilgili anlattığı şey neydi? Paradoks mu? Yoksa yarakdoks mu? Ok aslında hareket etmiyordu, hatırlıyor musun? Hareketsizdi. Eğer düşersek aslında gerçekten düşmeyiz.” Fish kendine gürlütlü bir şekilde güldü, Finn de güldü.

Yarakdoks. Oldukları şey buydu işte. Aynı yüzü, aynı odayı, aynı arkadaşları paylaşıyorlardı, neyse ki aynı yarağı paylaşmıyorlardı. Bu iyiydi. Fish kendininkini pis yerlere sokuyordu. Kadınlar konusunda berbat bir zevki vardı.

Fish’in bahsettiği paradoks Yunan felsefeci Zeno’nunkilerden biriydi... Babamız Zeno’yu severdi. Zeno, bir cismin hareket etmesi için yer değiştirmesi gerektiğini söylemişti. Fakat söz konusu anda, ok bulunduğu yere doğru hareket etmiyor çünkü zaten orada ve oraya giderken geçen bir süre olmadığından olmadığı yere gitmiyor. Yani aslında, eğer zaman anlardan oluşuyorsa ve söz konusu anda ok hareket etmiyorsa o zaman devinim imkânsız.

Finn’in kafasında karmaşa yaratan bu paradoks, ayaklarındaki bir karmaşaya dönüştü ve merdivenin yarısını çıkmışken kaydı ve hareketin kesinlikle mümkün olduğunu ve yere çarptığında da fazlasıyla acı verdiğini kanıtladı.

Sersemlemiş hâlde öylece yattı, ciğerlerindeki hava dışarı çıkmıştı, gözleri gökyüzündeydi. Sönen ciğerlerine oksijen çekmek için çabalarken gökyüzü bulanık, hava nemli ve ağırdı. Güney Boston’da yıldızları göremezsiniz. St. Louis’de, yani babalarının taşındığı yerde yıldızların görünüp görünmediğini merak etti. Bu düşünce onu öfkelendirdi, öfke zihnindeki bulanıklığı merdivenden düşüşünden daha iyi temizledi.

"Ne zamandan beri babamın söylediği herhangi bir şeyi dinliyorsun, Fish? Ayrıca düşeceksin," diye bağırdı Finn ve geç kalıp kalmadığını merak ederek yeniden merdivene çıkmak için çabaladı. Hiçbir şey duymamıştı.

Fish, ön bahçeye bakan iki pencerenin üzerindeki küçük eşiklerden birinde oturuyordu. Finn, O'Shaughnessy'deki mekanik boğalardan birine biniyormuş gibi tutunarak dikkatlice diğerine doğru yürümeye başladı ve çatı kenarı biraz eğilip bükülünce benzetmesi daha da münasip hâl aldı. Midesindeki alkol çalkalanıp boğazına çıktı ve eğer tutunmazsa boğanın onu fırlatacağını fark etti. Oynayan kiremitlere uzanarak çatı penceresinin kenarını güçsüzce kavradı. Fakat atılmak yerine bizzat kendisi atmaya başladı, midesindeki her şeyi çıkardı, çatının kenarından aşağı süzülerek öndeki patikaya dökülen şelaleyi izledi. Sekiz saniye bile dayanamadığından emindi.

"Şimdiden kusuyor musun, Infinity?" Fish kakhaha attı. "O kadar boktan şeyi özümseyen biri için birkaç kadeh içkiye dayanamaman harika."

"Tabii, tabii," diye mırıldanan Finn kardeşine bir tane yapıştırabilmeyi diliyordu ama muhtemelen kıpırtısız durması gerektiğini biliyordu. Çok hareketsiz. "Neden buradayız, Fish? Ölmek mi istiyorsun?"

"Yok ya. Yaşamak istiyorum. Yaşamak istiyorum!" Fish kollarını kaldırıp başını geriye atarak sise doğru bağırdı ve güldü, alkol yüzünden dengesi kaybolmamışa benziyordu. Finn aşağıya nasıl ineceğini merak ederek gözlerini yumdu.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun," diye homurdandı.

"Kimse sana beni takip etmen gerektiğini söylemedi, küçük kardeşim." Doğumları arasındaki iki saatlik ara Finn'i resmî olarak küçük kardeş yapıyordu.

"Elbette seni takip etmem gerekiyor. Biz çift yaratıldık, unuttun mu?" Finn aşağı inebilmesi için dünyanın hareketsizleşmesini dileyerek iç geçirdi.

"Gerçekten öyle miyiz? Sana bir çift sikle ilgili bir paradoks anlatayım, genç dostum. Eğer bir sik her işini diğer sikten tamamen bağımsız halledebiliyorsa, bir çift olmanın anlamı var?"

Fish babalarını öyle kusursuzca taklit etti, sesini öyle düşünceli ve ciddi bir tonla çıkardı ki Finn kendine mâni olamayarak güldü ve ayak uydurmaya karar verdi.

Finn, "Eğer birini kaybedersen yedeğin olur," diyerek saçma soruya bir çözüm sundu.

"Ah, ama paradoks o." Fish sanki küçük bir keçisakalı varmışçasına babalarının yaptığı gibi çenesini sıvazladı. "Biz bir çiftiz fakat birbirimize hiç benzemiyoruz. Öyleyse gerçekten bir çift miyiz? Eğer beni kaybetsem gerçekten de benim yedeğim olur musun?" Fish çok profesyonel bir edayla başını iki yana salladı, Finn uğraş vermiyormuş gibi cık cıkladı... babalarının arada sırada yaptığı başka bir şeydi bu.

Sonra kendi sorusunu cevapladı ama taklidi bıraktı. "Sen Infinity'sin ve ben Infinity'nin zıddıyım."

"Infinitezimal," dedi Finn. "Infinitezimal, sonsuzluğun ikizidir."

"Ah, bu kıyakmış," diye cevap verdi Fish. "Infinity ölçülemeyecek kadar büyük demek ve infinitezimal ölçülemeyecek kadar küçük demek... o kadar matematik biliyorum."

"Aynen öyle," diyerek gülümseyen Finn, ölüm vuruşunu yaptı. "Yani, burada aletlerimiz hakkında konuşuyoruz, değil mi?"

Finn bu hatıra karşısında gülümsedi, William'ın esrarengiz sorusuyla hissettiği rahatsızlığı mizah bastırdı. Fish o kadar çok gülmüştü ki neredeyse çatıdan düşecekti ve sonunda merdivenden inebilmek için birbirlerine yardım etmeleri gerekmişti, yoksa tatlı bir hatıra olan şey tam bir felaket olabilirdi. Bu, sadece altı ay sonraki nihai felakete giden yoldaki birçok kıl payı kurtuluştan sadece biriydi.

Finn Bonnie'ye bakarken Fish'in sorusunu düşündü... Finn Fish'in bir yansıması olduğu için mi vardı? Yoksa Fish Finn'in

bir yansıması olduğu için mi vardı? Belki ikisi de değildi. Belki ikisi birdendi. Bir yumurta, iki insan. Belki başta ikisi birdi fakat o günün üstünden çok zaman geçmişti. Bu soruyu Bonnie'ye sormaya cesaret edemedi. Bonnie'nin hâlâ kız kardeşinin bir yansıması olarak var olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etti.

William uykusunda horladı ve öbür koca, kokulu ayak da aralarındaki konsola giden yolu buldu.

"Biraz deli, değil mi?" Finn iç geçirerek dikkatini ellerindeki soruna çevirdi.

Bonnie omzunu silkti. "Bilmem. O kadar delice ne söyledi ki? İnsanlar sadece... farklı davranan kişiler için deli ve duygusal olarak dengesiz gibi kelimeler kullanmaktan hoşlanıyorlar. Bu insanların çenesini kapamanın bir yolu. Bu kontrolün bir yolu. Zırdelinin tekinden daha korkutucu bir şey yoktur. 'Akıl hastası' olan birinden daha göz korkutan bir şey yoktur." Bonnie ellerini kaldırıp havada tırnak işareti yaptı. "O etiketi birinin üzerine yapıştır ve bitsin, doğru ya da yanlış fark etmez. Özgürlükleri ve güvenilirlikleri sonsuza kadar yitip gider – ehliyetlerindeki küçük işaretler, onları hayatları boyunca takip edecek ufak dosyalar, kapalı kapılar, şüpheli bakışlar, hazır ilaçlar. Bırak William vaazını versin. Kimseye zararı yok."

Finn hassas bir noktaya dokunmuştu. Bonnie fazla hararetli ve görüşünü savunma konusunda sanki bunu daha önceden yüzlerce kez kafasında yapmış gibi hazırdı. Finn yine onun büyükannesiyle olan ilişkisini, bir haftadan kısa süre önce bir köprüde biten yolu merak etti. Bonnie akıl hastası değildi. Bear doğru söylemişti. Bonnie'nin ruhu zarar görmüştü. Belki tam olarak öyle değildi... hâlâ küçük parmağının ucunda bile Finn'in bütün iri yarı vücudunda taşıdığından daha fazla aydınlık ve kişilik taşıyordu. Fakat genç kızın ruhu çok sayıda ciddi çatlağa maruz kalmıştı.

Ve hesaplaşma zamanıydı.

William, birbirimize göz kulak olmamız ve kılık değiştiren melekleri gözden kaçırmamız konusunda verdiği ateşli bir vaazla Joplin’de bizden ayrıldı.

“Bunların en az biri için bir şey yaparsanız, yoldaşlarım, benim için yapmış sayılırsınız!” diye bağırarak vaazını bitirdikten sonra onu yedirdiğimiz ve giydirdiğimiz için bize teşekkür etti. şey, en azından ayaklarına giyecek bir şey verdiğimiz için. Finn ona eski botlarını vermişti. şansımız vardı ki Cincinnati’de Finn’i ektiğimde ve sonunda hem aracımızı hem de içindekileri kaybetmemize sebep olduğunda ne eski ne de yeni botları Blazer’daydı.

William gitmeden önce dikkatimi çekmiş olan ve ona Joplin’e yolculuk kazandıran pankartı bana verdi.

“Bunu alın, Bayan Bonnie. Sizde kalsın.”

Bonnie ve Clyde’a İnaniyorum.

Arkasına yeni bir mesaj yazmıştı.

Infinity için Bonnie’ye İnaniyorum.

“Bonnie ve Infinity’ye demek istemedin mi?” diyerek güldüm.

“Evet. O da var.” Gülümsedi ve uzaklaşırken el salladı, sırt çantasını omuzlarına atmıştı, gözleri yeni (eski) botlarındaydı. Yeni spor ayakkabısını giydiği için gözlerini ayaklarından ayıramayan bir çocuk gibiydi. Nedendir bilinmez, önemli bir şeyi gözden kaçırdığımı hissettim.

Ortak Payda

İhbar hattımıza Bonnie Rae Shelby'nin eski mahkûm Infinity James Clyde ile birlikte görüldüğü çeşitli yerlerin bilgisi geldi, bunlar Buffalo'nun en kuzeyinden Louisiana'nın en güneyine kadar değişiyor. Hatta Chicago'nun dışındaki bir içki dükkânında meydana gelen silahlı soygunun da aranan suçlu Infinity Clyde tarafından gerçekleştirildiği, Bonnie Rae Shelby'nin de kaldırımında siyah bir Bronco'yla beklediği ulaşan haberler arasında. Diğer tanıklar şoför koltuğunda bir kadın oturmadığını, arka koltukta bağlı görünen bir kadın olduğunu iddia etti. Şahitlere göre, kadın hatta yayalara seslenmiş. Şu âna kadar bu haberler doğrulanmadı ve polis ipuçlarıyla ilgili yorumda bulunmuyor. Bonnie Rae Shelby'nin büyükannesi ve uzun süredir menajeri olan Raena Shelby, dün gece Buzz TV'ye torunuyla ilgili kısa bir röportaj verdi. Bonnie Rae'nin isteği dışında tutulduğunu iddia etti, konuşmasının bir yerinde Bay Clyde'a süperstarı bırakması için açıkça yalvardı.

Joplin, Missouri'de William'ı bıraktığımız market ucuz ve eğlenceliydi, biraz ondan biraz bundan vardı ve kendimi bir kitap rafının önünde oyalanırken ve Finn'in aklı rakamlarla dolu değirken ne okumaktan hoşlandığını merak ederken buldum. Ben pek okuyan biri olmamıştım. Benim aklımdaki kelimeler hep bir melodiyle geliyordu, eğer kitaplar kafiyeyle yazılmış olsaydı ve

böylece onları şarkı olarak söylebilseydim ilgimi daha uzun süre çeker miydi diye merak ettim.

Ellerimi kitapların isimlerinin üzerinde gezdirdim, “Missouri’nin damak tadını” anlatan yemek kitapları, “yerli yazarların” aşk kitapları ve hatta kapağında Mississippi’de süzülen bir oğlan ile William’ın saçsız hâlini andıran siyahi bir adam olan *Huckleberry Finn*’in bir kopyası bile vardı. Bunu almak zorundaydım ve Finn’den imzalamasını isteyince yüzünün alacağı hâli düşünüp kıs kıs güldüm. Tam o yüzü görme beklentisiyle arkamı dönüyordum ki bir şey dikkatimi çekti.

En üst rafta, kapağı görülebilecek şekilde yerleştirilmiş ve birisi evindeki yazıcıdan çıkarmış gibi görünen ince, tozlu bir kitap vardı. Dikkatimi çeken şey adıydı ve kitabı raftan çektim; gözlerim 1930ların kıyafetlerini giymiş, kameraya gülümseyen çiftin fotoğrafına takıldı. Kız adamın sol koluna âdeta tünemişti aynı adamın sol koluyla onu havada tuttuğu gibi o da adamı tutuyordu, Bu neredeyse çocuksu denebilecek poz adamın gücünü ve kızın sevgisini gösteriyordu.

Adamın sağ elinde arkalarındaki arabanın plakasını kısmen kapatan beyaz bir şapka vardı. Fotoğrafın üzerinde *Bonnie & Clyde* kelimeleri yazıyordu. Fotoğrafın altındaysa *Onların Hikâyesi*. Basit ve doğaldı. Başlayıp bitirmem bir saatten fazla sürmezdi, hem de iki defa. Fakat o fotoğraf, aynı ismi paylaştığımız o çift beni büyülemişti. Raftaki bütün kopyaları aldım, ince bir yığın vardı, sanki bu bizim hikâyemizdi ve sayfaları bizim sırlarımızı barındırıyordu.

Abartılı kitapçığın altı kopyasını aldığımı gören kasiyer şaşırmışa benziyordu ama “gittiklerini gördüğüne memnundu”, orada çalıştığı süre boyunca aynı rafta kalmışlardı, mayısta on yıl olacaktı.

“Epey doğru olması gerek. O kitabı bir araya getiren kadın Clyde Barrow’un uzaktan bir kuzeni ya da akrabasıydı sanırım. Ashında ikisi konusunda da gerçekten korumacıydı, hatta takıntılıydı. Onlarinkinin öncelikle bir aşk hikâyesi olduğunu ve

şiddetin insanların dikkatini başka yöne çektiğini söylüyordu. Kadın artık öldü ama onları atmaya gönlüm el vermedi.”

Arkadaş canlısı olan kasiyer aldıklarımı poşete koydu. Buna William’ın yediği sandviçlerimizin yerine aldığımız öğle yemeğimiz, birkaç ev yapımı şeker ve bir kutu cevizli şekerleme dahildi çünkü tatlıya zaafım vardı ve bunu daha uzun süre inkâr edecek hâlde değildim. Büyükannem yediğim her şeyle ilgili beni fazlasıyla sıkılgan bir hâle sokmuştu çünkü “ince olmak iş tanımlamasının bir parçasıydı.”

“Madem bütün kitapları aldınız o zaman hazır buradayken Bonnie ve Clyde’in gizlendiği yerin yanından geçmelisiniz. Kasabanın çıkışında, yolunuzun üzerinde. Hemen 43. Otoyol’un çıkışında.” Kadın bulunduğumuz sokağı kastediyordu. “Güneye gidin ve sağa dönüp 34. Cadde’de ilerleyin. Köşede büyük bir içki dükkânı var, kaçırmanız imkânsız. Ev Joplin ve Oakridge Caddesi’nin arasında, sağınızda kalacak.” Çantamdaki kitaplardan birini çıkarıp birkaç sayfa çevirerek aradığı şeyi buldu. Bir fotoğrafa dokunup bana gösterdi.

“İşte bu. Tıpatıp aynı görünüyor. Bu kitaba göre 1933’te Joplin’de kaldılar,” dedi. “Artık içine giremiyorsun ama yoldan görebilirsiniz.” Ona tekrar teşekkür ettikten sonra aldıklarımla birlikte arabaya gittim ve Finn’in yanına geçtim. Gözleri öbür pompaya park etmiş olan bir polis arabasına odaklanmıştı, alnı kırışıklı.

Yüzündeki bakıştan hoşlanmayarak, “Finn?” dedim.

“Şu polis geldiğinden beri arabasında oturuyor. Büyük bir mesele değil ama bu tarafa doğru bakıp duruyor ve bir saniye önce telsizini alıp hâlâ bana bakmaya devam ederek konuşmaya başladı.”

Omzumu silktim. Finn anlaşılır şekilde polislerin etrafında gergindi. Fakat biz hiçbir şey yapmamıştık ve Bonnie ile Clyde’in gizli sığınağını görmek için sabırsızlanıyordum.

“Hadi gidelim. Belki de senin seksi olduğunu düşünüyor-
dur.”

“Daha çok bu arabanın seksi olduğunu düşünüyordur – çalını falan diye.”

“Ama değil... o yüzden endişelenmemiz gereken hiçbir şey yok.” Fakat bankadaki durumu düşündüm ve onunla tartışmadım.

Finn benzin pompasından uzaklaştı ve kavşağa doğru ilerleyip Main Caddesi’nden güneye doğru yöneldi. Gözlerini dikiz aynasından ayırmadı, hâlâ orada park hâlinde olan polis arabası tarafından takip edilmeyi bekliyor gibiydi. Ben etrafıma bakmakla, 34. Cadde’yi kaçırmadığımızdan emin olmakla fazla meşguldüm. 2011’deki kasırga felaketinden sonra Joplin’in yeniden inşa edilmesine yardım etmek için para toplayan bir grup country şarkıcısından biriydim. Joplin’in bazı kısımları kasırgayla tamamen yerle bir olmuştu. Aslında 32. Cadde’den aşağısı komple gitmişti fakat kasaba şimdiden yeniden büyüyor, her tarafta binalar yükseliyordu. Eski benzinlik yeni değildi, fırtınanın bir işletmeyi alırken diğerini yok etmesinin, bir canı alırken diğerini bağışlamasının bariz gelişigüzeelliğine hayret ettim. Sanırım durumu adilleştiren de bu gelişigüzeellikti.

“Sağa dön!” diye bağırdım, Finn’e önceden haber vermenin daha iyi olacağını düşünmeden edemedim. Tereddüt etmeden döndü ve tekerleklerimiz azıcık ciyakladı. Arkamızdaki araba kornaya bastı ama ben kahkaha attım ve polis arabasını gördüğünden beri Finn’in yüzünde olan o endişeli ifade yok oldu.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu.

“Şehir turu yapıyoruz.” Sokağın sonuna şüpheyle baktım. Joplin’e ilkbahar gelmiş gibi görünüyordu. Kışın sonları güneyde öyle olabiliyordu. Güneş parlıyordu, ağaçlar yeşil tomurcuklar çıkarmayı düşünüyor gibiydi ve 34. Cadde uykulu ve rahat görünüyordu, seksen yıl önce iki banka soyguncusuyla girilen çatışmada iki polis memurunun hayatına mal olmuş bir yere hiç benzemiyordu.

Benzinlikteki kadının bana söylediği tarifi tekrarlayarak, “Sağda Joplin ve Oakridge’in arasında,” dedim. “İşte orada!”

Sokağa bakan kutu gibi, açık renkli taş evi işaret ettim. İki garaj kapısının üzerinde bir çift geniş pencere vardı, aynı fotoğraftaki gibiydi. Ev düzgündü ve iyi bakılmıştı, hatta yandaki bahçesiyle güzeldi. Fakat oranın tarihi bir simge olduğunu belirten herhangi tabela yoktu. Bahçenin etrafı zincirli çitle çevriliydi ve etrafındaki evlerde yaşam var görünüyordu. Yandaki evin bahçesinde rengi solmuş bir topla bir teterbol direği vardı. Sadece sessiz bir mahallenin eski bir sokağındaki mütevazı bir evdi burası. Doğru yerde olduğumuzdan emin olmak için tekrar kitaba baktım.

Clyde iki garaj kapısının önüne park ettikten sonra başını kaldırarak hemen üzerimizdeki geniş penecereye bakarak, "Neye bakıyoruz?" diye sordu.

"Meşhur banka soyguncuları bu garajda iki haftadan daha az yaşadılar, 13 Nisan 1933'te yetkililerle girdikleri silahlı çatışmaya kadar. Sığınakları ihbar edilmişti. İki polis memuru öldü, Bonnie ve Clyde kaçtı," diye kitapçıktan yüksek sesle okudum.

"Burası mı? Burası saklandıkları yer mi?" Finn hayrete düştü ve bir kez daha etrafındaki evlere baktı. Dokuz ya da on yaşlarındaki bir oğlan çocuğu bisikletini sürerken merakla bize bakıyordu.

İnce kâğıttan kitabı kaldırıp kapağını Finn'e gösterdim. "Bunu benzinlikten aldım. Oradaki kadın aşk yuvalarını görmek isteyebileceğimi düşündü."

Clyde kitabı ellerimden aldı ve ilk sayfasını açtı.

"Jesse James'in hikâyesini okudunuz,

Nasıl yaşadığını ve öldüğünü

Eğer hâlâ bir şeyler okuma

İhtiyacı hissediyorsanız,

İşte size Bonnie ve Clyde'm hikâyesi," diye okudu.

Görünüşe göre Bonnie bir şairdi. Hikâyeler ve iki şiir yazmıştı. Onların kaçarken *bluegrass** müziği açtığını, kıtalar arasına

* (İng.) Geleneksel bir country müzik türü. -çn

biraz mızıka, şöyle hızlıca bir keman girdiğini hayal edebiliyordum. “İntihar Sal” adındaki şiiri sevdiği adamın ihanetine uğrayan, onu hapishaneye gönderen bir kadınla ilgiliydi ve diğerinin adıyla, “Bonnie ve Clyde’in Hikâyesi” idi. Finn sürerken okumaya başladım, uğursuz saklanma yerlerinden ayrılıp I-44 yoluna girdik, Joplin’i arkamızda bıraktık fakat Oklahoma’ya giderken Bonnie ve Clyde hâlâ bizimle birlikteydi.

Yaklaşık bir saat boyunca okudum, hikâye çok detaylı ve özenliydi, Clyde Barrow ve Bonnie Parker’ı önemseyen biri tarafından yazıldığı belliydi. Clyde’in göbek adının bazı hikâyelerde iddia ettiği gibi Champion değil de Chestnut’ olmasının komik olduğunu düşündüm ve Finn’e taktığım lakaplar listesine onu da eklemeye karar verdim. Finn, kendiliğinden sadece bir defa yorumda bulundu, o da Clyde’in hapishanede günlerini okuduğumda.

“Clyde, Nisan 1930’da Eastham Hapishane çiftliğine gönderildi. Barrow hapishanedeyken kendisine tekrar tekrar cinsel saldırıda bulunan hücre arkadaşını döverek öldürdü. Bu, Clyde Barrow’un ilk cinayeti idi. Hücre arkadaşlarından biri, ‘Clyde’in okul çocuğundan çingiraklı bir yılanı dönüşmesini izlediğini’ söyledi.

“1932’nin Şubat ayında Barrow, Eastham’dan sertleşmiş ve daha azılı bir suçlu olarak şartlı tahliyeyle çıktı. Kız kardeşi Marie onun için, ‘Orada ona korkunç bir şeyler olduğundan eminim çünkü dışarı çıktığında aynı insan değildi,’ dedi.”

Finn uzanıp kitabı alarak pencereden dışarı fırlattı. Kitabın arabanın arkasına düşüşünü izledikten sonra şaşkınlıkla Finn’e döndüm.

“Sonra ne olduğunu öğrenmek istiyordum!”

“Onu okumamıza gerek yok, değil mi Bonnie?”

“Ama...” diye karşı çıktım. Birkaç kopyam daha vardı. İstem bir tanesini çıkarırdım. “Etkileyici.”

“Ben pek etkileyici bulmuyorum,” derken gözleri dümdüz karşıya bakıyordu.

* (İng.) Kestane. -çn

"Ah." Midem bulandı, ben ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken sessizce oturduk. En sonunda bana yandan bir bakış attı. Sanırım fazla sessizdim.

"Ağlayacak gibi görünüyorsun, Bonnie Rae."

"Bu senin de başına geldi mi, Finn?" diye sordum, bütün hayatım boyunca üzüldüğümünden daha üzgündüm. Finn küfredip az önce sorduğum şeye inanamıyormuşçasına başını iki yana salladı. Fakat başka ne yapacağımı bilmiyordum. Onu önemsemediğim için de bilmem gerekiyordu.

"Hayır. Gelmedi. Fakat bu oluyor. Sürekli. Benim de en korktuğum şey oydu. Kaçınmak için en çaresiz olduğum şeydi. Yani ondan çok fazla hoşlanmıyor olsam bile onu anlıyorum."

"Kimi, Clyde'ı mı?"

"Evet. Clyde'ı. O olaydan sonra hayatını neden o şekilde yaşadığı daha mantıklı hâle getiriyor."

Alışverişi çantamdan öbür kopyayı çıkardım. Finn sadece başını iki yana salladı ama karşı çıkmadı.

"Clyde'in başka bir hücre arkadaşı ağır iş cezasından kurtulmak için iki ayak parmağını kesmiş. Onun yerine şartlı tahliyeyle salınmış."

"Hassiktir."

"Çaresizmiş." Bunun ne tür bir çaresizlik olduğunu hayal bile edemezdim. Ya da belki de edebilirdim. Bilmiyorum. Saçımı kesmem bir şeydi, ayak parmaklarımı kesmemse başlı başına bambaşka bir şeydi.

"Sana çaresizlikle ilgili ne söyledim? Çaresiz insanlar kötü seçimler yapar."

Cevap olarak söyleyecek hiçbir şeyim yoktu ve ben hikâyeye devam ederken Finn araya girmedi, gerçi kollarını direksiyona sarıp ilgiyle dinledi, gözleri yoldaydı ve ben son sayfayı okuyana kadar arada sırada da bana bakıyordu.

"Bonnie'nin annesi, Bonnie'yi suç dolu bir hayata yönlendiren bir adamla gömülmesini reddetti. Yani birlikte ölseler ve Bonnie yan yana gömüleceklerini öngörmüş olsa da, Dallas'ın

batısındaki farklı mezarlıklara ayrı ayrı gömüldüler.” Sonra son cümleyi okudum, Bonnie’nin şiiirinden bir dörütlüktü.

Birkaçı için keder olacak

Kanun için rahatlık olacak

Fakat Bonnie ve Clyde için ölüm olacak.

Yolculuğumuzun başladığı yanyana sıralı ağaclarla dolu otobanın aksine öğlen güneşi altında huzur dolu görünen geniş açıklığa bakarak, “Bankaları soyup dokuz polis memurunu öldürdüler,” dedim.

“Öyle,” dedi Finn.

“İyi insanlar değillerdı,” diye ekledim fakat ben bile sesimdeki isteksizliği duydum.

“Öyle.”

“O zaman bu etkileyicilik niye? Neden onlar hakkında filmler, onlar için inşa edilmiş müzeler var? Neden bu yaşlı kadın –kitapçıgn altındaki yazarın adını okudum– onları bu kadar çok sevdi?”

Finn’in bakışları ciddi ve sanki daha büyük bir sonuca ulaşmamı bekliyormuşçasına beklenti doluydu. Gözleri parlak, gök mavisiydi, benim gözlerimin tam tersiydi ve o gözleri bana çevirdiğinde aklım sendeliyor ve düşüncelerim dört bir yana dağılıyordu. Bir an için kendi sorumu unuttum. Fakat sonra Finn gözlerini benden uzaklaştırıp camdan dışarı baktı ama çenesi kaskatıydı.

“Sen söyle bana, Bonnie. Niçin etkileyici?”

Finn’in profilini, çene çizgisini ve sımsıkı kapalı dudaklarını inceledim. Düz atkuyruğundan kurtulan birkaç tutam zayıf yanaklarına değiyordu. Sırf ona dokunabilmek için o saçları geriye itmek istedim. Sürekli ona dokunmak istemem çok tuhaftı. Ve o dokunulmaz olmak için çok fazla uğraşıyordu.

“Çünkü birbirlerini sevdiler.”

Cevap kendiliğinden çıkıverdi. Belki de içgüselde veya şu zihinlerimize ne düşüneceğini söylemeden önce insan kalbinin

gerçeği bilen kısımdan gelmişti ama sözcükleri söylerken bile onların gerçekliğini hissettim.

“Birbirlerini sevdiler. Ve sevgi... etkileyicidir.” Kelimeler öyle mahrem geldi ki neredeyse fısıldayarak söyledim. Öleli uzun zaman olmuş kanun kaçağı âşıklardan söz ederken aslında kendi hislerimi itiraf ediyordum. Onun da bunu bildiğinden de oldukça emindim.

“İşte yine şu kelime. Etkileyici. Onları etkileyici buluyorsun. Fakat suçluydular.” Finn’in parlak gözleri yine beklenti içinde bakıyor, bende bir şey arıyordu.

“Ancak sadece ondan ibaret değillerdi.” Yine gerçek, kalbimde bir gong gibi çınladı. “İnsanlar tek yönlü değildir. Suçluydular. Fakat sadece ondan ibaret değillerdi,” diye tekrarladım.

“Ben eski bir suçluyum.”

“Fakat sadece ondan ibaret değilsin.”

“Öyle mi?” diye sorarken gözleri ağır ve sıkıntılıydı. “Fakat senin için ne kadar süreliğine etkileyici olacağım, Bonnie?”

Gülmek istedim. Ama sonra öfkelen dim. Ciddi miydi? “Beni tanımayan insanlar bile beni sevdiğini iddia ediyor, Finn ve beni seviyor olması *gereken* insanlarsa üzerimde hak iddia etmekle daha çok ilgileniyor. Belki de sana o soruyu soran ben olmalıyım.”

“Ben bir suçluyum. Sen bir süperstarsın. Yeterince açık.”

Sinirle elimi çekip onun elinden kurtararak, “Fakat ben ondan *ibaret* değilim!” dedim.

“Öyleyse sen ve ben neyiz? Başka neyiz? Anlat bana.” Uzanıp direksiyonu tutmayan eliyle çenemi kavrayarak ona bakmamı sağladı, bir cevap bekleyerek bir bana bir boş yola bakıyordu.

Sertliğiyle nefesim kesildi ve söylemek istediğim onca şeyi yuttum ama içimden yükselen kelimeler zaten kafamın tepesindeki bir neon tabela gibi parlıyordu.

“Biz Bonnie ve Clyde’ız! Aranan ve aranmayan. Kafese kapatılan ve köşeye sıkıştırılan. Biz kaybolduk ve yalnızız. Biz büyük, karman çorman olmuş bir karmaşayız. Biz kaba tahmin gibiyiz.

Başka hiçbir yeri, hiç kimsesi olmayan iki insanız ve birdenbire bu bana yeterli geldi! Sana yeterli gelmediği için üzgünüm.”

Öfkeliydim, ona sayıp döküyordum, o yüzden ağlamaya başlamam beni şaşırttı. Yüzümü Finn’in elinden kurtarıp kolunu ittim ve burnumun aktığını, gözyaşlarımın süzüldüğü görmesini istemediğim ve Hank’e her zamankinden çok benzemekten korktuğum için başımı kucağıma eğdim. Bir şey söylemedi. Fakat bir dakika sonra uzandı ve saçımı okşadı, önce tereddütlüydü. Kocaman eli nazik ve ağırdı, gözyaşlarımın daha çok akmasına sebep oldu, ama ızdırabımı dindirdi.

“Benim için yeterli olmaktan da öte, Bonnie Rae,” dedi, sesi benimle ilk konuştuğu zamanki tonunu hatırlattı, bir köprünün kenarında durduğum ve bizzat benim İntihar Sal olacağım geceyi.

“Bana sayıları anlat, Clyde,” diye fısıldadım. Yaşlar yanaklarımdan aşağı damlayıp kot pantolonumun dizlerini ıslatıyordu. Sesini duymak istiyordum. Gizemleri çözmesini istiyordum. “Rakamlardan konuştuğunu duymak istiyorum.”

“Hangi rakam?”

“Bir.” Anında cevap verdim çünkü o bana öyle hissettiriyordu. Bir bütün gibi.

“Bir tek rakamdır. Bir, Antik Yunanlıların Tanrı’yla bağdaştırdığı rakamdır. Diğer bütün sayıların çıkış noktasıdır... yani sanırım bu mantıklı geliyor.” Finn devam etti, aklı havada, benim takip edebileceğimden daha ötedeydi ama eli saçımdaydı ve benim için bu yeterliydi. Yeterliden de öteydi. Eli okşayıp sakinleştirirken kulaklarımda sessiz bir uğultu vardı, uğultu içeride o kadar gürültülüydü ki Finn’in nasıl olup da duymadığını merak ettim. Belki de bu bizim şarkımızdı, birlikte yarattığımız şarkıydı. Bonnie ve Clyde’ın baladı. Bu uğultu arasından aniden Bonnie’nin şiirinin kelimeleri yankılandı.

*“Yolda loş bir aydınlık var
Yok rehberlik eden tabelalar*

*Fakat onlar kararını verdi
Bütün yollar olsa da çıkmaz,
Ölene kadar etmeyecekler pes."*

O anda korkutucu bir netlikle Bonnie Parker'ın –kanun kaçağı, âşık, kaçak kızın– neyi kastettiğini anladım. Bir yol dışında hepsinin çıkmaz olduğu bir an, zamanda bir yer vardı. Gidebileceğin sadece bir yol, bir yön vardı. Benim için, Bonnie Rae Shelby için o yol Finn'di ve ondan vazgeçmeyecektim. Öldüğüm güne kadar.

Heron Formülü

Kaynaklarımızın ilettiğine göre polis, bu sabah St. Louis'te Infinity James Clyde'a ait 1972 model, turuncu bir Blazer buldu; aracın içinde büyük miktarda nakit para, birkaç kredi kartı ve sansasyonel şarkıcı Bonnie Rae Shelby'nin menajerine ait kimlik kartı da dahil olmak üzere çalıntı olduğu rapor edilen eşyalar vardı. Tüm bunlar Bayan Shelby'nin isteği dışında alıkoyulduğu şüphelerini artırıyor.

Aracın penceresine yazılmış bir mesaj olduğu da raporlar arasında; yazılı olan adres polisleri Washington Üniversitesi yakınlarındaki bir yerleşkeye götürdü fakat oraya vardıklarında ev boştu. Görünüşe göre ev Infinity Clyde'ın babası James Clyde'a ait, polis James Clyde'ın şehir dışında olduğunu ve şüpheli olmadığını doğruladı.

Ardından Bonnie Rae Shelby'nin birkaç saat önce küçük, yerel bir bankadan yüklü miktarda para çekmeye yeltendiğine dair haberler almaya başladık. Banka personeli Bayan Shelby'nin üzgün ve korkmuş görüldüğünü, para verilemeyeceği söylendiğinde bankadan kaçtığını söylemesi kaynakların Bayan Shelby'nin bankaya baskı altında gönderildiğine, kendi fidyesini ödemeye zorlandığına inanmasına yol açtı. Polis son gelişmeyle ilgili bir yorumda bulunmadı ve elimizde bütün detaylar yok, o yüzden bu haberi tam olarak doğrulayamıyoruz fakat kaynaklarımız son zamanlardaki tavırları bazı yasal araştırmalara davetiye çıkardığından Bayan Shelby'nin de şüpheli konumda olabileceğini söylüyor

Amerika'yı boydan boya gitseniz de pek fazla şey görmediğinize karar verdim. Arabaların hepsi aynıydı, yolların hepsi diğerine benziyordu ve yolların çoğunun kenarında arazileri ve ötesindeki boşluğu görmeyi imkânsız kılan ağaçlar vardı. En batı uca doğru yaklaştıkça ağaçların sıklığı azalmaya ve manzara görülmeye başladı ve düzleşti. Fakat otoyolların çoğu kasabalara, insanlara ve bir yerin tadına uğramadan geçip gidiyordu, herhangi bir renk ve doku katan tek şey Finn'in kendisiydi. Finn'in asal sayıyı bulmak dediği bir oyunu vardı. Benim onunla oynayabileceğim bir oyun değildi. Plakalardaki harflerin yerine alfabetik olarak sayısını veriyordu. Mesela A'nın yerine 1, Z'nin yerine 26 geliyordu. Diyelim ki plakada KUY 456 yazıyor, o zaman 112125456 ya da 112,125,456 olarak okunuyordu. Sonrasında Finn bana sayıların çarpanlarını söylüyordu. Asal sayı bulduğunda kazandığını söyledi, yani sadece bire ve kendisine bölünen sayı. Henüz asal sayı bulamamıştı.

Oyuna katılmadığım için plakalardaki farklı eyaletler için kısa şarkılar uyduruyordum. Ben panelin üstüne vurarak ritim tutup Teksas, Vermont ve Kuzey Dakota hakkında şarkılar söylerken Clyde bağıra çağıra çarpanları söylüyordu. Finn'in gitarının burada olmasını, dikkatini hiç tükenmeyen sayı kaynağından ayıracak şarkılar yaratmayı diliyordum.

Batı Virginia için iyi bir şarkım vardı ve o eyaletin plakasını arayarak geçen uzun bir günün sonunda nihayet yolun kenarındaki bordo bir minibüste bir tane buldum; araçta bir sorun olduğu açıkça belli oluyordu. Gri saçlı bir adam cesaretle kaputun altına bakarken yanında bir çocuk duruyor, yanlarından geçip giden arabaları izliyordu.

"Bonnie. Hayır." Finn başını iki yana salladı. Tek bir kelime dahi etmemiştim ama o da onları görmüş ve ben ağzımı açamadan konuşmaya başlamıştı. "Durmayacağız. Bu kez olmaz."

“Fakat Clyde... yardıma ihtiyaçları var. Evlerine de daha çok yolları var! Batı Virginia, Tanrı aşkına.”

Finn yanlarından geçti ve öylece geçip giderken azıcık kötü hissettim. Diğer arabalarla birlikte geçip gidiyorduk.

“Lütfen, Finn? Sadece durup yardım geleceğinden emin olamaz mıyız?”

Finn başını iki yana sallayıp iç geçirdi. Fakat sinyal vererek yavaşladı, yolun kenarına çekti. Sonra Charger’ı yüz metre kadar geri geri sürerek eski, vişneçürüğü minibüsle aramızdaki alanı yuttu. Adam başını kaputun altından çıkarıp bize doğru döndü. Yaşlıcaydı, muhtemelen çocuğun dedesiydi ve biri durduğu için rahatlamış göründü. Finn dışarı çıkarken çocuğun eline uzandı. Finn bana yerimde kalmamı, sadece bir dakika süreceğini söyledi. Fakat nefesini boşa tükettiğini bilmesi gerekirdi.

Aracın etrafını ağır bir yanık lastik kokusu sarmıştı, ânında elimle burnumu kapadım.

“Selam. Telefona ihtiyacınız var mı?” Finn’in arabayla götürmeyi teklif etmediğini fark ettim. Ancak sessiz kaldım. Finn’le şansımı fazlasıyla zorlamıştım.

“Hayır. Telefonum var. Motor uyarı ışığım yanmıyor ama son bir saattir şu yanık lastik kokusunu alıp duruyorum. Bir saatlik yolum kaldı, yani fazla bir şey değil ama beni endişelendirdi.”

“Araç yolunuzda hiç yağ sızıntısı fark ettiniz mi?”

“Bu benim aracım değil. Kızımın. O ve kocası boşanıyor. Yanımıza taşınıyor. Uzun hikâye.” Kelimeleri savuştururcasına elini salladı, detaya girmek istemediği belliydi.

“Sürüşte bir sorun var mı?”

“Hayır. Fazla ısınma yok gibi.”

“Muhtemelen küçük bir yağ sızıntınız var. Motor yağı egzozun üzerine sızıp yanıyor ve o kokuyor olabilir. Ayrıca katalizörünüz de fazla ısınıyor olabilirdi ama durum öyle olsaydı motor uyarı ışığınız yanardı. Yağı kontrol ettiniz mi?”

Yaşlı adam başıyla onayladı. “İlk yaptığım yağı kontrol etmekte. Belki biraz düşük ama hâlâ normal seviyede. Sanırım eve

kadar gidebiliriz. Oraya vardığımızda bakabilecek tamirci bir ahababım var.”

Finn, arabaya başka yolcu almayacağımızı ve Bear’ın Charger’ın arkasına bir minibüs bağlayıp geçmeye çalışmayacağımızı fark etmenin rahatlığıyla, “Herhangi bir sorun yaşamadığınızdan emin olmak için otobandan çıkana kadar sizi takip edeceğiz,” dedi. Gözümün önünde canlanan görüntü beni biraz güldürdü, o sırada Finn ve yaşlı adam motora son bir bakış atmak için döndüler. Küçük oğlan bana şaşkınlıkla baktı. Belli ki onun keyfi yerinde değildi ve kahkaham ona garip gelmişti. Sekiz ya da dokuz yaşlarında, tombul yanaklı ve parlak kızıl saçlıydı. Eğilip elimi uzatırken kendimi tanıttım.

“Selam. Ben Bonnie.”

Elini garip bir şekilde benimkine koydu. “Ben de Ben.”

“Merhaba Ben. Adını sevdim.” Cebime uzanıp oraya soktuğum paradan biraz çıkardım. Çoğu çantamdaydı ama sadece bir yerde tutumaktan vazgeçmiştim. Çizmemin içine de biraz para sıkıştırmıştım, ayrıca sütyenimde ve ceplerimde de vardı. Kızı Grassley’den çıkarabilirsin...

Beş tane yüzlük banknotu ayırdım ve parayı Ben’in küçük eline koydum.

“Eve gittiğinizde bunu dedene ver, tamam mı? Öncesinde değil çünkü o zaman geri vermeye çalışabilir. Sana ve annene yardım etmek için kullanabilir.”

Çocuğun gözleri büyüdü, tombiş yanaklarıyla birleşince far ışığına yakalanmış bir sincabı andırdı. “Tamam,” diye ciyaklarken parayı pantolonunun ön cebinin derinlerine soktu. Parmağı-mı dudaklarıma doğru götürüp doğruldu.

Oğlanın dedesi kaputu kapatıp Ben’e seslendi, bize el sallayarak teşekkür etti ve birkaç dakika sonra bordo minibüsü takip ederek tekrar yola koyulduk.

“O kokudan nefret ederim.” Üstümüze sinmişti.

“Yanık lastik kokusundan mı?” Demek ki Finn de hâlâ kokuyu alabiliyordu.

“Evet. Bana yanan tekerlekleri hatırlatıyor. Grassley’de insanlar jantları hurda metal diye satabilmek için tekerlekleri yakıp lastiğini eritirlerdi. Bir keresinde, Minnie’yle ben on dört yaşındayken yanan tekerlek yığınının arasından bir adamı çekip çıkarmıştık. Adam hem yanıyor hem de içiyordu, bu asla iyi bir ikili değildir. Yığının çok yakınındayken sızmış. Minnie’yle ben de tesadüfen oradan geçiyorduk ve Minnie bunun bir sınav olduğuna inandı.”

“Sence İsa mı?” diye sordu Minnie.

“O adam mı?” Öyle olduğunu hayal bile edemiyordum.

“Kesinlikle İsa değil ama İsa’nın yolumuza çıkardığı biri. Belki de bir melektir.”

“Meleğe benzemediği kesin,” dedim şüpheyle.

“Eğer meleğe benzeseydi bu bir sınav olmazdı. Papaz Joseph’in söylediğini hatırlıyor musun? Özel konuklarını bekleyen ve özel konukları hiç gelmeyen çiftle ilgili şu hikâye? Onun yerine bir şeylere ihtiyaç duyan o insanlar gelmişti hani?”

“Çift özel konuğa neden hiç gelmediğini sordu ve adam geldiğini söyledi. Dilenci oydu, yaşlı kadın ve aç çocuk da... o mu?” Yanan lastik yığınının çok yakınında yatan adama baktım, sanki yağlı, kokulu bir katran çukuru değil de, sosislileri pişireceği bahçe mangalıydı.

“Evet. Kılık değiştirmiş bir melek olabilir. Bizi sınıyor olabilir!” dedi Minnie.

“O zaman ne yapmalıyız?” Lastiklerin kokusu öyle yoğundu ki zorlukla nefes alabiliyordum.

“Adam sızmış, Bonnie. Onu çekip ateşten uzaklaştırmalıyız.”

Adamın paltosunun yakasından çektik ama bu paltonun başından çıkıp adamı kımıldatmamasıyla neticelendi. Altında tişörtü de yoktu.

“İyy!” dedim, titreşen beyaz etine bakmamaya çalışsam da sefil biçimde başarısız oluyordum. “Bunun İsa’yla ilgisi yok, Minnie. Hele bir melek hiç değil. Garanti ediyorum.”

“Hadi, Bonnie. Diğer kolunu tut.” Söylediğini yaptım ve birlikte adamı hafifçe kaldırıp çekerek evin bel vermiş verandasına ve plastik kaplı pencerelerine doğru götürmeyi başardık. Bahçe kutularla ve kırık şişelerle kaplıydı, eğer onu bu şekilde çekmeye devam edersek sırtının geleceği hâl için endişelendim. Herhalde iyilikten çok kötülük yapıyorduk.

Ne yazık ki kemer ya da askı da takmıyordu ve zar zor nefes alarak, terleyerek ve hayat kurtarmak için harcadığımız çaba yüzünden kaslarımız isyan ederek evinin ön tarafına ulaştığımızda adamın pantolonu dizlerine kadar sıyrıldı, donu da. Yaptığımız şeyi gördüğümde adamın kolunu bırakıp işaret ettim.

“Baksana, Minnie!” dedim gülererek. “Adamı dongsuz bıraktık.”

Minnie aşağı baktı, çığlık attı, çekmekte olduğu kolu bırakıp sanki yılan görmüş gibi hızla geriledi. Sanırım görmüştü de. Ben biraz daha meraklıydım ve onun kadar gerilemedim. Ayrıca ben yılanlardan korkmuyordum.

Fakat epey korkutucu görünüyordu. İki abimiz olduğu için oğlanların çıplakken nasıl görüldüğüne dair belli bir fikrimiz vardı fakat bu tamamen yetişkin bir adamdı, akrabamız değildi ve kesinlikle çekici de değildi.

“İsa’nın çabalarımızı onaylayacağını sanmıyorum, Minnie,” dedim alaylı bir ağırbaşlılıkla. “Bence genç kızların çıplak bir adama bakmasına kızardı.”

“Paltosunu üstüne at,” dedi, Minnie tıslarcasına.

Bana denileni yapıp hâlâ tuttuğum paltoyu fazlasıyla çıplak, sızmış adamın üstüne attım. Pek iyi bir atış değildi. Yüzüne düştü. Altta kalan bölgeleri hâlâ tamamen çıplaktı, rüzgârda sallınıyordu.

“Eğer yüzünde o paltıyla sırtüstü yatarken kusarsa ölebilir, Bonnie.”

Hank ve Cash’in kusacak kadar çok içtiklerini görmüştük. Hatta bir keresinde babamız bile uykusunda kusmuştu ve eğer

annem orada olmasaydı kendi kusmuğunda boğulurdu. Annem günde bir biradan fazlasını asla içmezdi ve bunun sağlığı için olduğunu söylerdi... "böbreklerini temizlemek için."

"Pekâlâ, istiyorsan kendin düzelt, Minnie." Elimle adamın kapalı başını işaret ettim. Niçin her şeyi ben yapmak zorundaydım ki? Minnie panikle başını iki yana salladı.

"İyi." İç geçirdim. Çömelip bedenimin üstünü yan çevirip bacağıma uzatarak adama yaklaştım. Sonra paltoyu adamın suratından çekip bedeninin alt tarafına koydum.

Gözleri ardına kadar açıktı.

Gözkapaklarını kırpmadan bana baktı, çığlık atarak kıcımın üstüne düştüm.

"Ne oluyor lan?" dedi geveleyerek. Sonra uzanıp ayak bileğimi yakaladı.

Küfür savurarak geri çekildim ve Minnie yanıma gelip kalkmama yardım etti. Ayaklarımız biraz birbirine karıştı, takıldık ve düştük, hemen ayağa fırlayarak tekrar koşmaya başladık.

"Hey! Geri gelin! Niye gidiyorsunuz?" diye bağırdı adam arkamızdan. "Eğlenceli şeylerin hepsini kaçırdım mı? Hiçbir şey hatırlamıyorum!"

"Kesinlikle İsa değil," diye ofladım ve eve gidene kadar yol boyu kıkırdadık.

"Yanık lastik gibi koktuk ve gözlerimi kapadığımda adamın acıması penisini görüp durdum," dedim kahkahayla Finn'e. "Fakat Minnie ertesi gün iyiliklerine geri döndü, sonraki gün de. Her muhtacın arkasında dünyayı daha iyi bir yer yapmak için bir fırsat olduğuna ikna olmuştu. Sanki izini bırakmak için az vakti olduğunu biliyordu ve izini öyle bırakmaya karar vermişti. Kötü bir yol değildi. Fakat hâlâ yanan lastiklerin kokusundan nefret ediyorum."

"Lastik yakmada fazla para olamaz," dedi Finn. Sesi kuşku doluydu.

“Hiç yoktan iyidir. Biz hiç yapmadık ama çoğu yapıyordu. Babam gezip şarkı söyleyerek para kazandı ve büyükannem de onunla gitti. Minnie’yle ikimiz yeterince büyüyünce biz de gittik. Appalachian dağlarındaki kasaba festivallerinde, kilise ve aile toplantılarında şarkılar söyledik. Babam nakit ya da takasla çalışırdı ve vergilerini öderken hiçbirinden bahsetmezdi ki sosyal yardım çekini almaya devam edebilsin. Hükümetten aldığımız ve el altından kazandığımız parayla Grassley’deki çoğu aileden ve deliğdeki ailelerin hepsinden daha iyi durumdaydık.”

“Deliğ nedir?”

“Bir vadi, bilirsin. Dağlı muhiti. Bir delik.” Bu defa Amerika’nın kalanı gibi, sonunda “ğ” yerine “k” harfi kullanarak söyledim.

“Bu tarzda kelimeler söylediğinde kulağa 1930’lu yıllarda, Büyük Buhran hakkında konuşan biri gibi geldiğinin farkında mısın?” dedi Finn kibarca.

“Yani Bonnie Parker gibi mi demek istiyorsun? Sanırım onunla biraz bağlantı kurabilirim.” Onunla fazlasıyla bağlantı kurabildim. “Benim görebildiğim kadarıyla Appalachia o zamandan beri hiç değişmedi. Appalachian Dağları’nın üst ve alt tarafında –Iowa, Kentucky, Tennessee, Batı Virginia, Kuzey Carolina’da– Grassley gibi yüzlerce kasaba var. Amerika’nın büyük bir çoğunluğu bizim var olduğumuzu bile bilmiyor. Üstümüzden uçup gidiyorlar ve bulutlardan bakınca her şey güzel görünüyor.”

Finn uzanıp elini bacağıma koydu, beni yatıştırmaya çalışıyordu sanırım. Baldırımda duran iri, güçlü ele gözlerimi dikip bir dakika boyunca baktım, avucuna sığacak kadar küçük olmayı ve Grassley gibi yerler hiç var olmamış gibi davranmayı diledim. Fakat vardı. Ne kadar çabalarsam çabalayayım hep var olacaktı.

“Minnie’nin doktoru, Appalachia’da taşrada yaşayan insanların fakirliğinin insani yardım görevi için gittiği Hindistan’dayken gördüğü yerlerdeki fakirliğe rakip olduğunu söylerdi. Kim-

se Appalachia'dan bahsetmez... yani kimse gerçekten bilmiyor. Aileme dört yatak odalı, güzel, küçük bir ev yaptırdım ve güzel eşyaları var ama rüyamda hâlâ Grassley'yi görüyorum ve burnumda yanan lastiğin kokusuyla uyanıyorum. Bana göre çaresizlik öyle kokuyor. Yanan lastik gibi."

"Yani gördüğün herkes için elinden geleni yapmanın sebebi o mu? Yolda kalan annelere, evsiz rahiplere, yolun kenarında kalan insanlara?"

Omzumu silktim. "Minnie öyle yapardı. William bize kılık değiştiren meleklerle, çıplağı giydirmek ve aç doyurmakla ilgili vaaz verirken onu düşündüm. Sana şu her zaman söylediğimiz şarkıyı anlattım. Konaklarla ilgili olan? Ben cennetteki konaklara inanıyorum fakat insanların umut etmeyi bırakıp bir şeyler yapmaya başlaması iyi olur."

"Ne yapmaları?" diye sordu.

"Gökyüzündeki konakların sadece hayalini kurmaktan fazlasını. Minnie'yle birlikte Bir Sürü Konak diye bir vakıf kurduk. Ben parayı sağlıyordum, Minnie de müdürdü. Çocukların hayallerini gerçekleştirmeleri için detaylı bir plan yapmalarına ve sonra da planlarını uygulamalarına yardım etmek istiyorduk. Bir sürü konak yapmak istiyorduk ve sadece gökyüzünde olmayacaktı."

Vakıf hakkında sadece konuşurken bile yorulduğumu hissettim. Bu Minnie'nin bebeği idi. Belki de adını Minnie'nin Konakları diye değiştirmeliydim. Bu fikir aslında beni neşelendirdi.

"Minnie'nin gitmeden önce dünyayı güzelleştirmeye çalıştığını söyledin. Senin yapmaya çalıştığın da bu mu? Gitmeden önce dünyayı güzelleştirmek mi?" Finn'in gözleri yüzüme hevesle bakıyor olsa da sesi düz tondaydı.

Finn'le nasıl tanıştığımızı düşününce sanırım böyle bir soruyu hak etmiştim. Yaptığım şeyleri neden yaptığımı bilmiyordum. Sadece bir dürtü hissediyordum ve ayak uyduruyordum. Genelde işime yarıyordu. Bazense pek de iyi olmuyordu.

“Sanırım neyin gerçek olduğunu bulmaya çalışıyorum. Konakların hayalini kurmak kötü bir şey değil. Fakat hayatta sadece dayanmaktan ve hayal kurmaktan daha fazlası olması lazım. Sık sık insanların sahip olduğu tek şey umutmuş gibi geliyor. Zengin, fakir, hasta, sağlıklı... hepimiz hayallerimizde boğuluyoruz ve başka birinin onları gerçekleştireceğini umuyoruz.”

Anlık Hız

“Entertainment Buzz, şarkıcı Bonnie Rae Shelby’nin geçtiğimiz cumartesi gecesi sahneden ani şekilde ayrılmasıyla başlayan ve hâlâ süren dramayı takip etmeyi sürdürüyor. Kısaca özetlemek gerekirse, 23 Şubat Pazar sabahı yıldızı bulamayan Bonnie Rae’nin yakın çevresi erken saatlerde polisi aradı. Kaybolduğu bildirilen nakit, kredi kartları ve kişisel eşyalar, Bayan Shelby’nin kaybolmasında birinin parmağına olduğuna, kendi iradesiyle gitmemiş olabileceğine dair endişeleri artırdı.

*Bayan Shelby daha sonra Infinity James Clyde adındaki bir eski mahkûmla görüldü. Clyde, altı yıl önce silahlı soygundan hüküm giymişti ve son zamanlarda Boston eyaletinde ikamet ediyordu. En son Bonnie Rae Shelby’nin Boston’daki TD Garden’den kaybolduğu gece görüldü. Polis, hâlâ o bölgede yaşayan annesi Greta Cleary ile temasa geçti ve kadının polisle işbirliği yaptığını söyledi. Polis, Bayan Cleary’nin, oğlunun Las Vegas’tan bir iş teklifi aldığını iddia ettiğini belirtti ancak Infinity Clyde’ın annesinin yakın arkadaşları kadının Clyde’ı ayrılma-
dan önce görmediğini ve bu yüzden çok üzüldüğünü, oğlunun ani ayrılışına şaşırıldığını söylediler.*

Bayan Shelby’nin menajeri, Bayan Raena Shelby torunu Bonnie Rae Shelby’nin o geceden önce Infinity James Clyde’ı tanımadığını söylemesi, bu görülmeleri çok sıkıntılı hâle getiriyor.

O zamandan beri saldırı, hırsızlık, çekilen eski mahkûma ait aracın içinden Bayan Shelby’nin kıyafetlerinin ve 22 Şubat gecesi TD Garden’daki soyunma odasından çalınan eşyalarının

çıkması, St. Louis'in hemen dışındaki küçük bir bankada yaşanan tuhaf tartışma hakkından ihbarlar..."

Hemen televizyonu kapadım. Kalanını dinlemek istemedim. Minik bir Oklahoma kasabasındaki bir yol kenarı pansiyonundaydık, aslında otobandan çok da uzakta olmayan, birbirinden bağımsız, küçük, kırmızı kulübelere ve odaya yerleştiğimiz anda televizyonu açma hatasını yapmıştık. Sunucunun cümlesi ortasında kesildi ve afallamış sessizliğimiz ânında boşluğu doldurdu. Fakat kadının sözleri sanki bizzat kendisi aramızda duruyormuş ve kendimizi savunmamızı bekliyormuş gibi havada asılı kaldı. En kötü kısmı sözler değildi.

Benim şarkı söylediğim, imzalar verdiğim ve hayranlara el salladığım görüntüleri kullanmışlardı. Fakat Finn'in sabıka fotoğraflarını gösterdiler; turuncu bir tulumla direkt karşıya ve yana baktığı, altında rakamlar yazan ve onu tehlikeli bir kaçak, firar etmiş silahlı bir suçlu gibi gösteren fotoğraflarını. Fotoğraflarda saç kısaydı ve daha gençti ancak inkâr edilemez biçimde oydu.

"Bu dedikodu. Sadece dedikodu, Finn," diye fısıldadım. "Hiçbir anlamı yok. Böyle programlar bildiklerini düşündükleri şeylerin parçalarını alır ve ellerinde gerçek bir hikâye varmış gibi göstermek için birbirine yamamaya çalışırlar."

Finn donuk bir ifadeyle onayladı fakat yüzü gergin ve dudakları sert bir çizgi hâlinde birbirine yapışmıştı.

"Ne çok bu tür hikâye gördüm bir bilsen. Sadece benim hakkımda da değil, endüstrideki arkadaşlarım ve tanıdıklarım hakkımda da. Bazen içinde tek bir doğru bile olmaz. Eninde sonunda hikâye ortadan kaybolur. Özür olmaz, haberi geri alma olmaz. Öylece başka birine geçerler."

Fakat Finn hâlâ cevap vermiyordu. Birden bir anı bir öfke dalgası hissettim, öyle hızlı ve öyle endişe vericiydi ki yoğunluğuyla neredeyse nefesim kesildi. Dengemi sağlamak için elimi duvara dayadım.

“Sen yanlış bir şey yapmadın, Finn!” Bağdırmamak için kendimi fısıldamaya zorladım. “Ben yanlış bir şey yapmadım! Sadece biraz yalnız kalmak için ayrılmak istedim. Sen bana yardım ettin. Biz kimseyi incitmedik. Biz hiçbir şey *yapmadık!*”

Finn başını kaldırıp bana baktı, yüz ifadesi öyle bezgindi ki ona tokat atmak istedim. Gözlerindeki kederi silmek istedim, bir tokatla üzüntüsünü yok etmek istedim. Onu kendim gibi sinirlendirmek istedim. Öfke kederden çok daha iyiydi. Onun yerine saçlarımı sımsıkı avuçlayıp her seferinde bir öncekinden daha yüksek sesle çıkan kelimeleri kendi kendime tekrarlamaya başladım.

“Biz hiçbir şey *yapmadık!*” Odadan dışarı fırlamak ve dinleyen herkese aynı sözleri haykırmak istedim ancak öfkem geldiği kadar ani bir şekilde korkuya dönüştü. Umursamaya verdiğim kısa aradan çok zevk almıştım ama duygu karmaşasıyla yaşadığım ara dönem belli ki sona ermişti. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Binlerce kişinin önünde ilk defa sahneye çıktığımda, Minnie’i hastaladığında, kanseri tekrarladığında bile. Boston’daki bir köprüde sisin içine doğru adım attıktan sonra bile. Asla.

Bundan sağ çıkmamız mümkün değildi. Hayat ve ölümden bahsetmiyordum. Hapsedilmekten bahsetmiyordum. Polisle ilgili bir endişe yaşamıyordum. Biz gerçekten yanlış bir şey *yapmamıştık*. Fakat bundan sağ çıkmayacaktık. Biz. Finn ve ben. Bonnie ve Clyde. İkimiz. Onu elimde tutamayacaktım. Kalmak istemeyecekti.

Banyoya koşup kapıyı çarptım, onlardan kurtulmak damarlarımda dolaşan korkuyu yok edecekmişcesine çılgın gibi bütün kıyafetlerimi çıkardım. Göğsüm sıkıştı, hem de öyle çok sıkıştı ki nefes alamadım ve basınç bu kadar yoğun olduğuna göre kalp krizi mi geçiriyorum diye düşündüm. Duşun suyunu açtım ve ısınıp kontrol etmeden altına girdim. Buz gibi su beni şoka soktu, birkaç güzel saniye boyunca dikkatimi kalbimin etrafındaki mendeneden uzaklaştırdı fakat su ısındığında korku geri geldi ve hissettiğim basınç ve acıyla inledim.

Sanırım kapının açılıp kapandığını duydum. Banyonun kapısının değil. Bulduğum şu durumda bile Finn'i hoşnutlukla karşılardım. Fakat kulübenin dış kapısının sesiydi. Finn gitmişti.

Finn, ilk on beş dakika küçük kasabanın sokaklarında, haritada adını bile hatırlayamayacağı kadar küçük olan o noktanın sokaklarında koşabildiği kadar hızlı koştu. Tek bildiği Oklahoma'nın kuzey sınırında olduklarıydı, güne başladıkları St. Louis, Missouri'den sekiz yüz kilometre uzaktaydılar. Bonnie motelde, kimsenin onu duyamayacağını düşündüğü düşün altında ağlıyordu. Finn onunla birlikte suyun altına girmek istemişti, dünyanın da onların da canı cehennemeydi, sadece onunla olmak istiyordu. Yapmak istediği şey buydu. Fakat onun yerine şortunu ve koşu ayakkabılarını giydi ve onun için ağlayan, kafasını karıştırıp her şeyi olması gerektiğinden çok daha karmaşık hâle getiren o kız için hissettiği arzuyla mücadele eden korkudan arınmaya çalışarak soğuk ve sessiz sokaklarda koşmaya başladı. Olanların hiçbirini Bonnie'nin suçu değildi. Finn bunu anlıyordu. Fakat suç olsun ya da olmasın, durum hâlâ ortadaydı.

Yumuşak sokak ışıklarının altında uzanan ortaokula benzeyen bir binanın yanından geçti ve küçük bir oyun parkı bulana kadar etrafında dolandı. Parktaki asılma demirlerini kullanarak tekrar tekrar barfiks çekti; sırtı, omuzları ve kolları da bacakları kadar yorulana kadar durmadan devam etti. O anki ruh hâline rağmen uzun kaydırağın görüntüsü onu gülümsetti ve Bonnie'nin de orada olmasını diledi, böylece kaydırağın tepesine çıkıp şarkı söyleyebilir, önceki gece yaptığı gibi şarkı söyleyerek endişelerini dindirebilirdi. Üstünden sadece yirmi dört saat mi geçmişti? Finn'in bu düşünceyle başı döndü. Son birkaç güne sıkıştırılmış hayat değiştiren, planları erteleten deneyimlerin sayısı akıl uçuran cinstendi.

Motele doğru koşusuna devam etti, bacakları yorgun, düşün-

celeri yoğundu ve yanında bir polis arabasının durduğunu çok geç olana kadar fark etmedi. Siktir.

“Koşmak için biraz geç değil mi?”

Finn adımlarını sabit tutarak, “Değişir,” dedi, ses tonunun da dengeli ve endişesiz olduğunu umut ediyordu. “Sessiz olduğunda daha çok hoşuma gidiyor. Gevşememi sağlıyor, böylece uyuyabiliyorum.

“Hımm,” dedi memur tarafsızlıkla. “Buralardan mısınız?”

“Hayır, efendim. Şurada, otobanın çıkışındaki motelde kalıyorum.” Finn, kendilerine ilginç diyen ama daha çok bir avuç balıkçı barakası gibi görünen bir grup kulübenin yönünü işaret etti.

“Adınız ne?”

Şimdi ne halt etmeye adını öğrenme gereği duyuyordu ki? Koşu yaptığı belliydi, kimseyi rahatsız etmiyordu. Finn bir şeye yumruk atmak istedi ama yalanın da onu bir yere götürmeyeceğine karar verdi. Yalanlar ortaya çıktığında insanları suçlu gösterirdi sadece. Eğer buraya kadarsa öyle oldu. Neredeyse hoş karşılayacaktı, Bonnie’nin sözleri kulaklarında çınladı. “*Biz yanlış bir şey yapmadık!*”

“Finn. Finn Clyde.” Polisin açık penceresine doğru koşup elini uzattı, mahallenizin arkadaş canlısı canisi. Verdiği yanıt memuru memnun etmiş benziyordu, elini kısaca sıktı ama adını anımsamış gibi görünmedi.

“Pekâlâ, Finn. Buralar soğuktur ve sen yeterince sıcak tutacak şeyler giymemişsin, ayrıca sokaklarımız köy yollarına benzer. Fazla aydınlık değildir ve bir sürü çukur vardır.”

“Ben üşümüyorum. Çok uzak da değil.” Finn rahatladığını göstermemeye çalıştı. Finn’in görebildiği kadarıyla polis adını bir bilgisayara girmemiş ya da merkeze bildirmemişti. Bir çağrı geldi ve Finn hızlıca elini sallayarak bir adım geriye çekildi. Memur rozet numarasını söyleyerek çağrıya yanıt verdi ve sonra Finn’e birkaç veda kelimesi söyleyip dikkatini başka bir yere yöneltti.

“Tamam o zaman. Freedom’a* hoş geldiniz. İyi geceler.” Polis aracı uzaklaşıp yoldan aşağı gitti. Finn öyle şaşırmişti ki neredeyse koşmayı bıraktı. Sonra hatırladığında kahkaha atmaya başladı. Kasabanın adı Freedom’dı.

İçeri girdiğinde oda karanlıktı. Kapının arkasından kapanmasına izin verdi ve kilitledi. Perdeler ardına kadar açık olduğu için ona çantalarını bulmasına yetecek kadar ışık sağlıyordu. Neden karıştırdığını bilmiyordu. Nispeten temiz olan tek tişörtü önceki gün Bonnie’nin ona satın aldığı tişörttü ve o da arabadaydı. Blazer’da epeyce kıyafeti vardı. Pek işine yaramasa da. Banyoya gidip terden sıırıslam olmuş tişörtü çıkardı. En azından vücudunu temizleyebilirdi.

On beş dakika sonra dışarı çıktığında Bonnie yataklardan birinin ucuna tünemiş hâlde karanlıkta oturuyordu. Üzerindeki minicik bir tişört ve altına toplanmış çıplak bacaklarıyla yarı çıplak görünüyordu. Finn onun uyuduğunu ummuştı. Birkaç adım ötesinde durup havluyla saçını kuruladı ve sonra havluyu bir sandalyeye doğru fırlattı. Altında şortu vardı ama duştan sonra terli tişörtünü tekrar giymemişti. Bonnie’yi görünce giymiş olmayı diledi. Bu kızla birlikteyken kendini çıplak, savunmasız ve korunmasız hissediyordu ve bunun çıplak göğsü ya da kıyafet eksikliğiyle çok az ilgisi vardı.

“Gittin diye düşündüm,” dedi Bonnie yumuşak bir sesle.

“Seni burada bıraktığımı mı?”

“Ben seni bıraktım.”

“Bana bir not ve iki bin dolar bıraktın. Tepem attı ama kendimi terk edilmiş hissetmedim. Niçin kaçtığını biliyordum. Hoşuma gitmedi. Fakat anladım.” Âdeta fısıldıyorlardı ve Finn nede-nini bilmiyordu.

Bonnie başını salladı ama bakışları yerde yavaşça ayağa kalk-

* (İng.) Özgürlük. -çn

tı. Finn, beyaz tişörtün altına ne giydiğini görmemek için gözlerini onun eğdiği yüzünden ayırmadı.

“Bana sarılır mısın, Finn?” diye sordu Bonnie, sesi öyle az çıktı ki Finn onun ne dediğinden tam olarak emin olamadı. Emin olmadığı için de cevabı tedbirli, hatta sorgular gibiydi.

“O kadarla kalmaz, Bonnie...”

Bonnie, “Kalmasın. Benim istediğim de bu,” diye araya girdi ve Finn onun dürüstlüğüne hoşnutlukla karşıladi, zevk aldı, hatta kendini onu reddetmeye zorlarken bile.

“Benim istediğim şey de bu. Fakat olmayacak.”

“Niye?” diye fısıldadı Bonnie ve sesindeki hüznün Finn’in cevabını daha da yumuşattı.

“Çünkü sana sarılacağım ve daha fazlasını isteyeceğim. Ve alacağım, Bonnie. Duramayacağım. Sonra bitecek ve ikimiz geçilmemesi gereken bir çizgiyi geçmiş olacağız.”

“Ben geçmek istiyorum.”

“Gerçekten mi? Çünkü ne anlama geldiğini bildiğinden emin değilim. İkimiz bu yolda gidiyoruz, benim için geri dönüş olmayacak ve televizyonda söyledikleri o şeyler var ya? Benim bir ezik olmam, suçlu olmam, bok herifin teki olmam, senden yararlanmam, sen önemli biri, bense bir hiç olduğum için sana tutunmamla ilgili şeyler? Onların hepsi doğru olacak.”

“Hayır olmayacak! Ama insanların ne düşündüğünü niçin umursuyoruz ki?”

“Çünkü doğru *olacak*! Görmüyor musun? Şu anda... şu anda... senin arkadaşınım.” Bonnie’nin gözleri inanamayarak ona çevrildi, Finn onu nasıl istediğini, nasıl öptüğünü düşününce neredeyse kıpkırmızı oldu. Şu âna kadar birkaç defa. Arkadaşlar öyle öpüşmezdi. Vicdan azabını görmezden geldi. Onların hepsi haberleri görmesinden önceydi. O bir şeyleri değiştirmişti ve Bonnie’nin bunu anlamasını sağlamak zorundaydı.

“Sana karşı nazik oldum, Bonnie. Nazıktım. Seninle ilgilen dim. Sana göz kulak oldum. Bu konuda da iyi hissedebilirim. Senden hak etmediğim ya da adil olmayan hiçbir şeyi almadım.

Fakat ben bunu hak etmedim, Bonnie. Seni hak etmedim. Eğer sana sahip olursam tüm o insanların söyledikleri doğru olacak.”

Bonnie ona doğru bir adım atıp parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını onunkilere yapıştırıp kelimeleri ağzına tıkadı. Finn, eğer kendisi ondan uzak durabilecekse onun da buna yardımcı olması gerekiyordu. Fakat bu kız ne zaman onun istediği bir şeyi yapmıştı ki? Öpücüğü çok tatlı, çok içten ve tam Bonnie Rae’ye göreydi. Sonrasında Finn’in söylediği her şeye rağmen, sanki tam olarak olmak istediği yerdeymiş gibi dudaklarına doğru iç geçirdi.

Ve Finn kendine engel olamadı.

Fikirleri ânında küle dönüştü. Zayıflık deyin. İrade eksikliği deyin. Aşk deyin. Fakat kendine engel olamadı. Elleri kızın kalçalarında, saçlarındaydı, kollarından aşağı kayıyor beline dolanıyordu ve tekrar yukarı çıkarak yüzünü avuçluyordu, aynı anda her yerde olmaya çalışıyor ve nereden başlayacağını bilmiyordu. Nefesleri düzensizdi ve birlikte yatağa yığıldılar, Finn kendini yavaşlamaya zorlarken Bonnie onun bedenini kendinin-kine doğru çekiyordu.

“Aramızda ne haltlar oluyor bilmiyorum,” diye fısıldadı kızın ağzının üzerinden, sesi kızın dudaklarını gıdıkladı. “Boşlukta düşünüyormuşum gibi hissediyorum; her an yere çarpacağım ve bu sona erecek gibi ya da daha kötüsü bu sadece bir rüya.” Finn’in sesi öyle kısıktı ki kendisiyle mi konuşuyordu yoksa kızla mı emin değildi fakat ne olursa olsun kızın onu duymasına ihtiyacı vardı. Bonnie’yi endişeyle tekrar öptü fakat sonra sanki dudakları birer mıknaş gibi birbirlerine çekiliyor, öpüşmeye ara vermek için bilinç bir çaba gerekiyor ve konuşmak istiyormuş ama tamamen uzaklaşmaya isteksizmişçesine alnını onun-kine dayadı.

“Bu konuda içimde kötü bir his var, Bonnie. İkimizle ilgili değil. Bununla ilgili, bu basın çılgınlığıyla, herkesin benim kim olduğumu biliyor gibi görüldüğü gerçeğiyle. Bu işin sonu kötü olacak. Bunu hissedebiliyorum, aynı Fish’in dükkânı soyduğu

gece hissettiğim gibi. O hayatını kaybetti ama ben de benimkini kaybettim, sadece farklı bir şekilde. Senin de benim yüzümden hayatını kaybetmeni istemiyorum, Bonnie. Benimki pek bir boka değmez ama elimdeki tek şey o ve sen... sen her şeyi yapabilirsin, her yere gidebilirsin, her şey olabilirsin. Bu işin sonu iyi olmayacak, Bonnie.”

Bonnie, alt dudağı dişlerinin arasında, gözleri sımsıkı kapalı bir hâlde alnını Finn’in alnının iki yanına değdirerek inatçı bir tavırla başını iki yana salladı.

“Lütfen. Lütfen öyle söyleme. Ben Bonnie ve Clyde’a inanıyorum! Niçin tamamen bitmek zorunda olsun ki?”

Sesinde gözyaşlarının tınısı vardı fakat genç kız onların düşmesine izin vermedi ve ellerini kaldırıp Finn’in yüzünü tutarak onu gözlerine bakabileceği kadar uzaklaştırdı. Orada sonlar hakkında daha fazla konuşma olmayacağından tatmin olana kadar Finn’in gözlerinin içine baktı. Sonra dudakları yine kısa bir süreliğine genç adamın kilere dokundu, ardından ellerini yüzünden boynuna, oradan da çarpan kalbinin üzerine indirdi. Sonra doğrulup oğlanın göğsünü öptü. Sözcükler olmadan tatlı ve yumuşak bir biçimde ona yalvarıyordu.

Finn dirseklerinden destek alıp hafifçe yükseldi ve kızın, hafif hafif okşayarak, kadifemsi öpücükler kondurarak boynunda, kollarında ve utanç veren izlerinde dolaşan teskin edici ve sakinleştirici elleriyle dudaklarını izledi. Bonnie’nin tenine gösterdiği saygı karşısında Finn o utancın, alev alan bir kâğıt gibi büzüşüp kıvrıldığını, küçük kül parçacıklarına dönüşüp yukarı doğru süzülüğünü ve Bonnie’nin nefesiyle onu üfleyip uzaklaştırdığını hissetti. *Bonnie ve Clyde’a inanıyorum.*

Bonnie, Finn’in her şeyi oluruna bıraktığını anlamış gibi onu kendine doğru çekip yüzünü boyun kıvrımına yasladığında oğlanın gözleri sızladı ve boğazı sıkıştı. Finn’in kaçınılmaz son konusunda Bonnie’yi ikna etmek için kullandığı sözcükler, tıpkı Bonnie’nin üzerindeki ipek atlet sayesinde ellerinin belinden göğüslerine doğru hiçbir dirençle karşılaşmadan kayması gibi zih-

ninden kayıp gitti. Dudaklarını kızın tenine hiçbir engelle karşılaşmadan bastırabilmek için elini kaldırıp omuzlarındaki küçük askılardan birini çekti. Sonra elleriyle kızın yüzünü avuçladı ve genç kız dudaklarını onun avucuna bastırdığında Finn onun nefesini hissetti.

Finn parmaklarını o öpücüğün etrafına kapatmayı, sımsıkı tutmayı, uçup gidemesin diye derisine işlemeyi istedi. Fakat kızın dudaklarının şişkinliği ve çenesinin kıvrımı daha nazik bir dokunuşu talep ediyordu, tepkisinin yoğunluğu damarlarında çağlarken yapmaktan aciz olduğunu hissettiği bir dokunuştı bu. O yüzden ellerini kızın saçlarının arasından geçirdi, kısa tutamaları çaresizce parmaklarına doladı ve ağzını kendininkine doğru çekti. Bu defa heyecanını, sözcükler yerine bir gün ona gitmesini söyleyeceğinden korktuğu yumuşak dudaklarla açıklamak için öpücüğünü kullandı.

Yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar perdeleri açık pencerelerden girip odayı doldurdu, renkler birbirlerini kovalayarak duvarlarda gezindi ve bedenleri devam etmek için yanıp tutuşsa da Finn ile Bonnie nefeslerini tutup öpüşmeyi bırakarak donakaldılar. Finn ayağa kalkıp yataktan dışarı fırladı, Bonnie de onu takip edip pantolonuna uzandı ve tek kelime etmeden giydi, çorap bulma zahmetine katlanmadan çizmelerini ayaklarına geçirdi. Finn pencerenin bir yanında durdu, ağır ağır ilerleyen polis arabasının kulübelerin önünden geçişini izledi. Finn bir yandan izlerken bir yandan da şortunu çıkarıp pantolonunu giymeye başladı ve Bonnie'nin durup uzun, pürüzsüz, tamamen ortada olan vücuduna baktığını görünce uyarırcasına adını söyledi.

"Bonnie. Gitmemiz gerek. Kimse ne marka bir araba kullandığımızı bilmiyor ama bir şey arıyorlar. Bu akşam koşarken bir polise rastladım. Şu aynı polise benziyor." Polis arabası resepsiyon olarak hizmet veren bir kulübenin önünde yavaşlayarak durdu ve araçtan akşamleyin Finn'in yanında duran polis memuru çıkıp sağa sola baktı, gerçekten de birini ya da bir şeyi arıyordu.

Bonnie tişört bulmakla zaman harcamadı. Onun yerine tişör-

tünün altına giydiği atletin üzerine pembe paltosunu geçirdi ve tişörtleri Finn'in çantasına tikiştirdi. El çantasını kapıp dış fırçalarını aldı ve ikisinin de gerçekten yapmak istediği tek şeyin kabaca bölünmesinden kırk beş saniye sonra kapıdan çıktılar.

Bear'ın arabasını kapının hemen önüne park etmişlerdi. Fakat lobi girişinden sadece otuz metre uzaktaydılar. Sadece diğer üç kulübe dolu görünüyordu. Belli ki Freedom cumartesi günleri pek popüler değildi. Finn kilidi açtı, masumca onları karşılayan gıcırta ve parlak ışıkla irkildi. Görölüp görülmediklerini anlamak için ofise doğru bakmadan arabaya bindiler ve gözlerini dikiz aynasından ayırmadan Freedom'a veda ettiler.

"Bizi hangi adla kaydettirdin?" diye sordu Bonnie. Koltuğunda dönüp takip edilip edilmediklerini görmek için arkasına baktı. Şimdiye kadar her şey yolundaydı.

"Parker Barrow."

Bonnie kahkaha attı ve inledi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?"

Finn kederli bir gülümsemeyle, "Hayır. Sadece komik olduğunu düşündüm. Şu noktada elimizdeki tek şey dalga geçmek," dedi.

"Bizim Bonnie Parker ve Clyde Barrow'la gerçekten hiç alakamız yok."

"Medyanın bunu umursamadığına karar verdim, Bonnie Rae. Onlar öyle olmamızı istiyor... ve anlatacakları hikâye de o olacak."

Paralel Doğrular

Karanlıkta yarı korkarak, yarı sevinçten havalara uçarak bir saat yol aldık; nereye gittiğimiz konusunda en ufak bir fikrimiz yoktu, sadece gidiyorduk çünkü yapabileceğimiz tek şey buydu. Her saniye kaçırmak istemediğim bir ilgiyle karşılaşmıştım. Âşıktım, şehvetliydim, korkuyordum, korkusuzdum... çelişkiler aynı zamanda hem mantıklı hem de mantıksızdı. Belki de sebep, bizi avlamaya kararlı görünen şartların yarattığı adrenalindi ama daha çok motelde yarım kalan sevişmemizdi ve Clyde'a arabayı kenara çekip arka koltukta onunla işi pişirmeme izin vermesi için yalvarmama konusunda kendimle mücadele ediyordum.

Aramızdaki çekim, gümbür gümbür çalan bir bas, muhteşem bir ritim kadar sarhoş edici bir his veren uğultulu bir dip akıntısı ağır ağır zirve yapıyordu ve aklımda kelimelerden ziyade duygulardan oluşan bir şarkı şekillenmeye başlamıştı ama mırıldanmaya başladığımda Finn, dudaklarında bir tebessüm ve kalkmış kaşlarla bana sadece baktı, neredeyse yüksek sesle inleyecektim. Birazcık daha beklemesi gereken arzuya karşı gözlerimi yumdum. Ânında kendimi kuş kadar hafif ve ebedi hissettim, sanki beni bir iple tutuyormuş gibi hemen yanında süzülüyordum âdeta.

Hafif ve ebedi. Nihai ve hareketli. Umutsuzca nefessiz. Kelimeler aklıma sızıverdi, özlemim bilinçli bir düşünceyle bir nakarat besteliyordu. Notaların ne olacağını biliyordum ve ona uyacak dizeleler ve nakaratlar yaratarak düzenlemeyi zihnime kazıdım. Keşke Finn'in gitarı burada olsaydı. Hararetle bestelerken bir yandan da mırıldandım.

“Sadece mırıldanma. Söyle,” diye üsteledi Finn.

Şarkı sözlerini sesli olarak söylemek istemedim. Onu korkutmak istemiyordum. Finn’in hisleri benimkiler kadar ileri değildi. Ben çoktan oradaydım. Tamamen. Âşıktım. Fakat o değildi. O yüzden benim Infinity’ye duyduğum ihtiyaçla ilgili şarkılar söylememin onu oraya daha hızlı götürmesi pek olası değildi.

“En sevdiğin şarkı ne?” diye sordum onun yerine. “Eğer biliyorsam söylerim.”

“Kaydırağın tepesinde dururken söylediğin şu şarkı ne?”

Şaşkınlıkla, “*Wayfaring Stranger* mı?” diye sordum.

“Evet. En sevdiğim şarkı o.” Finn başını bir kez belirgin bir şekilde salladı.

“O şarkıyı biliyor musun?”

“Hayır. Daha önce hiç duymamıştım,” dedi açık açık, gözlerini önce yüzüme sonra tekrar yola çevirdi.

“Ve şimdi en sevdiğin mi?”

“Şimdi en sevdiğim.”

Tatlılığı beni duygulandırdı ona olan arzum daha güçlü olarak tekrar kabardı ve söylemek istediğim şeyi söyleyebilecek kadar cesur olmayı dileyerek titredim.

“Söylesene. Lütfen?” diye sordu.

Ben de söyledim. Bear’ın arabası içi sesimle çınlayana ve kalbim dışarı çıkmak için tırmalayan hislerle parçalanana kadar söyledim.

Ben ikimizi de uyanık tutmak için şarkı söylemeye devam etsem de yola devam edemeyecek kadar yorgunduk. Finn bana uyumamı söyledi ama o gözlerini açık tutmak için çabalarken uykuya dalmak istemedim. Sonraki büyük kasabada durmaya karar verdik ve Guymon denilen bir yerde kenara çektik. Büyük, beyaz bir su kulesi karanlıkta yumuşak bir ışıkla parlıyor, siyah boyayla kalın şekilde yazılmış olan kasabanın ismi, Finn ve benim gibi dola- nan yabancılara tam olarak nerede olduğumuzu söylüyordu.

Güzelce aydınlatılmış ve belli ki bütün gece açık olan bir Walmart vardı. İkimizin de kıyafete ve malzemelere çok ihtiyacımız vardı ama uykuya daha muhtaçtık ve şu anda başka bir motele gitmektense çok sayıda araç olan karanlık bir park alanında uymak daha güvende gibi geldi. Alışverişi sabah yapacaktık.

Uzak bir uca park ettik, çıkışa bir yakın köşedeydik, diğer araçlardan bize biraz mahremiyet sağlayacak kadar uzaktık ama başıboş bir market arabasıyla arabasının çizilmesini ya da göçük olmasını istemeyen başka bir müşteriymişiz gibi görünecek kadar yakındık. Pencereler koyu renkti ve koltuklarımızı gittikleri kadar yatırıp birkaç saatliğine dinlenmeye çalıştık. Bu defa Finn'in en fazla elini tutabildim ve özlemle St. Louis'deki bir park yerinde yatan Blazer'ı düşündüm. Finn'in benimle konuşuyor olmasına bile bir daha şaşıtm, karanlıkta yanımda uzanırken elimi tutmasından ve bileğimin üstünü nazikçe okşamasından bahsetmiyordum bile.

Nefes alıp verişini dinledim, parmaklarıyla ve varlığının yarattığı istikrarla sakinleştim. Tam uyku beni çekip almadan önce söylemem gereken kelimeleri fısıldadım.

"Seni seviyorum, Finn." Belki yorgun zihnimden ya da özlem dolu yüreğimdendi. Belki sadece bir rüyaydı ama sanırım onun da fısıldadığını duydum, "Ben de seni seviyorum, Bonnie."

Kar fırtınalarını arkamızda bırakmıştık ama hâlâ şubat ayıydı ve Oklahoma sıcak değildi. Neyse ki kabanlarımız vardı ve gece ısısı nispeten ılımandı, buna rağmen birkaç defa titreyerek uyandık. Finn arabayı çalıştırıp ısıttıktan sonra tekrar kapadı ve soğuk bizi tekrar uyandırmadan önce bize birkaç saatlik uyku zamanı verdi. Neticesinde iyi bir gece uykusu olmadı ve güneş doğup da arabanın içini ısıtmaya başladığında ikimiz de sıcaklığı hoşnutlukla karşıladık ve bütün gece uyumuş olduğumuzdan daha derin uyuduk. Saat dokuz, on olana kadar Walmart'a girmedik. Walmart'a gidip kapıdaki çöp adam işaretlerine uyararak

tuvaletlere girdiğimizde ve her türlü imkânı kullandığımızda neredeyse öğlen olmuştu. Finn'in hâlâ birkaç eşyası duruyordu, benim de çantamda yedek malzemelerim vardı. Yüzümü ve ellerimi ucuz sabunla yıkadıktan sonra onları kullanarak hevesle dişlerimi fırçaladım ve başımı musluğun altına sokup dikilen saçlarımı düzelttikten sonra nemlendirici, rimel ve dudak parlaticısı sürdüm, çantamdakilerin hepsi bu kadardı.

Cuma sabahıydı ve Walmart çok küçük çocukları olan birkaç anne ve gelişigüzel yetişkin vatandaşlarla doluydu, bu da benim tuvaletteki süslenmemin daha az göze çarpmasını sağladı. Ben aynanın önünde dururken sadece bir kadın içeri geldi ve o da doğruca tuvalete girdi. O dışarı çıktığında aynanın önünde durmadığımdan emin oldum, ellerimi gürültülü kurutucunun altında tutarken yüzüm tamamen başka tarafa dönüktü. Kimse yerel Walmart'ının tuvaletinde bir ünlüyü görmeyi beklemezdi. Zaten çoğumuz birbirimize gerçekten bakmıyorduk. Gözlerimiz gördüğümüz şeyi gerçekten kaydetmeden öylece bakıp geçiyordu. Bu insan doğasıydı. Kibar toplumdur. Birisi garip bir şekilde şişman, iffetsizce giyinmiş ya da bir şekilde biçimi bozulmuş olmadığı sürece birbirimizi görmezden geliyor ve sonra görmemiş gibi davranıyorduk ama her şeyi görüyorduk. Ben o dikkat çekici şeylerden hiçbirini değildim ve şu âna kadar insan doğası işime yaramıştı.

Finn'i tuvaletin dışındaki bir bankta beklerken buldum, saçlarını geriye doğru yapıştırıp toplamıştı, yüzü ovalamaktan azıcık parlaktı ve kirli sakalını tıraş etmişti.

"Tıraş mı oldun?"

"Kimse yoktu ama sabunlayıp kabine girdim ve dokuna dokuna tıraş oldum. Üstüme biraz sabun bulaştırdım ama kendimi çok daha iyi hissediyorum." İyi de görünüyordu. Bunu söyledikten ona gülümsedim.

Fazla dikkat çekmemek için fırçasını ve tıraş setini kol çantama tıktık ve mağazada gezinip ihtiyacımız olan şeyleri aldık. Finn sepetimize Bonnie Rae *Come Undone* CD'si attı, bununla be-

raber diğerk dört albümümü de aldı, beni LA'e kadar şarkı söylemekten kurtaracağını iddia etti. Reçetesiz bir gözlüğün etiketini kopardım ve görünüşümü daha çok değiştirmek için burnumun üzerine yerleştirdim, sepete aynısından bir tane daha koydum ki kasada çıkarmadan ödeyebileyim.

Akademi Ödülleri'ne Walmart'tan alınmış makyaj malzemeleriyle yapılmış makyajla giden tek kız ben olabilirdim, yine de makyaj koridoruna girdim ve birkaç farklı tondaki en pahalı ürün çeşitlerinden birkaçını seçip makyaj yapmak için gereken her şeyi aldım. Küçük oğlan çocuğu saç tarzımda pek fark yaratacağını düşünmesem de sepete birkaç saç ürünü attım, en azından kafamı musluğun altına sokmak zorunda kalmayacaktım.

Finn'in kasadaki dergilerin durduğu standı baktığını gördüm, birkaç derginin üzerinde kocaman manşetlerle birlikte yüzüm vardı ve Finn'in sabıka fotoğrafları da ufak bir şekilde eklenmişti. Hemen gözlerini kaçırdı ve yine bir mide bulantısı hissedip, ona uzandım. Elimi tutup sıktı ve minnettarlıktan ağlayacak gibi hissettim fakat dergilere bu kadar yakinken kasiyerlerin ikimizi birlikte görmelerini istemediğimden onu önden dışarı yolladım.

Birkaç yüz dolar ödedikten sonra çıkışa doğru ilerliyordum ki hoparlörlerden Reba McIntire'yi andıran bir ses BEARTRP Tennessee plakalı siyah Dodge Charger'ın şoförünün aracının yanına gitmesi gerektiği konusunda Walmart müşterilerini bilgilendirdi.

Bütün umutlarımla birlikte yüreğim de dizlerime kadar düşüverdi. Beartrp. Bu Bear'ın plakasıydı. Finn çoktan marketten çıkmıştı. Polis dışarıda bizi mi bekliyordu? Eğer öyleyse niçin bir Walmart müdürü bize arabamıza dönmemizi söyleyecekti ki? Biz geri dönene kadar beklemezler miydi? Tüm bu sorular zihnimden ânında geçiverdi ve tek seçeneğimin marketten çıkmak olduğuna karar verdim, Finn'in bir polis arabasının arkasında elleri kelepçeli hâlde olmadığını deli gibi umuyordum.

Değildi. Girişte bekliyordu, gözleri Charger'ın park edildiği

uzak köşedeydi. Görünürde bir polis arabası yoktu ama yakınlardaki eski model bir Suburban ve kulağında bir telefonla Bear'ın arabasını inceleyen bir adam vardı.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Sanırım şu adam Bear'ın arabasına çarptı," dedi Finn.

"Ve uzaklaşmak yerine dürüstçe olan şeyi yaptı ve sigorta bilgilerimizi vermemiz için çıkmamızı bekliyor," diye bitirdim.

"Öyle." Finn'in sesi haşın çıktı. "Hadi gidelim. Henüz başımız belada değil."

Telefonla konuşan adama yaklaştığımızda bize doğru döndü ve hem mahçup hem de rahatlamış bir hâli vardı. Kravatlı ve onu biraz acınası ve derbeder gösteren kısalıkta pantolonlu orta yaşlı, boylu poslu ve iri yapılı bir adamdı. Eğer Suburban'ın arka camındaki kâğıt aile bir göstergeyse adamın on milyon çocuğu ve birkaç evcil hayvanı olmalıydı ve kıyafetleri öncelikler listesinin aşağılarındaydı. Aracında çarpışmadan önce olmuş olabilecek birkaç çizik vardı sadece fakat bunu durumun kendini daha iyi hissettirmediği belliydi.

"Ah, hey! Sahipleri siz misiniz? Dostum, çok üzgünüm. Arabam çok yüksek, dikiz aynamdan arabanızı göremedim. Acelem vardı ve çok hızlı geri gittim, arabanızın arkasına çarptım."

Bear bizi öldürecekti. Tamponun üstündeki bütün panel içeri göçmüştü, stop lambalarından biri kırıktı ve çarpışma yüzünden bagaj açılmıştı.

"Markette misiniz yoksa burayı park alanı olarak kullandınız da bir süre geri gelmeyecek misiniz bilemediğim için polisleri aradım bile. Burada, Guymon'da bunu tamir edebilecek epey insan var... elbette siz Tennessee'densiniz. Sanırım bunu tahmin etmeliydim. Dostum, çok üzgünüm!"

Finn hasarlı bagajı tamamen açıp sepetin içindekileri hızla doldurmaya başladı, gözleri boş sokak ile Walmart'ın park alanının girişlerine kayıp duruyordu. Ellerini ovuşturup duran ve durmadan konuşan dürüst Abe'e hiçbir şey söylememişti. Aracından kilit tam yerine oturmasa da birkaç defa çarparak bagajı

kapatmaya çalıştı. Suburban'ın telaşlı şoförünün cümlesinin yarısında duraksamasına ve kafa karışıklığıyla kaşlarını açatarak Finn'e bakmasına sebep oldu. Adamın gömleğinin kırışmış göğüs cebine katladığım bir yüzlüğü kaydardım, üstüne hafifçe vurup ondan uzaklaştım ve yolcu koltuğuna geçip oturdum. Finn bagaj kapağını bir kez daha çarptı ve şansa bak ki oturdu. Bir saniye sonra yanıma geçti.

"H-hey! Hey! Sigorta bilgilerimi istemiyor musunuz? Gidemezsiniz! Arabanızı mahvettim!" diye haykırdı.

Geri geri giderek, afallayan adamın yanından geçtik; cebine koyduğum yüz doları çıkarmış, iki eliyle uçlarından tutmuş bakıyordu. Bir polis arabası devasa Walmart park alanına gelen sokağa döndü, ışık bize yeşil yandığında bizden tarafa tek bakış atmadan geçtiler ve yakındaki otobana giden trafiğin içine karıştık.

İyimser bir şekilde, "Sürüşünde bir fark yok," dedim.

"Bear'a sen söyleyeceksin," dedi Finn.

"Ona ulaşamıyorum. Mesaj yazdım ve bir de sesli mesaj bıraktım. Sanırım her şeyi hallettikten sonra Bear'a yeni bir araba alacağım. Sence yeni bir araç bulmamız gerekiyor mu?" Dudağımı dişledim, Finn uzanıp ortaparmağıyla dişlerimin arasından çekip çıkararak bana bir anlığına dikkat çeken plakaları ve kayıp tamponları unutturdu.

"Nereden? Suburban'ın sahibinin plakamızı polise verdiğinden eminim. Fakat hatalı olan oydu ve görünüşe göre bütün suçu üstlenecek. Polis plakayı aratabilir ama bu onları sadece Bear'a yönlendirecektir. İşte bu yüzden ona önceden haber vermemiz gerek. O halleder." Şimdi iyimserlik rolünü Finn oynuyordu. Biraz daha kolay nefes almamı sağladı.

"Peki sırada neresi var?"

"Vegas."

"Ne kadar uzakta?"

“Tam olarak bilmiyorum. Teksas’ın kuzey ucundan gireceğiz ve bu akşam New Mexico’da olacağız ama benzin almam lazım. Bagajdan birkaç şey alıp bir plan yaparız ve ne kadar mesafe katetmek zorunda olduğumuza bakarız.”

Finn yeni telefonumdan hızlıca haritayı kontrol etti, hâlâ gidilecek on dört saatlik yolumuz olduğunu ve LA’e varmak için de bir dört saat daha gitmemiz gerektiğini söyledi. Bir kamyoncu mola yerinde depomuzu doldurduk, temiz kıyafetler giyinmek için tuvaletleri kullandık. İçeride yemek yemedik, hatta içeriye aynı anda girip çıkmadık bile, birlikteyken tanınma ihtimallerini en aza indirmeye çalışıyorduk. İkimiz de gergindik ve insanlardan uzak olmak istiyorduk, hele de artık hikâye ulusal bir ilgi çekmişken. Daha önceden de dergilerin kapağına çıkmıştım ama Finn çıkmamıştı ve her köşe başında onları görmesini istemiyordum. Medya haberlerinin ne kadar delice olduğunu biliyor olsam bile neler olduğunu anlamıyordum. Niçin hayatım bu kadar ilgi çekiyordu? Magazin dergilerini Clyde ve benimle ilgili bir hikâyenin peşine düşmeye ne itmiş olabilirdi ki? Bu da korkumu geri getirdi. Daha yeni bulduğum birini kaybetmekten nasıl bu kadar çok korkuyor olabilirdim ki? Bir haftadan daha kısa sürede, bu gerçekten önemli olan tek şey hâline gelmişti.

Dört saat boyunca yol aldık, hava berrak ve güneşliydi, sıcaklık on beş dereceye kadar çıkıyordu, şubatı neredeyse arkamızda bıraktığımızın ve artık resmî olarak çöle vardığımızın işaretiydi bu. Finn arada bir yorum yaparak bütün albümlerimi dinledi ve her kelimesine dikkat ediyor sanki doyamıyor gibi görünüyor. Ağır enstrümanların, hareketli melodilerin ve kemanların yer aldığı şarkıları atladı. İlgisini çekiyor görünenler, vokallerin olmadığı balatlar ve bir hikâye anlatan şarkılardı. Saatlerce kendimi şarkı söylerken dinlemek benim için biraz garipti ancak sesime duyduğu yoğun dikkat neredeyse erotikti ve koltuğumda arkama yaslanıp düşüncelerin zihnimde gezinmesine izin vererek sessizce onu izledim.

Geçen yıl bu zamanlar Minnie'yle birlikteydim. Doğum günümüz için eve gitmiştim. Minnie yine kemoterapi alıyordu ve ikinci kez bütün saçını dökülmüştü. İlk seferinde yaptığım gibi onunla birlikte saçımı kazıtmadığım için suçluluk hissetmişim ve bana saçmaladığımı söylemişti.

"Her yönden ikizim olman gerekmiyor Bonnie. Birbirimize benzetmek zaten başa bela. Üstelik şu anda benden çok daha iyi görünüyorsun, o yüzden birbirimize bu kadar benzerken senin kadar iyi görünmüyor olmam benim için biraz acı verici."

"Öyle mi?" Bunun niçin hislerimi incittiğini bilmiyordum. Ancak incitmişti. Minnie yüzümdeki acıyı görmüş olmalıydı çünkü elimi tutup gülümsedi.

"Birbirimize benzememizi her zaman sevdim. Eğlenceli olduğunu düşündüm. Senin güzel olduğunu düşünürdüm ve bu beni rahatlatırdı. Çünkü eğer sen güzelsen ben öyle olmalıyım," diyerek teskin etti.

"Senin kesinlikle çok güzel olduğunu söyledim ama bu biraz kendime yağ çekmek gibi olur." Hâlâ elini tutarak yanına uzandım. Bir dakika boyunca sessizce yattık.

"Neden doğum günümüzü Grassley'de geçiriyoruz?" diye sızlandım birdenbire. "Bir sürü param var ve yirmi bir yaşındayız. Atlantic City'ye gitmeliyiz!"

"Yok ya. Hadi Vegas'a gidelim. Hep Vegas'a gitmek istemiştir."

"Öyle mi?" Hemen bizi oradan en kısa sürede nasıl çıkarabileceğimin planlarını yapmaya başladım.

"Evet, öyle." Minnie düşünceli bir şekilde başını salladı. "Başlarına tüy takan kadınların olduğu şovlardan birinde dans etmek isterdim..."

"Ve göğüsleri ortada olan?" diye araya girdim, yüzüne doğru sırtılabilmek için kalkıp oturarak.

"Çok özgürleştirici olacağını düşünüyorum!" diye karşı çıktı Minnie. "Sadece dans edip bacaklarımı savurmak..."

“Memelerini sallamak,” diye araya girdim yine ve yatağın üstüne atlayıp bacaklarını kaldırarak, vücudumu titreterek ve zıplayarak etrafında dönmeye başladım.

“O kadar makyajın ve mücevherin altında herkes birbirine benziyor. Hangi göğüslerin bana ait olduğunu kimse anlamaz.” Kıkırdadı, ben yapabildiğim kadar yükseğe sıçrarken beceriksizce sağa sola sallanıyordu.

“Ben tanırdım. Memelerin aynı benimkilere benziyor!” diye haykırdım gülerek.

“Ha! Artık değil.” Minnie tişörtünü kaldırdı ve büzüşmüş göğsüne baktı, zıplamayı bıraktım, bacaklarımda derman kalmadı ve kahkaham gidiverdi. Dehşete düşmüş, üzüntüden perişan olmuş ve tepkimi saklamaktan aciz hâlde yanına çöküverdim. Ona baktım. Her yerine baktım. Ve görmeyi reddettiğim şeyi gördüm. Haklıydı. Göğüsleri benimkilere benzemiyordu. Bedeni benimkine hiç benzemiyordu. Hatta verdiği kilolar yüzünden bir deri bir kemik kalmış yüzü bile benimkinden farklı görünüyordu. Gözlerimi kapamak ve bütün aynaları kırmak istedim, böylece ikimizin görüntüsünü aklımdaki gibi tutabilirdim. Parça parça benden koparılıyordu.

“Minnie. Ah, Minnie May.” Kollarımı ona doladım ve göz yaşlarımı engelleyemedim. “Seni Vegas’a götüreceğim, bebeğim. Memelerin yeniden büyüyünce seni oraya götüreceğim ve ikimiz üstsüz, sadece tüylerle kaplı hâlde topuklu ayakkabılılarla dans edeceğiz. Büyükannem ortalığı birbirine katacak.”

Minnie benimle ağlamadı; sadece ona sarılmama izin verdi ve ben sırtını okşarken başını omzuma yasladı.

“Ortalığı birbirine katar. Fakat azıcık iyiyecek basına ilk haber veren de o olur. İsimsiz ihbarla elbette,” diye fısıldadı Minnie ve gözyaşlarımla karışık güldüm. Sözlerindeki doğruluk hem komik hem de trajikti. Minnie ona birkaç dakika daha sarılmama izin verdi ve sonra geri çekilip gözlerime ciddiyetle baktı. Umutla.

“Göründüğü kadar kötü değil, Bonnie Rae. Aslında kendimi oldukça iyi hissediyorum. Göreceksin. Gitgide iyileşiyorum.

Grassley'ye bir dahaki gelişinde gördüğün en büyük göğüslere sahip olacağım. Senin Dolly saçın olabilir ama benim de Dolly memelerim olacak. Onları da almanı yasaklıyorum. İkiz memeler olmaz! Vegas'a gittiğimizde herkesin sadece ama sadece bana bakmasını istiyorum."

Yarın Vegas'ta olacaktım. Minnie benimle olmayacaktı. Kafamda tüylü bir başlıkla, kız kardeşimle yan yana üstsüz dans etmeyecektim. Kardeşim olmadan tıpkı rüzgâra kapılmış bir tüy gibi dönerek dans edecektim ve etrafımdaki dünya renkli bir hiçlik akıntısı olacaktı.

Gözlerimi yumdum, bir anda başım dönmüştü. Finn uzanıp yüzüme dokundu.

"Nerelere gittin, Bonnie Rae?" dedi yumuşak bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?" Parmaklarının tenimde bıraktığı histen hoşlandım ve eline doğru eğildim. Baş dönmesi hemen hafifledi.

"Bazen tam oradasın, hemen yüzeyde, öyle hayat dolu, öyle çılgın ve güzel oluyorsun ki içimi sızlatıyorsun."

Kalın sesinde hüznün vardı ve bunun sebebi olmaktan nefret ettim.

"Sonra bazı anlar oluyor, mesela bugünkü gibi günler," diye devam etti yumuşakça, "derinlere gömülüyorsun ve güzel yüzün sadece yaşadığın bir eve dönüşüyor. Fakat ışıklar açık değil, pencelelere ve kapılar sıkıca kilitlenmiş. İçeride olduğunu biliyorum ama seninle birlikte değilim. Belki Minnie seninledir. Fakat öyle olduğunu sanmıyorum. Yalnızsın. Ve beni içeri almanı diliyorum."

Koltuklarımızın arasındaki boşluktan çıkarak kucağına kayıp başımı omzuna dayadım, kollarımı becerebildiğim kadar sıkıca ona doladım ve kokusunu içime çektim. Finn'in çok güzel bir şekilde tarif ettiği metafor evimin perdelerini açtım ve içeri bir bakış atmasına izin verdim. Sol kolunu bana dolayıp sağ eliyle direksiyonu tutarak sürmeye devam etti ve dudaklarını alnıma dayadı.

Sesimi yükseltmek zorunda kalmamak için dudaklarımı kulağına dayayıp, "Yarın doğum günümüz," dedim. "Bazen onu o kadar çok özlüyorum ki o karanlık köşeler ve kilitli kapılar elimden gelen tek şey oluyor."

"Ah, Bonnie. Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Doğum günleri senin için de zor mu?" diye sordum.

"Fisher ve ben iki saat arayla doğduk. İlk önce Fish doğdu, 7 Ağustos'ta, gece on bir gibi. Ben 8 Ağustos'ta doğdum, gece biri biraz geçte. Yani ikimizin de kendi doğum günü var. Ama evet. Doğum günleri berbat." Finn birkaç saniye sessiz kaldı. "Yani böyle üzgün... ve sessiz olduğunda Minnie'yle mi alakalı?"

"Bugün zor çünkü yarını düşünüyorum. Neyi kaybettiğimi düşünüyorum. Fakat Minnie ölmeden önce bile böyle günlerim vardı. Aklımın uçup gittiği günler. Büyükanнем sadece efkâr derdi. Herkes efkârlanır. Belki de sadece o kadar. Fakat her şey griymiş ve hatta bazen griden ziyade siyahmış gibi hissettiriyor. Çok fazla çalıştığım da, ardı ardına şarkı söylediğim gecelerde, sırf insanlar keyif alsın diye sahnede kendimi paraladığımda daha kötü oluyor. Şarkı söylemeye, şovlara, insanlara, müziğe bayılıyorum ama bazen bir şeyleri korumayı unutuyorum... benim için önemli bir şeyleri ve ışığım sönüyor. Bazen tekrar yanması uzun süre alıyor."

"Anlıyorum." Finn sırtımı okşayarak beni avutmaya çalıştı. Parmakları çene çizgimi takip etti, kulağımanın girintilerine girdi ve dudaklarıma indi. Başımı çevirip cevap olarak boynunu öptüm ve göğsümde bir rahatlama ve kasıklarım da bir kasılma hissettirdi.

"Fakat senin anahtarın var, Finn ve sana içeri girmen için izin veriyorum," dedim. "Karanlık olsa ve ne bulacağını bilmiyor olsan bile içeri gir, tamam mı?" Konuşurken boğazımda büyüyen bir sızı hissettim. "Seni burada benimle birlikte istiyorum, hoş olmasa bile, seni davet etmemiş olsam bile."

Finn'in bana doladığı kolu sıkılaştı ve yanağını yanağıma sürterken beni öyle yakına çekti ki zorlukla nefes alabildim ve

yüzümü onunkine dayayıp gözlerimi yumdum. Gözkapakları-
mın arkasında bana katılmasını diledim. Dakikalar sonra başka
bir yere giden bir çıkıştan geçti, kapılarını kapatalı uzun zaman
olmuş bir benzinliğe girdi. Atıştırmalık ve soğuk bira vaadinde
bulunan ve bir direğin ucunda gevşekçe asılı duran bir tabela
şubat rüzgârıyla sağa sola sallanıyordu; üzerindeki asırlık yazı
neredeyse okunaksız hâle gelmişti, Güneş renklerini çalmıştı,
soluktu ve yok olmanın eşiğindeydi. Parlak ışıklar en sonunda
bana da aynısını yapacak mı diye merak ettim.

Etrafımızda ve içimizde esen sıcaklıkla, paneldeki ışıklar tek
yıldızlarımızdı Finn içime yaşam üfleyip renklerinin bana geç-
mesine fırsat vererek ve bana seslenerek ellerini üzerimde gezdi-
riyordu. Onu kapıda karşıladım.

Eğri Çizimi

Uzun süredir Bonnie Rae Shelby'nin koruması olan Malcolm "Bear" Johnson, dün St. Louis, Missouri ile Nashville, Tennessee arasındaki bir benzin istasyonunda araba soygununun kurbanı oldu. Kaynakların söylediğine göre kurtarma ekipleri ve polis olay yerine geldiğinde Bay Johnson'un bilinci kapalıydı, aracıyla birlikte cüzdanı ve telefonu alınmıştı, bu da teşhis etmeyi zorlaştırdı fakat polis onun Malcolm Johnson olduğunu, yakın mesafeden vurulduğunu ve bölgedeki bir hastanede durumunun kritik olduğu doğruladı. Tanıkların ya da korkunç saldırının faillerini bulmaya yönelik ipuçlarının olup olmadığına dair herhangi bir bilgi yok ve şu noktada polis daha fazla açıklama yapmıyor.

Bonnie Rae Shelby'nin eski mahkûm Infinity James Clyde ile birlikte aynı zaman aralığında St. Louis'de olduğuna inanılıyor, bu da yıldız şarkıcı ve koruması Bear Johnson arasında yapılan olası bir buluşmanın şiddetle sona ermiş olabileceğine dair spekülasyonlara yol açtı. Şu durumda, polis Bayan Shelby'nin kesinlikle iradesi dışında tutulduğuna dair hâlâ bir yorumda bulunmuyor. Fakat Bay Johnson'a yapılan saldırı ile Infinity James Clyde'min işlediği başka bir suçun benzerliğini görmezden gelmek imkânsız. Infinity Clyde, 2006 yılında Boston'daki bir dükkânı silahla soymaktan hapse girdi. Bir kişi öldü ve diğeri ciddi şekilde yaralandı.

Altlarındaki battaniye aslında o sabah satın aldıkları fermuarı açılmış bir uyku tulumuydu. Diğeri yanlarındaydı, hâlâ sıkıca bağlıydı ve kullanılmayı bekliyordu. Soğuk değildi ancak güneş batıyordu ve yakında hava soğuyacaktı. Finn diğerini Bonnie'nin üstüne çekmeyi düşündü, kız yanına sokulmuş, her zamanki gibi başını bir şeyden saklanırcasına göğsüne gömmüş uyuyordu. Finn yersiz yurtsuz tipler gibi görünmemek için bekliyordu.

Albuquerque, New Mexico'nun yüz kilometre dışında, dünyadaki en güzel yer olduğu iddia edilen ufak bir kasabaydılar, bu da gezegen için pek fazla bir şey söylemiyordu.

Bir şehir parkı bulmuşlar ve Bear'ın arabasını bir yere çekmişlerdi, bagaj kaldırıma dayalıydı, plakaları ellerinden geldiğince gizliyorlardı. Finn güneybatı boyunca takip edildiklerini düşünmüyordu ama aynı zamanda, bütün Teksas Rangers takımı onlara doğru koştursa da şaşırmaıdı. Bu, o şekilde bir seyahat olmuştu. Parkın uzak ucundaki birkaç cılız çam ağacının altına bir örtü sermişlerdi, oyun parkına ve boş basketbol sahasına en uzak yerdı ve oturup Walmart'tan aldıkları atıştırmalıkları yalayıp yutmuşlardı.

Yemekten sonra Bonnie uykulu ve tatmin olmuş bir şekilde kıvrılmıştı ve Finn ona dokunma ihtiyacıyla saçını okşamıştı, sadece saçına değen elinden ibaret olsa bile. Bonnie'nin nefes alıp verışı en sonunda yavaşladı ve Finn, genç kızın onun yüzünde bir ömür öncesi, onu koca köprüünün metal korkuluğuna tutunurken bulduğu zaman gördüğü ve o günden beri peşini bırakmayan yorgunluğa teslim olduğunu fark etti. Bir ömür öncesi. Bir hafta öncesi.

Bir kızı ve bir oğlu olan iki çocuklu bir adam yarım saat önce parktan, onların epey yakınından geçmişti ve şimdi parkın karşı ucunda çocuklarını sallıyordu. Onları fark etmişti, bundan hiç şüphesi yoktu fakat adam onlardan tarafa bakıp durmadı ve dikatini çocuklarından ayırmadı.

İki oğlan –kavga edış şekillerine bakılırsa kardeşlerdi– diğeri uçta birbirlerine beyzbol topu atıyorlardı. Oğlanlardan biri, belli

ki daha iyi sporcuydu, topu attı ve her kalede tavsiyeler verdi. Daha ufak olanın dikkatini dağınık gibiydi, sanki diğer şeyleri daha ilginç buluyormuş gibi ilgisi kayıp duruyordu.

*“Yakala, Finn. Dostum! Dikkatini ver.” Kulaklarında az ileri-
de tartışan oğlanların sesi yankılanırken zihninde Fish’in sesi
çınladı.*

*Finn beyzbol eldivenini bile kaldırmadan kendine gelen topa
bakarken Fish, “Dikkat et!” diye bağırıyordu. Son anda eldiveni kal-
dırdı ve top, sanki Finn baştan beri kardeşiyle kafa buluyormuş
gibi tatmin edici bir pat sesiyle avucuna çarptı.*

“Aklın nerelere gitti?” diye homurdandı Fish.

*“Parabolleri düşünüyordum,” diye cevap verdi Finn, zihni
hâlâ topun yaptığı eğimdeydi. Fish topu havaya attığında yavaş-
ça yukarı çıkan top dünyaya geri dönüş yolunu bulurken nasıl
oluyor da hızını giderek artırıyor, diye düşünüyordu.*

*“Ah, dostum! Babam ve sen. Babamızın sürekli o şeyleri dü-
şünüyor olması yeterince kötü. Niye sen de düşünmek zorun-
dasın ki?”*

*“Elimde olan bir şey değil, Fish,” dedi Finn dürüstçe. “Her
yerdedir.” Topu kardeşine doğru olabildiğince havadan attı ve
Fish topun nereye düşeceğini kusursuzca hesaplayarak tam o
noktada durdu.*

Eğri çizgiler. Her yerdeydiler. Finn, kardeşinin hatırası ile ya-
nında yatan kadının arasında kalmış hâlde başını eline dayay-
ıp uyku tulumunun üstüne uzandı; tıpkı gökyüzüne yükse-
len topun eğiminden gözlerini alamadığı gibi kızın yuvarlak
kalçasının kıvrımından da alamıyordu; bu görüntü zihnindeki
çarkların dönmesine sebep olmuş, onu kardeşinden ve oyundan
uzaklaştırmıştı. Fish ona, Finn’in daha önce Bonnie’ye sorduğu
soruyu sormuştu. *Nerelere gittin?*

*Finn aklının içinde bir yerlere gidince Fish öyle mi hissetmiş-
ti? Nerelere gittin? Niçin ben seninle gelemiyorum.*

Finn Bonnie'nin yanağına dokundu, başka bir eğim, tatlı bir kıvrımdı, kolaylıkla çözebileceği bir ikinci dereceden denklemdi.

"Bir eğri birçok düz, son derece kısa çizgilerin birleşimidir," diye fısıldadı Finn, sanki böyle sevimli bir şeyin matematiksel tanımlaması onu daha az büyüleyici hâle getirecekmiş gibi. Getirmedi.

Bonnie'yle ilgili her şey onu çağırıyordu. Finn onun kıyafetlerini çıkarıp uyluğundan göğsüne kadar tenini tenine bastırarak, içine dalarak, aralarında tek bir boşluk, tek bir alan, tek bir mesafe kalmayana kadar onu tüketerek bu çağrıya cevap vermek istiyordu.

Çok hızlı ilerlediklerini biliyordu ancak o noktaya asla gelmeyeceklerinden endişeliydi. Cinsel anlamda demek istemiyordu – gerçi kendilerinden onun da esirgeneceğinin korkusu fazlasıyla mevcuttu. Ona sahip olmanın umutsuz ihtiyacı daha önce hiç tecrübe etmediği bir şeydi fakat seks gelip geçici ve çok küçükken, özlemi sonsuz büyük ve uçsuz bucaksızdı ve Finn, ikisinin de kolayca aşağı doğru kayacağı bir eğim yaratmak için bir milyon sonsuz küçük çizgiyi birleştirmek istemiyordu. Fiziksel doyumun yükselişi ve inişinin ötesinde bir şey istiyordu, uzun ve dümdüz bir an; sadece Bonnie ve Clyde oldukları, kaderin onları bindikleri hız treninden kopardığı bir yer istiyordu. Ve o an ulaşılmaz görünüyordu.

Durmadan kablumbağanın peşinden giden Akhilleus gibi hissediyordu, aralarındaki boşluğu kapatamadan yeni bir boşluk oluşuyordu. Mesafeler gittikçe azalıyor, azalıyordu fakat zaman da öyleydi ve Finn, paradoksu çözmeden zamanın tükenmesinden korkuyordu.

Karamsar düşüncelerine rağmen paradoksu hatırlamak onu gülümsetti ve gözleri bir kez daha oğlanları buldu; şimdi oyun parkında yarışıyorlar, büyük olan kolayca önden gidiyordu.

James Clyde oğullarına uyku öncesi masal yerine paradoksları anlatırdı... çoğunu Yunan felsefeci Zeno yazmıştı, hepsi görünüşte basit olan ancak zihin büken sorularla doluydu. Hikâ-

yeydiler ama bir bakıma değillerdi. Felsefik düşünceler ve matematiksel bilmeceler, hareketi, ilerlemeyi ve tamamlanmamış çözümlmeleri seven bir çocuk için sinir bozucu olduğundan Fish onlardan nefret eder hâle gelip kendi sonunu yazmıştı.

Fish Akhilleus paradoksunu dikkatle dinlemiş, saçmalık olduğunu söylemiş ve tıpkı kaplumbağa gibi önceden başlama avansı vererek Finn'e yarışmaları için meydan okumuş ve her zaman yaptığı gibi sonunda onu geçmişti. Fish daha hızlıydı, Akhilleus gibi.

"Gördünüz mü?" diye sormuştu Fish, Finn'le babasına dönerek. "Aptalca. O aptal kaplumbağa aralarında başka bir mesafe daha açamadan Akhilleus onu geçirdi."

"Bu hızla ilgili değil, Fish," diye açıklamıştı babası. "Bu, dünya ile ilgili düşünce tarzımıza karşılık dünyanın aslında nasıl olduğuyla ilgili bir meydan okumaydı. Zeno, değişim ve hareketin gerçek olmadığını iddia ediyordu."

Finn bütün gece paradoksu evirip çevirmiş, kendi çözümünü yazmış, yakınlaşma ve uzaklama teorisi hakkındaki düşünceleri de ekleyip ertesi gün gururla babasına sunmuştu. Babası çok gurur duymuştu ama Fish yüksek sesle iç geçirmiş ve başka bir yarış için Finn'e meydan okumuştı.

Paradoks, dünyayı düşünme şeklimiz ile dünyanın gerçek şeklinin uyumsuzluğunu açığa çıkarıyor, demişti babası.

Finn'in artık dünyanın gerçekte nasıl olduğuyla ilgili hayalleri yoktu. Dünya kendini defalarca göstermişti... ve dünya her zaman sana karşı çalışırdı. Koşuyorlardı, aralarındaki mesafe kapanıyordu fakat Bonnie ve Clyde paradoksunun çözülemez olma ihtimalinden korkuyordu.

Karanlıkta ve yanımda Finn'i hissederek uyandım; bedeni iri ve sıcak, yanaklarımdaki hava serin ve sızlatıcıydı. Hâlâ parktaydık. Üzerimizdeki çam iğnelerinin arasından yıldızları görebiliyordum... kırık camın ufak, keskin parçaları gibiydiler. Uzun

bir süre boyunca onlara baktım ve “Nelly Gray” şarkısı aklıma geldi... ayın dağa tırmanması ve yıldızların da parlamasıyla ilgili dize. Minnie’yle ben bu şarkıyı, kimin söylediğine bağlı olarak Nelly Gray’yi Bonnie Rae ya da Minnie May’ye çevirerek eskiden birbirimize söyledik.

*Ah, zavallı Minnie Mae’m, aldılar seni uzaklara
Göremeyeceğim canımı bir daha asla
Nehrin kenarında oturup, ağlıyorum tüm gün
Gittin diye sen
Yaşlı Kentucky kıyılarından.*

*Şimdi kanom altında suyun, banjomun telleri kopuk
Artık yaşamaktan yoruldum
Gözlerim aşağı çevrilecek, şarkılarım söylenmeyecek
Ben yaşlı Kentucky kıyılarında kalırken.*

Ben yaşlı Kentucky kıyısında kalmamıştım. New Mexico’da bir yerlerdeydim ve saatin kaç olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Çok yorulmuştum ama şimdi tamamen uyanıktım ve yaşamaktan birkaç gün önceki kadar bıkkın değildim. Dönüp Finn’in üzerimize örttüğü uyku tulumunun altından dikkatlice çıktım. Finn’in alabildiği kadar uykuya ihtiyacı vardı ama benim tuvalete gitmem gerekiyordu. Ya da parktaki bütün tuvaletler gibi hücreden bozma küçücük betona yapıya... fakat suyu akıyordu ve tuvaleti vardı, benim de şu anda ihtiyacım olan şey oydu.

Telefonumu el feneri gibi kullanarak işimi gördüm, yüzümü ve ellerimi yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve kafamı ne zaman bir yere koysam ânında dikilen arkadaki kahrolası tutamı düzelttim. Telefonumu lavabonun üzerine koydum, aşağıdan vuran beyaz ışık beni hortlak gibi gösterdi.

Küçük ekrandan akşamın on biri olduğunu öğrendim. En az altı saattir uyuyordum. Kendimi şarj olmuş hissediyordum ve

o şekilde görünmek için elimden geleni yaptım. Çantamı yeni makyaj malzemelerimle doldurmuştum ve Finn'e güzel görünmek istiyordum ama telefonumdan gelen ışıkla görmek neredeyse imkânsızdı. İşimi bitirince telefonu aynaya yaklaştırıp yüzümü boya küpüne dönüştürmediğimi umarak kendime göz attım. Olumlu tarafından bakınca Finn tüm yaşananlara rağmen hâlâ benden hoşlanıyordu ve ben de hâlâ ondan hoşlanıyordum, o zaman bir şeyler vardı. Mum ışığında akşam yemekleri ve en iyi davranışlar, ütülenmiş gömlekler, güzellik salonunu ziyaretleri ve parfümlü kucaklaşmalar yoktu. Bu bizdik. Gerçek ve açık.

Gerçeği tercih ettiğimi fark ettim. Finn'e söylediğim gibi ben gerçeği arıyordum. Son yedi yılda hayatımda bu o kadar azdı ki, o kadar az şey gerçektir ve bir temele dayalıydı ki hoş olmasa bile tutunmak istiyordum. Hayatla ilgili sorun da bazen neyin gerçek olduğunu bilmenin zorluğuydu. Sanırım bazı insanların üç yüz kilo olmalarının sebebini anlıyordum. Çünkü o an, yemek önünde olduğu, ağzına doğru kaldırıldığı ve sonra yutulduğu, midene girdiği bir mutluluk ânı. Ve gerçek. Evet, çok doyduğunu hissediyorsun ama doymak da gerçek.

Aynaya arkamı dönüp eşyalarımı çantama geri koydum ve tuvaletten çıkıp beni Finn'den ayıran çimenlik alanda yürümeye başladım. Finn çömelmiş uyku tulumlarından birini yuvarlıyordu. Geldiğimi görünce duraksadı, başını kaldırıp bana baktı.

"Uyandıgımda gitmiştin. Yakalamaca oynayan kardeşler seni kaçırdı herhalde diye düşündüm. Onların didişmesini dinlerken uyuyakaldım. Bana Fish'le ikimizi hatırlattı."

"Kardeşler mi? Gecenin on birinde mi?"

"Yok ya. Saatler önce. Yola koyulmaya hazır mısın? Yarına Vegas'ta olmak istiyorsak yola çıkmalıyız."

Karanlıkta yüz ifadesini algılamaya çalışarak yukarıdan ona baktım. Saçlarını yüzünden geriye doğru attım. Lastik tokasını çıkarmıştı, saçları gevşekçe omuzların dökülüyordu. Dokunduğum tutamlar nemliydi, sabun ve diş macunu kokusunu alabiliyordum. Benden hemen sonra uyanmış olmalıydı.

“Neredeyiz?” Las Vegas’la aramızdaki mesafeden bahsediyordum ama ona sorarken yüzümü yıldızlara doğru kaldırdım. Yıldızlar parlaktı, gece öyle dingin ve serindi ki parıldayan her nokta dikkatimi çekiyordu, dünyanın altını üstüne çevirip yıldızlara düşebilmeyi, süzülürken onları toplayabilmeyi diledim. Beni yeryüzüne bağlı tuttuğu için yerçekimine lanet okudum.

Önceki günden bu yana bestelediğim şarkı aklımda dans ediyordu ve aradığım kayıp dizeyi de ekledim. *Ne kadar denersenem deneyeyim, mahkûmum yerçekimine.* Buydu. Melodiyi duyabiliyordum ve şarkıyı söylerken parmaklarımın tellerin üzerinde yapacağı hareketi hissedebiliyordum.

“Evrenin merkezindeyiz.” Finn doğrulmuştu ve şimdi o da yüzü göğe dönük bir şekilde ayaktaydı.

“New Mexico evrenin merkezi mi?” Bu, Dünyadaki En Güzel Küçük Yer sloganından çok daha iyiydi. Tabelalarını değiştirmeleri gerekiyordu.

“Eğer bu noktadan herhangi bir yöne seyahat edersen asla boşluksuz kalmazsın.” Konuşurken bana bakmadı ama ben ona bakabilmek için yıldızlara bakmayı bıraktım. “Dünyadaki herhangi bir yerde olabilirsin ve teknik olarak hâlâ evrenin merkezinde olursun. Sonsuz bir boşlukla kaplıyız.”

“Tüm o boşluk bana süzülüyormuşum gibi hissettiriyor. Asla geri gelmeyecekmişim gibi.” Kulağa bu kadar ümitsiz gelmesine niyetlememiştim ama sanırım öyle oldu. Tam tersi huzurlu görünüyordu ve sonsuzlukla çevrelenmiş olma fikrinden hoşlandım.

Kollarımı ona dolayıp elimden geldiğince sıkı sarılarak bunu ona da söyledim, hâlâ benim süzülüp gitmemi düşündüğünü anlayabiliyordum. Hep yanlış şeyi söylemeyi başarıyordum. Eş-yalarımızı bagaja koyup parktan ayrılırken Finn sessizdi.

Karanlığın sahibi bizmişiz gibi içinden geçtik... geç saat yolları, ılık hava da göğü temizliyordu. Gerçekten de evrenin merkezindeymişiz gibi hissettiriyordu, Finn dayanak noktası de-mişti. Müziğin sesini ön paneli sarsacak kadar açmıştı, ona nasıl

rinde söylediği şey neydi?" Şarkı sözlerini hatırlayan bir zihnim vardı ve şiirler de pek farklı değildi. Dizeleri kolaylıkla hatırladım ve düşünmeden söyledim.

*"Kalp sancısıyla bazı insanlar ızdırıp çekti
Bazılarıysa yorgunluktan öldü.
Fakat her şeyi hesaba katarak dayan;
Bizim dertlerimiz afakî,
Bonnie ve Clyde gibi olana dek ta ki."*

"Bonnie ve Clyde gibi olana dek ta ki?" diye sordu Finn. Sesi değişik geldi, sanki o dize onu rahatsız etmiş gibi.

Bununla nereye varmaya çalıştığından emin olamayarak ona baktım, bana söylemesini bekledim. Bir şeyi düşünüyor gibiydi, birkaç dakika sessiz kaldı.

"Biz oraya ulaştık mı, Bonnie Rae? Bonnie ve Clyde gibi miyiz? Çaresiz? Avlanan? Sadece daha fazla belaya çıkan karanlık bir yolda mı gidiyoruz?"

Ânında hafif alaylı bir tonla, "Umarım öyledir," diye cevap verdim.

Finn başını iki yana sallayarak gözlerini bana dikti. "Bu da ne halt demek oluyor?"

"Birlikteydiler. Her şey yaşanırken onlar birlikteydi." Şimdi alaycı değildim.

Finn hemen bakışlarını kaçırdı, gözlerini yola ve uzaklarda göz kırpan Albuquerque'nin ışıklarına dikti. Tekrar bana baktığında gözlerinde mümkün olması muhtemel olmayan bir parlaklık vardı. Şehrin ışıklarından daha parlaktı, başka yere bakmadım.

İfadesindeki yoğunluğu anlamamışçasına omuzlarımı silk-tim.

Finn düz bir sesle, "Onların sonu daha en başından ölümdü," dedi.

Otomatik bir şekilde, "Ölüm değildi. Ölümsüzlüktü," diyerek kendimi şaşırttım.

"O tarz bir ölümsüzlükle hiç ilgilenmiyorum, Bonnie Rae. Senin yanında genç yaşında ölüp de dünya hakkımda kitaplar yazıp hüznü, kısa hayatımla ilgili filmler yapacağına yaşlanarak ve tanınmadan ölmeyi yeğlerim. Ben Bonnie ve Clyde olmak istemiyorum!"

Nefesimi tuttum, reddedişi yüzüme bir tokat gibi inip nefesimi kesti. Gözlerini karşıya dikme sırası bendeydi, gözlerim nemliydi, duygularımı kontrol etmeye çalıştım. "Endişelenme, Infinity. Bana sonsuz artı birin yine sonsuz olduğunu söylemedin mi? Bensizken sen yine sen olacaksın," dedim en sonunda.

Finn küfretti ve kornayı yumrukladı, kimsenin duymadığı öfkeli bir patlamaydı bu.

"Sensiz olmak istemiyorum, Bonnie! Bunu anlamıyor musun? Ben sana âşığım! Seni bir haftadır tanıyorum. Ve sana âşığım! Deli gibi, 'İstersen arabayı uçurumdan aşağı sürerim,' dedirten tarzda âşığım. Fakat ben uçurumdan aşağı uçmak istemiyorum! Ben yaşamak istiyorum. Seninle yaşamak istiyorum! Bunu sen de ister misin? Yoksa hâlâ köprülerden aşağı atlamayı ya da kurşun yağmuruyla ölmeyi mi düşünüyorsun?"

Finn küfrederek elini tekrar tekrar kornaya vurdu. Yanaklarımda yaşlar olduğunu fark ettim. Finn'in yüzü çelişkilerle doluydu, hiddet ve umutsuzluk savaş veriyordu yüzünde. Kıpırdamak şöyle dursun, konuşmadım bile. Fazlasıyla sersemlemiştim.

"Finn?" diye fısıldayarak elimi uzattım. Sanki bana dokunmaya katlanamıyormuş gibi elimi itti. Camları indirerek arabanın içini kükreyen soğukla doldurup konuşma teşebbüslerini başarıyla saf dışı bıraktı ama ben yine de rüzgâra haykırdım. Benim de onu sevdiğimi haykırdım ama rüzgâr sözlerimi alıp götürdü. Gözlerimi yüzünden hiç ayırmadım, dişlerini sıkıp arabayı sürmesini izledim, benden tarafa hiç bakmıyor, ona ulaşma teşebbüslerimin hepsini silkinip itiyordu.

Çığlık atmayı bıraktım ve onunla birlikte sessizliğe gömüldüm. Az önce ne olduğunu merak ediyordum, kötü bir şey olduğunun farkındaydım, başka bir köprüden daha geçildiğini biliyordum ve hâlâ aynı tarafta mıydık emin değildim.

Kırılma Noktası

Finn ilk çıkışa döndü, kapanmış, karanlık ve sıkıca kilitlenmiş işletmelerle sarılmış bir çıkıştı. Yirmi dört saat hizmet vermek ve kasabadaki en düşük fiyatlara sahip olmakla övünen benzin istasyonu iyi aydınlatılmıştı. Bonnie ona dokunmaya çalışmaya son vermiş ve yolcu koltuğunda dönerek yüzünü dışarı çevirmişti. Finn onun ağladığını biliyordu, kendi yüzünü sildi, utanç verici duygusunun gözle görülür olmadığından emin oldu.

Şu kahrolası şarkı. Bonnie çözülmekle, parçalara ayrılmakla ilgili bir şarkı söylüyordu. Ve kendisi de dağılıyordu. Bonnie ölüm konusunda öylesine bezgin görünüyor, süzülüp gitmeye öyle can atıyordu ki Finn kontrolünü kaybetmişti. Kendine bunun öfke, yılgınlık olduğunu söyledi. Bir anormallik olduğunu söyledi. O asla duygusallaşmazdı. Asla. Fish öldüğünden beri hiç. Hapse gönderildiğinde bile. Hücresinde dövülüp damga-landığında bile, asla.

Duygusal olan Fish'ti. Deli fişek. Finn öyle değildi. O Fish'in zıddıydı. Vahşi kardeşini dengeleyen kişi olmuştu. Kendine, Bonnie için de bu olması gerektiğini söylüyordu. Mantiğin, istikrarın sesi olması gerekiyordu. Fakat onun yerine tamamen kontrolden çıkmıştı, tutkulu, dürtüsel ve duygusaldı.

Kapıyı itip açtı ve dışarı çıktı; içeride nakit ödeyerek tanınma yoksa kartını kullanarak eğer biri gerçekten onları arıyorsa yollarını gösterme riskini mi almalıydı emin değildi. Bonnie bu çılgınlığın yasadan ziyade medya kaynaklı olduğunu düşünüyor gibiydi fakat gerçekten kesin olarak bilmiyorlardı. Bu dü-

şünce onu uzun adımlarla içeri yürümeye teşvik etti, kasadaki görevliye elli dolar verirken başını eğik tuttu, pompa numarasını homurdandı ve ânında arkasını dönüp uzaklaştı. Görevli onun ricasını neşeyle tekrarladı ve Finn yüzünü saklayıp omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmaktan nefret ederek kapıları itip çıktı.

Arabaya geri dönmek istemedi. Karnı açtı, huzursuzdu ve Bonnie'yle ikisinin dikkatlerini dağıtacak bir şeye ihtiyaçları vardı. Fakat civardaki her şey karanlık görünüyordu, gerçi bir yerlerden sarsan bir bass ritminin geldiğini duyabiliyordu ve depoyu doldurmayı bitirirken yüzünü sese doğru döndü.

Pompanın diğer tarafına bir araba geldi, Finn gözünün ucuy-la siyah Escalade'in içindekileri inceledi. Kesinlikle polise ya da polisle bir şeyler yapmak isteyecek tipte insanlara benzemiyorlardı.

Gözleri pompanın üzerinden Escalade'in şoförüyle buluştuğunda kendini, "Buralarda bar mı var?" diye sorarken buldu.

Şoförün kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve sanki bir kulübe gidecek, bilgi vermeye degecek bir tip olup olmadığından emin olmak için Finn'i hızla baştan aşağı süzdü. Finn testi geçmişti herhalde çünkü adam tereddüt etmeden cevap verdi.

"Evet, dostum. Var. Şunu duyuyor musun?" Susup kulak kabarttı ve Finn, kendisinin de fark ettiği ritimden bahsettiğini varsaydı. Adam müziğin geldiği yönü işaret etti.

"Verani's. Bir kulüp. Sabah üçe kadar açıklar. Sokağın sonunda, solda kalıyor. Kocaman kırmızı bir V harfi dışında dışarıdan tamamen karanlık görünüyor. Park alanı arkada, giriş bodrumdan. Giriş ücreti yok, yemekler iyi ve isteyebileceğin başka şeyler de var." Bunu söylerken oğlanın gözleri ışıldadı ve Finn onun biradan bahsetmediğini anladı.

Finn başını sallayıp pompayı yerine astı. "Başka bir şeyle" ilgilenmiyordu. Fakat müzik, karanlık ve yemek kulağa son derece iyi geliyordu. Şimdi o hiddet geçmişken Bonnie'ye sarılmaya ihtiyacı vardı. Bonnie'ye onu sevdiğini söylemişti. Şimdi bunu

göstermeliydi. Belki karanlıkta dans edebilirler, birkaç saatlerini kanunsuzlar ya da kaçaklar gibi geçirmek yerine normal bir çift gibi davranabilirlerdi. Zamanları vardı.

“Teşekkürler.” Başıyla Escalade’in sürücüsüne selam verdi, o da karşılık verdi.

Bonnie güneşliği indirmişti, içerisi yumuşak bir şekilde aydınlıktı. Finn Charger’a bindiğinde Bonnie bir makyaj fırçasını yüzüne sürüyordu. Finn yola koyulduğunda Bonnie bir yorumda bulunmadı, bakışları kendi yansımasındaydı, koyu renk gözlerinin etrafına gölge ekliyordu ama parlak kırmızı V haricinde karanlık, penceresiz binanın arkasındaki park alanına çekip de arabayı durduğunda Bonnie alnı kırıştırarak Finn’e baktı.

“Bonnie ve Clyde olmak istemiyorum. Ben Bonnie ve Finn olmak istiyorum. Sadece bir süreliğine. Olur mu?” Bonnie’nin alacağı bütün özür buydu; Finn hâlâ kızgındı. Ve hâlâ çok ama çok korkuyordu. Onu sevmekten, onu kaybetmekten ve çoğunlukla bu süreçte kendini kaybetmekten korkuyordu. Fakat onu seviyordu. O duygu diğerlerinden daha güçlüydü.

Bonnie başıyla onayladı, gözleri kocamandı. “Bu bir kulüp mü?”

“Evet, öyle. Umuyorum ki karanlık, duman altı ve asla country müzik dinlemeyen veya eğlence kanalı izlemeyen suçlularla dolu bir yerdir. Yanlarındaki masada ünlü bir şarkıcı oturup yemek yese bile polisi ya da haber kanallarını asla aramayacak insanların olduğu bir yer.” Salaklık edip etmediğini merak ederek sustu. Ettiğine karar verdi ve umursamadı. “Sanırım dans etmeyi seviyorsun. Ben sevmiyorum. Fakat seninle dans etmekten hoşlanabilirim diye düşünüyorum.”

Gülümsemesi, her şeyi başlatan o kocaman ısıllı gülümsemesi Bonnie’nin güzel yüzüne yayıldı. Bonnie döndü ve göz makyajına birkaç fırça darbesi daha vurarak etkiyi artırdı. Dudaklarını renklendirdi ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Hatta çantasına tıktığı küçük, plastik Walmart pa-

ketinin içinden küpe bile çıkardı. Sallanan halka küpeleri onu giyinip kuşanmış gibi gösterdi ve kalın eşofman üstünü çıkarıp siyah kolsuz tişörtünü üstüne oturan kot pantolonunun içine soktu. Finn, onun da kendisine çekidüzen vermesinin iyi olacağına karar verip Bonnie'nin saç fırçasını aldı ve saçını taradı. Saçını aşağıdan topladı ve boğazına kadar kapalı hissetmemek için deri montunun fermuarını açtı ve arka koltuktan Bonnie'nin ceketini aldı; o sırada farkında olmasa da daha sonra memnun olacağı bir dürtüydü bu.

Verani'nin merdivenlerinden aşağı indiler, kapıda onları karşılayan ya da geri çeviren kimse yoktu, böylece onları loş ışığın ve sağır edici yükseklikte müziğin karşıladığı kulübe girdiler. Finn kolunu Bonnie'ye dolayıp mekânda oturacak bir yer aradı. Tam solunda uzun bir bar vardı ve yanına sokulup barmenin onlardan tarafa bakmasını beklediler.

Kulaklarında halka küpeler olan, saçının yanları kazınmış ve üstü Elvis tarzıyla geriye taranmış genç bir adamdı. Durmaksızın hareket hâlindeydi; siparişleri hazırlarken ne yaptığını bilen ellerle dolduruyor, karıştırıyor, kaydırıyor ve sıkıyordu. Fakat Finn'e baktığında sanki biri onu heyecanlandırmış ve göz teması kuracak kadar hareketsiz duramazmış gibi bakışları hemen başka yöne çevrildi. Birisi ona Jagger diye seslendi. Finn ona hâlâ yemek servisi olup olmadığını sorduğunda, Jagger kalabalığın arasında zikzaklar çizerek dolaşan simsiyah giyinmiş kızlardan birini çağırırdı.

Kız onları sahneyi ve dans pistini doğru dürüst görmeyen bir girintiye yönlendirdi, büyük ihtimalle gecenin birinde hâlâ kimsenin oturmamış olmasının sebebi de konumuydu. Garson masaya iki ince menü bıraktı ve geri döneceğini söyledi. Arkadaş canlısı ya da sohbet meraklısı değildi, bu Finn'in işine gelirdi.

Seçenekleri fazla değildi ancak Bonnie'yle Boston'dan ayrıldıklarından beri epey basit şeyler yemişlerdi; gerçek bir masada oturarak yedikleri son yemek, Ohio'da Shayna'nın küçük mutfaklarında yedikleri spagettiydi.

Karar vermeleri uzun sürmedi, garson sularıyla geri gelip siparişlerini aldı. Finn felaket şekilde bira istiyordu fakat kimliğinin sorulmasını istemiyordu, o yüzden ikisi de içkiden uzak durdu. Yemeklerini yerken Bonnie, Finn'den daha iyi görebildiği sahneye ve dans pistinin dar bir parçasına bakıp durdu.

Bonnie burnunu kırıştırdı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Belki dağlı olduğumdan ama bu müzikten nefret ediyorum. Bir labirentte ya da şu küçük hamster tekerleklerinde olmak gibi bir şey, dönüp dönüp duruyorsun ve asla bir yere ulaşmıyorsun." Bonnie'nin kendini duyurabilmek için bağırması gerekiyordu ve sonunda Finn karşısına oturmak yerine yanına geçip oturdu, böylece birbirlerinin kulaklarına konuşabilirlerdi.

Finn geçen hafta Bonnie'nin şarkı söyleyişini dinlememiş olsaydı o kadar da aldırmazdı. Bonnie'nin şarkılarının hamster tekerleğiyle uzaktan yakından alakası yoktu. O hikâyeler anlatıyor, sırları açıklıyor ve Finn'i sadece onun için şarkı söylediğine inandırıyordu. Onun şarkılarını dinleyen herkesin aynı şeyi hissettiğini düşündü. İşte o yüzden o Bonnie Rae Shelby'ydi.

Finn ağzını onun kulağına dayayıp bunu ona söyledi, o dediklerini bitirince Bonnie ona gülümsedi ve cevap vermek için ona doğru eğildi.

"Fakat Finn... zaten sana şarkı söylüyordum. Sadece seni henüz bulmamıştım. Görmüyor musun? Şu andan itibaren, her şarkı senin olacak."

Genç kızın sözleri fazla şirindi. Hatta klişeydi. Fakat bunu, elini onun yanağına koyup kulağına doğru konuşurken yüzüne dokunarak öyle bir inançla söylemişti ki her şeye rağmen Finn onun sözlerinden etkilenmişti. Kendine rağmen. Rüzgârda onun bağırdığını, onu sevdiğini söylediğini duymuştu ama olayın sıcaklığıyla söylediği şeylere inanmak istemeyecek kadar kızgındı ona. Bonnie onu gerçekten seviyor muydu bilmiyordu. Kızın ondan hoşlandığını biliyordu. Kızın ona abayı yaktığını biliyordu. Kızın üzgün, yalnız ve kaybolmuş olduğunu biliyordu. Tüm bunlar yüzünden de Finn'e ihtiyacı vardı. Şimdilik.

Finn onun alnını öptü ve yemeğini sessizlik içinde bitirdi. Kızın gözlerinin onun yüzünde oyalandığını hissediyordu, kafasını karıştırdığını biliyordu ancak inanması mümkün olmayacak daha fazla aşk ve bağlılık itiraflarına yol açmadan kendini nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Grup on dakika ara verince Finn erkekler tuvaletini bulmak ve zihnini boşaltmak için, oturdukları masadan kalktı. Bonnie tuvalete gitmesi gerekmediğini, orada onu bekleyeceğini söyledi.

Onu yalnız bırakmaması gerektiğini bilmesi gerekirdi. Beş dakikalığına bile olsa. Masalarına geri döndüğünde orada değildi. Etrafında döndü, gözleri kötü aydınlatılan alanda gezindi. Tuvalet konusunda fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ederken onu gördü.

Sahnedeydi. Hoplayıp zıplayan üçlünün ve bateristlerinin boş bıraktığı küçük platformun üzerinde, ışıkların altında duruyordu, daha sadece birkaç dakika önce orada duran adamlar Bonnie Rae'nin her anlamda tam zıddıydı. Dördü de yakındaki bir masada oturuyordu, onlar soluklanırken Bonnie'nin seyircilerini eğlendirmesiyle bir sorunları olmadığı açıktı. İçlerinden biri, "Buyur senin olsun," der gibi bardağını kaldırdı.

Finn, böyle tehlikeli bir şey yaptığı için endişeli, öfkeli ve şaşkın bir hâlde sahneye doğru giderken dikkatleri üzerine çekmemeye çalışarak, "Siktir! Bonnie Rae!" diye tısladı. Bonnie ince omuzlarına elektrogitarlardan birini takmıştı ve sahnedeysen Blazer'da ayakları gösterge panelinde, gözleri Finn'in yüzünde olduğu kadar rahat görünerek tellere dokunuyordu. Gitarı yakındaki amfiye taktı ve öne doğru eğildi.

"Selam." İnsanları selamlarken ağzı mikrofonu öpüverdi ve kalabalık ânında sessizleşti. Ses büyüdü. Finn daha önce de şahit olmuştu.

"Küçük bir şeyler söylesem aldırılmazsınız, değil mi?"

Kolları ince ve pırlıl pırlıl, gergin ve sıkıydı; yüz hatlarını gizleyen ve yüzünün yarısını gölgede bırakan ışığın altındaki kısa, siyah saçları düz ve parlaktı. Finn, insanların kendilerine ulusla-

rarası bir süperstar tarafından serenat yapılmak üzere olduğunu fark ettiklerini sanmıyordu. Kimse onun ne kadar kilometre yoldan geldiğini ya da şarkı söylemeye veya görülmeye hazır olmadığını tahmin edemezdi. Fakat oraya çıkmış ikisini birden yapıyordu, sadece kendi işini yapmanın zevki için yapıyordu. Üstüne oturan pantolonu, kovboy çizmeleri ve dar, siyah kolsuz tişörtüyle sahnede çok doğal görünüyordu. Finn onu kollarının arasına alıp gecenin içine koşma, onu güvende, gizli ve yakından tutma dürtüsüyle savaştı.

“Sadece bu aralar düşündüğüm bir şey,” dedi en yakın arkadaşıyla konuşuyormuş gibi. Elektrogitar onun iddiasız tarzına biraz ters görünüyordu ama çalmaya başlayınca basit tuttu, parmakları aşına olmadığı telleri çaba sarf etmeden çekiyordu. Finn’in ânında tanıdığı bir melodiydi, dün gece mırıldandığı melodi. Finn’in ondan söylemesini istediği melodi. Görünüşe göre Finn’in ricasını yerine getiriyordu. Sonra kızın gözleri onunkileri buldu.

Sana ılık hızımı tarif edemem

Hatta açıklayamam bile

Ya da gök gürültüsünü gökyüzüne neyin getirdiğini

Evrenin boyutunu teorilere dökemem asla

Ya da açıklayamam neden bazılarının yaşayıp bazılarının öldüğünü

Sesi alanı hiç uğraşmadan doldurdu. Bu, Finn’in ani bir korkuya kapılmasına neden oldu. Bazı hayranları onu alameti farikası olan sesinden kesin tanıyacaktı, sahneden aşağı çekilip çılgın insan selinin arasına karışacaktı. Fakat herkes dinliyordu, birkaç çift dans ediyordu ve Bonnie Rae şarkı söylemeye devam ediyor, farkında olmadığı şeyleri yüksek sesle dile getiriyordu.

Tahmin bile edemem

Asla iddia etmem

Neden benimle birlikte burada olduğunu

*Ve kavrayamam bile
Sayıların sonu yok diye
Senin anladığın şeyleri, ben tasavvur edemem*

*Sonsuz + Bir
Hâlâ sonsuz
Ne kadar denersem deneyeyim
Mahkûmum yerçekimine.
Fakat bildiğimi sandığım şeyler
Değişti seninle tanıştığım anda
Meğerse ben hafifmişim
Aynı zamanda ebediymişim*

Bonnie başını geriye atıp sadece onun için olabilecek bir şarkıyı söylerken Finn ısının ve kalp sızısının boğazında tırmandığını hissetti. Bonnie tamamen bambaşka bir köprüye tırmanırken seyirci de onunla birlikte inledi.

*Hafif ve ebedi.
Nihai ve hareketli.
Öyle hafifim ki asla düşmeyeceğim
Hafif ve ebedi.
Umutsuzca nefessiz.
Sanırım hiçbir şey bilmiyordum.*

*Sonsuz + Bir
Hâlâ sonsuz
Ne kadar denersem deneyeyim
Mahkûmum yerçekimine.
Fakat bildiğimi sandığım şeyler
Değişti seninle tanıştığım anda
Meğerse ben hafifmişim
Aynı zamanda ebediymişim.*

Nefes nefese kalmamış ve hava atmamıştı, bedenini şehvetli biçimde hareket ettirmemişti. Seyircilere imalı sözlerle serenat yapmamıştı ama kendi ruhunu ve Finn'in ruhunu açmıştı. Finn, eğer bir striptiz gösterisinde yer alsa kendini bundan daha çıplak ya da açıkta hissetmezdi.

Meğerse ben hafifmişim ve aynı zamanda ebediymişim. Buydu işte. Kendini hafiflemiş hissetti. Bonnie mikrofondan uzaklaşıp gitar kayışını başının üzerinden geçirirken gözleri Finn'in üzerindeydi. Ödünç aldığı gitarı bırakırken zıplayan grup bir an için afallamış gibi göründü, seyircilerinin kısıcık saçları ve kırmızı kovboy çizmeleri olan bir kız için onları tamamen bıraktıklarının farkındaydılar. Kalabalık toplu hâlde nefes aldı, bağırışlar ve alkışlar yankılandı.

Bonnie şarkı söylerken Finn ona doğru hareket etmişti; ona doğru yürümüştü çünkü arkasını dönüp gidememişti ve şimdi aradaki boşluğu kapatıyordu. Dans edenlerin, içerek izleyenlerin arasından geçti ve o sahneden inmek üzereyken onu kaldırıp kucığına aldı. Bonnie'nin ayakları yerden kesilince nefesi de biraz kesildi ama sonra Finn'in dudakları onunkileri buldu, arzudan alev alev yanıyordu fakat yaptığı aptallığa kızgınlığı da geçmemişti. Onu kızgınlıkla öptüğü ikinci seferdi bu. Fakat sebebi ne olursa olsun Bonnie'nin uyum sağlaması uzun sürmedi ve etraflarındaki insan kalabalığını umursamadan onu öperek karşılık verdi.

Ve sonra Finn fısıltıları duydu. Bonnie Rae Shelby adının fısıltılı bir hayretle mekânda dolandığını duydu, sanki insanlar tahmin ediyordu ama emin değillerdi. Bonnie aynı görünmüyordu. Fakat sesi onun sesiydi ama birini tepeden tırnağa kılık değiştirmiş gördüyseniz sadece sesi işe yaramazdı. Soru inanca dönüştüğü anda hareketlenme olurdu. Finn dudaklarını onunkilerden ayırdı ve geldiklerinde fark ettiği arka girişe doğru hızla yürüdü. Bonnie sahneye çıkarken çantasını yanına almıştı ve şimdi çapraz vaziyette omzunda asılıydı. Fakat kabanları hâlâ masadaydı ve yemek parasını ödememişlerdi. Siktir! Bonnie'yi yere bırakıp onu barın karşısındaki yan kapıya doğru itti.

“Çıkışın yanında dur. Dışarı çıkma! Beni bekle! Kabanlarımızı alıp masaya biraz para bırakacağım.” Bonnie mikrofonun cazibesine kapılmadan önce saklanmaya çalıştıkları masalarının bulunduğu girintiye doğru uzun adımlarla yürüdü. Cüzdanını çıkarıp henüz temizlenmemiş tabakların ve peçetelerin arasına yediklerinden fazlasını karşılayacak parayı attı. Kabanlarını alıp Bonnie’nin ardından seyircinin dikkatini çaresizce tekrar çekmeye çalışan grup yeniden çalmaya başlamış olmasına rağmen hâlâ onları izleyen, hâlâ merak eden insanları iterek çıkışa doğru yürümeye başladı. Gümbürdeyen davullar çoğu müşterinin dikkatini dağıtmaya yeterli oldu ve Finn mide bulandıracak denli gürültülü müzik için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Gözleri Bonnie’nin üzerindeydi, ona ulaşmasına ve binadan çıkmasına on adım kalmıştı ki ışıklar göz kırptı, ses sistemi güç kaybetti ve sahnedeki grup bir kez daha sahneden indi.

Her girişten mekânın içine polis akın etti, aynı SWAT timi tarzındaydı, hepsi simsiyah giyinmişti, silahları havadaydı, göğüslerinde narkotik yazıyordu. Bonnie’ye doğru atıldı ve herkese yere yatmasını söyleyen polis akını kıl payı ıskaladı. Bonnie’yi de yanına çekerek hemen itaat etti fakat orada kalmadı. Hemen sağındaki bara doğru süründü ve orada kendini, gözleri kocaman olmuş, kokain bağımlılığı varmış da bunu karşılamak için ek iş yapıyormuş olduğundan kuşkulandığı üniversiteli bir genç olan barmenle burun buruna buldu

“Burada kimsenin bilmediği bir çıkış var mı? Pencere, kiler, çatı, herhangi bir şey?” diye bağırdı barmenin yüzüne. İçerideki gürültü bağırmaktan başka bir şey yapmak mümkün değildi.

Jagger, “Onlar narkotik şubeden! Çok pis boka battım, ah-bap!” diye boş boş konuşmaya başladı.

Finn barmenin bu durumunu kullanıp kendi paçalarını kurtarmak niyetiyle, “O zaman buradan çıkalım!” diye ikna etmeye çalıştı. Jagger başını salladı, yutkundu ve barın arkasında yavaşça sürünmeye başladı, Finn, elini Bonnie’nin kalçasına koyup önünde ilerlemesi için onu iterek adamı takip etti. Barmen,

barın arkasına yapılmış geniş bir dolaba benzeyen, yaklaşık bir metreye almış santim büyüklüğünde bir yerin kapağını açtı. Bir saniye için Finn ince barmenin oraya girip kapakları arkasından kapatacağından, buranın sadece tek kişilik bir saklanma yeri olduğundan endişelendi.

“Geri dönüşüm için... bu duvarın diğer tarafında bir teslimat girişi ve boş cam şişelerin attığımız bir çöp var. Burası çöp konteynerine gidiyor. Dikkatli olun. Bir sürü kırık cam var.”

Jagger sürünerek açıklığa girdi, önce ayaklarını soktu ve neredeyse ânında kayboldu. Bonnie dürtülmesi gerekmeden gencin çıkış şeklini taklit etti. Açıklık Finn’in boyutlarındaki birisi için biraz dardı ama omuzlarını çevirip sıkışarak geçti ve çoğu hâlâ tek parça olan cam şişelerle yarı dolmuş bir çöp konteynerine düştü. Çöp konteyneri arka duvarın ve geri dönüşüm açıklığının arasına doğru açıyla itilmişti. Gidecek sadece bir yön vardı ve genç barmen çoktan dar yükleme alanının sürme metal kapısına doğru koşturuyordu.

Finn arkasından seslenip onu uyardı. Kapının öbür tarafında ne olacağını biliyordu. Polis aptal değildi. Çıkışı tutmuş olmalıydılar ve eğer delikanlı dışarı çıkarsa onlar içeri girecekti. Jagger durdu ve koşarak geri döndü, Finn Bonnie’nin arkasından çöp kutusundan dışarı çıktı ve bu kadar ortada ve başarısızlığa mahkûm olmayan başka bir çıkış var mı diye bakındı.

Karşısındaki bir kapı açıldı; bekçi üniforması giyen, bitkin yüzlü, yaşlıca bir adam, göğüs cebinden bir sigara çıkararak asfalta çıktı. Adamın cebine takılı, fotoğrafının, çalışan numarasının ve hepsini doğrulayacak bir de barkodun yer aldığı bir kimlik kartı vardı. Belli ki yükleme alanını kullanan tek işletme Verani’s değildi. Hizmetli cebini yoklayıp çakmağını ararken Bonnie peşinde Finn ve barmenle ona doğru koşturdu. Bonnie bir yandan da çantasını karıştırıyordu.

Adama yaklaşırken ona doğru yüz dolar uzattı.

“Buradan çıkmamız lazım. Bizi oradan çıkarabilir misin?” Başıyla az önce adamın çıktığı kapıyı işaret etti.

Adam Bonnie'ye sanki İngilizce anlamıyormuş gibi baktı ve sigarasını yaktı, elindeki parayı görmezden gelerek dumanı üfledi ve gözlerini genç kızın yüzüne dikti. Bonnie Finn'e bakıp çaresizce omzunu silktilti.

Finn parayı ondan alıp yardım etmeye niyeti yokmuş gibi görünen, hatta onları görmemiş gibi davranan adamın gözlerinin önünde tuttu. Bu hareket adamın dikkatini Bonnie'nin yüzünden Finn'in eline çevirdi. Adamın gözleri Finn'in başparmağı ile işaretparmağının arasındaki beş nokta dövmesine takıldı.

"İçeride mi yattın?" diye homurdandı adam ve gözleri Finn'inkilerle buluştu.

"Evet. Sen?" dedi Finn gözünü bile kırpmadan.

"Evet." Doğrulayan başka bir homurtu daha. "Uzun zaman önce."

"Verani polis kaynıyor," dedi Finn. "Ben de daha fazla içeride yatmak istemiyorum."

Adam sigarasını beton duvara bastırıp söndürdü ve başını bir defa salladı.

Önce Bonnie'ye sonra Finn'e bakarak, "İkiniz suçlu olduğunuz için mi kaçıyorsunuz?" diye sorup

"Hayır. Suçlu olmadığımız için kaçıyoruz. Orada olanların bizimle hiçbir ilgisi yok."

Adam, sanki bu ona mantıklı gelmiş gibi yine başını salladı.

"İkinizin geçmesine izin vereceğim. O olmaz." Çenesiyle koru içindeki barmeni işaret etti.

"N-ne?" Barmen endişeyle kıpırdandı

"Sen satıcısın. Seni buralarda gördüm. Toz satıyorsun. Çocuklara da. Sen o taraftan git. Şansını dene." Yine çenesiyle yüklem alanının giriş kapısını işaret etti. "Sana yardım etmem."

Barmen destek için Finn'e baktı ama Finn başını iki yana salladı, umurunda değildi.

Jagger bir başına kaldığını fark edince bağıra çağıra küfretmeye başladı. "Herkese onu gördüğümü söyleyeceğim! Anlatacağım! Onlara bu akşam Bonnie Rae Shelby'nin uyuşturucu al-

mak için buraya geldiğini söyleyeceğim,” diyerek Bonnie’yi işaret etti, dokuz yaşında bir veletmiş de oyun parkında dışlanmış gibi ispiyonlamakla tehdit ediyordu.

Finn küfrederek ona döndü ve düşük çenesine sert bir yumruk indirince barmen yere yığıldı. Baygındı. Hapiste geçirdiği zaman beş dakika içinde ikinci kez işine yaramıştı.

“Eğer herhangi bir şey anlatırsa benim de bildiklerimi anlatacağımdan emin olabilirsiniz,” dedi bekçi. Ağır kapının yanında ki kart okuyucuya kartını okutup kilidi açtı. Bonnie ve Finn için kapıyı ardına kadar açık tuttu ve yerde yatan bilinçsiz uyuşturucu satıcısına son bir bakış atarken adam neredeyse memnun görünüyordu.

“Karma sürtüğün teki ama bu akşam onu kesinlikle sevdim,” dedikten sonra kapıyı arkalarından kapadı.

Burası bir ofis binasıydı, bekçinin onları geçirdiği geniş alan bölmeler ve telefon sistemleriyle doluydu. Lobiye ulaştıklarında adam alarmı devre dışı bıraktı, cebini karıştırıp üstüne basa basa rüşvetlerden de uyuşturucu satıcılarından nefret ettiği kadar nefret ettiği söyleyerek parayı Bonnie’ye geri verdi. Fakat Bonnie çantasından çıkardığı siyah bir kalemle imzalayıp ona bir hediye olduğunu söylediğinde adam razı olup geri aldı.

Bonnie kalemini çantasına koyarken eski mahkûma kocaman bir gülümseme gönderdi ve adam bir anlığına sersemleyerek geriye doğru bir adım attı. Bonnie kapıdan çıkıp karanlık sokağa adım atarken arkasından el sallayarak veda etti. Finn adamın nasıl hissettiğini biliyordu, tanıştıkları andan itibaren başına bela getiren ve kalbine kor düşüren kızın peşinden gitti.

Hızla yürüdüler ama tedbirli şekilde park alanına yaklaştıklarında orada ne bulacaklarını bilmediklerinden karanlıkta kalmaya çalıştılar. Buldukları şey tam bir kaostu. Kaos iyiydi çünkü gizlenmeyi sağlardı fakat Finn’in görebildiği kadarıyla kimsenin ayrılmasına izin verilmiyordu. Büyük bir şeyler oluyordu ve Finn, bu baskının sebebinin Jagger olduğundan şüpheliydi. Bu büyük bir meseleydi... büyük uyuşturucular, büyük oyuncular.

Tam da Escalade sürücüsünün ima ettiği gibi Verani's müzikten, geç saatlere kadar açık olmaktan ve yemekten çok daha fazlasını sunan bir eğlence mekânıydı. Yeniden açılması zaman alacaktı ve Bonnie ile Finn de Bear'ın arabasını yakın zamanda geri alamayacaklardı.

"Saat kaç?" diye sordu Bonnie'ye. Finn saatini göremiyordu ve sadece Bonnie'nin telefonu vardı. Kendi kullandığı telefonu Charger'daydı, Yolculuğa başladığı telefonu Blazer'da, terk etmek zorunda kaldıkları ilk araçta kalmıştı. Küfretti.

"Üç. Sabahın üçü," diye cevap verdi Bonnie. "Arabayı bırakmamız gerekecek, değil mi?" Her zamanki gibi doğal karşılıyordu.

Finn aklını başına toplayıp ona baktı.

"Benzin aldığımız yerdeki şu dükkân vardı ya?" dedi Finn. Bonnie başıyla onayladı. "Greyhound otobüslerinin durağıydı. Pencerede logosunu gördüm. Otobüse binmeye ne dersin?"

21

Sanal Sayılar

Bonnie Rae Shelby ve eski mahkûm, Infinity James Clyde'in, uzun süredir Bayan Shelby'nin koruması olan ve dünkü market soygununda vurulan Malcolm "Bear" Johnson'a ait siyah, 2012 model Dodge Charger'ı kullandıklarına inanılıyor. Bay Johnson'ın kritik olan durumu biraz daha düzeldi ancak polisin verdiği bilgiye göre şu anda hâlâ iletişim kuramıyor ve sorulara cevap veremiyor.

İddialara göre Shelby ve Clyde, bu sabah erken saatlerde Guymon, Oklahoma'daki küçük kasabada bir kaza yerinden kaçtı fakat kazanın tanığı olan kişi plakayı aldı ve daha sonra söz konusu çiftin tanımına uyan bir adam ve bir kadının aracı kullandığını doğruladı.

Ek olarak, Bay Clyde'in 26 Şubat'ta kiraladığı ve sözleşmede yazan tarihte geri götürülmeyen araba, araç kiralama şirketi tarafından çalıntı olarak bildirildi. Eski mahkûmun ve muhtemelen Bonnie Rae Shelby'nin gittikçe büyüyen suç listesine o da eklendi.

Otobüsün aşağı yukarı yarısı doluydu; aracın sonuna doğru, sol taraftaki iki koltuğa oturduk. Beklemek zorunda bile kalmamıştık. Nakit parayı mutlulukla alan ve otobüse binerken kimliklerimizi de hazır tutmamamızı söylese de tekrar sormayan yorgun kasiyerden biletlerimizi aldıktan on dakika sonra otobüs geldi. Hayatımda ilk defa adımın Bonita olmasına ve ehliyetimde de

öyle yazmasına memnun oldum. Finn'in adı epey akılda kalı-
cıydı fakat onun biletini Finn Clyde adına aldık. Kimsenin Finn
adını tanıyacağını sanmıyorduk, her kanal onun göbek adıyla
birlikte tam adını haykırıyordu. Sanki o John Wilkes Booth, Lee
Harvey Oswald ya da John Wayne Gacy'ymiş gibi. Saat sabahın
dördüydü ve bitkin hâldeki şoför biletlerimizi aldı, biletlere ya
da bize bakmadan ve tek yorumda bulunmadan üst kısımlarını
yırttı.

Walmart'tan aldığım gözlüğü taktım; makyaj malzemem
dışında ikinci Walmart alışverişimden kalan tek şeydi bu – ve
Finn, şaşırtıcı bir şekilde yardımsever olan bekçinin geçmemize
yardım ettiği işletmenin iletişim bilgilerinin yer aldığı iki beyz-
bol şapkası yürütmüştü. Bekçi Finn'in elindeki dövmeyle görün-
ce tamamen değişivermişti. Finn bunun boktan bir kardeşliğin
sembölü olduğunu söyledi... diğer eski mahkûmlar tarafından
kolayca tanınan bir hapisane dövmesi daha.

Finn'in raftan şapkaları aldığını görmüş olsaydı daha az yar-
dımsever olabilirdi ama Finn onları kabanının içine tıkmış ve
birlikte markete doğru yürürken eğer başımızda şapkalarla ya-
kalanırsak şirketin bu bedava reklamdan mutlu olacağını söyle-
mişti.

Şapka ve gözlükleyken kendimi oldukça güvende hissetsem
de Finn yanımdaki koltuğuna oturduğu anda elini tuttum. Sah-
neye çıkmanın sebep olduğu adrenalinle birlikte cesaretim de
yok oldu. Finn'in gözlerini üzerimde hissetmenin, benim du-
daklarıma yapışan aç dudaklarının, polislerden kaçışın getirdi-
ği o coşku uçup gitmişti. Otobüs marketen ayrılıp homurdana
homurdana otobana çıkarak bizi bir faciadan daha uzaklaştıra-
nı kadar el ele tutuşup sessizce oturduk.

Yine korkmuştum, gerçeklik şu anda kaldıramayacağım ka-
dar fazlaydı. Çok fazla bu tür an yaşamıştım, günümüzün ani-
den nasıl değiştiğine inanamamak ile haz duymak arasında bo-
calamıştım ve kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar canlı
hissediordum ama gerçeklik bir yolculuk olabilirdi.

Zamanımız tükeniyordu. LA'e gitmemiz gerekiyordu. Büyük duyurumuzu yapmamız gerekiyordu. Sonra hepsi bitecekti. Sona erecekti. Fakat korkumun sebebi bu değildi. LA'e ulaştığımızda, medya çılgınlığını açık bir şekilde yalanladığımızda biz de bitecek miydık? Daha kaç arabayı yolda bırakıp gidecektik? Biz ne halt yiyorduk?

"Biz ne halt yiyoruz?" Finn yanımda iç geçirdi, zihnimden geçenleri bire bir tekrar etmesi sıçramama neden oldu, başımı kaldırıp ona baktım. Sonra kahkahalarla gülmeye başladım. Birkaç kişi bize doğru döndü, Finn sövüp beni kucağına doğru itti. Yarı histerik kıkırtılarımı kontrol edene kadar yüzümü bacağına dayadım.

Finn başını bana doğru eğdi ve önündeki koltuğa dayadı, üst bedeni kucağında yatan başımın üstünde kırk beş derecelik bir açıyla duruyor, kulak misafiri olunmadan konuşabileceğimiz karanlık, ücgen bir koza oluşturunuyordu.

"Neden yaptın bunu, Bonnie? Niçin şarkı söyledin? Dikkat çekmeye, karşı koyamayacağın kadar aç mısın?" Sesi yumuşaktı ama kafası beni hiç anlamamış gibi karıştı. Kahkaham ânında kesildi, beni onun anlayışından ayıran uçurumla bastırıldı. O anlayışı istiyordum. Ona çaresizce ihtiyacım vardı. O anlayış olmadan ben mahvolurdum.

"Sana şarkı söylemek istedim," dedim. "Sana nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyordu. Bana inanman için buna ihtiyacım vardı. Sen de beni en iyi şarkı söylediğimde dinliyorsun."

"Fakat aptallıktı. Sen de biliyorsun."

Bu sert eleştiri karşısında gözlerime yaşların battığını hissettim. Bütün gece bana kızgındı. Nedenini bilmiyordum. "Hoşuna gittiğini sandım. Beni... beni öptün."

"Seni öptüm çünkü şarkı güzeldi ve sen bana..." Kendini tuttu, sesi sert bir fısıltı olarak çıkıyordu. "Sen bana... çılgınca şeyler hissettiriyorsun. Tehlikeli şeyler. İmkânsız şeyler. Sen benim hissetmemi sağlıyorsun. O kadar şey hissetmek bazen karşı konulamaz oluyor. Sen bazen karşı konulamaz oluyorsun."

Uzanıp yüzüne dokundum. Yüz ifadesini göremiyor ve hoşnutsuzluğunu okşayarak dağıtmak istiyordum. Parmak uçlarımı burnunun kemeri boyunca ilerletip kaşlarının arasındaki çizgiyi düzelttim ve çene çizgisine doğru indim.

"O yüzden şarkı söylüyorum, Finn," diye fısıldadım. "Bana hissettiriyor. Öyle gerçek ki. Çok saf. Artık hayatımdaki *tek* gerçek şey. Senin dışında. Gerçi bazen senin sanal olduğunu düşünüyorum." Düşüncelerim küçük parktaki tuvaletteyken neyin gerçek olduğuyla ilgili kendimle yaptığım konuşmaya kaydı, üç yüz kiloluk kadın tüm ağırlığıyla aklımdaydı.

"Matematikte bir şeyin gerçek olup olmadığına sanal olup olmadığından yola çıkarak karar verildiğini biliyor muydun?" Finn'in sesi, dudaklarını bulmuş olan parmak uçlarımda yumuşak bir titreşim bıraktı.

"Ne?"

"Matematikçiler sanal sayılarla karşılaştıklarında onları kabul ettiler, tanımladılar, sanal olmayan her şey için bir isim bulmaları gerekti. O noktadan sonra sanal sayı olmayan her şey 'gerçek' bir sayı oldu."

"Sanal sayı ne?"

"Eksi birin karekökü bir sanal sayıdır."

"O kadar mı?"

"Karekökünü aldığın her negatif sayı bir sanal sayıya dönüşür. -4'ün karekökü 2i olur, -100'ün karekökü 10i olur."

"Sonsuzluk bir sanal sayı mı?"

"Hayır."

"Gerçek bir sayı mı?"

"Hayır. Sayı falan değil. Ebediyetle, ulaşılmazlıkla ilgili bir kavram."

"Biliyordum. Gördün mü? *Sen* sadece hayal gücümün bir ürünüsün işte."

Finn güldü, kulaklarımdan daha uzağa gitmeyen sessiz bir kahkahaydı bu. "Gerçek bir sayı devam eden bir çizgi üzerinde bir miktarı temsil eden değerdir. Fakat bu gerçek bir şeyin *de-*

ğerini gösterdiği anlamına gelmez. Neredeyse aklına gelen her sayı gerçek bir sayıdır. Tam sayılar, rasyonel sayılar, irrasyonel sayılar.”

“Ve sonsuzluk ölçülemez.” Sanırım anlamıştım.

“Evet.” Finn dudaklarında oynayan parmaklarımı tuttu. “Sonsuzluğu işaretleyen bir nokta yok.”

“Fakat o yine de var.”

Finn, “Var, ancak gerçek değil,” diyerek karşılık verdi, belli ki kelime oyunu hoşuna gidiyordu.

“Matematikten nefret ediyorum,” dedim. Fakat gülümsedim ve o da eğilip beni öptü, beni bağışladı, bana matematiği sevdirdi. Hem de çok.

“Matematik güzeldir,” diye mırıldandı.

Sırf tartışmak adına, “Matematik gerçek değil,” diye karşı çıktım.

“Her zaman somut değil ama hayattaki en iyi şeylerden bazıları somut değildir. Aşk somut değil. Sabır da öyle. Nezaket, bağışlayıcılık ya da insanların konuşup durduğu diğer faziletler de öyle,” dedi.

Özlemlerle, “Son birkaç yıldır neyin gerçek olduğunu arıyorum,” diye itiraf ettim, sesim kendi kulaklarıma bile çocuksu geldi. “Fakat gerçeklik genelde çirkin oluyor. Güzellik? Onu yakalamak daha zor. Günbatımı gibi. Güzeli ve sana bir şey hissettiriyor. Ve gerçek. Fakat o sadece gün batana kadar sürüyor. Yani geçici. O yüzden gerçek olmadığına inanmak kolay.” Söylediklerimin kulağa mantıklı gelip gelmediğini merak ederek iç geçirdim.

“Şöhret ve servet de öyle görünüyor. Gerçek olamazmış gibi. Sonra bir bakıyorsun öyleler. Zengin ve ünlüsün. Ama daha farklı hissetmiyorsun. Yani gerçekmiş gibi hissettirmiyor. O yüzden aramaya devam ediyorsun. Ve çok geçmeden... kendini çirkinliğe teslim etmek çok kolay oluyor. Çünkü baktığın her yerde çirkinlik var. O yüzden zevk alınacak ne varsa alıyorsun. Çünkü içinde zevk de var. Ve o gerçek,” diyorum yine üstüne basa basa.

“Fakat zevki bulmak gittikçe daha da zorlaşıyor ve gitgide daha çok boka batmak zorunda kalıyorsun, hem de öyle derine ki bokla kaplanıyor ve çirkinliğe bulanıyorsun.” Göğsümde yükselen çaresizliği hissettim; Finn de hissetmiş olmalıydı ki alnımı öptü. Sonra gözkapaklarımı, ardından dudaklarımı... kısa bir an susmamı istiyordu âdeta.

“Anlıyorum, Bonnie Rae,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Bunu anlamıyor muyum sanıyorsun? Hapishane gerçekten çirkin olan her şeyle dolu. Beş yıl etrafım onunla sarılıydı. Bazen ne kadar yıkarsam yıkayayım o pis kokudan kurtulamayacağımı düşünüyorum.”

“Senin için hissettiğim şey var ya, Finn? Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Gerçekten daha iyi. Yani belki de hayattaki mücadele, *gerçek* olan şeylerin bizi her şeyin bu kadar olduğuna ikna etmesine izin vermemektir.”

Finn cevap vermedi, onu ikna edip edemediğimi bilmiyordum. Fakat bana inanmasına ihtiyacım vardı, göğsümdeki çalkantı başımı kaldırıp ona bakmama sebep oldu, duyması için yakarıyordum.

“Belki gerçeği aramayı bırakırım,” diye fısıldadım, yüzüme doğru bakan yüzünde sadece gözlerini seçiyordum, otobüs camlarının yanından geçip gittiği dünyayı yıkayan dingin ay ışığı yüz hatlarını yumuşakça aydınlatıyordu. “Belki gerçeği aramayı bırakırım, nasılsa artık sonsuzluğu buldum.”

Yolculuğumuzun ikinci saatinde otobüs Gallup, New Mexico’da durdu ama biz otobüste kaldık. Otobüs yola yeniden çıktığında bir süre uyuduk, geçtiğimiz hafta boyunca çok az uyumuş olduğumuzdan otobüsün yatıştırıcı homurtusuyla uykuya dalmak kolay oldu. Şapkalarımızı yüzlerimize indirdik, Finn cama yaslanabilmek için benimle yer değiştirdi, böylelikle ben de ona yaslanabiliyordum.

Otobüs üç saat sonra Flagstaff, Arizona’da durduğunda ve

yolculuğumuzu yarıladığımızda yine koltuklarımızda kaldık, inip binme yapmayıp dikkatleri üzerimize ne kadar az çekersek o kadar iyi diye düşündük. Yolculuğumuzun devam etmesini beklerken çantamı karıştırıp bekçinin yüz dolarını imzalamak için kullandığım keçeli kalemi buldum.

“Kim çantasında keçeli kalem taşır ki?” Finn başını iki yana salladı.

“Benim işimde bu gerekiyor. Yanımda bir tane olmadan asla evden çıkmam.”

“Lütfen bu otobüste imzalı fotoğraf dağıtmaya başlama, Bonnie Rae. Hâlâ saatler sürecektir yolumuz var ve şu an gündüz. Konser yok, imza yok, askeri birlikleri eğlendirmek yok.” Otobüste bir avuç asker vardı, Finn’e göstererek USO’yla* yaptığım işten bahsetmiştim.

“Ağır ol bakalım, Infinity,” diye takıldım. “Bana sağ elini ver.”

İstediğim şeyi yaparak elini tutabileyim diye uzattı. Dışimle kalemin kapağını çekip açtım ve çok dikkatlice dövmesine bir nokta ekledim. “Kafesi” temsil eden dört nokta hâlâ duruyordu ancak kafesin içinde bir yerine artık iki tane vardı. İki nokta.

Finn önce yaptığım şeye, ardından kaşlarını soru sorarcasına kaldırıp bana baktı.

“Artık yalnız değilsin. Ben de öyle. Hâlâ bir kafeste olabiliriz... ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Fakat birlikteyiz.” Boğazıma doğru tırmanan bir yumru hissettim ve gözlerimi kaçırdım. Kahrolası kadınlık hormonlarım.

Finn uzun birkaç dakikanın ardından gözlerini elinden ayırmadan, “İkinin de dokunulmaz bir sayı olduğunu biliyor musun?” dedi.

“Öyle mi?”

Finn yavaşça başını salladı ve sayısı artık altı olan noktaları parmaklarıyla takip etti. “Ayrıca altı mükemmel sayı olarak bilinir. Pozitif bölenlerinin hepsi –bir, iki ve üç– toplandığında altı eder. Bölenlerinin çarpımı da altıdır.”

* (İng.) Amerikan ordu destek organizasyonu. –çn

“Yani o zaman biz birlikte mükemmel ve dokunulmazız mı diyorsun?”

Finn’in gözleri benimkilere çevrildi ve yüzündeki arzu bana bulunduğumuz yer hariç herhangi bir yerde olmayı dilettili. Birkaç saniyeliliğine bile olsa dudaklarına o kadar ihtiyacım vardı ki eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ve diğler yolcuların gözlerinin bize dönmesini istemediğimden hemen geri çekildim.

Finn keçeli kalemi elimden alıp sağ kolumu çevirdi, böylece avucum yukarı bakar hâle geldi. Sonra bileğimin iç kısmına sonsuzluk sembolünü çizdi, iki buçuk santim kadar, siyah bir sekiz.

Finn alçak sesle, “Bence sen her zaman mükemmel ve dokunulmazdın. Fakat artık benimsin. Senden vazgeçmeyeceğim,” dedi ama yüz ifadesi sertti. Bana, kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geldi.

Albuquerque’den tyyüşümüzün üzerinden neredeyse on bir saat geçtikten sonra otobüs gıcırdayarak, sallanarak, tıslayarak Fremont Caddesi’ndeki kocaman bir kumarhanenin önünde durdu. Burası Las Vegas’ın eski şehir merkeziydi, bulvarın kuzeyindeydi. Fremont Caddesi hâlâ gösterişli ve neonla kaplıydı ancak bu hatun gibi caddenin file çoraplarında biraz yırtık vardı ve suratını kapladığı makyajı yaşını gizlemiyordu.

Otobüs iki kere daha mola vermişti ve Finn önümüzdeki koltukta oturan ufak tefek, İspanyol kadına yarım yamalak İspanyolcası ve el hareketleriyle biraz rüşvet vererek bize su ve sandviç aldırmuş, kayda değler miktarda para üstünü de ona vermişti. Bütün yolculuk boyunca otobüsten bir kere bile inmemiştik, hatta otobüsteki tuvaleti kullanmıştık (ıyk!) ve otobüsün basamaklarının inerken her yerim kaskatıydı, bacaklarım titriyordu. Otobüslerle yolculuk etmeye alışkındım ama benim tur otobüsüm egzoz, bayat sigara ve çok fazla insan gibi kokan Greyhound’dan çok farklıydı. LA’e gitmek için başka bir otobüse binmemiz gerekecekti, beni içten içe inleyen ve öfkeli bir

özlemle geçen yıl kazanmış olduğum milyonlarca doları düşündüren bir gerçektir bu.

Bu kadar yaklaşmışken başaramamaktan korkarak hemen Los Angeles'a biletlerimizi aldık. Vegas'taydık. Buradaydık. Baştaki hedefimizde. Şimdiyse sadece birazcık daha yol gidecektik ve belki de bu çılgınlık bitecekti.

Geldiğimiz otobüs başka yöne gidiyordu fakat o akşam saat sekizde LA'e giden bir otobüs vardı. Şu anda saat üçtü. Benim Oscar'a uygun bir elbiseye ve Infinity Clyde'a uygun bir smokine ihtiyacım vardı. Tozlanmış kot pantolon, beyzbol şapkası ve büyükanne gözlükleriyle dikkat çekmemeye çalışırken bu zor bir görev olacaktı. Finn parmaklarıyla saçlarını tarayıp yine arkadan bağlamıştı, kilometreler ve yolculuk kıyafet denemek için onu hiç de daha kötü hâle getirmemişti. Aslında tam olarak Finn gibi görünüyordu... iri, sarışın ve yakışıklı. Aynı anda hem gülümseyip hem ağlamak istememe sebep oluyordu.

Finn yüz ifademi yakaladı ve çenemi avcunun içine aldı. "Ne?"

"Şu anda kendimi tam Hank Shelby gibi hissediyorum Clyde. Kılıksız ve çirkin. Mucizevi bir baştan yaratılmaya ihtiyacım var ve onu Walmart çantasından çıkarabileceğimi sanmıyorum."

"Buraya kadar geldik, Bonnie Rae. Vegas gibi bir parti şehrinde ellerimiz arkamızdan bağlyken bile bir elbise bulabiliriz. Beş saatimiz var ve her yere yürüme mesafesindeyiz. Ağlama, Hank. Sana güzel bir elbise bulacağız." Bana göz kırptı, ona gülümsedim ama Finn kendini neyin içine soktuğundan habersizdi. Açıklamakla uğraşmamaya karar verdim.

Daha önce hiç Oscar törenine gitmemiştim ama Grammy ve CMA'ye katılmıştım. Parlak lambalar, boya tabancasından çıkmış insanlar, ıslıl ıslıl tenler, milyon dolarlık kolyeler ve tasarım elbiseler. Kolumda Finn olacaktı ki o, herhangi bir elmas bilezikten daha iyiydi fakat bir hikâye satmam gerekiyordu, bir aşk hikâyesi, *bizim* hikâyemiz ve pamuk ipliğine bağlımışım gibi görünürken bunu yapamazdım... ya da pamuklu giyerek.

Bir mağazaya girip ünlü olduğumu söyleyemezdim; yapabilseydim bile tasarımı bir elbise alacak param yoktu. Bu da uygun seçenekleri olan bir mağaza bulmak zorunda olduğum anlamına geliyordu. Oscar Töreni'ne sanki bir mezuniyet balosuna gider gibi ışıltılı bir kokteyl elbisesiyle gittiğimi düşününce rahatsız oldum. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordum ve bulabilecek miyim bir fikrim yoktu, bulursam da üstüme tam olması gerekiyordu. Finn'in smokini de üstüne tam oturmalıydı ki bu daha da zor bir görev olabilirdi. Finn ortalama bir adamın cüssesinde değildi, her ne kadar öyle olmamasından gizliden gizliye heyecan duysam da bu durum görevimizi daha da zorlaştırıyordu.

Sokaklarda bir aşağı bir yukarı dolaşmak istemedim. Onun için çok yorgundum. Finn'le otel lobisinde iki koltuk bulduk ve delirmiş bir kadın gibi mağazaları internetten arattım. Toptan satış yapan yerleri eledim çünkü öyle bir yerin sağlayabileceğinden biraz daha fazla yardıma ihtiyacımız olacağını düşündüm ve sonra otel butiklerini eledim çünkü onlar da epey pahalı ve samimi oluyordu. Kırmızı kovboy çizimleri ve siyah kolsuz tişörtümün üzerine pofuduk, pembe bir mont giyiyordum, çok fazla dikkat çekerdim.

Ağlama dürtümü bir kez bastırdım. Kendimi korkunç hissediyordum ve Google da hiç yardımcı olmuyordu. Bir kadının yönlendirmesine ihtiyacım vardı. Sorular sormak istiyordum. Neden bilmiyorum ama arkamızda kumar oynayan kadınlardan birinin bana yardım edebileceğini sanmıyordum.

Çaresizce etrafıma bakındım ve gözlerim danışma masasına takıldı. Parlak saçlarını geriye doğru taramış, şık papyonlu ve kusursuz takım elbiseli zayıf bir adam önündeki masayı silmekle meşguldü. Finn'e yerinde kalmasını söyleyip modayı sevmesini ve dedikodudan nefret etmesini ümit ederek ufak tefek adama doğru yürüdüm. Neredeyse gülecektim. Öyle bir şey yoktu ki. Dedikodu moda dünyasının can damarıydı. Bonnie ve Clyde gibi ayrılmazlardı. Stilistim herkes hakkındaki her şeyi bilirdi.

Ve benim de öğrenmemi sağlardı. İnsanlara benim hakkımda ne anlattığını sıklıkla merak ederdim.

Adam ona doğru yürüdüğümü gördü ve aptal beyzbol şapkama bir bakış attı. Hemen çıkarıp ellerimi şapkanın düzleştirdiği saçımda gezdirdim. Kahretsin. Ama gözlüğümü çıkarmadım. Kibir beni bir yere götürmezdi.

Çantamı masanın üstüne koydum ve gözleri biraz genişledi. Tereyağı sarısı deri çanta pahalı olduğunu haykırıyordu ve adam biraz daha onaylar bir bakışla bana baktı. İsim etiketi adının Pierre olduğunu iddia ediyordu. Öyle olmadığından eminim ama öte yandan benim adım da gerçekte Bonita'ydı.

"Bir elbiseye ihtiyacım var. Oscar'a yakışacak türden. Gösterişli, yere kadar uzun, taşlı olmayacak, dört beden. Bugün ihtiyacım var. Hemen. Ayrıca şuradaki arkadaşşıma tadilat gerekmeden uyacak bir smokine ihtiyacım var," dedim uzatarak, Tennessee aksanım her zamankinden daha belirgindi. Endişelendiğimde öyle oluyordu.

Omzumun üzerinden Finn'in oturduğu yere bakan Pierre'in gözleri daha da büyüdü.

"Şuradaki Thor'dan mı bahsediyörsün?" dedi nefesi kesilmiş bir hâlde.

Kahkaha attım. Finn gerçekten Thor'a benziyordu. "Evet. Thor'dan."

"Bütçen nedir, hayatım?" dedi sorgularcasına. Ah, evet. Bu adam bana yardım edebilirdi.

"Elbise için iki bin. Takım için bin. Ayakkabı, çorap, iç çamaşırları ve kalanlar için de beş yüz. Mücevherler için de birkaç yüzlük verebilirim, elbette sahte olacaklar ama gerçek gibi görünmeleri gerekiyor. Ayrıca ağız sıklığı ihtiyacım var."

Pierre dudaklarını büzdü ve manikürlü parmağıyla pıt pıt vurdu. Sonra telefonu kaldırıp bir numara tuşladı. İsteklerimi tekrarladı, hatta Thor'la ilgili kısmı bile ve sordu, "Yapabilir misin?"

Birkaç saniye dinledikten sonra, "Onları sana yolluyorum," dedi.

Birbirini Dışlama

Dün gece Albuquerque, New Mexico'daki popüler, yerel bir kulüp olan Verani'ye yapılan uyuşturucu baskını sırasında, Malcolm "Bear" Johnson'a ait 2012 model siyah Charger ele geçirildi. Bölge polisi ve narkotik şubenin sabahın erken saatlerinde eşzamanlı yaptığı baskın sonucu içerideki herkes gözaltına alındı. Kulüpteki insanlar Bonnie Rae'yi tanımadıkları bir adamla gördüklerini bildirdiler; adamın, bir süreliğine şarkıcıyı kaçırmış olduğu düşünülen eski mahkûm Infinity James Clyde olduğuna inanılıyor. İlginçtir ki genç şarkıcı bugün yirmi iki yaşına girdi. Şarkıcının hayranları sosyal medyadan mesajlar göndererek güvenli bir şekilde dönmesini ve görececek çok doğum günü olduğunu söylüyorlar ancak genç şarkıcının masumiyetiyle ilgili şüpheler artıyor. Kulüp sakinleri Bonnie Rae Shelby'nin baskından önce onlara şarkı söylediğini iddia ediyor. Görevde olan bir barmen Bonnie Rae'nin uyuşturucu almak için kulübe geldiğini iddia ediyor ancak şarkıcının ve yanındaki kişinin niçin polis tarafından ele geçirilmediği hâlâ muamma. Polis kaynakları baskın sırasında bölgeden çalıntı araç ihbarları geldiğini, çiftin yakalanmamak için başka bir araç daha çalmış olma ihtimalinin yüksek olduğunu söylüyor.

Bayan Raena Shelby, torununun iradesi dışında tutulduğuna, Bay Johnson'ın şarkıcının bırakılmasına yetecek fidyeyi ödemediği için şarkıcıyı kaçıran kişi ya da kişilerce saldırıya uğradığına dair bir demec daha verdi. Fidyeye talepleriyle ilgili daha fazla bilgi almak için zorlandığındaysa Bayan Raena Shelby bu konuda daha fazla yorumda bulunamayacağını iddia etti.

Pierre resmen bir mucize çıktı... birazcık pahalı olan cinsten. Ona doğru kaydırduğım iki yüz doları hızlı bir el hareketiyle gözünü bile kırpmadan aldı. Fakat hazırlanmak için bir saatliğine bir odaya ihtiyacım olacağından bahsettiğimde bize içinde tuvalet ve duşların da olduğu kapalı havuz için iki anahtar kart verdi ve para almadı. Neredeyse ağlayacaktım. Şapkayla düzleşmiş saçla ve eski makyajla elbise alışverişine gidemeyeceğini her kız bilir. Kovboy çizmeleriyle maraton koşmaya benzer... daha başlamadan kaybedersin. Finn ayrılmamız konusunda endişeliydi, duş için olsa bile ama neredeyse boş olan havuzu ve soyunma odalarını görünce pes etti. Kırk beş dakika sonra üzerimizde hâlâ eski kıyafetlerimiz olsa da derimiz, saçımız ve dişimiz temizdi, ben makyajımı tazelemiştim ve sanırım ikimiz de çok daha iyi hissediyorduk.

Caddeden aşağı birkaç sokak ilerledikten sonra kocaman, vitray camlı ve yan tarafı boydan boya Elvis'in melek gibi resmedildiği bir duvar resmiyle kaplı bir düğün şapeline vardık. Little Richard gibi giyinmiş bir adam piyano çalıyordu, evlenecek çiftler için ayrılmış odadan geçip uzun bir koridora vardığımızda hâlihazırda bir düğün vardı. Pierre, koridorun bizi Vegas'ın en iyi tutulan sırrına ulaştıracak merdivenlere götüreceği konusunda ısrar etmişti. Sadece bölgede yaşayan insanların bildiği olağanüstü (onun sözleri, benim değil) bir düğün butiği vardı. Üstelik bilenler de bağlantıları iyi olan bölge insanlarıydı.

En alt kata ulaşana kadar basamaklardan aşağı indik. Bizi karşılayan *Monique's* yazılı küçük, altın rengi bir tabelanın dışında kayda değer herhangi bir özelliği olmayan bir kapıydı. *Monique's* kulakta iyi bir tını bırakıyordu. Vera Wang kadar iyi değildi... ama Vegas'taydık ve Vegas klastan ziyade nakit demekti. Ben köylünün tekiydim, o yüzden alacağım şey konusunda seçici olmayı biliyordum.

Kapıyı itip açtığımızda bizi krem rengi ve yumuşak bir aydınlatma karşıladı. İçerisi vanilya ve deri gibi kokuyordu. Pahalı ama ulaşılabilirdi.

Monique, başka bir dönemden ödünç aldığı kabarık saçlı olan ufak tefek bir kadındı. O saç tamamen siyahla kombinlemişti... dar paça siyah pantolon, üstüne oturan siyah gömlek ile aynı şekilde üstüne oturan siyah bir yelek. Klasik erkek ayakkabısı giyyordu, parmak uçları ve topuğu siyah olan beyaz ayakkabılar. Koyu kırmızı rujuyla kemik çerçeveli gözlüğü dışında hiçbir mücevheri yoktu. Tarzı Amy Winehouse ile Sammy Davis Jr.'ın aşk çocukları gibiydi ve işe yaramıştı. Ağzından sahte bir Fransız aksanı çıkmasını bekliyordum fakat onun yerine bizi bir gülümseme ve benimki kadar yoğun bir aksanla karşıladı. İçimden ona sarılıp bir Loretta Lynn şarkısı söylemek geldi ama kendimi dizginledim.

Birkaç sorunun ardından kontrolü eline aldı ve Finn'i, kendisi ne kadar ufak tefekse o kadar iri yarı, kendisi ne kadar pürüzsüzse o kadar kıllı olan ve Finn'den neredeyse benim kadar etkilenen bir adamla gönderdi. Finn'in güvende olduğunu ümit ediyordum. Finn bana tereddütlü bir bakış attıktan sonra süslü bir bölmenin arkasında kayboldu. Ardından Monique, fındık depolayan bir sincabın hızı ve odaklanmasıyla elbiseleri çıkarmaya başladı; bir yandan da mırıldanıyor, kocaman gözlükleri yüzünden büyük görünen gözlerini kısarak beni inceliyordu.

İlk birkaçı güzeldi ama erkeksi kesilmiş saçıma pek de uygun olmayacak kadar parlak ve kabarıklardı... ve Barbie'yi taklit etmeye çalışan Ken'in küçük erkek kardeşi gibi göründüm. Saçlarımı geriye doğru yapıştırıp gözlerime koyu makyaj ve dudaklarıma parlak ruj sürerek süslenmek için elimden geleni yapmıştım ama yeterli değildi ve fikrimi Monique'e pişmanlıkla söyleyip kısa saçlarımı gösterdim. Cık cıkldayıp kaygılarımı dikkate almadı.

"Bu kısa bir kesim. Ve seksi. Kimse Tinker Bell'in oğlan gibi

göründüğünü düşünmez. Neden o kayıp oğlanların kayıp kaldığını düşünüyorsun? Tinker Bell leziz, küçük bir lokma ve sen de öylesin günüşiğı. Sadece doğru kombini bulmamız lazım.”

Ondan sonra taktığını değıştirdi gerçi, beyaz saten, üste oturan bir elbiseyi başımdan geçirince yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle geriye çekildi ve gözleri başımın tepesinden çıplak ayak parmaklarıma kadar indi.

“Bayılmadığını söylesene hadi,” dedi zafer kazanmış bir edayla.

Aynaya bakabileyim diye kenara çekildi. Yansıma tatminle baktım. İnce askılı, ipeksi, beyaz, üste oturan elbisenin yaka kısmı göğüslerime hafifçe dokunup vücudumun girintilerini ve çıkıntılarını sarmalayarak yere kadar iniyor, ayaklarımın az bir kısmını kaplıyordu. Neredeyse Fransız iç çamaşırına benziyordu, 1930’lu yıllardaki bir film yıldızının tüylü, topuklu yatak odası terlikleriyle giyeceğı bir şey gibi. Arkamı döndüm, sırtımı açık bırakan kısma hayranlıkla baktım, ensemden belime kadar uzun ve düzgün bir şekilde iniyordu ve elbisenin en açık kısmıydı. Hem kışkırtıcı hem ağırbaşlı hissettim, düğün gecesindeki bakire bir gelin gibi. Kusursuzdu.

Ellerimi ipeksi dökümlü beyazlığın üzerinde gezdirmemeye çalışarak tekrar aynaya döndüm. Mahvederim ya da bir şey bulaştırırım diye korkuyordum ve riske girmek istemiyordum. Bunu almak zorundaydım. Bu giymek istediğim elbiseydi. Bu Finn’in beni içinde görmesini istediğim elbiseydi.

Sonra sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi işte oradaydı; elleri dar, siyah pantolonun cebinde aynadaki yansıma bir kaç adım arkasında duruyordu. Üstüne oturan siyah ceket, bembeyaz gömleğı ve siyah kravatı onu daha önce hiç tanışmadığım biri gibi gösteriyordu. Aynı olan tek şey düz saçlarıydı, hâlâ ensesinden topluydu. Monique ona yaklaştı ve yakalarını düzeltmeye başladı fakat Finn’in gözleri üzerimdeydi, kocamandı ve kırpıyordu. Gülümsemedi, göz kırpmadı. Sadece baktı.

Sıcak bastığını hissettim ama titredim. Bayılacak gibi oldum ve sonra kızardım. Nefesimin ciğerlerimde sıkışıp kaldığını hissettim. Finn'in gözlerini bana dikip kıpırdamadan bakmasına aynı şekilde karşılık verdim. Monique başını kaldırıp ona cevap vermesini bekleyerek Finn'in yüzüne baktı. Finn'e bir şey sormuştu ama Finn onu duymamıştı. Kadının sesi azalarak kayboldu ve dönüp önce bana, sonra Finn'e baktı. Sonra sanki onu da ateş basmış gibi eliyle kendini yelledi.

"Yüce Tanrım," diye soludu. "Umarım ikiniz şapelden randevu almışsınızdır."

Şapelden randevu mu?

Düğün şapeli.

Kadının söylediği şeyi Finn de fark etmiş olmalı ki mavi gözleri karardı ve yutkundu ama gözlerini kaçırmadı.

"Ben ihtiyacın olacak birkaç şeyi getireyim... elbise yere sürünmesin diye ayakkabı, belki bir küpe. Başka mücevher olmaz... yüzük dışında elbette," dedi Monique kuru bir tonla ve kafasında kuş yuvası taşıyan bir tavuk gibi ellerini sallayarak hızla uzaklaştı.

Kadının gidişini izlemedik. Birbirimizi gözlerimizle yemekle meşguldük.

"İster miydin?"

Aynaya, çerçevenlenmiş yansımamıza arkamı döndüm ve ona baktım. En fazla iki metre ötemde duruyordu ama mesafeyi kapamak için harekette bulunmadı. Başımı yana eğdim, inanmaya cesaret edemiyordum ve Finn tekrar denediğinde dudaklarının sözcükleri oluştuğunu izledim.

"Eğer sana sorsaydım. Kabul eder miydin?"

Finn'in yüzü hisleriyle gerilmişti ve ellerini ceplerinden çıkar-mıştı, yaşadığımız an normal bir duruş sergileyemeyecek kadar yoğun-du. Elleri yanlarında yapışık-tı, gözlerini onlara diktim, sağ elindeki altı noktaya. Altı nokta. Altı gün. Onu sekiz gündür tanıyor, altı gündür seviyordum. Ve onu bir milyon gün daha

sevmek istiyordum. Gözlerim ellerinden ayrılıp yüzünü buldu. Dehşete düşmüş görünüyordu.

“Evet,” dedim, neden bu kadar alçak bir sesle konuştuğumu zu bilmiyordum. Sözlerin anlamı öyle büyüktü ki haykırılmalıydı, bağırılmalıydı, çığlık atılmalıydı, böylece dört bir yanda yankılanabilirdi. Belki sesimizi çalan şey korkuydu... yüksek sesle dile getirilen kelimelerin cesaretimizi ürkütüp kaçırma ihtimalinin korkusu. Belki de vanilya kokulu mekânda aramızda elektrik gibi çatırdayan ve çıtırdayan söze olan saygımız.

“Evet,” dedim tekrar, daha kararlılıkla. Ve gülümsedim. Yüzümü ikiye bölmekle tehdit eden bir gülümsemeydi bu fakat zapt edemedim. Finn’in yüzündeki dehşetin azalmasını izledim ve benimkine uyacak şekilde gülümsemeye çalıştığında çenesindeki gerilimin rahatladığını gördüm. Başını geriye atıp kahkaha attı, büyük bir rahatlama ve bir parça da inanamamazlıkla birleşen bir sevinçti bu. Ellerini başının üzerinde birleştirdi ve sonra ne yapacağını bilmiyormuş gibi etrafında döndü.

“Beni öpecek misin, Clyde?” dedim sakince. “Çünkü bunun uygun olacağını düşünüyorum.”

Bir anda sırtım aynaya dayandı, ayaklarım yerden kesildi, kollarını belime dolayıp ağzını benimkine dayadı. Saçını çekip tokasını gevşettim ve saçları yüzlerimizin etrafında bir perde oluşturunca dudaklarına doğru gülümsedim. Beni sesli bir şekilde öptü, bin dolarlık takım elbiseye yakışan bir performanstı bu ve sonra yeniden sahneye çıkmak için perdeyi kaldırmamış olsak da beni bir kez daha öptü.

Şaşırtıcı şekilde kolaydı. Sersemletecek kadar kolaydı. Zahmetsizdi. Monique’in butiği sadece bir butik değildi –eksiksiz hizmet veren bir düğün merkeziydi– yüzükler, tören, çiçekler, fotoğraf, hepsi bir saat içinde olup bitti. Monique bir telefonuyla bizi izin belgesi alacağımız büroya götüren bir limuzin çağırdı. İçer-

ri girdiğimizde kimliklerimizi verdik, imzalarımızı attık, altmış dolarlık ücreti ödedik ve kan testi yaptırmadan, uzun bekleyiş olmadan veya imzalı bir dilekçe bile vermeden çıktık. Monique onun da icabına bakmıştı. Kadın tam olarak kim olduğumu biliyor gibiydi ve içeriye yan kapıdan sokulmamızı ve yine oradan çıkarılmamızı sağlamıştı. Büro çalışanı bizi gördüğüne şaşırmış ya da yüzlerimizin sansasyonel basında olması umurundaymış gibi görünmüyordu. Burası Vegas, diye hatırlattım kendime. İçimde Monique ve çalıştığı kişilerin birçok şeyi gördüğüne dair bir his vardı. Limuzin bizi hızla şapele geri götürdü, önceden ayarlanmış randevuların arasındaki on beş dakikalık bir boşluğa bizi sıkıştırmışlardı.

Düğünümde Elvis'i istemedim. Onu severdim ama o kadar da değil. Little Richard da yoktu. Müzik yoktu. Sahte çiçekler yoktu. Ölmüş rock'n'roll ikonunun kolunda koridorda yürümek yoktu. Onun yerine gerçek bir papazın ve küçük mumlardan bir sıranın yer aldığı ufak bir odaya götürüldük, yan yana durup birkaç kelimeyle, kabul ettiğimizi söyledik. *Zenginlikte ve fakirlikte* – Finn ikinci kelimenin kendisi olmasından hoşlanmamış gibi yüzünü buruşturdu. *Hastalıkta ve sağlıkta* – yüz buruşturma sırası bendeydi. Finn'in benim biraz deli olduğumu düşündüğünü biliyordum. Büyükannem fazlasıyla deli olduğumu düşünüyordu. Ya da belki de bana öyle hissettirmekten hoşlanıyordu. Son olarak "Ölüm bizi ayrına kadar" sözlerini söyledik ve tam o anda birbirimize baktık, ölümün bizi sevdiklerimizden nasıl ayırabildiğini tam anlamıyla biliyorduk.

"Kabul ediyorum," dedim.

"Kabul ediyorum," dedi.

Bu kadardı.

Bize bir şahit ayarladılar, basit yüzükler taktık. Ucuz yüzükler yüzünden parmaklarımız yeşile dönerse şaşırmazdım ama Finn yeşile dönüşmediği sürece hiç umurumda olmazdı. Monique, acil düğün paketi için ödediğim beş yüz dolara ince, altın alyansları da katmıştı ve havalı kıyafetlerimiz için ödediğim üç

bin sekiz yüz dolara iç çamaşırlarımızla kulaklarımdaki elmas küpeler de dahildi, yanında Monique'in ihtiyacım olacağından emin olduğu ve benim de büyük bir mutlulukla ona katıldığım ipek ve dantel parçalar da vardı.

Ona ve Pierre'e yüzer dolar daha bahşış verdim. İkisi de günümü kurtarmış ve baştan yaratmıştı. Eğer içine girdiğimiz karmaşadan çıkabilirsek Monique elbiselerim için başvuracağım yeni kızım olacaktı. Bana iyi olan insanlara karşı iyiydim ve ona da bu kadarını söyledim. Ayrıca bundan böyle kendi çalışanlarımı ben seçecektim. Artık kararları büyükannem vermeyecekti; bugünden, şu andan başlayarak, az önce hayatımın geri kalanını severek geçireceğime söz verdiğim adamla başlayarak.

Finn temkinli ve ciddiydi, sanki henüz çözemediği karmaşık bir denklem varmış gibi sessizce her şeyi gözlemliyordu fakat "Kabul ediyorum," dediğinde ona inandım. Ben "Kabul ediyorum," dediğimdeyse bütün yüreğimle söyledim. Kalbimin boyutunun büyüyüp de göğsümü sıkıştırarak zorlukla nefes almama neden olduğunu göz önünde bulundurursak bunu bile söylemek zordu. Havada süzülmediğime şaşırdım, kafamın içindeki helyumun hissi öyle belirgindi ki beni aşağıda tutsun diye Finn'in eline asıldım.

Birkaç fotoğraf için poz verdim ama daha LA'e varmadan düğün fotoğraflarımızın her yere yayılmasını istemediğimizden onlara kullan-at kameralarından kullandırdık ve fotoğraf makinesini yanımıza aldık. Bu bizim sırrımız, bizim ânımızdı ve dünyaya canımız istediğinde ve istersek söyleyecektik.

Butiğe geri dönüp üstümüzü değiştirdik ama ben dantel külotumu çıkarmadım ve uyumlu sütyeni giydim. Kıyafetlerimizi, hepsini duvar yastıklı hücreler gibi yapılmış, destekli bölmeler ve koruyucu kılıflarla tamamlanmış elbise çantalarına dikkatle yerleştiren Monique'e teslim ettik. Butiğe gidişimizden üç saat sonra omzumuzda torbalar, parmaklarımızda yüzüklerle dışarı çıktık. Önümüzde beş saatlik otobüs yolculuğu vardı. Bonnie ve Clyde için romantik balayı yoktu.

Bir şarküteride durduk, Finn bize sandviçle üstleri beyaz kremşanti ve renkli şekerle kaplı kapkekler aldı, büyük günümüzde düğün pastasına en yakın şey buydu. Finn benim kapkekime tombul bir mum soktuğunda şaşkınlıkla baktım.

Nefesim kesilene kadar gülerek, "Bunu tören yerinden mi çaldın?" diye sordum.

"Evet. Çaldım. Alıp üst tarafını kopardım ve doğum günü mumu alma fırsatım olmazsa diye cebime attım." Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım yeni pantolonumun cebi parafin oldu." Gülümsemesi soldu, öne doğru eğilip dudaklarını nazikçe öptü. "İyi ki doğdun, Bonnie."

"Ben unuttum," dedim hayretle. Unutmuştum da. En son Finn otobandan çıkıp o küçük kasabaya girmeden ve daha iyi günler görmüş ama iyi bir öpüşme yeri olan döküntü bir kafenin arkasında dünyamı sarsmadan önce aklıma gelmişti.

Finn tatlı tatlı, "Artık zor doğum günleri yok. Sadece mutlu yıldönümleri var. Anlaştık mı?" dedi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve kocaman mumun etrafındaki kremayı yaladım. Bu zamana kadar geçirdiğim en iyi doğum günümdü... hatta geçirdiğim en iyi gündü, kıyas kabul etmezdi. Bizim günümüzde yeni hatıralar yarattığım için Minnie'nin beni bağışlamasını ümit ederek gökyüzüne küçük bir sevgi notu gönderdim.

"Anlaştık," dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

"El sıkışarak mühürlemek ister misin, Bonnie Rae Clyde?" Yeni ismimi söylerken genişçe sırttı.

Kahkaha atıp başımla onayladım, yüzüğünü taktığım elimi uzattım. Büyükanнем donuna sıçacaktı. Daha da çok güldüm. Evet, kesinlikle. Bu çok iyi bir doğum günü olmuştu.

Yansıma Ekseni

Sorun yaşamadan ya da şüpheli bakışlarla karşılaşmadan otobüse bindiler. Finn Bonnie'ye şapkasını ve gözlüğünü geri taktırdı. Bonnie'nin sadece bakışları çekecek kadar güzel olması bile yeterli bir sebepti, görünüşüyle ne kadar oynayabilirlerse kimliğini gizlemeleri o kadar kolay olurdu. Otobüs tam vaktinde yola çıktı Finn, bir mola daha olsa bile en geç beş saat içinde LA'de olacaklarını bildiğinden biraz daha rahat nefes almaya başladı.

St. Louis'den ayrıldıklarından beri hafif ancak gittikçe artan bir endişe hissediyor, her adımlarında karşılarına çıkan güçlükler ve sorunlar parmağındaki yüzüğün bile tamamen yok edemediği kaçınılmaz bir felaket hissi yaratıyordu. Hiç olmadığı kadar mutluydu ve hiç korkmadığı kadar korkuyordu. Delicesine âşıktı, artık kendini zar zor tanıyordu. Bu son adımın da yolculuğun geri kalanından daha sorunsuz gitmesini beklememesi gerektiğini bilmeliydi.

Vegas'tan çıkalı kırk beş dakika olmuştu ki otobüs arızalandı. Sesler çıkarıp sarsılmaya başladı, otobüs şoförü en yakın çıkışa doğru ağır ağır sürdü, neyse ki hiçliğin ortasında kalmamışlardı. Gerçi Primm, Nevada Finn'in o güne kadar gördüğü en garip kasaba olabilirdi, çölün ortasına ufak bir ada gibi duruyordu, hem de öyle küçük bir ada gibi ki Vegas yanında bir kıta gibi kalıyordu. En ilginç yerleri eski bir kovboy kasabası görüntüsünde inşa edilmiş uzun bir alışveriş merkezi, birkaç otel ve insan yapımı kaya yığınlarının arasından geçen bir hız treniydi. Finn, karanlıkta kendini bütün oğlanların eşeğe dönüştüğü adayı

ziyaret eden Pinokyo gibi hissetti. Neydi oranın adı? Annesi Finn ve Fish küçükken onlara Pinokyo'yu okumuş ve masal Finn'in ilgisini çekmişti. Fish masala bayılmış ve her gece istemişti ama Finn o kadar etkilenmemişti. Kendini daha çok Pinokyo'ya göz kulak olmaya çalışan zavallı Jiminy Cricket'la bağdaştırmıştı.

Zevk Adası. Cevap birden aklına geldi. Buydu. Oğlanları büyüleyerek çeken ve onları eşeğe dönüştüren ada. Vegas'ın kendisine aynısını yapmamış olduğunu umdu. Başta şoför yolcuların koltuklarında kalıp otobüsten ayrılmamalarını söyledi ama amirleriyle yaptığı yarım saatlik konuşmanın ardından onları Los Angeles'a götürmek için başka bir otobüsün gönderildiği konusunda bilgilendirdi. Şoför onlara bir saat verdi ve yolculuğun on buçukta yeni otobüsle devam edeceğini söyledi, geride bırakılmamaları için tam vaktinde gelmelerini de ekledi. Bir tur rehberi gibi uygun restoranları ve Primm'de görülecek yerleri anlattı. Bunların içinde Buffalo Bills Hotel'deki kocaman bir bufalo şeklindeki havuz ve Finn'in aniden binmeye karar verdiği hız trenini de vardı. Fakat otobüs şoförü ünlü kanun kaçakları Bonnie ve Clyde'ın kurşunlanan arabalarının Whiskey Pete's Hotel ve Kumarhanesi'nde sergilendiğinden bahsedince Bonnie ve Finn gözleri hayretten kocaman açılmış hâlde birbirlerine baktılar.

Finn kahkaha atmaya başladı, inanamadı, boğulacaktı.

Bonnie aksanlı konuşmasıyla, "Bak işte, Infinity, bu bir işaret," dedi sözcükleri uzatarak ve ânında kaşlarını çattı. "William'ın yazdığı pankart Bear'ın arabasında kaldı. Onu geri almam gerekiyor. Eğer bu yolculuktan bir hatıra saklanacaksa istediğim o. Bir pankart ve iri, sarışın bir koca. Tüm istediğim bu."

Otobüsten inmeden önce etraflarındaki koltukların boşalmasını beklediler. Bonnie, dergilere balaylarını Primm'de hız trenine binerek geçirdiklerini anlatabileceklerini söyleyerek şaka yaptı ama Finn, kendisinki gibi onun aklının da arabada olduğundan emindi. Otobüsten indiklerinde tek kelime etmeden Whiskey Pete's ve "ölüm arabası" yönüne döndüler.

Soluk, sarımtırak gri renkte bir Ford V8'di, kurşun deliklerini

daha belirgin gösteren bir renkti bu ve sanki bir gangster film setinden getirilmiş gibi görünüyordu. Dokunamıyor ya da içine bakamıyorlardı. Her yönden camdan duvarla çevrelenmişti, sadece kasiyer kabinin dışındaki yumuşak halıya oturuyordunuz. Üzerine kan sıçramış ve kurşun saplanmış gibi görünmesi sağlanmış tabelada arabanın "Bonnie ve Clyde'ın Gerçek Ölüm Arabası" olduğu iddia ediliyordu.

"Şu ikisi Bonnie ve Clyde'a pek benzemiyor." Bonnie Finn'in elini tuttu ve başıyla cam korunağın içindeki arabanın yanında gangster tarzında poz verdirilmiş iki mankeni işaret etti. Mankenlerin elinde otantik silahlar vardı ve Bonnie'nin satın aldığı küçük kitaptaki fotoğraftaki âşıklara pek benzemiyorlardı. Mankenler, Büyük Buhran sırasında toz çanağı içinde araba sürüyor gibi değil, yirmili yılların başındaki Chicago sokaklarına aitlermiş gibi görünüyorlardı.

"23 Mayıs 1934'te güvenlik güçleri, Bonnie ve Clyde'ı yola kurdukları bir pusuda arabalarını yüzden fazla mermiyle delerek öldürdü." Bonnie vitrinin önündeki plaketen okuyordu. Hepsini biliyordu -ikisi de biliyordu- ama yine de hayrete düşmüş görünüyordu. Özellikle de şimdi ikisinin ölmüş olduğu gerçek arabaya bakarken.

"Neredeyse seksen yıl öncesi," diye fısıldadı Bonnie. Gözleri en fazla kurşun saplanmış görünen yolcu kapısındaydı.

Bonnie'yle birlikte okudukları hikâyede Bonnie Parker'da tam elli dört kurşun deliği olduğunu söylüyordu, hatta biri yüzüne isabet etmişti. Finn bundan hoşlanmadı. Ayrıca daha silahlardan çıkan duman bile dağılmadan insanların kanlı pusu alanına bakmak için toplanmış olmasından da hoşlanmadı. Polis onları dağıtamadan insanlar henüz oradan götürülmemiş, Ford'un ön koltuğunda gevşekçe çökmüş ve kurşunla dolu hâlde oturan âşıkların kıyafetlerinden parçalar keserek kendilerine hatıra toplamaya çalışmışlardı. Bir kişi Clyde'ın kulağını kesmeye çalışmış, diğeri parmağını istemişti. Başka biri Bonnie'nin saçından bir tutam ve kanla kaplı elbisesinden bir parçayla kaçmıştı.

Sadece Clyde'ı öldürseler olmaz mıydı? Bonnie'nin birine zarar verdiği asla kanıtlanmamıştı. Sadece pisliğin tekine âşık-tı. Bonnie Parker'ın morgda çıplak fotoğraflarını çekmişlerdi. Finn bundan da hoşlanmadı ve öldüğünde dünyanın Bonnie'nin dolgun, lekesiz ve diri olan çıplak göğüslerini görmeye gelmesi düşüncesi içinin öfkeyle dolmasına neden oldu. Görülecek kurşun deliği yoktu ama yine de fotoğraflarını çekmişlerdi. İnsanlar fotoğrafları çok severdi.

Bonnie, "Hadi bir fotoğraf çekinelim," diye ısrar ederek Finn'in düşüncesini kanıtladı ve düğünlerindeki tek kullanımlık makineyi çıkardı.

"Bonnie Rae," diye uyardı Finn ama o çoktan fotoğraflarını çekebilecek birini arıyordu. Asyalı bir çift geçiyordu ve Bonnie makineyi adamın yüzünün önünde salladı, belli ki nu "Fotoğrafımı çeker misiniz?" demenin evrensel sembolüydü. Adam ânın-da gülümsedi ve kabul ettiğini belli edercesine başını salladı. Makineyi Bonnie'nin elinden aldı, gerçi Finn adamın İngilizce bilmediğinden şüphelendi. Kaldı ki muhtemelen bu iyiydi. Güvenliydi.

Finn Bonnie'nin arkasında durup kollarını ona doladı, itaat-kâr bir şekilde fotoğraf için poz verdi. Bonnie'nin ışık saçtığından emindi ama kendisi gülümsemedi. Arkasındaki araba tüyle-rini diken diken ediyordu ve magazincilerin böyle bir fotoğrafı ellerine geçirirlerse ne yapacaklarını sadece hayal edebiliyordu. Huzursuzluğu bir parça daha arttı ve Bonnie'yi hızla kumarha-nenin dışına çıkarıp karanlığa, şansları tükenen başka bir çiftin hayaletlerinden uzağa götürdü.

Hız treni gibi yolculuklarına gerçek bir hız treni yolcuğu da-hil etmek gözüne oldukça uygun göründü ve Bonnie karşı çıkıp ona biraz midesinin bulanacağını söylediğindeyse dikkatini da-ğıtacağına söz verdi. Finn kendi dikkatini de dağıtmak istiyor-du. Az önce yaptığı şeyden veya verdiği sözlerden değil, gelecek olanın korkusundan. Hız treni kaçış, hız ve zamandan azat olma sözü veriyordu. Ve Finn bunların hepsini istiyordu. Bonnie'nin

yakınlığı Los Angeles'a gidene kadar onunla âdeta alay edecekti... yanında oturması, parmağındaki yüzüğü, damarlarında gezinen şehvet ve bununla ilgili hiçbir halt yapamıyor oluşu.

O yüzden yüzlerini gizleyerek ve birbirlerine bakarak sıraya girip hız trenine binmeyi beklediler. En arka sıraya oturdular – Finn en sona oturmak için sırada nerede durmaları gerektiğini hesaplamıştı ve tren hız kazanmaya başladığında Bonnie'nin yüzünü kendine doğru çekip öptü, dönüşler sırasında ona sarıldı, yolculuğu ve etraflarında kamçı gibi şaklayan rüzgârı görmezden geldi, rayların sesi göğsündeki sesin yankısıydı, son metrelerde frenin ciyaklaması ona yolculuğun şimdilik sona erdiğini ve bir başkasının başlamak üzere olduğunu hatırlattı.

Bu haber elimize henüz ulaştı. Bonnie Rae Shelby ve Infinity James Clyde'ın cumartesi günü Las Vegas'ta görüldüğünü ve Bonita Rae Shelby ile Infinity James Clyde'ın evlendiği doğrulandı. Bu da Amerika'nın bir ucundan diğerine uzanan seri suçlara şarkıcının kendi arzusu dışında suç ortağı yapıldığına dair spekülasyonları dindirdi. İnsanlar bu hikâyeye kendilerini kaptırdıklarından Bonnie Rae Shelby'nin albümünün ve internetten indirilen şarkı satışlarının rekor kıran seviyelere çıkması kimseyi şaşırtmadı. Infinity James Clyde ile Bonnie Rae Shelby'nin görüldüğü yerlerin haberleri gerçek anlamda ülkenin her yanından gelmeye başladı. Herkes şaşkına dönmüş durumda ve kimse neye inanacağını bilmiyor. Bu güzel, genç bir yıldızın kaçırılıp isteği dışında tutulmasının hikâyesi mi? Yoksa bu tutsağın kendisini tutsak edene âşık olduğu bir senaryo mu?

Bonnie'nin gözleri kocaman ve güven dolu bir hâlde onu izliyordu. Onu inceliyordu. Şımarık ve alaycı hâlleri olsa da çok tatlı da olabiliyordu. Çok hassas. Çok ciddi. Bonnie çok sakindi, hem de ona uymayacak kadar sakın ve yanaklarında daha önce

orada olmayan bir kızarıklık vardı. Finn onun nabzını görebiliyordu. Deli gibi atıyordu ve her nedense onun korktuğunu bilmek Finn'in endişelerini yatıştırdı. Bonnie korkmamalıydı. Finn onunla ilgilenenecekti.

Finn ona doğru yürüdü ama düşünmeden hareket etmek istemediğinden bir metre ötesinde durdu. Mucize eseri Primm'e yeni bir otobüs gelmişti ve olaysızca binmişlerdi. Aslında Finn'in LA'e asla ulaşamayacaklarına dair gittikçe artan hislerine rağmen yolculuklarının son dört saati sorunsuz geçmişti. Fakat hayatının en uzun dört saati olmuştu. O ve Bonnie oraya varana kadar adrenalin, şehvet ve yolculuklarının son aşamasını neredeyse katlanılmaz hâle getiren bir beklenti yüzünden uğuldayarak yol alan otobüsle birlikte titremişlerdi.

Yolculuğun sonunda onları bekleyen polisler yoktu, köklü otelin dışında onları Bonnie ve Clyde tarzında pusuya düşürme yoktu. Bonnie önden arayıp görevliye Bear'ın ona söylemesini istediği adı vermişti. Taksileri özel bir girişe yönlendirilmişti ve bir kapıcı onları üst kata çıkaracak özel bir asansöre kadar eşlik etmek için bekliyordu. Adam ikisine de bakmamış veya dikkat etmemişti, yüzü kraliyet korumasının ki kadar ifadesizdi ve kıyafetlerinin olduğu paketleri büyük bir özenle almış, hatta Bonnie deneyimli eliyle ona bahşiş verdiğinde eğilmişti bile. Sonra onları süitlerinde bırakmış ve çift kanatlı kapıyı arkasından kapatıp çıkmıştı. Bu, Finn'in gördüğü en gösterişli odaydı. İkisi de ayrı, lüks banyolarda toparlanmak için biraz zaman geçirmişti ve şaşırtıcı biçimde Bonnie işini Finn'den önce bitirmiş ve şimdi âdetâ sahnenin ortasında durmuş müziğin başlaması bekler gibi odanın ortasında dikiliyordu.

Saat sabahın üçüydü, çok ünlü bir otelin süit odasında idiler, balkon kapıları ateş basmış tenlerini yalayan hoş kokulu havayı alacak kadar aralıktı ve yalnızlardı. En sonunda. Birbirlerinden altmış santim ve kocaman, güzel yataktan üç metre uzaktaydılar. Finn Bonnie'nin eline uzandı ve parmağındaki küçük halkayı çevirdi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Sorusu öyle yumuşaktı ki neredeyse işitilmezdi.

Bonnie’nin gözleri ellerinden ayrılıp onun gözlerine çevrildi, ağzının bir kenarı ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra öne doğru bir adım atıp parmak uçlarında durarak yanağını onunkine dayadı, sertte karşı pürüzsüzdü ve Finn boynunu öperek onu ürpertti.

“Aynalar,” dedi Bonnie kulağına.

“Aynalar mı?” diye sordu.

“Yansımalar,” dedi kız.

Finn başını kaldırıp gözlerini bir kaide üzerine oturulmuş uyku bölümünün tavanına, tamamı altlarındaki odanın yansımasıyla dolu ayna kaplı tavana çevirdi. Finn muhteşem döşenmiş odaya girdikleri anda onları fark etmişti. Bear’ın ikisi için odayı ayırtırken bunu bilmediğinden emindi. Odayı tutmasının sebebinin, özel oturma odasındaki açılabilen yatak ve aralarındaki kapı olduğundan emindi. Burası bir rock yıldızına, bir prensese ya da ikisinden de birazına sahip biri için uygun bir odaydı.

“Sana aynalarla ilgili söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Bazen kendi yansımama bakmamın ne kadar zor olduğunu söylediyimi?” diye sordu Bonnie.

“Evet.” Finn tepedeki aynalarda kendi bakışlarını yakaladı, sanki kendine tepeden bakıyordu. Bonnie de gözlerini yukarı kaldırdı, birbirlerine yukarı dönük yüzlerine ve kenetlenmiş ellerine baktılar.

“Aynanın önüneyken sen benimleysen ya da yanımdaysan öyle hissetmiyorum. Senin yanında dururken kim olduğumu net olarak biliyorum. Minnie’yi görmüyorum. Kendimi onun hatıralarında kaybetmiyorum. Sadece bizi görüyorum.”

Bonnie devam edemiyormuşçasına durdu ve Finn onun göğsünün kalkıp indiğini, bitirmeden önce düzenli nefes alıp verdiğini gördü. “Butikteyken seni arkamda, yanımda dururken gördüğümde tamamlandığımı hissettim. Bir parça değil, yarım değil, bir kısım değil. Bütün.”

Şimdi Bonnie'nin onun parmağındaki yüzüğü çevirme sırasıydı. "O yüzden şimdi... aynalar hakkında düşünüyorum. Ve benimle sevişirken seni izlediğimi." Bonnie bakışlarını yansımalarındaki Finn'den ayırıp gerçeğinin gözlerine dikti ve Finn gözlerini kapatıp, onu tutup yatağın üstüne atmamak ve yaşayacakları tek ilk geceyi mahvetmemek için özen göstermeye çalışırcasına âna odaklandı. Yoğun bir biçimde odaklandığı yüz ifadesinden de belli olmalıydı ki Bonnie parmak uçlarıyla onun çatık kaşlarını düzeltti.

"Rakamları düşünmüyorsun, değil mi?" Dudakları Finn'in dudaklarından sadece birkaç santim uzaktı ve Bonnie ona sataşırken Finn, öptüğü kıvrımındaki gülümsemesini hissedebilmek için kısa mesafeyi kapadı. Gözlerini açmadan ağzının belli belirsiz dokunuşunun verdiği histen zevk aldı.

Dudakları kızın dudaklarına hafifçe değsin diye başını aheste aheste iki yana oynatarak, "Çıkarma işlemini düşünüyorum," diye mırıldandı.

"Öyle mi?" Finn yine sesindeki gülümsemeyi duyabildi ve dişleriyle dudağını çekti.

"Evet. Öyle." Finn ellerini kızın tişörtünün altına kaydırды, avuçlarına değen ipeksi ten sıcacıktı. Bonnie nefesini tuttu ve Finn o soluğunu bırakana kadar durup bekledi. Ve Bonnie nefesini bırakırken titreşerek çıkan hava dilini gıdıkladı. Sonra ellerini daha yukarı götürüp kolsuz tişörtünü iterek başından çıkardı. Gözlerini açmadı ama kızın dudaklarını bir kez daha esir alıp ağzı açık bir şekilde öperken ellerini pürüzsüz sırtında gezdirdi.

Ellerini sırtından kalçasına, kot pantolonunun beline indirdi, düğmesini buldu ve fermuarını indirerek pantolonun önünü açıp kalçasından aşağı kaydırды ve kızın kıpırdanarak pantolunu bacaklarından kaydırıp ayaklarına kadar indirdiğini hissetti.

"Gördün mü? Çıkarma işlemi," diye fısıldadı Finn.

"Sanırım matematikten hoşlanıyorum," dedi Bonnie soluk soluğa ve kıyafetlerinden kurtulmuş, Finn'in altındakine duy-

duğu arzuyla sırf çıkarmak için görmeden ellediği zarif dantel yığınının kutulmuş hâlde tüm bedeniyle ona yaslandı.

“Güzel, değil mi?” diye mırıldandı Finn ve daha fazla direnemeyerek gözlerini yavaşça açtı, görüş alanını kara gözler, aralık dudaklar, pembemsi bir ten ve narin omuzlar doldurdu. Gözleri bir süre boğazının altındaki boşluğa takılı kaldı, ardından göğüslerinin kalkıp inişini, karnını, kalçaların ve uyluklarının yumuşaklığını ve kıvrımını içine çekti ve önünde dizlerinin üzerine kp ağzını karnının kıvrımına dayadı ve kollarını kızın titreyen bacaklarına doladı.

Bonnie onun saçlarını kavradı ve tişörtünü omuzlarından yukarı doğru çekerek ellerini sırtında gezdirdi. Tişörtü başından çıkarırken ağzını teninden kısa bir süreliğine ayırdı ve sonra bacakları onu taşımıyormuş gibi o da dizlerinin üzerine çöktü. Ve Finn onu tutup ayağa kaldırarak kucağına aldı ve beyaz yorganın üzerine bıraktı. Bonnie bir bulutun üzerine uzanmış düşmüş bir meleğe benziyordu. Bonnie onunla sevişmesi için yalvarırcasına Finn’e bedenini açtı. Finn tevazuuyla itaat etti.

stlerindeki aynalar, korkundan ve sonsuzluktan uzaklaşarak içinde bulundukları o na, şimdiye, ihtiyaa, beni asla bırakmaya, senden öncesi yoktu sonrası da olmayacaklara, yarın ve dn yoklara uygun biçimde kendilerini, tutkunun titreşimine ve çekimine, arzusun sıcaklığına ve ağırlığına kaptırmış bir adamla karısının sessiz şahitleri oldular.

Ve o an mükemmel ve dokunulmazdı.

Yorgandan birkaç tüy çıkmıştı ve Finn onları alıp nazikçe başının üzerine koydu.

“Seni bir meleğe benzetiyorum,” dedi uykulu bir şekilde.

“Samanlıkta yuvarlanan bir melek.”

Finn, “Tüylerin içinde,” diye dzelitti.

“Tüyler,” diye dzelittim. “Bütün gece boyunca tüylerin arasında yuvarlanmış bir melek.” Gerçekten çok da uzak değildi.

İşte o yüzden gözlerimi açık tutamıyordum. “Ne zaman melekleri düşünsem Minnie’yi düşünürüm. Şimdi Fish’i de düşünüyorum.”

“Fish melek değildi.”

“O senin meleğin. Koruyucu meleğin,” diye fısıldadım. “Minnie de benim. Bizi bir araya onlar getirdi, Finn. Bundan eminim. Sen ve ben? İkimiz ilahi bir müdahale olmadan bir araya gelemezdik, bunu sen de biliyorsun.”

Finn iç geçirdi ama sızlanmaktan ziyade kıkırdama sesiydi bu. Ona uykulu uykulu gülümsedim.

“Eğer çok yorgun olmasaydım o tüylerden kendime bir başlık ve küçük bir kostüm yapıp senin için dans ederdim. Vegas’ta fırsatım olmadı. Minnie’ye sözüm var.”

“Minnie’ye benim için dans edeceğine söz mü verdin?”

“Hı,” dedim esneyerek. “Minnie’ye Vegas’ta üstsüz dans edeceğimize söz verdim.” Uykuya dalıyordum, Finn’in parmaklarıyla çıplak sırtımda daireler çizdiğini hissettim, öyle yatıştırıcıydı ki daha fazla uyanık kalamıyordum.

“Bonnie Rae?”

“Hımm?”

“Vegas’ta üstsüz dans falan olmayacak, bebeğim.”

“Evet, olacak Huckleberry, yakışıklı kocam. Fakat tek seyirci sen olabilirsin, olur mu?”

“Anlaştık,” diye mırıldandı.

Başımı göğsüne gömüp bunca zaman onsuz nasıl uyumuşum diye merak ederek uykuya daldım.

Rüyamda aynalar ve melekler gördüm.

Karnaval her yıl geliyordu. Appalachian Dağları arasından geçip Grassley gibi küçük topluluklara geliyor, yaz durgunluğunu azaltmak için ucuz eğlence ve kâğıt helva sunuyorlardı. Noel’i bekler gibi dört gözle bekliyorduk. Çalışanlar –onlara karnavalcılar diyorduk– en kötü dağlı klişesi gibi genelde dişsiz ve pis

oluyorlardı ama geldikleri ve yanlarında karnavalı getirdikleri sürece umurumuzda değildi. O tür aletler genelde beni tutuyordu ama Minnie onlara binmeye bayılıyordu, o yüzden Minnie'nin hatırına dönme dolapta dönmeye ve sallanan tekneye binmeye katlanıyordum, öte yandan aynalar da Minnie'yi biraz korkutuyordu ama eğlence evinde bir saat geçirmekte ısrar ettiğimde şikâyet etmiyordu.

Farklı açılardan bakıldığında beni tamamen farklı insana dönüştüren aynaların olduğu eğlence evleri beni büyülüyordu. Bir dev, bir cüce, bir çubuk ya da daha kötü bir şey. Bedenimin ve yüzümün uzayıp bükülebileceği her hâline bakarken başım döner ve biraz kafam karışırdı ama komikti ve aynaların yanından geçerken Minnie'yle gülmekten karnımıza ağırlar girerdi.

Minnie saçını kaybedince ona moral vermek için ben de kafamı kazıtmıştım. Ağustos ayıydı, on beş yaşındaydık ve karnaval kasabadaydı. Minnie'nin eğlence araçlarına binemeyecek kadar midesi bulanıyordu, bu benim için rahatlatıcıydı ama yine de eğlence evine gitmek istedi. Karamelli elma şekeri ve bir poşet pamuk şeker aldık ama ikimiz de yemedik; karnavalcıları "korkutmamak" adına saçsız kafalarımıza takmak için renkli bandanalar aldık –çok komik olduğumuzu düşünüyorduk– ve köhne aynalar evine girdik. İçinde yürürken yer gıcırıyordu ve Minnie ile bana bakan yüzlerce eğri büğrü görüntümüzü görünce sanki en kötü hâlimizle; korkularımızın, hatalarımızın, en çirkin yüzlerimizin vucüt bulmuş hâllerıyla çevrelenmişiz gibi ilk defa rahatsız edici bir karıncalanma hissettim.

"Burası bunaltıcı bir yer," dedi Minnie sessizce.

"Evet. Öyle," dedim. Kasveti dağıtmak için yansımalarımın biriyle alay etmeye çalıştım ama şakam hiçbir işe yaramadı ve hızlı hareket ettik. Son koridora doğru ilerlerken önceki yıllarda orada olmayan bir yer bulduk. Belki de önceki yıllarda daha masum, daha dikkatsiz ve sonraki eğlenceye geçmek için daha hevesliydik. Sebebi ne olursa olsun, çıkışa yaklaşıırken birbirine

bakan ve görüntüyü aralarında sonsuz kez yansıtan iki devasa aynanın arasında kaldık.

Sıklıkla yaptığımız gibi aynı şeyleri giymiştik, daha doğrusu ucuz kıyafetlerin ve bağış çantalarından çıkanların izin verdiği sıklıkta. Üzerimizde açık renkli şort ve düz pembe tişörtler, başlarımızda satın aldığımız parlak yeşil bandanalar ve ayaklarımızda da parmak arası terlikler vardı. Ben Minnie'den daha bronz ve biraz daha kiloluydum, kemoterapi onu güneşe daha duyarlı hâle getirmiş ve iştahını kesmişti ama onun dışında hâlâ aynıydık.

Minnie'yle birlikte sonu gelmeyen ikizlerden oluşan sıralara, birbiri ardına sıralanmış gittikçe küçülen taklitlere baktık. Bonnie ve Minnie sonsuza kadar... ve ötesine ve ötesine. Minnie'nin eline uzandım ve yansımalarımız da ellerini kavuşturdu, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Belki ikimizin sonsuza kadar birlikte olacağımız düşüncesi rahatlatıcı olmalıydı ama değildi.

"İkizler, üçüzler, dördüzler, beşizler var, değil mi? Peki buna ne diyorsun?" dedi Minnie, gözleri önümüzdeki aynaya yapışıp kalmış bir hâlde.

"Acayip korkutucu," diye cevap verdim.

"Evet. Öyle. Korkunç. Hadi gidelim." Minnie elimi bıraktı ve çerçeveden çıktı. O çıkışa daha yakındı, döndü ve derme çatma kapıyı gizleyen çadır eteğinin altından sızan güneş ışığına çıktı. Ben aynaların arasında yalnız kaldım. Tek başıma, sonsuzlukta. Dönüp bunu yok edecek başka bir açı bulmaya çalıştım. Onun yerine bütün Bonnie'ler dönerek bir çıkış yolu aradı.

Yanki aynası artık korkutucu değildi. Dehşet vericiydi.

İmkânsız Olay

Akademi Ödülleri kırmızı halısından canlı yayındayız ve bu akşamki büyük tören için Kodak Theater'a gelen herkesi gördük. Elbiseler nefes kesici, yıldızlar büyüleyiciydi ancak bu akşamın büyük haberi country şarkıcısı Bonnie Rae Shelby ve yeni kocası Infinity James Clyde'ın şok edici katılımıydı.

Yirmi dakika kadar önce Bonnie Rae Shelby'nin salona geldiği haberini aldık. İzleyicilerimizden bazıları Bonnie Rae'nin geçen yazın hasılat rekorları kıran "Makine" filmi ile aynı addaki şarkısıyla En İyi Orijinal Şarkı dalında aday olduğunu bilmiyor olabilir. Hepimiz aday olduğunu biliyorduk ancak son dönemdeki olayların ışığında, kimse burada olmasını beklemiyordu.

Toplanmış basın mensuplarının arasında haberler yayılmaya başladı, o ve bir dönem Bonnie Rae Shelby'yi gerçekten kaçırdığı iddia edilen eski mahkûm Infinity Clyde girişe geldiklerinde bütün kameralar onlara çevrildi.

Bir süredir bütün ulusun gözü bu hikâyede. Genç şarkıcı bir haftadan uzun süre önceki bir konserde sahneden inip gitmiş ve yakın çevresi ortadan kaybolduğuyla ilgili hikâyeler anlatmaya başlamıştı. Hatta menajeri fidyeye istendiğini bile iddia etmişti. Bunların ardından bu akşam onu, tek kelimeyle nefes kesici ve yeni saç kesimi ve rengiyle oldukça değişmiş görüntüsüyle yeni gelin gibi ışık saçarak kırmızı halıda yürürken gören herkesin ağzının açık kaldığını söylemek yetersiz kalır. O ve Clyde, çarpıcı bir çift olmuşlar ve bu akşam yakalanan karelerden de görülebileceği üzere Amerika'nın sevgilisi artık tamamen bir yetişkin.

Kendisine nerelerde olduğu ve bütün ülkenin dikkatinin üzerinde olduğunu fark edip etmediği sorulduğunda Bonnie Rae sadece gülüp her Şey saçmalıktan ibaretmiŐ gibi başını salladı ve ardından yeni kocasının elini sım sıkı tutup gülümseyerek kalabalığa el sallamaya devam etti. Infinity Clyde'a gelince, birçok kişinin nefret etmek istediği adam elini karısının sırtına koyup onun yanından ayrılmadı ve meşhur halıdan geçerken sorulan hiçbir soruya cevap vermedi.

Bonnie Rae Shelby'nin Şaşırtıcı geliŐinden önce katılımcılara yöneltilen bütün sorular hangi tasarımcının elbisesini giydikleri ya da adaylar konusunda heyecanlı ya da gergin olup olmadıklarıyla ilgili sıradan sorulardı. Bonnie ve meşhur Clyde'ı halıya şıktığı anda sorular birden değişti. Muhabirler bağıra çağıra kaşırılma ve ani dğnle ilgili sorular sormaya başladılar.

Bonnie diğer soruları duymazdan gelerek sadece tenini ve vücudunu ortaya çıkaran zarıf, beyaz, dar elbisesiyle ilgili soruyu cevapladı. Muhabire, giydiği elbisenin aslında gelinliği olduğu bilgisini verdi. Bu, cevabını duyanların şok ilgisini çekti ve daha fazla soru sorulmaya baŐlandı; o anda Bonnie, Infinity Clyde'ı, "kocas ı Finn" olarak tanıttı.

Bugün burada olanlar eğlence sektöründe bir tarihin yazılıŐına tanık oldu. Yeni evli çift birbirine şok düŐkün görünüyordu, katılımcıların bazı fotoğraflarda yalnız poz vermesi geleneksel olduğu hâlde taze çift böyle bir Şey yapmadı, kalabalık arasından geçip giderken o tür fotoğraf şekimi isteklerini reddettiler. Sonuç olarak, çekilen her fotoğrafta sarmaŐ dolaŐ ve el eleler, kaçırma haberlerinin kurgudan ibaret olduğu şok bariz. Bu aranan çiftin Akademi dlleri'ne iŐtirak etmesiyle ilgili haberler yayıldığında, Bonnie Rae'nin sürekli fidye söylentileri yayan ve suç ortaklığı haberleri yalanlamaya řalıŐan menajer ekibiyle emniyet sorumlularının Şaşkınlıkla kafalarını kaŐıdıđına bahse girebilirsiniz. Bu akşam gördüğümüz çift bize şok farklı bir hikâye anlattı.

Çoğu ünlünün aksine, bu ikilinin yanında bir basın danıŐmanı yoktu. Diğer katılımcılar gibi limuzinlerinden çıkıp el ele

güvenlikten geçtiler ve haliya çıktılar. Son dakikada geldiler ki bu da, herkes yerini bulma telaşında olduğundan, kapılar kapatılmaya hazırlanıldığından ve tören başlamak üzere olduğu için insanlar içeri yönlendirildiklerinden dolayı basına az zaman ayırmak demek. Büyük yıldızların çoğu, tıpkı Bonnie Rae'nin yaptığı gibi, içeride şovun başlamasını uzun süre beklemek zorunda kalmamak için son anda gelir. Fakat size garanti edebilirim ki geliş saatleri kaç olursa olsun Bonnie Rae Shelby ve Infinity Clyde bu akşamki haberlerin manşeti olacak.

Başardığımıza ikna olmuştum.

Finn'in ifadesiyle düğün kıyafetlerimizi giyip Oscar'a birlikte gitmiştik. Aldığımız karşılık mükemmeldi. Flaşlar patlamıştı, her kamera ve bütün dikkatler bizim üzerimizdeydi. Aynı anda oraya gelen insanlar için neredeyse kötü hissettim çünkü görmezden gelindiler ve Hollywood yıldızları, göz kamaştırıcı olmak için saatler harcamayı, şişman görünmemek için günlerce aç kalmayı, kusursuz elbiseyi seçmeyi bir dağlı ve eski bir mahkûm tarafından gölgede bırakılmak için yapmazlar.

Niyetim kesinlikle kimseyi gölgede bırakmak değildi. Ben sadece herkesin Finn'i görmesini ve onu tanımasını istemiştım. Eski mahkûm Infinity James Clyde'ı değil. Amerika'nın köy tavşanını çalan kötü Infinity Clyde'ı değil, yakışıklı, akıllı, masum Finn Clyde'ı. Benim Finn'im.

Ve tanıdıklarından emindim. Kadınlar ağızları açık bakakaldılar. Erkekler onun yanında sönük kaldılar ve onunla birlikte olduğum için salondaki en güzel kadınmışım gibi hissettim.

Bu durumun gerçekliği beni güldürdü. Bütün gece ayaktaydık, o yüzden bütün günü uyuyarak geçirmiştik ve hazırlanmak için biraz acele etmiştik. Oscar için bir saatte hazırlanmıştım. Bunun bir rekor olduğundan emindim. Banyo yapmış, tüylerimi almış, nemlendirici sürmüş, parfüm sıkmış, makyaj yapmış ve çok az tantanayla hazırlanmıştım. Fakat beni bir film yıldızı

gibi gösterecek ekibim yokken bile kendimi harika hissediyordum. Harika hissettiğim için de belki de harika görünüyordum. Finn kesinlikle öyle görünüyordu. Öyle yakışıklı görünüyordu ki törenin yapılacağı salona kadar nasıl gideceğimi ve elbisemi üstümde tutmayı nasıl başaracağımı merak etmiştim.

Ancak limuzinde kocamı baştan çıkarma dürtüme direnmenin düşündüğüm kadar zor olmadığı ortaya çıktı. Finn gergin ve endişeliydi, tören alanına yaklaştıkça ikimiz de daha da gerginleştik. Finn titriyordu, sol dizi yukarı aşağı hareket ediyordu, elimi bacağına koyarak her şeyin yoluna gireceğine söz verdim. Bana baktı ve güzel olduğumu söyledi ama rahatlamadı.

“Bu sona erdiğinde Bordeaux’ya gideceğiz. Bir hafta kalacağız. Belki iki. Odamızı süresiz olarak tuttum bile. Faturayı benim için nereye keseceklerini biliyorlar. Ve gerçek bir balayı yaşayacağız. Planlar yapacağız, sevişeceğiz ve pastırma yiyeceğiz.”

“Pastırma mı?”

“Karnum aç,” dedim umursamaz bir edayla. “En son ne zaman yemek yedik?”

“Dün, Las Vegas’ta.”

“Hay anasını! Berbat bir eşim. Senin gibi bir adam besinsiz uzun süre dayanamaz. Ben aç kalmaya alışığım. Büyükanнем ağzıma koyduğum her lanet lokmayı izlerdi.”

“Tamam o zaman. Pastırma, yumurta ve patates sipariş edeceğiz. Bu akşamı bitirince yiyeceğiz. Kutlama yapacağız. İstedığın zaman istediğin kadar yiyebileceksin söz veriyorum ve ben aldırmayacağım.”

Kahkaha attım ve Finn güçlendiren bir nefes aldı. Aklımda et, kolumda bir adamla limuzinden çıkıp haliya adım attım.

Oscar’ı kazanmadım ve rahatladım. Adım okunurken kamera bana çevrilince Finn’e sokulduğumdan emin oldum ve parlak bir tebessümle gülümseyip Amerika’ya başparmağımı gösterdim. Fakat ödül başka birine gidince çok sevindim. Muhtemelen biraz fazla coşkuyla alkışladım ama kazanmış olsaydım sahneye çıkıp pişman olacağım bir şey söyleyebilirdim... medyada pek

hoş görünmeyecek bir şeyler. Şöyle bir şey... "İsa'yı ve şarkı söylemeyi seviyorum, o yüzden bana sesimi vererek bu şarkıyı söylememi sağladığı için ona şükrediyorum. Fakat plastik memeleri ve karmakarışık öncelikleri olan siz sahte insanlardan nefret ediyorum." Sonra kameraya bakıp şöyle derdim, "Evet, büyükanne. Seninle konuşuyorum."

Aksanım herkese kafamın içinde bir beynim olmadığını düşündürdü ve insanlar bana kahkahalarla gülerlerdi, Finn de bana gülmek mi, beni sevmek mi ya da benden kurtulmak mı istediğinden emin olmadığında kullandığı o sesiyle, "Bonnie Rae," derdi. O yüzden kazanmadığım iyi olmuştu.

Ondan sonra Finn ile koltuklarımızdan kalktık ve bizi geri götürmesi için limuzini çağırdık. Yapılması gerekeni yapmıştık ve Bordeaux'da pastırma yeme vakti gelmişti.

Arkamızda yanıp sönen ışıklar belirdi. Sonra önümüzde de ışıklar vardı ve hatta yanımızda da. Artık kamera flaşları değildi, dönüp duran mavi ışıklar... ve acı acı bağırان sirenler.

Sürücü kısmıyla limuzinin arka tarafını birbirinden ayıran panel aşağı indi, şoför birkaç panikli kelimeyle bizi bilgilendirip kenara çekti. Kodak Theatre'dan yalnızca iki sokak ötedeydik. Dışarı çıkmamızı bekliyorlarmış, o kadarı barizdi. Belki de silahlı ve tehlikeli olduğumuzu düşünüp bizi kalabalıktan uzaklaştırmak istemişlerdi. Bu karmaşayı büyükanne mi yaratmıştı? Zaten bizi niye istiyorlardı ki? Dünyaya birlikte olduğumuza gösterme planımızı yerine getirmiştik. Fakat belli ki polis E Buzz'dan son dakika haberini almıştı.

Finn bana ne olacağını biliyormuş gibi baktı. Limuzin yolun yan tarafına çekip durduğunda beni öptü, çabucak, neredeyse çaresizce. Onu deli gibi öperek karşılık verdim ve kısa bir an hâlâ bir çıkış yolu var mı, etrafımızı saran polisten kaçabilir miyiz diye düşünerek ona yapıştım. Her yerde polis arabaları vardı.

"Buna değdi, Bonnie. Her saniyesine. Değdi." Sesi yumuşak, gözleri kasvetliydi ve bir megafondan bize emreden sesi duyunca irkildim:

"Ellerinizi havaya kaldırarak araçtan çıkın."

"Bize ne söylüyorlarsa tam olarak onu yapacağız, Bonnie Rae. Bunu temizleyeceğiz ve bitecek."

"Çok üzgünüm, Finn! Çok üzgünüm. Tüm bunlar benim hatam."

Megafondaki ses bu kez daha sert bir tonla, "Ellerinizi havaya kaldırarak araçtan çıkın!" diye tekrarladı.

Finn kapısını açıp ellerini kaldırdı ve dışarı çıktı. Açık kapının yan tarafında neler olduğunu tam olarak göremiyordum fakat açık kapının ötesinden bize doğrultulan silahları ve etrafımızı saran polisleri görebildim.

Sanki kendi pusumuz içindeki gerçek Bonnie ve Clyde'dık; kurşun yağmuruna tutulmuş arabayı hatırlayınca kalbim hızla çarpmaya başladı.

Finn'in kapısı bana kendiminkinden daha yakın olduğu için onun arkasından çıktım. Finn'in yere itildiğini gördüm, aynı şeyin bana da yapıldığını fark ettim. Topuğum elbisemin arkasına takıldı, sendeleyip eteğe takılan ayakkabım ayağımdan çıkarken bir çekilme hissettim ve bir şeyin yırtıldığını duydum. Yere sertçe ve yüzümün üstüne düştüm, ellerim arkama doğru burkuldu ve başımı kaldırıp ağzıma girmeyi başaran toprağı tükürdüm. Elbisem mahvolacaktı... sevgiyle saklamak istediğim, mahvederim korkusuyla dokunmaya bile korktuğum elbisem. Kelepçelenirken düşündüğünüz şeyler komikti.

Yüzüm sızıyordu ve başımı iki yana sallayarak yüzüme yaşıyan tozdan ve çerçöpten kurtulmaya çalıştım. Alnımdan ıslak bir şeyin kaydığını ve yüzümün sol tarafına damladığını hissettim, o anda başımın kanadığını fark ettim. Etrafımı saran polislerin bacaklarının arasından Finn'i görmek için çabaladım ve onu buldum, o da başını kaldırmış beni görmeye çalışıyordu. Gözlerimiz buluştu ve ağzının adımı söyleyerek hareket ettiğini gör-

düm. Benden birkaç metre ötede olmasına rağmen onu duyamadım. Hangi biçimde olursa olsun onunla temas etme ihtiyacıyla gözlerine mümkün olduğu kadar uzun süre baktım.

Tüm bedenimde, bacaklarımın arasında, kollarımın üstününde hafifçe vura vura gezinen ellerle arama yapıldı; titredim, irkil-dim ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Arama fazla özel ve işgalciydi çünkü yeni gelinlerin hassas olduğu biçimde hassas, kadınların duyarlı olduğu şekilde duyarlıydım ve üzerimde gezinen eller saatler önce bana aşırı zevk veren bir şeyin kaba bir taklidi gibiydi. Titriyordum, akşamın nemi ince kumaştan sızarak çıplak kollarıma yapışıyor, kendimi daha çıplak hissetmeme neden oluyordu. Ardından çekip ayağa kaldırdılar ve polis arabalarından birine, Finn'den uzağa götürüldüm.

“Ne halt oluyor? O niye tutuklanıyor?” Finn’in bağırıldığını duydum, sakinliği tamamen yitip gitmişti ve sonra o da gitti. Başka bir polis arabasına tıklandı, kapılar öfkeden köpüren sesinin üstüne sertçe çarpıldı.

Kısıtlı Tanım Kümesi

SON DAKİKA HABERİ: Bu akşam Akademi Ödülleri'ne gelerek tüm ulusu şaşırtan ve güvenlik güçlerini yeniden toplayan Infinity James Clyde ve Bonnie Rae Shelby törenin ardından gözaltına alınıp ayrı ayrı LA Şehir Hapishanesi'ne getirildi. Olayın görgü tanıkları yeni evli çiftin Kodak Theatre'dan sadece birkaç sokak ileride limuzinlerinde giderken etraflarının polisler tarafından sarıldığını ve gözaltına alınarak kelepçelendiklerini iddia ettiler. Tutuklama emrinin çıkacağı söylene de henüz bir suçlamada bulunulmadı. Clyde'ın kesinlikle adam kaçırma ile suçlanacağına inanılıyor ancak bu akşamın erken saatlerinde gördüklerimize bakılırsa bunun gerçekleşmesi zor görünüyor. Ayrıca cinayete teşebbüs ve araba hırsızlığı ile suçlanması muhtemel, ayrıca bununla bağlantılı birkaç suçlama daha var. Eğer Bonnie Rae Shelby için herhangi bir suçlama varsa da ne olduğu konusunda bir bilğimiz yok, yine de o da gözaltına alındı ve şu anda LA Şehir Hapishanesinde.

Daha önce Finn'in başından geçmişti. Ne bekleyeceğini biliyordu. Fakat Bonnie'yi de tutuklamış ve onu başka bir yere götürmüşlerdi. Finn'in ilk defa hissettiği gibi korkmuş ve aşağılanmış hissediyor olmalıydı ve Finn'in onu kurtarmak için yapabileceği kahrolası bir şey yoktu. Yüzü kanamış ve elbisesi yırtılmıştı. Yüzü yere bastırılırken Bonnie'nin düşüşünü görmüştü. Bonnie'nin üzerini aranırken gözlerini kocaman açarak

ona bakmaya çalışması Finn'in hiddetle bağırarak istemesine sebep olmuştu.

İlk defa hapse tıkıldığında ödü patlamıştı ama şoktaydı da; parmak izi alınmasının, sabıka fotoğrafları çekilmesinin, elbise-leri çıkararak aranmasının ve en sonunda da üzerine kapanan parmaklıkların hissettirdiği aşağılanma duygusunu tadana kadar onu uyuşturan bir şoktu bu. On sekiz yaş pek de büyük bir yaş değildi ve aslında henüz bir çocuk olduğundan çocuk gibi ağlamak istemişti.

Hastanede tutuklanmıştı, kardeşi yanındaki sedyedeydi. Başka nereye gideceğini bilememişti. Fish nefes almadan kucağında yatarken doğruca hastaneye sürmüştü. Gözünü kırpmıyordu. Her yerde kan vardı. Yardım için bağırarak kandan sıırıslıklam olmuş hâlde acil kapılarından dalmıştı. Fish'i hemen içeri almışlardı ama çoktan ölmüştü. Ölüyü kurtarmak için yapacak hiçbir şey yoktu. Sonra polis çağırılmıştı. Annesi de aranmıştı. Onlar geldiklerinde Finn, cansız ve duygusuz bir sesle olan biten her şeyi anlatmıştı. Onu tutukladılar. Annesi, diğer evladı götürürken ölü bir evlatla kalmıştı.

Fish'le kaldığı için onu suçlamadı. Annesi zaten onunla gelemezdi. Üç gündür on sekiz yaşındaydı; yasalara göre yetişkin olarak yargılanacak, ebeveyni olmadan sorgulanacaktı ve hapse girecek kadar büyüktü.

Bu defa onu hemen kayda geçmediler. Belli ki sadece gözaltındaydı. Ona bir bardak su getirip masaya sarı bir not defteri ile bir kalem bırakarak yazabilsin diye ellerini önden kelepçeleyen dedektife göre tutuklama emri gelmek üzereydi.

"Sessiz kalma ve sana sorulan soruları cevaplamayı reddetme hakkın var. Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır." Fakat Finn sessiz kalmak istemiyordu. Konuşacak, konuşacak ve konuşacaktı. Onlara duymak istedikleri her kahrolası şeyi ve duymak istemedikleri birkaç şeyi anlatacaktı. İlk geldiklerinde onu, görünürde sakinleşebilsin diye bir saatliğine bir nezarethaneye koymuşlardı.

Soğuk, tuvalet büyüklüğünde, ondan başka kimsenin olmadığı bir yerdi. Tamamen yalnız olmak garip hissettirdi. Gecenin köründe onu parkta şarkı söylerken bulduğundan ve bir daha asla ondan ayrı olmak istemediğini fark ettiğinden beri her saniyeyi Bonnie'yle birlikte geçirmişti.

"Bir avukat tutma hakkın da var. Eğer karşılayamazsan devlet sana bir avukat atayacak." Karşılayamazdı. Fakat Bonnie karşılayabilirdi. Zaten önemli olan da oydu. Finn, onun telefon edebilmiş olmasını ve Bear'la büyükannesinin onu çıkarmak için hemen gelmelerini umdu. Ona telefon hakkı vermemişlerdi. Onlar Bonnie'yi polis arabasına sokarken sakinliğini kaybettiği için o hakkı kaybetmişti. Zaten fark etmezdi. Arayacak kimsesi yoktu.

"Sana açıkladığım haklarını anlıyor musun?"

Finn anlıyordu. Onları anlamanın kendisine yardımı olacağına inancı yoktu. Massachusetts ile LA arasında bir yerlerde dünyası altüst olmuş ve sarsılmış, ceplerindekiler dökülmüş, beyni karman çorman olmuş, başı dönmüş, sersemlemiş ve yönünü şaşırmıştı.

"Adın?"

"Infinity James Clyde." Dedektif adını biliyordu. Tam önündeki kâğıtta yazıyordu. Fakat sesinde şüpheli bir ton vardı, sanki okuduğu şeye inanamıyordu.

Dedektif kaşlarını kaldırdı ve dudaklarında pis bir gülümseme belirdi, Finn görmezden geldi. Aptal bir ismim var, puşt herif, büyü biraz, diye düşündü. Fakat düşündüklerini yüksek sesle dile getirmedi.

"Peki sizce niçin buradasınız, Bay Clyde?"

Finn karşısındaki adama buz gibi bir ifadeyle baktı. Kendini Dedektif Kelly olarak tanıtan adama, "Dürüst olmam gerekirse bilmiyorum, Dedektif," dedi.

Adam yine pis pis gülümsedi.

"Burada yazanlara göre adam kaçırma, gasp, hırsızlık, büyük hırsızlık, saldırı ve cinayete teşebbüs ile suçlanıyorsunuz. Bunlar bir şey ifade ediyor mu?"

Finn afallamış bir hayretle gözlerini ona dikti. Hâlâ can alıcı noktayı bekliyordu ama görünürde bir şey yoktu.

“Ne dediniz?” diye sordu, sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

“Adam kaçırma, gasp, hırsızlık, büyük hırsızlık, saldırı ve cinayete teşebbüs,” dedi dedektif bir kez daha.

Finn kaçırma kısmı hariç hiçbirini anlamadı ki o da kolaylıkla açıklanabilecek bir şeydi. Önce en korkuncuna odaklandı. Sesini dengeli tutmaya çalıştı ama Bonnie Rae’yi çöpmüş gibi sürüklediklerinden beri damarlarına kan daha hızlı pompalanıyordu ve hiddeti baş döndüren bir şiddetle geri döndü. Her sorusuyla sesi yükseldi.

“Kimi öldürmeye çalıştım? Büyük hırsızlık da nereden çıktı? Kimi gasp etmişim, kime saldırmışım? Gerçekten bilmek istiyorum.”

“Saçmalığı kes, evlat. Otomobil hırsızlığı.” Dedektif bezgince iç geçirdi. Pazartesi sabahının biriydi, adam solgun ve yorgun görünüyordu, sadece işini yapan bir adamdı ama dedektif evine gidip kendi yatağına kavuşurken Finn bir hücreye geri dönecekti. Finn kızgınlığını dizginleyip dikkatini elindeki meseleye vermeye çalıştı.

“Tamam. Teker teker gidelim. Kimin arabasını çaldım?” diye sordu. “Sözüm ona neyi yaptığımı bilmezsem kendimi savunamam.”

“Kiralık bir arabayı geri götürmedin ama büyük olan o değil. Malcolm Johnson’ı öldürme girişimi. Arabasının çalınması için çıkacak tutuklama kararını bekliyoruz.”

“Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum! Neyden bahsettiğinizi bilmiyorum!” Finn inkârla başını iki yana salladı, sorguyu bitirmeye hazır görünerek ona bakan dedektife dik dik baktı.

“Malcolm Johnson’ı tanımıyor musun? Ona yakın olan herkes onu Bear Johnson diye tanıyor. Bonnie Rae Shelby’nin koruması? Birkaç eyalette onun arabasını kullanıp yakalanacağını fark ettiğinde bırakmadın mı?”

“Bear mı?” Finn dünyanın ayaklarının altından kaydığını ve odanın bir anlığına loşlaştığını hissetti, sanki beyni çıkıp gitmişti, bu Alacakaranlık Kuşağı’ndan biraz ayrılması gerekiyordu.

Dedektif sahte bir ilgiyle, “Ah, yani onu tanıyorsun?” diye sordu.

“O iyi mi?” Cevapsız mesajlar ve geri dönülmeyen aramalar aniden mantıklı geldi. Bonnie’yle birbirlerine öyle bir kapılmışlardı ki endişelenmemişlerdi bile. İlerleyip başarmak için kararlıydılar.

“Cinayete teşebbüs dediniz. O iyi mi?” diye tekrarladı Finn. Bonnie de onun gibi öğrenecekti. Yıkılacaktı.

“İyileşecek. Size o kadarını söyleyebilirim.”

“Ne olmuş?”

“Güvenlik kamera görüntüsü yok ama oldukça iyi bir fikrimiz var. Görüyorsun ya, St. Louis’in dışındaki bir benzin istasyonunda eski bir mahkûm Bay Johnson’la buluşma ayarladı. Belki Bay Johnson kızı almaya geldiğini düşündü, belki başka bir şey. Onun yerine, Bay Johnson kulaklığıyla müzik dinleyerek deposunu doldururken eski mahkûm onu vurdu. Adamın arkasından yaklaştığını duymadı. Sırtından vuruldu ve şüpheli onun arabasıyla kaçarken ölsün diye orada bırakıldı. Fakat sen bunu biliyorsun.”

Finn vurgularcasına kafasını iki yana salladı. “Hayır! Bear kendi arabasını kullanmıyordu. Benim kiralık arabamı kullanıyordu. St. Louis’de babamın evinde değiş tokuş ettik. Nashville’ye geri dönecekti. Kiralama şirketini arayıp onlara perşembe günü dörtte geri verileceğini söyledim.”

“Pekâlâ, asla geri götürülmedi çünkü Bay Johnson’ın Charger’ını alıp kendi kiralık aracınızı benzinlikte bıraktınız.”

“O kiralık arabayı Bear kullanıyordu. Bonnie’yle ikimiz çoktan aksi yöne yönelmiştik. Bear arabasının bizde olduğunu biliyordu. Birini öldürmeye çalıştıktan sonra kiralık arabamı orada bırakmak için çok aptal olmam lazım!”

Dedektif kaşlarını havaya kaldırdı ve elinde tuttuğu sayfalara baktı.

“En baştan başlasak nasıl olur; Massachusetts’ten ayrıldığın zamandan. Tamam mı? Bana ne zaman, nerede olduğuna dair bir zaman çizelgesi ver. Detayları istiyorum. İşin bitince zaman çizelgeni inceleyip, hikâyeni doğrulayan kanıt var mı diye bakacağım ve oradan devam edeceğiz.” Kâğıt ve kalem Finn’e doğru itip ayağa kalktı.

“Emrin gelmesini bekliyoruz. Sonra seni tutuklayacağız. Yarın ya da önümüzdeki gün sorgulama duruşması için bir yargıçla görüşeceksin ve sonrasında St. Louis’e iade edileceksin ama ifadeni bitirdiğinde ben geri geleceğim.” Gitmek üzere döndü.

“Karıma ne olduğunu ne zaman öğreneceğim?”

Dedektif Kelly durup döndü. Sonra ellerini ceplerine sokup başını geriye doğru eğdi.

“Karin. Evet. Bahse varım o iş uzun sürecektir. O hâlâ sorguda, bildiğim kadarıyla yani. O da ne asabiymiş. Susmak bilmiyor. Başka bir şımarık ünlü işte... her ay yeni bir tane geliyor böyle. Fakat salıverilecek gibi görünüyor.”

Finn rahatlayarak bayılacakmış gibi hissetti ve başını not defterine doğru eğip temiz kâğıt kokusunu içine çekti, sayfaları kelimeler yerine rakamlarla doldurabilmeyi diledi; artmaya ve büyümeye devam edecek, asla sonu gelmeyecek, onu tutan duvarları yıkacak, etrafında bir güç kalkanı yaratacak rakamlarla. Bu düşünce ona bir fikir verdi. Başını kaldırıp Boston’daki köprüden Los Angeles’taki bir hücreye kadar süren yolculuğunu belirleyen sayıları düşünerek boş sayfaya baktı.

Dedektif Finn’in düşüncelerini bölerek, “Eminim yapabildiği anda seni görmeye gelecektir,” diye ekledi. Sonra kahkaha atmaya başladı. “Ya da gelmez.”

Davanın yetkilisi Missouri Bölge Savcılığı’ndan tutuklama emri gelir gelmez, Finn resmi olarak LA Şehir Hapishanesi’ne atıldı.

Parmak izleri, sabıka fotoğrafları, tıbbi kontroller, çıplak ara-malar.

Daha önce başından geçmişti. Defalarca. Hapishanede sıradan bir uygulamaydı. Yine de kıyafetlerini çıkartıp bir çuvala koyduklarında ve sonra da çırlıçıplak ayakta durup kollarını ve bacaklarını yanlara doğru açması istendiğinde katlanması daha kolay olmadı. Dilini çıkarmasını, kulaklarını öne doğru çekmesini, başını kaldırmasını, el ve ayak parmaklarını oynatmasını, kollarını ve bacaklarını kaldırmasını söylediklerinde irkilmiş ve boğazından yükselen öfkeyi bastırmıştı. Tek düşünebildiği Bonnie'ydi. Onun bu aşağılayıcı sürece tabi tutulduğunu düşünmek onu öfkeliyor ve çaresizleştiriyordu, öne doğru eğilip kalçalarını ayırmasını söylediklerinde yapamadı.

Yapması gerektiği şekilde cevap vermedi. Altüst oldu, işbirliği yapmadı, aramayı yapan memuru itti ve ânında yere yapıştırlıp bir saat boyunca kıyafetlerinden mahrum bırakıldı, ardından aramayı tekrar yaptılar, bu defa öncekinden daha fazla güç kullandılar. Bu sefer kendine hâkim oldu, bir tulum ve bir çift lastik ayakkabı verdikten sonra onu bir kez daha hücreye attılar.

Önemli Basamak

Finn gecenin kalanını ve bütün gündüzü hücre ile yeni bir mahkûm kaydı için gerekli olan prosedürleri yerine getirme arasında gidip gelerek geçirmişti. Günün kalanını ise kendisinden ifadesini yazmasını isteyen dedektifle bu görüşmeyi yapmak için bekleyerek. Sorgulama duruşması salı sabahı ilk duruşma olarak belirlenmişti, bu da daha fazla bekleyeceği anlamına geliyordu. Bonnie'yle ilgili tek kelime duymamıştı. Eğer çıktıysa bile zaten duruşmaya kadar onu göremeyecekti ama Dedektif Kelly elerinde kocaman bir dosyayla sorgu odasına girip Finn'in karşısındaki sandalyeye oturduğunda, Finn onun ağzından dökülen ilk kelimeleri kollarını açarak karşıladı.

"Karın serbest bırakıldı ve senin hâlâ bir yığın bokla başın dertte. Ne diyorsun bu işe?"

Finn yüzünü kasten ifadesiz tutmaya çalışsa da, göğsünde bunu yalanlayan bir batma hissetti. Bonnie salınmıştı. Bu bilgiye tutunacak ve dedektifin söyleyeceği diğer şeyleri dikkate almayacaktı. Eline, hapishanedeki adamı simgeleyen o beş noktaya baktı. Bonnie'nin kendini temsil etsin diye eklediği altıncı nokta soluyordu. Bir ya da iki güne kadar tamamen yok olacaktı.

"Gerçekten, Bay Clyde. Ukalalık etmeye mi çalışıyorsunuz?"

Finn dikkatini yeniden kendisine kızgınlıkla bakan dedektife çevirdi.

Finn yüzünü ifadesiz tutmayı başarıp dedektifin "ukala" ile neyi kastettiğini açıklamasını bekledi. Önceki gece tam ifadesini

yazmak için saatler harcamış ve bunu çok ciddiye almıştı. Sonuçta hayatı bir nevi ona bağlıydı.

“Bu ifade elle yazılmış, yirmi sayfa uzunluğunda,” diyerek azarladı dedektif.

“Detaylı bir açıklama,” diye cevapladı Finn ama ağzının kenarı hafifçe seğirdi.

“Evet. Detaylı. Plakaları ve otoban çıkış numaralarını uydururken eğlendin mi?”

“Plakaları ve otobandan çıkış numaralarını kontrol ettiniz mi?” diye sordu Finn.

“Ne halt etmeye bunu yapayım ki?”

“Çünkü zaman çizelgemi doğrulayacaklar.”

Dedektik dudaklarını şüpheyle büzerek, “Anlıyorum. Araba sürerken bunların hepsini not mu aldın?” diye sordu.

“Not almak diyerek neyi kastettiğinize bağlı. Onları yazmadım, eğer onu ima ettiyseniz. Eğer yazmış olsaydım bile ifademi yazarken o yanımda değildi, değil mi? Çıplak aramaya maruz kaldığım sırada kıcıma bakıp duran herif bunu doğrulayacaktır.”

Finn’in küstahlığı karşısında dedektifin yüzünde anlık bir öfke belirdi.

“Yani bana bütün bu rakamları sadece hatırladığını mı söylüyorsun?”

“Sayılarla aram iyidir.”

Bu cümleyi tam olarak aynı kelimelerle söylediği son seferde olanların anısı zihninde yankılandı. Ölesiye dövülmesinden ve iskambil kâğıtları dövmesi yapılmasından hemen önce Cava-ro’ya söylediği buydu. Buradaki sonucun farklı olacağını umdu. Dedektif sayfaları çevirdi.

“28 Şubat günü, Batı Virginia, 5BI-662 plakalı bir araç sürücüsüne yardım etmek için kenara çekmişsin.” Dedektif Kelly gözlerini sayfadan kaldırdı ve bunun pek mümkün olmadığını düşünürcesine kafasını iki yana salladı.

“Bu doğru.”

“Bana bu küçük detayı nasıl hatırladığını açıklamak ister misiniz?”

“Oynadığım bir oyun. Harfleri alfabetik sırada kendilerine denk gelen rakamlara çeviriyorum. Yani 5BI* 529 oluyor. 529 mükemmel kare. 662 de öyle. Yani plakada iki mükemmel kare vardı.” Finn omzunu silkti. “Öyle hatırlıyorum.”

“O zaman neden sadece 529 662 kısmını hatırlamadın? Hangi rakamları harflerden dönüştürdüğünü nasıl hatırlayabildin? 5BI’yı nasıl hatırladın?”

Bu kötü bir soru değildi ve Finn ona fotoğrafik bir hafızası olduğunu söyleyebilirdi ki söz konusu sayılar olduğunda gerçekten öyleydi ama onun yerine sayfayı işaret etti.

“Vişneçürüğü rengi minibüsü süren adamın adı Bill Isakson – BI. Ayrıca Bonnie farklı eyaletlerin plakalarını arıyor ve her eyalet için bir şarkı yapıyordu. Batı Virginia plakası arıyordu.”

“Tamam. Pekâlâ. İki mükemmel kare ve Bill Isakson adında bir adam.”

“Araba onun değildi. Kızının arabasıydı. Fakat artık elinizde araştırabileceğiniz bir plaka varken doğrulamak çok zor olmasa gerek.”

“İkiniz durmadan yolda kalan sürücülere ve otostopçulara yardım etmek gibi bir alışkanlık mı edindiniz? İyilik timsali bir çift?”

“Bana kalsa hiçbirine yardım etmezdim. İyilik timsali olan Bonnie,” diye cevap verdi Finn.

“Ah, anlıyorum. Sen sadece Bonnie’yi becermek istiyordun, öyle mi?” diye sordu dedektif.

Finn öfkenin kafasının içinde ucu bağlanmamış bir balon salıverilmiş gibi vızıldayarak dolandığını hissetti. Birkaç derin nefes alıp öfkenin kendiliğinden tükenmesine fırsat verdi. Sonra pis pis gülen dedektife bakarak bekledi. Bütün polislerin puşt olmadığını biliyordu. Fakat bu adam onu kıskırtmaya çalışıyordu.

* İngiliz alfabesinde I dokuzuncu harftir. -çn

Oyunu biliyordu. Finn yorum yapmayınca dedektif konuşmaya devam etti.

“Şu bahsettiğiniz Shayna Harris’i gerçekten aradım. Telefonuma geri dönmedi. Numarasını bir şeye ihtiyacınız olabilir diye verdiğini söylüyorsun. Ve onu ezberlemişsin. Bu biraz ürkütücü, Bay Clyde. Dur tahmin edeyim, başka bir mükemmel kare daha?”

“Hayır. Onun telefon numarası asal.”

“Asal?”

“Asal sayı. Bilirsiniz. Sadece kendine ve bire bölünen?”

“Ve onun telefon numarası asal mı?”

“Evet. 3,541,541 asal sayıdır.”

Dedektif numarayı kâğıttan okudu. “704-354-1541. Bölge kodunu nasıl hatırladın?”

“Üç haneli. Hatırlaması çok da zor değildi.” Shayna’nın ona verdiği botları almak için kadının mutfağına girdiğinde ve bağcıklara iştirilmiş numarasını yazdığı bir teşekkür notu bulunduğu mikrodalganın üzerindeki saatte 7:04 yazıyordu. Cincinnati’de Bonnie’nin ve turuncu Blazer’ının peşinden gitmek için çıktığında da kiralık arabasının saatine göre akşam 7:04’tü.

704 günün sayısıydı. Genelde bir tane keşfederdi; baktığı her yerde tekrar tekrar beliren bir sayı. Sonraki gün de önüne çıkmıştı ve sonrakinde de. Bear’ın arabasının deposunu doldurmak, Pasifik’teki bir dükkândan iki sandviç ve birkaç şişe su almak için yetmiş dolar ve dört cent harcamıştı. William’in baş harfleri, G.O.D da 704 oluyordu. G alfabedeki yedinci harfti, D ise dördüncü. Son olarak Bordeaux Hotel’deki oda numaraları 704’tü, bunu iyi bir alamet olarak görmüştü.

“Kontrol ettim. 704 bir Kuzey Carolina bölge kodu.” Dedektif bu gereksiz bilgi kırıntısını gerçekten bir şey biliyormuş gibi ortaya atıverdi.

“Tamam.”

“Fakat Shayna Harris’in Portsmouth, Ohio’da yaşadığını söyleyin.”

“Öyle. Numarasının neden öyle olduğunu Shayna’ya sormanız gerekecek ama kocasının ailesi Kuzey Carolina’da yaşıyor.”

Dedektif öksürdü ve başa geri döndü.

“Ohio’da arabanızı hendekten çıkaran yaşlı adam...”

Dedektifin sorunu bitirmesini beklemeden, “Plakası CAD 159,” dedi. “Harfleri rakamlara çevirin ve 3,14159 olur, pi sayısının ilk altı rakamı.”

“Freedom’da karşılaştığınız ve size adınızı soran polis memuru?”

“Rozet numarası 112’ydi... Fibonacci Dizisi’ndeki üç ardışık sayı. Gösterge panelindeki saat 11:23’ü gösteriyordu... dizideki dört ardışık sayı.”

Finn’in ifadesindeki rakamların üzerinden teker teker geçtiler; otobandaki çıkış numaralarının, kilometre levhalarının, plakaların ve yol tabelalarının. Finn’in bilinçli olarak hatırlamaya uğraşmadığı ama onu kurtarabilecek sayılar. Bir kez daha. Konuştukça dedektif daha fazla hayrete düşerken daha az şüpheli hâle geldi ve sonra aniden masadan kalkıp tek kelime etmeden elinde Finn’in yirmi sayfalık ifadesiyle odadan ayrıldı. Birkaç dakika sonra Finn yine beklemeye başladığı hücre sine geri götürüldü. Bonnie’yi kaç defa düşündüğünü ve onu sonsuz şekillerde özlediğini düşünmemeye çalıştı.

Bonnie Finn’in duruşmasında yoktu. Fakat büyükannesi vardı. Raena Shelby, Bonnie gibi narin yapıydı, aynı çıkık elmacık kemikleri ve belirgin çene kemiği. Bonnie’nin Hank’e benzediğini söyleyerek ağladığı zaman ona anlattığı şu Shelby çenesi.

Kadının saçında kızıl bir peruk olsa da, gözleri açık mavi ve ten rengi Bonnie’ninkinden daha açık tonda olsa da Finn onu gördüğü anda kim olduğunu anladı. Bonnie’nin gözleri koyu renkti ve altını teni onu daima sıcak ve güneşte yanmış gibi gösteriyordu. Bu kadına güneş değmemişti. Gülümse miyordu,

sertti ve sanki o bir çöpmüş ve sanki *Law and Order*'ın bir bölüm-deymişler gibi durmadan Finn'e bakıyordu.

Arka tarafta Finn'in onun avukatı olduğunu düşündüğü bir adamla oturdu, birbirlerine fısıldayıp durdular. Finn onun gözlerine bakıp tükürmek ve onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü gösretmek istiyordu ama yüzünü ifadesiz, bakışını sert tuttu ve sürekli nikâh yüzüğünü çevirdi. Böylece bakışlarını kaçırın ve bir daha bakmayan kadın oldu.

Bu küçük bir zaferdi ve onu biraz rahatlatmıştı. Asıl mesele, Bonnie'nin orada olmamasıydı. Ve onun yokluğunu fark eden tek kişi o değildi. Kameraların içeri sokulmasına izin verilmemiş olduğu hâlde salon gazetecilerle doluydu. Medya çılgınlığı coşkusunu hiç kaybetmemişti.

Duruşma hızlı bir yargılama sürecinden fazlası değildi. Finn'in sırasını beklediği süre, yargıcın karşısında bulunduğu süreden daha uzundu. Duruşma sırasında savunma teklif edilmedi. Her şey yapılması gerektiği için yapıldı. Suçmalamalar okundu, Finn suçsuz olduğunu söyledi ve ona bir avukat atandı. O andan itibaren Finn polisle konuşmayacaktı ve yeni, iade edilene kadar geçici avukatı onunla daha sonra gün içinde görüşeceğine söz verdi. Eğer iade edilme hakkından feragat etmezse Missouri'ye götürülecekti. Feragat etmeyecekti. Ne gereği vardı ki?

“Ziyaretçiniz var.”

Finn şaşırmadı. Yeni avukatını bekliyordu. Fakat görüşme odasına götürülmedi. Taburelerden uzun bir sıranın bulunduğu, tek tük mahkûmun cam bölmeye doğru dönük oturduğu ve telefonlar aracılığıyla diğer taraftaki ziyaretçileriyle konuştuğu yere getirildi. Kalbi boğazına fırladı ve camın diğer yanında Bonnie'nin olmasını bekleyerek ileri doğru atılıp hızlı hızlı yürüme dürtüsünü bastırdı. Ama onu yerine büyükannesini oturuyordu, zarif eli telefon ahizesinde, ağzı ince bir çizgi hâlinde onun kendi tarafındaki ahizeyi alıp onunla konuşmasını bekliyordu.

Finn onunla görüşmeyi reddetmeyi düşündü. Fakat merakı galip geldi ve tabureye oturup kelepçeli elleriyle ahizeyi aldı. Kulağına doğru tutarak kadının konuşmasını bekledi. Bonnie'yi sormadı, kadının ne istediğini sormadı. Sadece bekledi.

Kadın kısa bir süre boyunca onu dikkatle baktıktan sonra, "Sen hâlâ suçlanırken niçin Bonnie'nin serbest bırakıldığını merak etmiyor musun?" diye sordu.

Finn cevap vermedi.

"Demek istediğim, eğer ikiniz birlikteyseniz... o da suçlu olmaz mıydı?"

Finn bu ziyaretin amacının ne olduğundan emin değildi fakat Raena Shelby –büyükanne– biliyordu belli ki. Büyükanne lafı ona hiç uymuyordu. Büyükanne dediğinde insanın aklına gri, permalı saçları olan ve küçük, çift odaklı gözlük takan bir kadın gibi geliyordu.

"Polis, Bear'ı Bonnie'yi ona teslim edeceğine dair sözler vererek çağırdığına inanıyor. Belki de gerçekten Bonnie'yi parayla takas etmeyi planladın. Fakat Bonnie seni oyuna getirdi ve Blazer'ınla kaçtı. O yüzden araba kiralamak zorunda kaldın, işte o yüzden Bear para getirmeden gelince onu vurdun."

"Ne parası?" Finn inanamayarak sessizliğini bozdu.

"Talep ettiğin \$500,000."

Finn öylece bir kez daha şaşırılmış hâlde bakakaldı.

"Sen Bear'ı vurmadan iki gün önce çektiğim para." Raena Shelby konuşurken sanki hikâyesinin etkileyiciliğini ölçüp biçiyorcasına onu inceliyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu Finn. Başı dönüyordu, yüreği ağzındaydı. O asla tek kuruş bile istememişti.

Kadın onu duymamış gibi davranarak çapraz sorgudaki bir avukat gibi devam etti.

"Senin suçlanmanın ve Bonnie'nin suçlanmıyor oluşunun sebebi, polisin gerçekten ne olduğunun resmini net olarak çizmesi. Anlaması zor değil." Finn'in onu can kulağıyla dinlediğinden

emin olmak için kısa bir süre sustu. Mavi gözleri buz gibiydi, telefonu sımsıkı tutuyordu.

“Bonnie’yi Boston’da dolanırken buldun. İntihara meyilli ve kaybolmuştu. Onu bir hastaneye götürmek ya da polisi aramak yerine, ülkenin bir ucuna getirdin.”

Finn ilk defa bir suçluluk sızısı hissetti.

“Onu tanıdın. Gözlerinde dolar işaretleri belirdi. Ve onu kaçırdın.” Raena Shelby’nin gözleri kısıldı, aşağılarcasına dudağını büktü. “Senden kaçmaya çalıştığını gösteren kanıt var. Kaçmak için senin Blazer’ını aldı, o yüzden araba kiralamak zorunda kaldın. Bütün bunlar Bear’ın vurulduğu zamana denk geliyor.”

Finn cevap vermemek için kendini zorladı. Kendini savunmak için söyleyeceği hiçbir şeyin anlamı olmayacağını fark ederek dişlerini sıktı ve kadının dökülmesini bekledi. Kadın bir öykü yazmıştı ve şimdi deneyimli bir oyuncu gibi repliklerini söylüyordu.

“Ayrıca Bonnie’nin mental olarak dengeli olmadığını kanıtı da var. Bonnie Rae iyi değil. Bipolar bozukluk tanısı konuldu. İlaç alması gerekiyor. Bunu biliyor muydun, Finn?” Soruyu merakla sordu ve aniden arkadaşı olmuş gibi ilk defa adını söyledi.

Finn telefonu kapatmak istedi. Gardiyana işinin bittiğini işaret etmek istedi. Cam bariyeri kırıp karşısında oturan ve hayatının son haftasını –en iyi haftasını– yok etmeye çalışan kendini beğenmiş kadını boğmak istedi.

“Saçını soyunma odasının yerinde görünce kesinlikle öldüğünü düşündüm. Sinir krizi geçiriyordu. Son iki haftadır böyleydi, büyük bir sinir krizi. O iyi değil, Finn. Öyle bir kızı istemezsin, değil mi? Ah, güzelliğinin aklını başından almış olabileceğini anlayabiliyorum. Yeteneğinin de. Ve en önemlisi servetinin de. O çok zengin. Bu, senin gibi bir adam için karşı konulmaz bir şey.”

Senin gibi bir adam. Karşı konulmaz. Finn kusma dürtüsüne direndi. Bonnie Rae karşı konulmazdı. Finn ona ne söylemişti? *Sen benim hissetmemi sağlıyorsun. Bu kadar çok hissetmek bazen karşı konulmaz oluyor. Sen bazen karşı konulmaz oluyorsun.*

Kadın, Finn'in parmağındaki yüzüğe bir bakış attıktan sonra gözlerine baktı.

"Seni görmek istemiyor. Artık serbest bırakıldığı ve düşünecek vakti olduğu için tüm bunları geride bırakmak istiyor. Evlilik feshedilecek tabii ki. İcabına bakılacak."

Finn'in cevap vermesini bekledi ve vermediğinde dudakları sinirle büzüştü.

"Akıllılık ettiğini düşündün, değil mi? Evliliğin seni kurtaracağını sandın." Raena kahkaha attı ve Finn büyükannesinin suratında kısa bir süreliğine Bonnie'nin geniş, kıvrımlı gülümsemesini yakaladı. Fakat kadının gülümsemesinde güneş ışıkları veya neşeden eser yoktu, bu da benzerliği yüzeysel ve yanlış yapıyordu.

"Hiçbiri gerçek değildi, Finn. Sen ilgiye aç ve şu noktada kendinden başka bir şeyle ilgilenmekten aciz bir kızla evlendin. Asla bir haftadan uzun sürmeyecek hayali bir ilişkiydi. Gerçek değildi," diye tekrarladı sertçe.

"İstediyin parayı asla almadın. Fakat sana vereceğiz, hepsini. Kendini savunmak için ihtiyacın olacak. Kim bilir? Bear'ın geldiğini duydum. Yani belki paçayı kurtarırısın. Belki baştan başlamak için paran olur. Beş yüz bin dolar karşılığında da bir daha Bonnie'yle asla konuşmayacaksın. Röportaj vermeyeceksin, her şeyi anlattığın bir kitap yazmayacaksın ve o yüzüğü çıkaracaksın."

Finn birden telefonu bırakıp sandalyeden kalktı. Ona doğru hareketlenen gardiyana işaret etti ve Raena Shelby'ye tek bir bakış daha atmadan uzaklaştı.

Büyük Yay

Sansasyonel şarkıcı Bonnie Rae Shelby'nin abisi Hank Shelby'nin, Malcolm "Bear" Johnson'ı öldürmeye teşebbüsten Nashville'de tutuklandığı haberini aldık. Hank Shelby rehabilitasyona girip çıkıyordu ve kısa süre önce büyükannesinin Nashville'deki evinde yaşamaya başlamıştı.

28 Şubat günü, Shelby'nin Bear'ı Nashville'den St. Louis'e kadar takip ettiğine ve St. Louis'deki bir benzin istasyonunda Malcolm Johnson'ı vurduğuna inanılıyor. Polisin basına verdiği beyanatta, beş yüz bin dolarlık fidye isteğinin arkasında Hank Shelby'nin olduğu ve Infinity James Clyde'a karşı bütün suçlamaların düştüğü, bir saat içinde LA Şehir Hapishanesi'nden salınacağı duyuruldu.

Kocası Infinity Clyde ile birlikte gözaltına alınan Bonnie Rae Shelby, LA Şehir Hapishanesi'nden pazartesi akşamı çıkarılmıştı. Bonnie Rae Shelby veya avukatlarından, tutuklanması, saliverilmesi ve artık abisi Hank Shelby'ye odaklanan soruşturmayla bağlantısıyla ilgili hiçbir açıklama yapılmadı.

Finn özgürdü. Çarşamba sabah saat sekizde sorguya çağrıldı ve Dedektif Kelly küçük bir özürle hakkındaki tüm suçlamaların düştüğünü söyleyerek onu bilgilendirdi. Missouri Bölge Savcılığı onlarla iletişime geçmiş ve Finn'e karşı olan suçlamaların hepsinin düştüğünü söylemişti. Dedektife göre, Finn'in verdiği rakamlar davaya mantıklı şüpheler katmış. En önemlisi de polis-

le konuşacak kadar gücünü toplayan Bear Johnson Finn'in hikâyesini doğrulamıştı.

Evrak işlerinin halledilmesi birkaç saat sürmüştü. Sonra Finn'e eşyalarını –takım elbisesi ve cüzdanıyla birlikte parlak, siyah ayakkabılarını– vermişler ve bir yığın form imzalatmışlardı. Babasının gelip danışma alanında onu beklediğini görünce şaşırılmıştı. Görünüşe göre saatlerdir içeride bekliyordu. İkisi de dışarıdaki kalabalığa hazır değildi.

“Bay Clyde, eşinizle konuştunuz mu?”

“Bonnie Rae burada mı, Finn?”

“Bütün suçlamalardan aklanmak nasıl hissettiriyor?”

“Şikâyetle bulunacak mısınız?”

“Cinayete teşebbüsün arkasında Bonnie'nin abisinin olması hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Karnızın da abisi gibi uyuşturucu bağımlılığı var mı?”

“Evliliğin iptaliyle ilgili dedikodular duyduk, o konuda bir yorum yapabilir misiniz?”

“Bonnie niçin burada değil, Bay Clyde?”

Her yönden birbiri ardına sorular geldi, Finn'in yüzüne doğrultulan mikrofonlar ve etrafını saran kameralar vardı.

Çılgın bir Akademi Ödülleri töreni gibiydi. Onu itip kaktılar ve sorular daha ısrarlı hâle gelirken babası kolunu tuttu ve birlikte park alanındaki gri sedana doğru yürümeye başladılar.

Finn, başını iki yana sallayıp “Söyleyecek bir şeyim yok,” diye tekrarlayıp durarak toplanan gazeteciler ile izleyicilerin arasından geçip kararlılıkla ilerleyerek arabaya ulaştı.

“Bonnie ve Clyde için şimdi sırada ne var?” diye bağırdı biri tam kulağının dibinde.

Finn bir anda durdu, bu soru, doğaçlama bir basın toplantısının ortasında değil de boş bir odada tek başına duruyormuş ve sesler boş duvarlardan ve çıplak zeminlerden sekiyormuşçasına kafasının içinde yankılandı. Yüzünü mart ayının ilk günleri için fazla parlak olan öğlen güneşine doğru kaldırdı. İnsanların California'ya dönmemesinin sebebi olan türde bir gündü. Şehir bü-

t n ihtiyaıyla karşınıza çıktığında ve güneş ışığı üzerinize dökülüp üşümüş ve yalnız olduğunuz unutturduğında elinizden sis ve yağmur için onu bağışlamaktan başka bir şey gelmiyordu. Bonnie gibi. Bonnie de aynı  yleydi.

Finn derin bir nefes aldı ve ışıltıya karşı gözlerini yumdu. Orada elleri gözlerinin üzerinde öylece durup kederin dinmesini bekledi.

“Bay Clyde? İyi misiniz?” diye sordu birisi.

“Bonnie ve Clyde için şimdi sırada ne var?” diye tekrarladı aynı muhabir, sorusunun onu etkilediğinin farkındaydı.

“Bonnie ve Clyde uzun zaman önce öldü,” dedi Finn ve babasının kiralık arabasının kapısını açtı, sığabileceği kadar bir açıklık yaratmayı başardı. Babası da aynısını yaptı, arabayı çalıştırdı ve park alanında gıdım gıdım ilerleyip en sonunda medya sirkinde kurtuldular.

Babası bir süre amaçsızca yol aldıktan sonra gittikten sonra, “Eşyan bu kadar mı?” diye sordu. Babası takip edildiklerinden emindi ve muhtemelen haklıydı da. O yüzden sadece arabayı sürdü.

“Ne?”

“Kıyafetlerin.  zerinde smokin var. Tek kıyafetin bu mu?” Jason Clyde takımını işaret etti.

Finn hâlâ boynunda olan ve yakasından sarkan papyonu çekti. Kolayca çıkıverdi, tortop yapıp c zdanıyla birlikte cebine soktu. Cüzdanı vardı. Bu da bir şeydir herhalde, diye düşündü.

“Evet. Sadece bu.” Sahip olduğu her şey ya Blazer’daydı ya da birkaç eyalete dağılmıştı. Bordeaux Hotel’deki 704 numaralı odadaki eşyaları – Shayna’nın ona verdiği botlar, deri ceketi, Bonnie’nin Oklahoma’da ona aldığı kot pantolon ve tişört hariç. Tıraş takımı ve diş fırçası da oradaydı. Bonnie’nin eşyaları da... kırmızı çizmeleri ve şişme pembe kabanı. Hepsinin temizlikiler

tarafından toplandığından emindi. Belki temizlikçi almıştı, belki de şu anda eBay’de açık artırmayla satılıyordu.

“Demek o kızla evlendin?” Babası Finn’in parmağındaki yüzüğe bakıp duruyordu. Çıkarmalıydı. Bitmişti. Sanal bir ilişki. Fakat istemiyordu. Henüz olmazdı.

“Evet. Evlendim.”

“Peki o nerede?”

“Gitti... Bilmiyorum, baba.”

Babası ona baktı, alnı kırıksıktı, tek eli direksiyondaydı, tek eliyse fazlasıyla anlaşılmas bulduğu bir şeyi çözmeye çalışırken yaptığı gibi çenesini. Finn’in çok iyi bildiği, anladığı, yıllardır görmediği bir görüntüydü. O ve babası serbest bırakıldığından beri konuşuyorlardı ama hepsi bu kadardı. Babası hâlâ uzun ve zayıftı, sanki beyninin ağırlığı sırtını büküyormuş gibi hep omuzlarını oynatır ve hafifçe öne eğik dururdu. Parlak mavi gözleri ve seyrelen kahverengi saçları vardı. Finn’in gözleri de aynı parlak mavi tondaydı; Fish’in de öyleydi fakat bu annelerinin ailesinin tarafındaki İskandinav genlerinden gelmişti ve annesinin babasıyla erkek kardeşinin Vikingler gibi göründükleri düşünülürse muhtemelen kaslı yapılarını da onlardan almışlardı.

“Neden buradasın, baba?” diye sordu Finn.

Babasının eli çenesinden aşağı inip direksiyondaki diğer eline katıldı.

“Bonnie beni aradı. Bana ihtiyacın olabileceğini düşündü. Ben de bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

Finn başını bir kez salladı, Bonnie’nin adını duyunca kalbinin deli gibi çarptığını görmezden geldi. Babasını arayacak kadar önemsemişti onu. “Sana bundan önce ihtiyacım vardı.”

“Evet. Biliyorum. Fakat hiç cevabım yok. O zaman yoktu. Bu sefer... olabileceğini düşünüyorum.”

“Öyle mi?” Finn kahkaha attı ama sesi daha çok bir hıçkırık gibi çıktı, dönüp geçtikleri palmye ağaçları, çalılar ve işletmelerle dolu sokaklara boş gözlerle baktı.

“Blazer’ın bende, St. Louis’de. Buraya kadar onunla gelmeyi düşündüm, hemen geri isteyebileceğini düşündüm. Fakat buraya gelmem çok uzun sürerdi ve sen çıktığında burada olmak istedim. Bu sabah uçakla geldim. İşlemlerinin bitmesini bekledim.”

“Yani beni St. Louis’e geri götürmek için geldin?” Finn camı açmak için düğmeye uzandı. Nefes alamıyordu.

“Evet. Eğer istediğin buysa.”

Finn’in kaşları havaya kalktı. “Eğer istediğim buysa mı?” Yine güldü, çıkan ne olduğunu anlayamadığı hıçkırık sesinin aynısıydı. Bu ses göğsünden çıkarken canını acıttı ve durdurmak için elini kalbinin üzerine koydu. “Ben ne zaman istediğim şeye sahip oldum ki, baba? Tek bir kahrolası an bile gelmiyor aklıma.”

Bonnie’yi istemişti. Onu her şeyden daha çok istemişti. Birkaç kıymetli gün ona sahip olmuştu da. Bir mükemmel gece. Fakat Bonnie artık onun değildi. Kendine karşı dürüst olması gerekirse gerçekte hiç onun olmamıştı. Fakat Finn onu istemişti. Hem de çok istemişti.

“Neden?” Babası gözlerini yoldan ayırıp Finn’in yüzüne baktı, sonra yola döndü.

“Neden mi? Ne neden, baba?” Ellerini havaya kaldırdı ve panelin üstüne sertçe indirdi. Nikâh yüzüğü ışığı yansıtınca küfretti.

“Neden hiç istediğin şeye sahip olmuyorsun?” Jason Clyde’nin alnı kafa karışıklığıyla kırıştı ve Finn’e babasının ne kadar sinir bozucu olabileceğini hatırlattı. Çok yalın ancak çok zekiydi. Çok dikkatliydi, yine de çok bihaberdi. Çok akıllıydı, yine de acayip aptaldı.

“Çünkü bir şeylerin peşinden gidip duruyorum... insanların peşinden... yanlış şeyleri kovalayıp duruyorum,” diye anlamsızca cümlesini bitirdi, bezginlikle ellerini havaya kaldırarak.

“Yani yanlış şeyleri mi istiyorsun?”

“Bu lanet olası bir paradoks değil, baba! Bu matematik değil. Bu benim hayatım. Sevdiğim insanlar hakkında konuşuyorum. Denklemi çözmek için sihirli bir formül ya da bilinmeyen bir rakam yok.”

“Haklısın, Finn. Fakat senin ve benim gibi insanlar için her şey bir paradokstur. Biz her şeyi fazla düşünürüz. İyi olduğumuz şey bu. Fakat bazen cevap çok basittir. Hem matematikte hem de hayatta.”

“Gerçekten mi? Cevap ne, baba? Beni Fish gibi bırakıp gitmiş olan bir kadına âşığım. Bu bana pek de basit görünmüyor.”

“Emin misin?”

“Büyükannesi beni ziyaret etti. Bana Bonnie’nin beni görmek istemediğini, her şeyin büyük bir hata olduğunu söyledi. Evliliğimiz bitti. Buna geçici delilik dedi. Bonnie’nin hasta olduğunu söyledi. Geçen iki haftanın büyük bir sinir krizinin kanıtı olduğunu söyledi. Hatta bana ondan uzağa gitmem, ondan uzak durmam için para bile teklif etti.”

Jason Clyde kaşlarını çatı. “Bonnie’yle konuştuk. Deliye benzemiyordu.”

“Ah, delidir.” Finn gülmeye çalıştı ama yapamadı, çok canı yanıyor. O yüzden devam etti. “O deli... ama kötü anlamda değil. En iyi anlamda. İçgüdüsel ve tahmin edilemez. Ve üzgün.” Finn, köprüde karşılaştıkları o gece Bonnie’nin nasıl görüldüğünü düşünerek göğsündeki sızıyı yok etmek için dişlerini sıkı. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve saçları karman çorman sarı dikenler gibiydi. Yetiştigi aileyi düşününce Bonnie’nin bu denli aklı başında olması Finn’i hayrete düşürüyordu.

“Fakat o hüznüne rağmen hâlâ gülüyor. Hâlâ seviyor. Nazik ve kendi iyiliği için fazla cömert.” Başını çaresizce iki yana salladı. “Ayrıca tamamen imkânsız biri ve çoğu zaman boynunu sıkıvermek istiyorum.”

“Anlattığın şey bipolar falan değil. Sadece karmaşık bir kadın. Kulağa aynı annene benziyormuş geliyor.”

“Evet.” Finn’in gülümsemesi hüznüydü. “Biraz Fish’e de benziyor.”

“Ve bu senin için zor. Çünkü onun sonunun Fish gibi olmasından korkuyorsun. Diğer yarını kaybetmekten korkuyorsun, daha önce kaybettiğin gibi.”

Finn gına gelmiş bir ifadeyle, “Yani korkuyorum? Basit cevap bu mu?” diye sordu.

“Evet.” Babası başını salladı. “Evet. Basit cevap bu.”

Finn göğsünde patlayan öfkenin bir bomba gibi infilak ettiğini hissetti; kurulmuş ve babasının gittiği, ailesini, ona ihtiyacı olan oğullarını bırakıp uzaklara gittiği günden beri geri sayımda olan bir saatli bomba gibi.

“Dışarı çıkmam lazım, baba.”

“Finn...”

Finn kapının kolunu turarak, “Çıkmam lazım, baba!” diye bağırdı.

Jason Clyde tekerlekleri ciyaklatarak bir Çin restoranının park alanına girip frene bastı ve Finn araba tamamen durmadan kendini dışarı attı.

Babası peşinden indi, gri kiralık arabanın kapıları açıldı, araba rasgele park edilmişti, anahtar hâlâ kontakta olduğu için alarmı ısrarla ötüyordu. Finn’e Motel 6’nun park alanında Bonnie’yi öptüğü sabahı hatırlattı, öfkeli, usanmış ve kafası karışmıştı... çoktan âşıktı ve mantıklı bir açıklama bulmaktan acizdi. Bu hatırayla bacaklarının dermanı kesildi, kaldırımı doğru yürüyüp aniden oturdu.

Babası aralarında biraz mesafe bırakarak yanına oturdu ve uzanıp tereddütle Finn’in omzuna dokundu.

“Finn. Korkuyorsun. Korkmak zayıflık değildir. Sen zayıf değilsin. Yanlış anlama. Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Sadıksın. Dengelisin. Sana hayranım, oğlum.”

Finn kolunu silkip babasının elini uzaklaştırmak istedi ama kımıldamadan bekledi.

Babası üzerine basa basa, “Sana hayranım,” dedi bir kez daha ve Finn içinde içinde yükselen, çatlaklara hücum edip genişleterek onu parçalamakla tehdit eden selle tüm gücüyle savaşıyordu.

“Fakat korkuyorsun, Finn. Korktuğun sürece de asla istediğin şeye sahip olamayacaksın. Bunu bütün hayatı boyunca korkan birinden tavsiye olarak al.” Babasının sesi çatladı. “Benim

gibi olmaktan korkuyorsun. Kendini sayılarda kaybetmekten, sana ihtiyacı olan insanların yanında olmamaktan korkuyorsun. Olduğun kişiden korkuyorsun... ve olduğun kişinin yeterli olmamasından.”

Finn yüzünü buruşturdu, kendini tutmak için harcadığı çaba yüzünden nefes nefeseydi. Başını ellerinin arasına gömmek istedi ama son derece yumuşak ve anlayışlı bir tonla yapıyor olsa da babasının onu parça parça koparması henüz bitmemişti.

“Bonnie’yi çok sevmekten korkuyorsun. Annenin bana söylediği gibi onun da sana gitmeni söylemesinden korkuyorsun. Annenle evlendiğim andan itibaren onu kaybetmekten korktum. O korkuyu gerçek bir matematikçinin odaklanmasıyla besledim. Sorunların üstesinden gelmek için iradeni kullan derler. O yüzden annen boşanmak istediğinde şaşırmadım bile. Artık korkmak zorunda olmadığım için neredeyse rahatlamıştım.” Jason Clyde hüznle gülümsedi. “Eğer seni tanırıyorsa, Infinity, bu sonucu ilk günden beklediğini söylerim. Bu sonu daha başından bekliyordun.”

Babası daha başka ne söyleyebileceğini düşünüyormuşcasına uzun birkaç saniye boyunca yanında sessizce oturdu.

“Muhtemelen onun Fish gibi olacağından korkuyorsun, durmadan başını belaya sokmasından. Görebildiğim kadarıyla o konuda korkmak için sebebin olabilir.”

Finn’in babası komik olmaya çalışmıyordu –son derece ciddi- zaten son yorumu da o yüzden komikti ve Finn, hiddetinden kalanlar dağılırken kendini hafifçe gülerken buldu. Gerçeklerin baskını sağır edici ve yıkıcıydı ancak merhametli bir şekilde hızlı ve şaşırtıcı bir şekilde özgürleştiriciydi.

“Eğer dürüst olmam gerekirse onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu,” diye itiraf etti Finn. “Her ne kadar nefret ediyormuşum gibi davransam da Fish’le ilgili en sevdiğim şeylerden biri de buydu. Kendimi asla Fish’le olduğum zamanki kadar canlı, o kadar bilinçli hissetmedim. Bonnie’ye kadar.”

“Öyleyse ne istiyorsun, Finn?”

“Kaçıp bir daha arkama bakmamak istiyorum. Kendimi for-müllerde, denklemlerde, şekillerde ve rakamlarda kaybetmek, bir daha yüzeye çıkmamak istiyorum. Bir daha yüzümü bir der-gide veya televizyon programında görmek istemiyorum. Hapse dönmeyi hiç istemediğim de kesin.”

Babasının ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

“Fakat Bonnie’yi daha çok istiyorum. Onu tüm bunların top-lamından daha çok istiyorum.”

“Öyleyse ne yapacaksın?”

“Hâlâ Bonnie ve Clyde’a inandığını umut edip dua edece-ğim.”

Finn’e yöneltilen suçlamalar düşmüştü. Serbest bırakıldığım-dan beri sürekli avukatımla iletişim hâlindeydim ve Finn’in salı gecesi bırakılacağını biliyordum. Babasını aradım. Finn’in ona ihtiyacı olduğunu söyledim ve LA’ye gelmesini istedim. Ortaya çıktı ki aramama gerek yokmuş. Babası zaten yola çıkmış geli-yordu.

Finn’in duruşmasına gidebilir ve gösterinin başlamasını gör-mek için toplanan gazetecilere büyük bir sahne yaratabilirdim. Hapishaneye gidip serbest bırakılana kadar bekleyebilirdim, kucaklaşıp birlikte kameralara bir açıklama yapabilirdik. Fakat yapmamıştım. Bazı insanların bundan ne anlam çıkarabileceğini biliyordum. Finn’in ne anlam çıkarabileceğini biliyordum. Ve bu beni korkutuyordu.

Fakat büyükannem bir konuda haklıydı. Onu hayatımı onsuz geçirmeyi hayal edemeyecek kadar çok seviyor olmama rağmen onu engellemeyecektim. Ve onu sevdiğim için de, eğer istediği şey gitmekse bunu yapması için fırsat verecektim. Büyükannem Clyde’ın gelmeyeceğini söyledi. Bana onun tek bir şeyin peşinde olduğunu söyledi. Sonra da bana üç şey saydı... seks, para ve ilgi. Büyükanneme Finn’in o şeylerin hepsine sahip olabileceğini ve bunları istediği sıklıkla ona vereceğini söyledim. Mutlulukla.

Hayatımın kalanı boyunca. Ona buna alışmasını çünkü onunla evlilik anlaşması olmadan, şartlar ve koşullar belirlemeden evlendiğimi ve iyi davranırsa iyi olacağını, yoksa Finn'in boşanmak isteyerek her kuruşum için beni dava edebileceğini söyledim. Sonra büyükannem nerelere giderdi?

Bana Clyde'la konuştuğunu ve onun bundan kurtulmak istediğini söyledi. Finn sadece hayatını geri istiyordu. Bana eğer Finn'i seviyorsam onun için böyle bir hayat istemeyeceğimi söyledi.

Söylediğine kahkahalarla güldüm. Kahkaha attım, böylece sözlerindeki gerçekliği düşünmeyecektim, sonra ben de karşı saldırıya geçtim.

"Öyle mi, büyükanne? Bu çok ilginç. Yani bana diyorsun ki, eğer *sen beni* sevseydin benim için böyle bir hayat istemezdin?"

Büyükannem bana gözlerini dikip baktı ve sonra alınmış bir tonla imkânsız biri olduğumu, artık "beni ikna etmeye çalışmakla" uğraşmayacağını söyledi.

Tamamen delirdiğin an buydu. Büyükanneme onu sevdiğimi söylediğim an buydu. O şekilde gittiğim için üzgün olduğumu söyledim. Kaçmama sebep olduğu şeyler için onu bağışladığımı söyledim. Ona hayatının kalanı boyunca her yıl kazandığım her şeyden güzel bir yüzde alacağını söyledim. Aracılık komisyonu denebilir. Evi, arabası onda kalabilirdi ve tabii komodiniyle külot çekmecesine ne tıktıysa onlar da. Azımsanmayacak kadar olduğunu düşünüyordum.

Sonra ona işinin bittiğini söyledim. On gün önce ilk defa söylediğim şey konusunda ciddiydim. Kovulmuştu.

Ardından avukatımı aradım. Tekrar. Pazartesi gecesi LA Şehir Hapishanesi'nden salıverildiğimden beri onunla biraz sohbet etmiştim. Avukatımı hoparlöre aldım ve ikisine büyükannemin emeklilik paketinin hatlarını çizdim.

Nashville Forever'dan bir milyon dolarlık albüm anlaşması kazandığım günden beri mali durumumla ilgilenen muhasebe şirketinin işine son verdim. Onlar büyükannemin çalışanlarıydı, benim değil. Olmasına izin verdikleri şey için onları dava etmek-

le tehdit ettim. Kendi hesaplarıma erişimim kesilmişti, korkunç bir duruma sokulmuştum ve LA'den döndüğümde yeni muhasebecimle –iyileşmekte olan Bear'ın önerisiydi– ve benimle buluşacak, bize finansal durumunun tüm hesaplamalarını verecek, son altı yılda paramla nasıl yatırım yapıldığını ve nerelere harcandığını aktaracaklardı. Ya bunu yapacaklardı ya da onları dava edecektim. Finn'in benimle gurur duyacağını düşündüm.

Avukatım kazanacağını garanti etti. Eğer herhangi bir sahtekârlık, zimmete para geçirme veya büyük yönetim hatası varsa büyükannem hapse girebilirdi. Büyükannem bu en iyi kısmı soğuk bir şekilde dinledi. Ona tatlı tatlı hapishanenin çok da kötü olmadığını söyledim. Sonuçta hapse girmem onun suçuydu, değil mi? Onun yarattığı fırtına bir insan avına ve medya karmaşasına dönüşmüştü. Ne için? İlgi için mi? Satışlar için mi? Beni kontrol edebilmek için mi?

Avukatım bizi dinlerken beş yüz bin dolarım bankaya geri dönmezse emeklilik paketinden tek bir kuruş bile alamayacağı konusunda onu bilgilendirdim, hesaplarım sadece ve sadece benim adıma olacak ve eğer bana bir şey olursa mirasçım olarak Finn'in adı yer alacaktı.

İşte o noktada büyükannem kahkaha attı. Ardından avukatımla yaptığım konferans görüşmesini kapadı.

“Bankadan o beş yüz bini ne diye çektim sanıyorsun, Bonnie Rae? Fidyeye parasıydı! Finn Clyde geçen çarşamba beni aradı ve seni serbest bırakmak için beş yüz bin dolar istedi.” İrkilmiş olmalıydım çünkü sanki beş yaşındaymışım gibi anlayışlı bir ses çıkardı.

Gözlerinin içine baktım ve onun sadece bu baktığım soğuk kalpli, çıkarları doğrultusunda davranan kadından ibaret olmadığını kendime hatırlatmaya çalıştım. Onda bundan daha fazlası vardı, Bonnie gibi, Clyde gibi... fakat ne kadar denersem deneyeyim artık göremiyordum. Sözlerinin beni nasıl üzdüğünü görmesine izin vermeyecektim. Bir parçamın ona inandığını görmesine izin vermeyecektim.

“Parayı hiç almadı. Fakat eğer sessizce giderse paranın hâlâ onun olduğunu söyledim. Bunun için bana teşekkür edeceksin, Bonnie. Aklın başına geldiğinde ve ilaçlarına tekrar başladığında bana teşekkür edeceksin. O oğlan pisliliğin teki,” diyerek teskin etti.

“Benden uzak durması için ona para veremezsin, büyükanne. Eğer Finn evliliğin feshini isterse bu ona kalmış. Ve parayı alabilir, hak etti. Fakat o benim param ve sen benim paramla anlaşmalar yapacak pozisyonda değilsin. Sanırım avukatım da bana katılacaktır. Onu geri arayalım mı?”

İşte o noktada büyükannem öfkeden köpürdü, geri çekilmesini sağlamak için havaya kaldırdığım kırmızı kovboy çizmemle ve yüzümde deli Bonnie ifademle onu tehdit etmek zorunda kaldım. Sonra cüzdanını istedim, yeni “şirket kartını” ondan aldım, o kart sadece çalışanlarım içindi, Bear’ın otel odamı tutmak için kullandığı ve hâlâ kapanmamış olan tek karttı. Sonra ona gitmesini söyledim. Eve dönmek için uçak bileti ve kimlik olarak kullanması için pasaportu vardı, tabii sütyeninde bulunan nakit para da cabasıydı. Ayrıca çantasında ilaçlarım da vardı, şiddetle ihtiyacım olduğunu düşündüğü haplar. Önümüzdeki günleri atlatmasına yardım etsin diye onlardan birkaç tane yutabilirdi. Onun için fazla endişelenmiyordum.

Ve sonra Finn’i bekledim.

Simetri Noktası

Finn, Akademi Ödülleri'ne gitmek için ayrıldıklarında oda anahtarını cüzdanına sıkıştırmıştı. O zaman bile, Bonnie kolumdayken, boynuna kondurduğu öpücük yüzünden yanakları hâlâ kızarmışken bile, kokusu hâlâ dudaklarındayken bile, geri gelmeyeceklerinden korkuyordu. Babası haklıydı. En kötüsünü beklemiş, zihinsel olarak hazırlanmıştı.

Limuzindeyken Bonnie Bordeaux'da iki hafta geçirmekten bahsetmişti. Gerçek bir balayı olacağını söylemişti. Planlar yapıp pastırma yiyelim, demişti. Hiçbir yere gitmeyeceklerdi, belki alışveriş dışında bir yere. Fakat Walmart'a değil. Bir daha olmazdı. Finn ona kırmızı kovboy çizmelerini sakladığı ve sıklıkla giydiği sürece alışverişe nereye gittiklerini umursamadığını söylemişti. Başka bir şey giymese bile. Bonnie, bu onu mutlu edecekse hayatının geri kalanında her gün onları giyeceğini söylemişti. Finn içten içe, hatta belki de bilinçaltında, ona inanmamıştı. Sona ereceğini biliyordu.

Babası onu otele götürmüş ve bir telefon uzağında olduğunu söylemişti. Finn havalı otelin kapısından girip doğrudan asansöre ilerlerken durdurulmamış ve sorgulanmamıştı. Anahtar onu direkt çatı katına götürünce içinde umut filizlendi.

Korku, kırması zor bir alışkanlıktı ve umut acıtıyordu ama mutlu son sözü veren şekilde acıtıyordu. O yüzden, Bonnie'yle paylaştıkları odanın -704 numaralı odanın- kapısında durdu ve o umudun acısını hissederek, yerini çaresizliğin acısının almasını dileyerek tam beş dakika bekledi. Sonra derin bir nefes

alıp anahtar kartı yerine soktu. Kapı hafif bir vızıltıyla açıldı, kalbi bir an için durdu ve kolu aşağı indirerek kapıyı açtı.

Kat görevlisi bir temizliğin ortasındaymış gibi yatak örtüsü yerde yığın hâlindeydi. Televizyon gürültülü bir şekilde açıldı, Finn odada dolaşp tavandaki aynaların altında bulunan kocaman yatağın bulunduğu platforma çıkarak her yeri aradı. O aynalardan Bonnie'yi izlemiş, ona tapınmıştı. Saçlarında tüylerle uyurken bile gözlerini onun yüzünden, yanında kıvrılış şeklinden, o şekilde birlikte yarattıkları görüntüden ayıramamıştı. Kussursuz, dokunulmazdı.

Bonnie'den bir iz yoktu. Finn odaya girdiğinde seslenmemiş ya da kimin geldiğini görmek için koşturmamıştı. Çalışan anahtar kartın verdiği mutluluk düşüşe geçti ve midesine katran gibi çörekledi. Midesinin bulandığını hissetti. Televizyona doğru yürüdü, sessizliğe ihtiyacı vardı, orada kendilerinden kalanları içine çekmesi gerekiyordu ve televizyonda kendini gördü, şu anda üstündeki smokinleydi. Bonnie'ye gülümsüyordu ve Bonnie de sanki etraflarını saran flaşlar ve şok olmuş yüzler yokmuş gibi ışık saçarak ona bakıyordu. Açıklamalarını yapmışlardı, hem de nasıl. Baktığı her yerde hayreti görebiliyordu. Bonnie el sallamış ve parıldamış, az miktardaki takıntılı hayran için ayrılmış bölümdeki yerlere oturan hayranlarına gülüp öpücükler atmıştı.

Ekran ikiye bölündü, bir yanda ödöl törenindeki görüntü devam ederken diğer yanda Entertainment Buzz setinde oturan, ince, kaslı kollarını ve sahte bronzluğunu gösteren kolsuz bir üst giymiş sunucu vardı. Kadın çalışılmış bir ağırbaşlılık ve ciddi bir gazetecinin profesyonel ses tonuyla kameraya bakarak konuşuyordu, o sırada ekrandaki fotoğrafları Bonnie ve Clyde'ın eski, siyah beyaz fotoğrafına dönüştü. Kadın onların hikâyesini anlatmaya başladı, sanki son dakika haberi idi ve olay seksen beş yıl önce olmamıştı.

Bonnie Parker, Clyde Barrow'la 1930 yılının Ocak ayında, Teksas'ta tanıştı. Büyük buhran döneminin zirve yaptığı günlerdi;

insanlar fakir, çaresiz, umutsuzdu. Bonnie Parker ve Clyde Barrow da farklı değildi. Clyde yirmi yaşındaydı, Bonnie'ye on dokuz ve ikisinin de birbirine vereceği fazla bir şey yoktu, ayrılmaz bir ikili hâline geldiler...

Clyde gözlerini ayıramadan, televizyonu kapatamadan dinledi. Sunucunun onları kanun kaçağı çiftle kıyaslamasını, onların hikâyesini tanınmaz bir hâle getirene kadar dolandırmasını dinledi. Habercinin başını üzgünce iki yana sallayarak, "*Bonnie Rae Shelby'ye ne oldu?*" diye sormasını dinledi.

Daha fazla katlanamadı. Belki de sebebi ona ne olduğunu bilmemesiydi. Nerede olduğunu bilmiyordu, nerede arayacağını da. Onu nasıl bulacaktı? Tuşa sertçe basarak televizyonu kapadı ve gitmek için döndü. Uzun adımlarla kapıya doğru gidiyordu ki su sesi duyduğunu sandı. Olmaması gereken bir yerde yakalanmanın korkusu ile en sonunda doğru zamanda doğru yerde olduğunun umudu arasında kalakalmış bir hâlde aniden durdu. Duş sesiydi. O anda inançlı biri oldu. Tanrı'nın sesi akan suyun sesi gibiydi.

Finn kalp şeklinde bir gömme küvetin ve devasa, camdan bir duşakabinin olduğu geniş banyoya doğru yürüdü. Kapıya yaklaştığında onu duydu ve göğsü duyduğu sesle sızlasa da gülümsedi. Ağlama sesi. Bonnie duшта ağlıyordu. Yine. Finn, aniden yüzünden akmaya başlayan gözyaşlarına rağmen kendini gülerken buldu.

Kapı kilitli değildi. Tanrıya şükür. Ya da Fish'e şükür – koruyucu meleği. Nedendir bilinmez, kardeşi için banyo kapılarının kilidini açabilecek kişinin Fish olduğunu düşündü. Çıplak kızlar Fish'in en sevdiği şeydi. Kapı kolunu çevirdi ve Fish'ten sessizce hâlâ etrafta dolanıyorsa dışarıda kalmasını rica etti. Karısına seyircisi olmadan sarılmaya ihtiyacı vardı.

Ceketini çıkarıp dolabın üstüne attıktan sonra duşakabinin kapısını çekip açtı ve baştan aşağı giyinikken akan suyun altına girdi, Bonnie'nin tepki verecek zamanı bile olmadan onu kolla-

rının arasına çekti. Bonnie sıçradı ve Finn olduğunu anladığında bile geriye çekildi.

"Finn? Ah, Finn," diye ağlayarak kendini ona doğru bıraktı, Bonnie ona sıkıca sarıldı ve inanamayarak yüzüne baktı. Finn, sırtına kendi saçından su damlarken onun ıslak saçlarını gözlerinin önünden çekti.

"Bonnie. Duşta ağlayarak kimseyi kandıramıyorsun, bebeğim. Su gözyaşlarını gizliyor ama sesi gizlemiyor ve artık ağlamamı istemiyorum." Sırlısıkla olan beyaz gömleği vücuduna yapışıp su siyah kumaş pantolonuna sızarak Bonnie'nin yüzüğünden daha fazlaya mal olan ayakkabılarının içine girerken onu öptü. Yüzük hâlâ Bonnie'nin parmağındaydı ve Finn çılgınca yüzüğü de öptü. Bonnie daha çok ağladı.

"Geri gelmeyeceğini sandım." Bonnie yüzünü onun göğsüne gömüp hıçkırarak ağlamaya devam etti ve Finn, şarıl şarıl akan suyun söylediklerini alıp götürmesine izin vererek ona daha da sıkı sarıldı. Az kalsın geri gelmeyecekti, bunu düşünmek dizlerinin bağını çözdü ve yüreğini titretti. Bonnie'ye daha sıkı sarılıp yüzünü boynuna gömdü ve kendini Bonnie'nin hâlâ onun olduğuna ikna etme ihtiyacıyla ellerinin onun çıplak vücudunda gezdirmeye başladı. Bonnie de aniden onun kadar heyecanlandı ve sanki onun da Finn'in tenini Finn'in onunkini hissedebildiği gibi hissetmeye ihtiyacı varmış gibi gömleğinin düğmelerini çekiştirerek çıkarmaya çalıştı. Gömlek yoğun, sulu bir sesle yere düştü.

"Büyükannen beni bir daha görmek istemediğini söyledi, Bonnie."

Bonnie gözlerini kapadı ve elleri hareketsizleşti, Finn'in sözleriyle yüzü buruştu. Sözlerini vurgularcasına başını iki yana salladı. "Hayır. Bu doğru değil. Asla doğru olmadı. Seninle tanıştığımдан bu yana bir saniyeliğine bile. Seninle evlendiğimden ne yaptığımı tam olarak biliyordum. Sadece senin de ne yaptığını bildiğini umuyor, dua ediyordum."

Bonnie ona uzandı, avuçlarını onun yüzüne koyup su saçlarından aşağı akıp yanaklarından süzülürken gözlerine baka-

bilsin diye çenesini yukarı doğru kaldırdı. Finn kendine hâkim olamayarak onu bir kez daha öptü. Dudaklarının altındaki dudaklar titredi, onun sıcak ve gözyaşlarının ve sevgi dolu sözlerinin karışımı olan tuzlu ve tatlı tadını aldı.

“Bana hiçbirinin gerçek olmadığını söyledi,” diye fısıldadı kızın dudaklarına doğru.

Bonnie dudakları onunkilerden hiç ayırmadan, “Ama... gerçeği istemediğimize karar vermemiş miydik?” diye cevap verdi.

“Evet. Verdik,” diye soludu Finn, “ama ben gerçeği de alacağım. Sanal olanı da alacağım, hepsini alacağım, Bonnie.” Hepsini almak istiyordu, onun içine gömülmek ve tükenmeyen sıcak su kaynağının bedenlerin akmasına izin vermek istiyordu ve Bonnie’nin dudakları, teni, göğüslerinin şişkinliği ve ellerinde yarattığı hisle bir anlığına asıl amacından sapmıştı. O hepsini istiyordu ama Bonnie –elleri ve ağzı onunki kadar meşgul olsa da– ağlamayı kesmemişti. Sanki orada olduğuna inanamıyordu. Sanki hâlâ geri geldiğine inanamıyordu.

“Seni bulmaya gelmek istedim,” dedi Bonnie. Ağzını adamın tenine dayadı, sesi de elleri gibi aceleciydi. “Fakat senin seçmene izin vermek zorundaydım. Tüm bunların çok fazla olduğuna karar verebileceğini düşündüm. Ailem, abim, hayatım. Sana zarar veriyorum, Finn. Çok fazla. Hepsi benim hatam. Hepsi. Bear’ın yaralanması, senin hapse atılman ve yapmadığın şeylerle suçlanman. Hatta Hank’in yaptığı şeyler bile. Büyükanneimin yaptığı şeyler. Hepsi benimle başladı.”

Finn, “Şişt. Hayır, Bonnie. Onların açgözlülüğünün sorumluluğunu alamazsın. Tüm bunları başlatan şey açgözlülük, senin kendi hataların var ama açgözlülük onlardan biri değil,” diyerek onu avutmaya çalıştı. “Fakat bunların hiçbirisi beni uzak tutmazdı.”

Kızın ellerini ellerine aldı, onun dokunuşlarıyla dikkati dağılmasın diye düşün duvarına dayadı ve alnını kızınkine yaslayıp doğru sözleri bulmaya çabaladı. Onun söylemesi ve Bonnie’nin de duyması gereken sözlerdi bunlar, böylece Bonnie bütün ha-

yatını onun nasıl hissettiğini ve niçin geri geldiğini merak ederek geçirmeyecekti.

“Seni seviyorum, Bonnie. O kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Bundan nefret ediyorum, bunu seviyorum, gitmesini istiyorum ve sonsuza kadar kalmasını istiyorum. Bu konuda berbatım!” Bezginlikle güldü. “Sanki Bear’dan benimle seks yapmasını istiyorum. Kahretsin, korkunç olmuş olmalı.”

“Öyleydi,” diyerek onu susturdu, hem gülüyor hem ağlıyordu. Finn bir öpücük çaldı ama kızın bedeni onunkine doğru hareket etmesine rağmen ellerini serbest bırakmadı ve tatlılıkla karşı çıktı.

“Sahip olduğumuz bu şey acıtıyor,” diye devam etti Finn. “Ama acı neredeyse tatlı çünkü bu *sen* varsın demek oluyor. Biz varız. Bundan pişmanlık duyamam, seninle birlikteyken ne kadar süre insanların beni tanimasından, fotoğrafımı çekmesinden ya da kaydım ile ilgili fısıldamalarından nefret etmiyordum gibi davranmak zorunda kalırsam kalayım...”

“Kaydın mı?”

“Sabıka kaydım, Bonnie. Bende albüm kaydı falan yok. Ben eski bir mahkûmum, baştan başlayıp bunu arkamda bırakabileceğim yeni bir hayat inşa etmek yerine *asla* arkamda kalmayacağı yeni bir hayata başlıyorum ve senin için buna değer. Bu basit matematik.”

“Benim için bunu yapar mısın?”

“Hayır. Kendim için yapıyorum,” diye itiraf etti.

“Bencil bir adam hoşuma gider,” dedi. Yüzünde Finn’in çok sevdiği gülümseme belirdi ve Finn dev bir dalganın geldiğini, içinde gitgide kabardığını hissetti. Kızın yüzünü ellerinin arasına alabilmek için bileklerini bıraktı.

Bonnie, “Sonsuz artı bir ne yapar?” diye fısıldadı ve Finn’in gülümsemeyen ağzını öptü. Finn ona cevabı kafasından değil, yüreğinden verdi.

“Sonuç olarak sonsuzluk değil. İki bile değil. Bir, Bonnie Rae. Sen söylemedin mi? Sen ve ben? Biz bir bütünün iki yarısıyız. Biz

biriz," dedikten sonra onu kaldırdı ve kendine çekti. Buhar bedenlerinin etrafında, köprüde karşılaştıkları o geceyi hatırlatan yoğun bir sis yaratıyordu. Bonnie'nin Clyde'la tanıştığı gece. O anda Finn bir şey fark etti. O ikisinin de atladığı geceydi. İkisinin de kendilerini bıraktıkları geceydi. İkisinin de düştüğü geceydi.

Ve bu gelmiş geçmiş en büyük paradokstu.

SONSÖZ

Son Davranış

Büyük, beyaz yataktaki bütün yatak örtülerini çekmiş ve zeminin ortasında bir yığın yapmışım çünkü aynalara bakamıyordum. Finn'in bana geri gelmesini beklerken o yığında uyumuştum, yalnız yansımandan ve Finn'in bana beni hiç bırakmayacakmış gibi sarıldığı ve sevdiği yataktan uzakta.

Finn her şeyi geri taşıyıp yatağı düzgünce yaptı, aşırı özeniyle beni güldürdü. Ben bir odayı kasırgadan daha hızlı mahvetmeye meyilliydim; bu Minnie'nin nefret ettiği ve düzeltmek için çaba harcamam gereken bir şeydi, böylece titiz kocamın hayatında benimle ilgili katlanması gereken şeylerden biri azalmış olurdu. Ayrıca hizmetçilerimiz olmasını sağlayacaktım. Bir sürü.

"Biraz sonra tekrar karmakarışık olacak," diye belirttim. "Sen güçlü bir âşkınsın, Clyde. Sonu yine yerde bitecek. İlk seferde olduğu gibi."

Finn, tam da niyetlendiğim gibi kahkaha atarak kızardı, onu yakalayıp şişkin yastıkların ve düzeltilmiş yatak örtüsünün ortasına devirdim. Ardından bundan sonra ne olacağını konuştuk.

Vegas bitmişti. Nashville bitmişti. Abim St. Louis'deki cinayete teşebbüsle yargılanacaktı ve ailemi ilgilendiren şeylerden uzak olmayı ne kadar istersem isteyeyim Finn'le ben de duruşmanın bir parçası olacaktık. Hank çaresizliğe kapılmıştı. Uyuşturucu bağımlısıydı ve çok korkunç insanlara borçlanmıştı. Ben ortadan kaybolunca ve yanımda da eski bir mahkûm olduğu söylentileri hızla yayılınca, Hank bunu kendi mefaatine çevirmek için bir fırsat olarak görmüştü. Zor değildi. Büyükanmemle

yaşıyordu ve olup biten her şeyi biliyordu. Finn gibi davranarak büyükannemden fidye istemiş ve perşembe öğleden sonrası için bir teslim noktası ile zamanı belirlemişti. Fakat sonra ben Bear'ı aramıştım ve Hank, o parasını alamadan Bear beni geri getirecek diye telaşa kapılmıştı. O yüzden Bear'ın evini gözetlemişti. Bear perşembe sabahı St. Louis'e gitmek için çıktığında Hank onu takip etmişti. Bear, Finn'in babasının evinden Finn'in kiralık arabasıyla bensiz ayrılınca Hank benzin istasyonuna kadar onu takip etmiş ve vurmuştu. Bear müdahale etmesin diye onu sırtından vurmuştu, böylece Hank o öğlen fidye parasını alabilecek ve herkes de Finn'in yaptığını düşünecekti. Hank aptalın tekiydi. Bear'ın öldüğünden emin olmamıştı ve Bear'ın kullandığı arabaya hızlıca bir göz atmış, oraya geçmek için de Bear'ın üstünden atlamıştı. Bear, birkaç yıl önceki Noel'de Hank'e hediye ettiğim yılan derisi çizimleri görmüştü, bilincini kaybederken bile onu kimin vurduğunu öğrenmişti. Eğer Bear'la birlikte Nashville'e dönmüş olsaydım büyük ihtimalle Hank beni de vuracaktı. İşin üzücü tarafıysa, buna inanmak benim için zor değildi. İnanmak zor olmadığı için de onun için bir kız kardeşin abisi için üzülmesi gerektiği şekilde üzülmедim. Hank benim için sadece isim olarak abiydi ve farklıymış gibi davranmak bunu değıştirmezdi.

Fakat St. Louis'e yerleşmek için başka sebepler vardı. Finn'in babası, Finn'e Washington Üniversitesi matematik departmanı ile yakından ilişkili St. Louis beyin takımıyla çalışmayı düşünmesi için yalvarmıştı. Bu babasıyla vakit geçirmesi anlamına gelecek ve dehasını çalıştırması için bir fırsat sunacaktı. O benim Clyde'ımdı fakat herkese yetecek kadar Infinty vardı ve onu paylaşabilirdim. Finn'in babasının dediğine göre, matematik topluluğu ufak bir topluluktuktu ve sosyo-ekonomik durumunu, etnik kökenini, hatta sabıka kaydın olmasını bile umursamazlardı. Eğer matematikte iyiysen, matematiği seviyorsan hoş karşılanırdın.

St. Louis, Nashville'den sadece dört saat uzaklıktaydı. Yani Finn'in üzerime almam için ısrar ettiğı plak şirketinden ve ka-

riyerimden. Benim kımıldamadan oturmak için fazla yıkıcı ve fazla parlak olduğumu söyledi. Şarkı söylemem gerekiyordu. Yapmak için doğduğum şey buydu. Bu ve onu sevmek. Bu defa, Infinity ile tartışmadım.

Şimdi rahatlamış ve gevşemiş bir hâlde koca kollarından biri başının altında, diğerini üzerime atmış uyuyordu. İki gündür odadan hiç çıkmamıştık. Yemek getiriliyordu, temiz çarşaflar geliyordu ve resmî olarak kendimizi içeri kapatmıştık. Mecbur olduğumuz için değil, istediğimiz için. Şu anda uyumak istemiyordum, çok mutluydum. Finn'e sokulmak istiyordum ama kıpır kıpırdım ve onu da uyandıracağımı biliyordum, o yüzden kolunun altından çıkıp parmak ucumda yürüyerek oturma odasına gittim ve televizyonu açtım. Finn'i beklerken televizyon bana arkadaşlık etmişti ama o zamandan beri izlememiştik. Akıldaki konuşmayı boğmak ve onun geri gelmeyeceği korkumu bastırmak için televizyona ihtiyacım olmuştu ve şimdi açtığımda bangır bangır bağırmaya başladı.

Sesini kısmak için acele ettim ama ekranı tanıdık bir yüz dolurunca durdum. Bu defa benim yüzüm değildi. Finn'in de değildi, şükürler olsun. Shayna'ydı ve yanında kameraya utangaç bir şekilde gülümseyen, başında sevimli, çiçekli bir şapka olan Katy vardı.

Kamera neredeyse ânında farklı bir sahneye geçti ve Shayna'nın çıkış sebebini kaçırdığımı fark ettim. Muhtemelen önceden kaydedilmiş başka bir röportaja geçmişti. Yaşlı bir adam, bir oğlan ve bir E-Buzz muhabirinin röportajı başladı. Yaşlı adam muhabire nasıl kimse durmazken "Bonnie ve Clyde'ın" durduğunu anlatıyordu. Torunuyla birlikte eve güvenle gittiğinden emin olmak için onları takip ettiğimizi açıkladı ve kızının minibusünü tamir ettirmesine yardım olsun diye ondan habersizce torununa verdiğim parayı açıklarken boğazı tıkanı. Ben ve dedesiydi!

Sonraki röportajda ağzım hayretle açıldı, bu defaki canlıydı belli ki.

Güzel, sarışın muhabir kocaman sakalı ve büyük asker paltosu olan afro saçlı adama, “Yani bize otostop çekerken Bonnie ve Clyde’ın sizi arabalarına aldığını mı söylüyorsunuz?” diye sordu.

“Evet, han’fendi, aldılar. Bana karşı nazik davrandılar. Öyle yaptılar. Bayan Bonnie bana yemek verdi ve Bay Infinity bana botlarını verdi.” Kamera ayaklarına çevrildi, William Finn’in eski botlarını sanki aldığı en iyi armağanmış gibi sergiliyordu.

“Çıplaktım ve beni giydirdiniz, hastaydım ve beni ziyaret ettiniz, tutsaktım ve beni ziyarete geldiniz.” Sonra adil olan cevap verdi, ‘Be-yim, biz ne zaman sizi aç gördük de doyurduk? Ne zaman susuz gördük de içirdik? Ne zaman sizi bir yabancı gördük de karşıladık, ne zaman sizi çıplak gördük de giydirdik?’

William kadının elinden mikrofonu kapıp tam kameraya doğru en sevdiği vaazı, ağzına kadar dolu bir salona yaraşır bir sesle haykırdığında kahkahalara boğuldum. Vaazını kirli parmaklarından birini kameraya doğrultarak bitirdi.

“Sonra hükümdar onlara cevap verdi, ‘Size diyorum, kardeşlerimden en az birine yaptığınız bana yapmışsınızdır!’” William’ın gözleri kameraya sert sert bakarken muhabir mikrofonu elinden almayı başardı.

“Teşekkürler, William. Evet, işte duydunuz, millet. Ülkeyi baştan-başa geçen Bonnie ve Clyde, yapılan bütün suçlamalar düştükten ve LA Şehir Hapishanesi’nden ayrı ayrı serbest bırakıldıklarından beri yardım ettikleri, destek oldukları veya para verdikleri insanlardan haberler geliyor.”

“Serbest bırakıldıkları için Tanrıya şükürler olsun! Tanrı hizmetkârlarını korur!” William’ın gür sesi arkadan duyulabiliyordu. Sonra bir kez daha yüzü ekranı doldurdu, durumun kontrolünü tamamen kaybeden genç muhabiri komple kadraj dışında bıraktı.

“Bayan Bonnie? Eğer bunu izliyorsanız beni dinleyin. Dün gece bir rüya gördüm. Minnie adında bir kız ve Fish diye bir oğlan vardı –aynı

size ve Bay Infinity'ye benziyorlardı— ikinize Sonsuzluk Oteli'nde kocaman bir oda ayırdıklarını ama acele etmemenizi söylememi istediler. Sizin Infinity'niz var ve onlar da birbirlerine sahipler. Bir de Fish dedi ki, 'Şimdi ileri zekâlı olan kimmiş bakalım?'"

Yayın kesildi ve Nashville Forever'ın yeni sezonunun reklamı ekranda belirdi ama hareket edemeyecek kadar afallamıştım.

"Bonnie Rae?"

Finn arkamda duruyordu, yüzünde uykunun izleri vardı ve olağanüstü vücudu çıplaktı. Adımı söylemişti ancak gözleri televizyona kilitlenmişti. Yüz ifadesi şok içindeydi.

Başımı geriye doğru eğip kahkaha attım. Dans edip, "Sana söylemiştim," diyebilirdim ama yapmadım. William'ın az önce söylediği şey inanılmazdı. Hatta imkânsızdı. Fakat öte yandan, o küçük pankarttaki mesajla her şeyi söylemişti zaten.

Bonnie ve Clyde'a inanıyorum.

Bear iyileşti ve en sonunda arabasına kavuştu, gerçi çoktan ona yeni bir araba almıştım. Söz verdiğim gibi maaşına zam ile birlikte bir de risk ödemesi almıştı, bunun komik olduğunu düşünse de benim ayaklı kaza olduğumu düşünen Finn bunun adil olduğunu söyledi. Ayrıca arabasının arka koltuğundan eşyalarımızı da almıştık, hem de ayrı kalmaktan nefret edeceğim o pankartla birlikte.

Onu çerçeveletip St. Louis'deki evimizin duvarına astırdım, Monique'in düğün günümüzde bize verdiği tek kullanımlık fotoğraf makinesiyle çektiğimiz fotoğraflarla dolu olan duvara. Bunlar bizim Vegas'taki şapeldeki fotoğraflarımız ve Primm'de kurşunlarla delik deşik edilmiş "Ölüm Arabası'nın" yanında durduğumuz fotoğraftı. Oscar töreninin kırmızı halısındaki fotoğrafımızı bile dergiden kesip çerçevelemiştim. Hatta sabıka fotoğraflarımızın kopyaları da vardı çünkü beni güldürüyorlardı ve Finn onlardan nefret ediyordu. Ona hem hapisane kuşu hem

de aşk kuşu olduğumuzu ve bunun komik olduğunu söyledim. Hem, “Bazen elimizdeki tek şey komikliktir,” diyen de oydu.

Fakat bizim eğlenceden daha büyük bir şeyimiz vardı ve asla kıymetini bilmemezlik yapmayacaktım. İşte o yüzden, hepsinin ortasında orijinal Bonnie ve Clyde’ın büyütölmüş, siyah beyaz bir fotoğrafını çerçeveletip asmıştım. Kolları birbirine dolanmıştı, arka fonlarında çaresiz zamanlarla ayakta duruyorlardı. Kendi inanılmaz yolculuğumuzu ve Finn’le ettiğimiz yemini unutmamak için Bonnie Parker’ın sözlerini de çerçeveleyip asmıştım. Bu, ölüm bizi ayırana kadarın Bonnie versiyonuydu.

*“Yolda loş bir aydınlık var
Yok rehberlik eden tabelalar
Fakat onlar kararını verdi
Bütün yollar olsa da çıkmaz,
Ölene kadar etmeyecekler pes.”*

Ve ben çok ama çok uzun bir süre yaşamayı planlıyordum.

Yazarın Notları ve Teşekkürü

Sanırım her kitabı yazmak bir öncekinden daha zor. Yalnız bir uğraş, baskı artıyor, beklentiler yükseliyor ve her seferinde ne kadar çalışma gerektireceğini tam olarak biliyorum. Bunun da bizzat kendisi göz korkutucu. Fakat bunun yerine yapmayı isteyeceğim başka bir şey düşünemiyorum. Okurların çok severek okuyacağı kitaplar yazmayı seviyorum. Yeni şeyler öğrenmeyi, gizli anlamları keşfetmeyi ve yepyeni karakterlere âşık olmayı seviyorum. Ancak yazmak ne kadar yalnızlık olsa da bunu yalnız yapamazdım ve isimlerini anıp teşekkür etmek istediğim bazı insanlar var.

Öncelikle, ben bir matematikçi değilim. Finn gibi birinin nasıl düşündüğünü anlamaya başlamak için bile çok okumak ve çalışmak zorunda kaldım. Şansım var ki annem bir matematikçi. *Sonsuz + Bir'i* herkesten önce okudu ve deyim yerindeyse matematiğin bulanık olmadığından emin oldu. Sezgileri ve dehası için ona çok minnettarım; kitap ona adandı çünkü onsuz bu kitap olmazdı.

Ayrıca kurtarıcım emekli polis Andrew Espinoza'ya teşekkür etmek isterim. Yasaları, polis prosedürlerini bana sabırla anlattı ve bilinmeyen birçok kısma yön vermeme yardım etti. Ara sıra yaratıcılık hakkımı kullandım, var olan hatalar ve ayrıntılar tamamen bana ait. Andy son üç romanımda sorularımı cevapladı ve uzmanlığı için ona çok minnettarım.

Çok kıymetli bir kişisel asistan olduğu kanıtlanmış Tamara Debbaut'a özel teşekkürlerimi sunuyorum. Ek olarak, inanılmaz

organizasyon yetenekleri, arkadaşlığı ve profesyonelliği için Vilma Gonzalez'e de kocaman bir teşekkür gidiyor. Harika bir yazar ve editör olan Karey White'a, *Sonsuz + Bir*'in parlamasını sağladığı için teşekkürler. Her zamanki gibi, JT biçimlendirmeden Julie Titus olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Tüm düzenleme ihtiyaçlarımda sağ elimdi ve kıymetli bir arkadaşım oldu. Dys-tel ve Goderich'teki ekibe, özellikle de Jane ve Lauren'a, her şey için teşekkürler. Berto tasarımıdan Rebecca Berto, güzel kapak ve muhteşem çalışman için teşekkürler. Son olarak, internet sitemdeki yönetimin için teşekkür ederim Lamine Kacimi. Hayatımı çok daha kolay bir hâle getirdin.

Bu projedeki ilk okurlarım: Alice Landwehr, Emma Corcoran, Cristina Suarez-Munoz, Michelle Cunningham, Shannon McPherson ve Vilma Gonzalez, kocaman teşekkürler harumlar. İlk okur olmak zor bir iştir ve genelde teşekkür almazlar. Bir yazara iyi olmadığını söylemek cesaret ister.

Beni nazikçe karşılayan ve tüm bunları mümkün hâle getiren sayısız okur, blogger ve yazara yüreğimin derinlerinden teşekkür ediyorum. İsimleri sıralamaya başlayabilirim ama birini unutursam bunu yaptığım için kendimden nefret ederim. Hepiniz bu yeni kitaba ve önceki projelerime olan desteğinizle samimi ve naçiz minnettarlığıma sahipsiniz. Sözcükler kâfi gelmiyor. Teşekkürler.

Sonsuz + Bir'e eklediğim yerel şarkı sözleri ile birlikte Bonnie Parker'ın yazdığı şiir "Suicide Sal" ve "Bonnie ve Clyde'in Hikâyesi" genel kullanıma açık olduğundan herhangi bir telif hakkı ihlâli olmadı.

Kitapta Bonnie'nin Albuquerque'daki gece kulübünde söylediği şarkıyı ben kitap için yazdım. "Makine" şarkısının sözleri Paul Travis'e ait ve bu hikâyede şarkısının kullanılması için izni alındı.

Kocam Travis Harmon ile çocuklarımıza –Paul, Hannah, Claire ve Sam– teşekkür ediyorum, sizi seviyorum. Beni paylaştığınız ve bana katlandığınız için teşekkürler.

Ebeveynlerime, kardeşlerime ve onların eşleri ile çocuklarına... desteğiniz ve coşkunuz için teşekkür ederim.

Ve her zamanki gibi, beni yönlendiren İsa'ya şükürler olsun.

Yazar Hakkında

Amy Harmon, *USA Today* ve *New York Times* çoksatan yazarı. Amy, küçük yaşlarından itibaren yazmanın yapmak istediği şey olduğunu biliyordu, büyürken vaktini şarkı ve hikâyeler yazma arasında bölüştürdü. Televizyonun olmadığı buğday tarlalarının ortasında büyüdüğünden, onu sadece kitapları ve kardeşleri eğlendirdiği için, neyden iyi bir hikâye çıkacağına dair güçlü bir sezgi geliştirdi. Kitapları artık birkaç ülkede basılıyor, Levan, Utahlı küçük kasaba kızı için bu bir rüyanın gerçekleşmesi demek.

Amy ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için ziyaret edin:

www.authoramyharmon.com

Facebook: [authoramyharmon](https://www.facebook.com/authoramyharmon)

Goodreads: [author/show/5829056.Amy_Harmon](https://www.goodreads.com/author/show/5829056.Amy_Harmon)

Twitter: [aharmon_author](https://twitter.com/aharmon_author)

USA Today Bestseller

AMY HARMON

TERSYÜZ

YABANCI

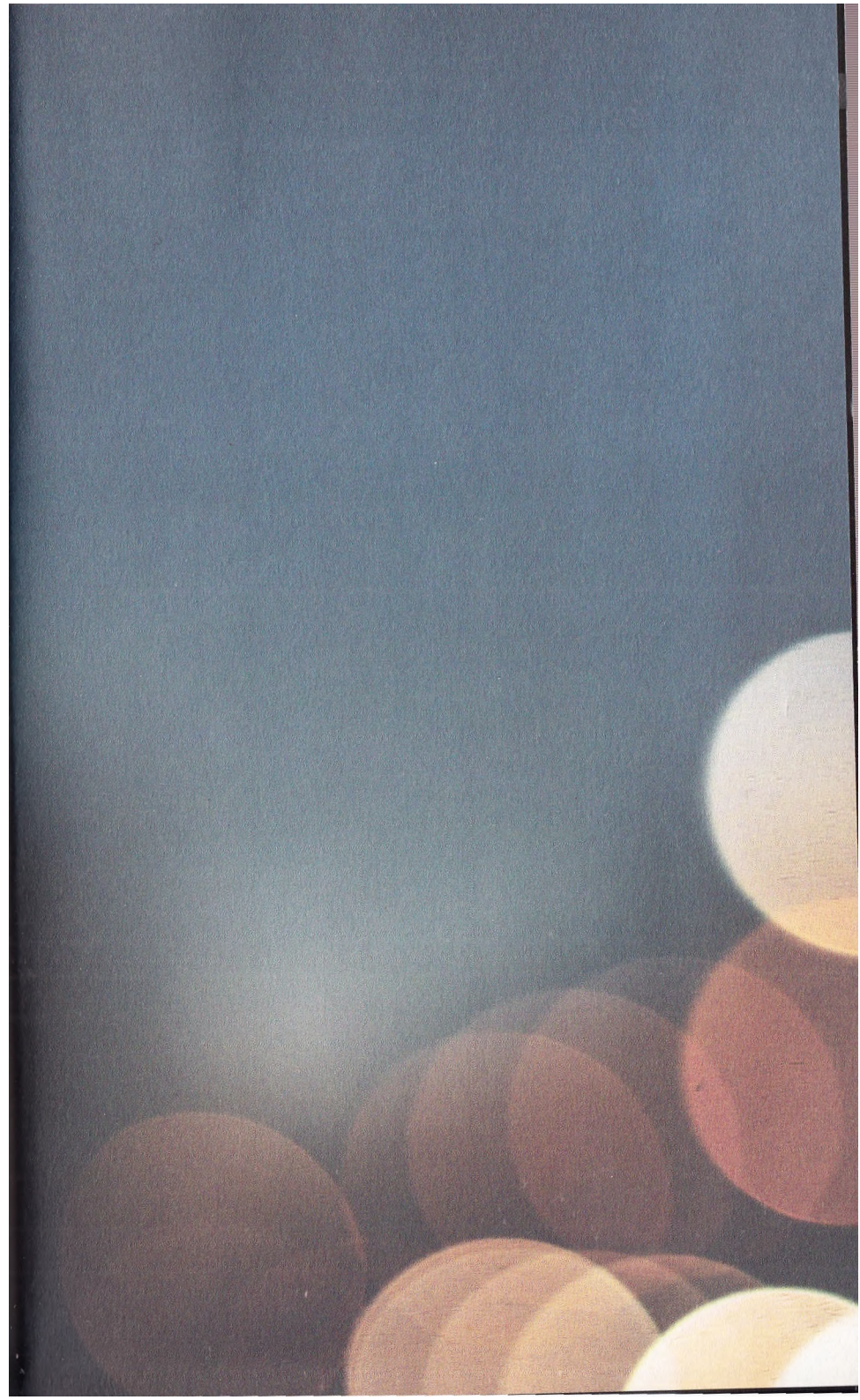
TERSYÜZ'ün Yazarından
AMY HARMON

BİR
BAŞKA

Harri

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SONSUZ + BİR SEN VE BEN DÜNYAYA KARŞI BİZ

Bonnie Rae Shelby, milyonların sevgilisi bir süperstardı. Akıl almayacak kadar zengin, melekler kadar güzeldi. Ve yüzündeki mutluluk maskesinden sıkılan Bonnie'nin tek istediği ölmektir.

Finn Clyde ise hiç kimseydi. Paramparça ruhunu, dehâsı ve alaycılığıyla saklamaya çalışsa da bu hayatta elinde sadece onu karanlık geleceğine bir adım daha yaklaştıracak umutsuz bir yolculuk vardı.

Bir anlık şefkatle hayatlarını baştan yaratacak bu ikiliyi önemli bir seçim bekliyordu: Arkanı dönüp kendini kurtar ya da sahip olduğun her şeyi riske at. Geçmişini ardında bırakamayan adam ve geleceğiyle yüzleşemeyen kadın için geri sayım daha onlar tanışmadan başlamıştı.

Adaşlarının kaderini yaşamaktan kaçabilirler miydi yoksa tarih tekerürden mi ibaretti?

“Duygularınızı altüst edecek bir aşk hikâyesi. Elinizden bırakamayacaksınız.” —**TAMMARA WEBBER**

“Heyecan verici bir romans, insanın hayatını değiştiren bir macera. Kusursuzca örülmüş bu hikâye aklınızdan çıkmayacak denli dokunaklı ve Amy Harmon'ın en özgün eserlerinden biri.” —**VILMA GONZALEZ**

Çeviren: Tuba Özkut

www.yabanci yayinlari.com

YABANCI

9 786052 177969

[f yabanci yayinlari](https://www.facebook.com/yabanci yayinlari)